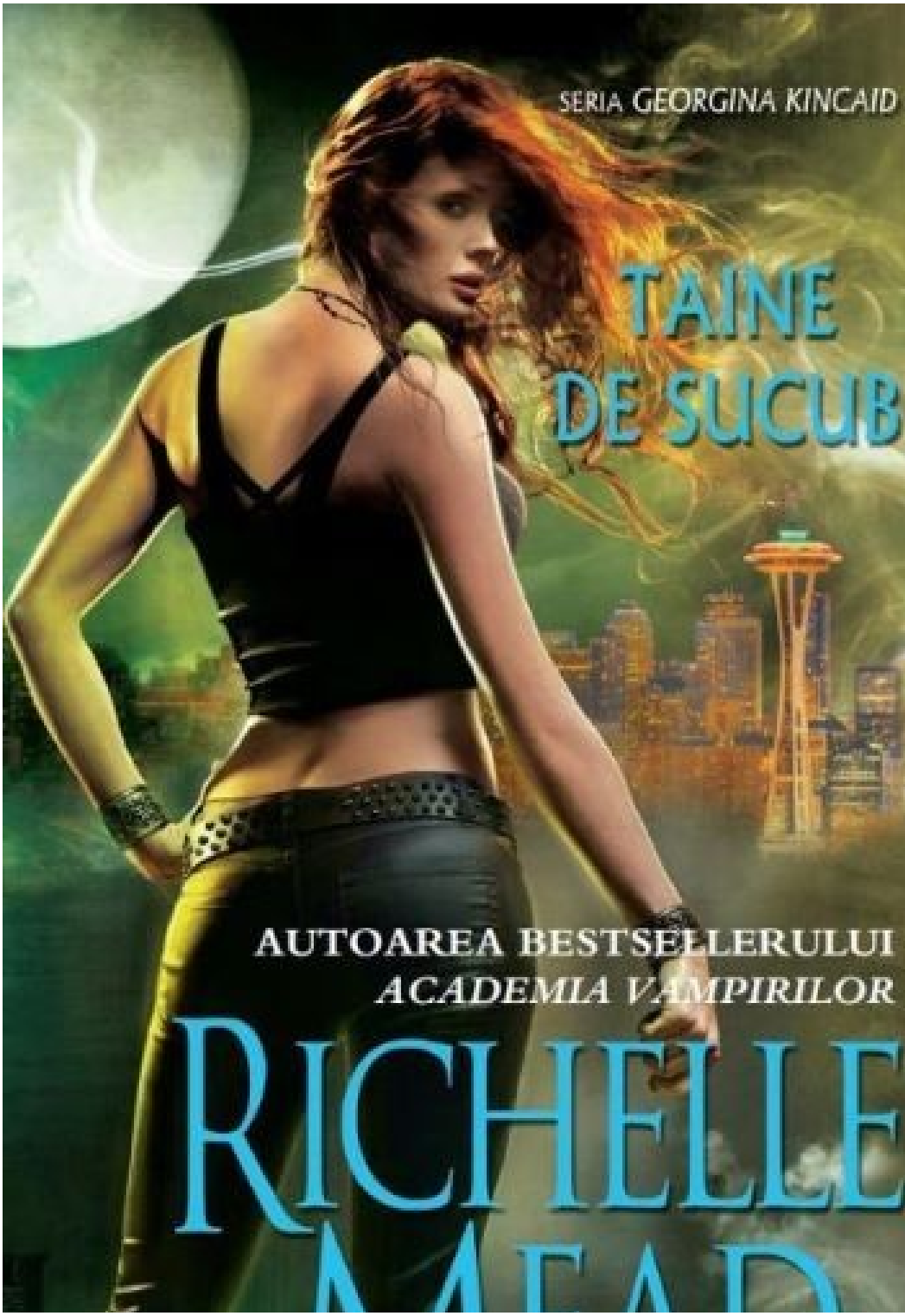
SERIA GEORGINA KINCAID
TAINE DE SUCUB
AUTOAREA BESTSELLERULUI
ACADEMIA VAMPIRILOR
RICHELLE

Capitolul 1

Mă îmbătasem.

Nu eram prea sigură când se petrecuse evenimentul, dar bănuiala mea era că mi se întâmplase cam prin vremea în care prietenul meu, Doug pe numele lui, pusese pariu cu mine că nu eram în stare să beau trei cocteiluri cu votcă mai repede decât el. Promisese să mă înlocuiască în tura de la sfârşitul săptămânii dacă ieşeam învingătoare, iar eu aveam să fac inventarul în locul lui timp de o săptămână dacă ieşea el învingător.

Când am terminat trebuşoara, erau semne că weekendul viitor aveam să fiu liberă.

— Cum de l-ai băgat sub masă? s-a interesat amicul meu Hugh. E de două ori cât tine.

Prin mulţimea de oameni care-mi populau până la refuz apartamentul, mi-am aruncat privirea la uşa închisă a băii, în dosul căreia dispăruse Doug.

— A avut gastroenterită săptămâna asta. Presupun că treaba asta nu se are prea bine cu votca.

Hugh a ridicat din sprâncene.

— De ce dracu’ ar face cineva un pariu de genul ăsta după ce a avut gastroenterită?

Am înălţat din umeri şi am spus:

— Pentru că e Doug.

Am tras nădejdea că Doug era bine şi am scrutat restul mulţimii strânse la petrecere cu aerul satisfăcut cu care îşi măsoară o regină regatul. Mă mutasem în apartamentul ăsta în luna iulie şi trecuse de mult vremea petrecerii de casă nouă. Când în sfârşit a venit ziua de Halloween, mi s-a părut o soluţie acceptabilă să combin cele două evenimente. Drept urmare, invitaţii mei din seara asta afişau o pleiadă de costume, de la straie elaborate demne de un târg renascentist şi până la minimala pălărie de vrăjitoare în cazul puturoşilor.

Eu eram îmbrăcată ca Micuţa Bo Peep, adică aşa cum s-ar fi îmbrăcat Micuţa Bo Peep dacă ar fi fost stripteuză şi/sau o prostituată neruşinată. Fusta albastră cu volane îmi ajungea până mai sus de jumătatea coapsei şi bluza albă cu mâneci bufante avea un decolteu aşa de adânc încât trebuia să am grijă

când mă aplecam. Imensa realizare, la propriu, era coama mea de bucle blond-deschis, prinsă frumos în două codiţe legate cu fundiţe albastre. Arătau perfect, cu nimic diferite de unele autentice pentru că… mă rog, chiar erau autentice.

Schimbarea aspectului îi venea întotdeauna la fix unui sucub, însă cu prilejul Halloweenului era o adevărată mină de aur. Întotdeauna aveam cele mai tari costume, pentru că mă puteam transforma în orice voiam eu. Desigur, trebuia să mă menţin în limitele rezonabile, pentru că o schimbare prea drastică le-ar fi trezit suspiciuni muritorilor din jurul meu. Dar în ceea ce priveşte părul? Oh, da, schimbarea era un lucru tare la îndemână.

În momentul ăla cineva m-a atins pe cot. M-am întors şi entuziasmul amestecat cu aroganţă mi-a pălit un pic când am văzut cine era: Roman, sociopatul meu coleg de apartament.

— Cred că i s-a făcut cuiva rău la baie, mi-a spus.

Roman era nephilim, jumătate înger, jumătate om, avea părul moale şi brunet şi ochii de un verde marin. Dacă nu ţineai seama de faptul că, din când în când, pleca la vânătoare de nemuritori şi că eu mă aflam pe lista lui neagră, ar fi fost o partidă pe cinste.

— Mda, i-am dat dreptate. E Doug. A pierdut un concurs pe bază de votcă.

Roman a făcut o grimasă. Purta coarne de drac şi pelerină roşie, şi nu puteam să nu remarc ironia situaţiei.

— Sper că are ţintă. Nu vreau să curăţ eu după el.

— Ce, nici tu nu prea te omori cu curăţenia în casă? a întrebat Hugh. Aflase de curând că Roman nu-mi plătea chirie pentru că momentan era „fără ocupaţie”. Cred că ar trebui să contribui şi tu cu ceva în casa asta.

Roman l-a privit ameninţător pe Hugh.

— Nu te băga, Spiro Agnew.

— Ba sunt Calvin Coolidge! a exclamat Hugh profund ofensat. E costumul pe care l-a purtat la depunerea jurământului.

Am oftat.

— Hugh, nimeni nu-şi mai aduce aminte de chestia asta.

Ăsta era unul din dezavantajele statutului de nemuritor. Amintirile noastre deveneau depăşite pe măsură ce trecea timpul. Hugh, un drăcuşor care cumpăra suflete în beneficiul

iadului, era mult mai tânăr decât mine şi Roman, dar avea mult mai mulţi ani decât orice muritor de aici.

M-am prelins de lângă cearta ce se legase între Roman şi Hugh şi am traversat camera ca să mă amestec printre invitaţii mei. Câţiva dintre colegii de la librăria la care lucram eu şi Doug erau strânşi împrejurul bolului cu punci şi am rămas un pic de vorbă cu ei. Imediat am fost bombardată cu complimente.

— Îţi stă super părul!

— Ţi l-ai vopsit?

— Nici măcar nu seamănă cu o perucă!

I-am asigurat că era o perucă performantă şi le-am oferit şi eu laude la schimb. Însă o persoană anume şi-a câştigat din partea mea o clătinare din cap ce trăda regret.

— Eşti mai creativ decât noi toţi la un loc şi doar atât poţi să dai din tine? am întrebat.

Autorul de succes Seth Mortensen s-a întors să se uite la mine cu unul din zâmbetele alea ample, marcă înregistrată. Chiar şi când eram ameţită de la votcă, zâmbetul ăla îmi făcea negreşit inima s-o ia la trap. Seth şi cu mine ieşiserăm împreună o vreme şi lucrul ăsta mă aruncase în miezul unei iubiri care niciodată nu mi-aş fi închipuit că este posibilă. Fiind sucub, îmi era rezervată o eternitate în care să seduc bărbaţi şi să le fur energia izvorâtă din suflet, aşa că o relaţie serioasă părea să iasă din discuţie. Şi în final chiar ieşise din discuţie. Mă despărţisem de Seth, de două ori, şi, deşi de regulă acceptam ideea că îşi vedea de viaţa lui, ştiam că aveam să-l iubesc veşnic. Iar pentru mine, „veşnic” nu era puţin lucru.

— Nu pot să mi-o irosesc pe o costumaţie, a spus.

Ochii lui căprui-chihlimbarii mă priveau cu tandreţe. Nu ştiam dacă mă mai iubea şi el, ştiam doar sigur că încă ţinea la mine ca la o prietenă. Eu îmi continuam încercările de a crea aceeaşi impresie.

— Trebuie să mi-o păstrez pentru următoarea carte.

— Jalnică scuză, am spus.

Tricoul lui îl afişa pe Freddy Krueger, lucru care ar fi putut trece drept acceptabil dacă n-aş fi avut bănuiala că îl avea în garderoba proprie cu mult înainte de Halloween.

Seth a scuturat din cap.

— Şi aşa nimănui nu-i pasă ce poartă tipii la petrecerea de

Halloween. Totul gravitează în jurul femeilor. Uită-te şi tu împrejur.

I-am urmat îndemnul şi am constatat că avea dreptate. Toate costumaţiile elaborate şi sexy le purtau invitatele de sex feminin. Cu câteva excepţii, vestimentaţia bărbaţilor era chiar plicticoasă în comparaţie cu a lor.

— Peter e dichisit, am remarcat şi Seth mi-a urmat privirea spre un alt prieten nemuritor de-al meu.

Peter era vampir, unul cam cusurgiu şi cu o tulburare obsesiv-compulsivă. Purta o costumaţie specifică Franţei prerevoluţionare, completată cu o haină din brocart şi o perucă pudrată peste obişnuitul său păr castaniu pe cale de dispariţie.

— Peter nu se pune, a spus Seth.

Când mi-am adus aminte că Peter se chinuise săptămâna trecută ca să-şi imprime lebede pe plinta din baie, n-am putut să nu fiu de acord.

— Aici ai şi tu dreptate.

— Şi Hugh cine se vrea a fi? Jimmy Carter?

— Calvin Coolidge.

— De unde-ţi dai seama?

Am fost scutită de necesitatea unui răspuns când logodnica lui Seth, şi una dintre cele mai bune prietene ale mele, Maddie Sato, şi-a făcut apariţia. Purta o costumaţie de zână, completată cu aripi şi o rochie vaporoasă care nu se apropia nici pe departe de gradul de promiscuitate al rochiei mele. Avea o cunună de flori artificiale în părul negru prins în coc. Relaţia ei cu Seth era un alt lucru pe care ajunsesem să-l accept oarecum, deşi bănuiam că niciodată nu avea să-mi treacă durerea pe care o atrăgea după sine. Maddie nu ştia că Seth şi cu mine fuseserăm împreună şi habar n-avea de frustrarea pe care mi-o trezea relaţia lor.

Mă aşteptam să-şi strecoare braţul pe sub cel al lui Seth, dar pe mine m-a înşfăcat şi m-a smuls de acolo. M-am clătinat un pic pe picioare. În mod normal, tocurile de doisprezece centimetri nu erau o problemă pentru mine, însă votca îmi complica un pic treburile.

— Georgina, a exclamat ea, odată ce ne-am îndepărtat suficient de Seth. Am nevoie de ajutorul tău.

A dus mâna în geantă şi a scos două pagini rupte din reviste.

— Cu ce… Oh!

Stomacul mi s-a înnodat brusc şi am sperat că nu aveam să mă alătur lui Doug în baie. Pe paginile respective erau prezentate rochii de mireasă.

— Aproape că am stabilit finalistele, a explicat ea. Ce părere ai?

Una era să accept de voie, de nevoie că bărbatul pe care-l iubeam avea să se căsătorească cu una din cele mai bune prietene ale mele, dar să-i mai şi ajut să-şi planifice nunta era cu totul altă poveste. Am înghiţit în sec.

— Oh, Maddie. Nu prea mă pricep la lucruri de genul ăsta.

Ochii ei închişi la culoare s-au făcut mari.

— Glumeşti? Tu eşti cea care m-a învăţat în primul rând cum să mă îmbrac.

Pare-se că nu-mi luase în serios lecţiile. Deşi rochiile cu pricina erau frumoase pe manechinele anorexice care le purtau, lui Maddie i-ar fi stat oribil.

— Nu ştiu, am servit o scuză jenantă, lăsându-mi privirea să rătăcească.

Rochiile alea îmi aduceau în minte imagini cu Maddie şi Seth mergând împreună spre altar.

— Haide, m-a rugat ea fierbinte. Ştiu că ai o părere.

Şi chiar aveam. Una proastă. Şi, sincer, dacă aş fi fost o bună slujbaşă a iadului, i-aş fi spus că amândouă arătau super. Sau i-aş fi sugerat-o pe cea mai urâtă. Nu era treaba mea ce purta ea, şi poate că dacă se prezenta la propria ei nuntă sub standardele obişnuite, Seth avea să realizeze ce pierduse când ne despărţiserăm.

Dar cu toate astea… nu puteam. Chiar şi după tot ce se petrecuse, pur şi simplu n-o puteam lăsa pe Maddie să facă aşa ceva. Îmi fusese prietenă bună şi niciodată nu bănuise ce se petrecuse între mine şi Seth înainte şi în timpul relaţiei lor. Şi oricât şi-ar fi dorit asta partea măruntă şi egoistă din mine, n-o puteam lăsa să meargă la altar cu o rochie nepotrivită.

— Niciuna dintre ele nu merge, am spus într-un târziu. Asta lungă şi bufantă o să te facă să pari scundă, iar florile de pe partea de sus a ăsteia or să te facă să pari grasă.

Cuvintele mele au deconcertat-o.

— Serios? Niciodată nu m-am gândit… a spus, apoi a studiat imaginile, cu deznădejde pe chip. La naiba. Credeam că o rezolvasem.

Nu pot decât să presupun că următoarele cuvinte mi-au fost inspirate de băutură.

— Dacă vrei, merg cu tine în câteva locuri săptămâna asta. Poţi să probezi câte ceva şi îţi spun eu ce merge.

Maddie s-a luminat. Nu era superbă în stilul femeilor celebre, din reviste, dar când zâmbea, era frumoasă.

— Serios? Oh, mulţumesc. Şi aşa poţi să-ţi cauţi şi tu rochie.

— Ce să-mi caut?

— Ăăă… a spus şi zâmbetul i-a devenit şiret. O să-mi fii domnişoară de onoare, nu?

În momentul ăla mi-am reconsiderat gândurile de mai devreme cum că nu era nimic mai dureros decât s-o ajut la planificarea nunţii. Ideea de a-i fi domnişoară de onoare îmi cam luase piuitul. Aceia care consideră că noi ne construim propriul iad aici, pe pământ, trebuie să se fi gândit cam la ceva de genul ăsta.

— Hm, ştiu şi eu…

— Trebuie! Nu-mi vine nimeni altcineva mai nimerit în minte.

— Nu prea sunt eu genul domnişoarei de onoare.

— Ba cum să nu? Deodată Maddie şi-a îndreptat privirea spre ceva din spatele meu. Oh, uite. S-a întors Doug. Mă duc să văd ce face. Vorbim mai târziu. O să cedezi tu până la urmă.

Maddie a pornit iute spre fratele ei, pe mine lăsându-mă fără simţiri şi fără cuvinte. În momentul ăla am decis că trebuie să mai beau ceva, chiar dacă riscam să mi se facă rău. Petrecerea asta luase o întorsătură radicală.

Totuşi, când m-am întors, nu spre bar am pornit, ci spre terasă. Unul dintre aspectele cele mai plăcute ale acestui apartament era balconul amplu cu vedere spre Puget Sound şi spre orizontul oraşului Seattle de dincolo de acesta. Însă, pe când stăteam acolo, nu priveliştea a fost cea care m-a captivat. Ci… altceva. Ceva inexplicabil, dar călduros, minunat, ce-mi stimula toate simţurile. Mi-am imaginat că văd pe balcon o lumină colorată, cam ca valurile unei aurore. În acelaşi timp mai auzeam un fel de muzică ce sfida toate cuvintele omeneşti şi care nu avea nimic de-a face cu muzica trupei Pink Floyd ce bubuia din combină.

Petrecerea a devenit un zgomot de fond pe când înaintam uşor spre balcon. Uşa era deschisă ca să mai aerisească încăperea încinsă, şi cele două pisici ale mele, Aubrey şi

Godiva, zăceau aproape de ea şi priveau afară. Am trecut pe lângă ele, atrasă de acel ceva inexplicabil şi indescriptibil. Îmbrăţişarea caldă a toamnei m-a copleşit în timp ce urmam, orbecăind, chemarea. Era peste tot primprejurul meu şi totuşi intangibilă. Mă chema, mă atrăgea spre ceva de pe marginea balconului. Aproape că mi-a trecut prin cap să mă caţăr pe balusiradă cu pantofii mei cu toc şi să mă uit peste margine. Trebuia neapărat să ating frumuseţea aia.

— Hei, Georgina.

Vocea lui Peter m-a smuls din transă. M-am uitat împrejur, speriată. Nu se auzea muzica, nu vedeam nicio culoare, nu era nici vreo îmbrăţişare ademenitoare, ci doar noaptea, priveliştea şi mobilierul de pe balcon. M-am întors şi i-am întâlnit privirea.

— Avem o problemă, a spus.

— Avem o groază de probleme, am răspuns, gândindu-mă la rochia de mireasă a lui Maddie şi la faptul că fusesem cât pe-aci să păşesc peste balustrada balconului.

M-am înfiorat. În niciun caz nu aveam să-mi mai iau încă un pahar de băutură. Una era să-ţi fie rău şi alta să ai halucinaţii.

— Ce s-a-ntâmplat? l-am întrebat.

Peter m-a condus înăuntru şi a arătat cu degetul:

— Cody e îndrăgostit.

M-am uitat la prietenul nostru, Cody, un alt vampir şi ucenicul lui Peter. Cody era un nemuritor de dată recentă, optimist şi simpatic. Se costumase în extraterestru şi din părul blond şi neîngrijit i se iţeau antenele verzi. Perfecţiunea costumului său spaţial argintiu m-a dus cu gândul la un posibil rol jucat de Peter în afacerea asta. În momentul de faţă, Cody privea cu gura căscată pe cineva din partea cealaltă a camerei. Arăta aşa cum mă simţisem eu acum câteva clipe.

Se numea Gabrielle şi abia se angajase la librărie. Era minionă, cu aspect de elf, purta ciorapi negri gen plasă şi o fustă neagră franjurată. Părul ţepos îl avea tot negru şi la fel şi rujul. Simplu de asortat. Însă Cody o privea de parcă ar fi fost cea mai frumoasă fiinţă de pe lume.

— Hm, am făcut.

Hugh avea tot timpul parteneră, dar niciodată nu mă gândisem că vampirii, mai ales Peter, ar fi putut avea vreun soi de interacţiune romantică.

— Cred că o place pentru că e costumată în vampiriţă, a spus

Peter.

Am clătinat din cap.

— De fapt, aşa se îmbracă mereu.

Am mers spre Cody şi i-a luat câteva momente până să ne remarce. A părut entuziasmat să mă vadă.

— Cum o cheamă? a şoptit el.

Am încercat să-mi disimulez zâmbetul. Să-l văd pe Cody copleşit era unul dintre cele mai drăguţe lucruri pe care le văzusem vreodată şi o bine-venită distragere de la cealaltă dramă pe care o trăisem în noaptea asta.

— Gabrielle. Lucrează la magazin.

— Are pe cineva?

M-am uitat din nou la ea în timp ce râdea la ceva ce-i spusese Maddie.

— Nu ştiu. Vrei să aflu?

Cody a roşit, pe cât era posibil în cazul unui vampir palid.

— Nu! Adică… dacă tu nu crezi că e prea evident. Nu vreau să-ţi baţi prea tare capul.

— Nu-i nicio bătaie de cap, am spus, exact când Doug trecea pe acolo. Hei, am strigat şi l-am prins de mânecă. Fă-mi un hatâr şi aşa îmi recuperez tura.

Doug, care, fiind american de origine japoneză, de regulă avea pielea bronzată, aurie, acum, cu tenta lui verzulie, ar fi putut trece la fel de bine drept extraterestru.

— Aş prefera să-mi recuperez eu stomacul, Kincaid.

— Du-te şi află cum stă Gabrielle cu viaţa amoroasă. E Cody interesat de ea.

— Georgina! a exclamat Cody umilit.

Starea de rău nu i-a tăiat lui Doug apetitul pentru combinaţiile amoroase.

— Se rezolvă.

A traversat camera, a tras-o pe Gabrielle aproape de el şi aceasta s-a aplecat ca să-l audă. La un moment dat, el şi-a aruncat privirea spre noi şi Gabrielle s-a uitat şi ea. Cody era să leşine.

— Dumnezeule.

Doug s-a întors după cinci minute şi a clătinat din cap.

— Îmi pare rău, puştiulică. N-are pe nimeni, dar nu prea crede că ai fi genul ei. Ea e chitită pe chestiile alea Goth şi cu vampiri. Eşti prea convenţional pentru gustul ei.

Eu sorbeam dintr-un pahar cu apă şi era să mă înec cu ea.

— Asta e ceea ce numim noi ironie, a spus Peter imediat ce a plecat Doug.

— Cum se poate aşa ceva? a exclamat Cody. Eu chiar sunt vampir. Ar trebui să fiu exact genul ei.

— Da, dar nu semeni cu un vampir, am spus.

Dacă Gabrielle ar fi fost fan Star Trek, ar fi putut avea şi el o şansă în seara asta.

— Ba arăt ca un vampir pentru că exact asta sunt! Cum ar trebui să mă costumez, precum Contele Chocula?

Petrecerea a continuat în forţă preţ de încă vreo două ore şi într-un final lumea a început să plece. Roman şi cu mine, ca nişte gazde bune, zâmbeam şi ne luam rămas-bun de la fiecare. Când a dispărut toată lumea, eram obosită şi mai mult decât fericită că se terminase totul. Refuzasem să mai beau ceva după incidentul de pe balcon şi acum aveam o durere de cap cumplită, un plăcut memento al destrăbălării la care mă dedasem. Roman părea la fel de epuizat ca mine pe când cerceta harababura din apartament.

— Nostimă fază, nu? Dai o petrecere ca să-ţi inaugurezi locuinţa şi să te dai mare cu ea, şi lumea ţi-o distruge.

— Se curăţă imediat, am spus pe când cercetam toate sticlele şi farfuriile de carton cu resturi de mâncare.

Aubrey lingea glazura unei tarte mâncate pe jumătate şi am luat-o în grabă.

— Dar nu în noaptea asta, am adăugat. Ajută-mă să mă ocup de perisabile şi facem mâine restul.

— Nu mă prinzi pe mine la curăţenie, a spus Roman.

— E ilogic, am remarcat în timp ce acopeream nişte sos. Şi să ştii că Peter are dreptate. Ar trebui să mai pui şi tu osul la treabă.

— Sunt o companie plăcută. În plus, cum ai putea să scapi de mine?

— Îl pun pe Jerome să se ocupe de chestia asta, l-am avertizat, referindu-mă la tatăl lui, demonul, care, întâmplător, mai era şi şeful meu.

— Sigur, acum du-te fuga şi pârăşte-mă.

Roman şi-a înăbuşit un căscat, demonstrând cât de tare îl îngrijora mânia lui taică-său. Partea enervantă era că avea dreptate. Nu puteam scăpa singură de el şi mă îndoiam că

Jerome avea să mă ajute cu adevărat. Cu toate astea, nu-mi venea să cred când Roman chiar s-a dus la culcare şi m-a lăsat să mă ocup singură de curăţenie. Nu mă gândisem că avea să meargă aşa de departe.

— Dobitocule! am strigat în urma lui, dar singurul răspuns pe care l-am primit a fost o uşă trântită.

De fapt, nu era un coleg de apartament chiar aşa de rău, însă trecutul nostru tulbure deseori îi trezea cheful de a mă irita. Şi avea sorţi de izbândă.

Spumegând, am terminat de strâns ceea ce era necesar şi m-am dus la culcare o jumătate de oră mai târziu. Aubrey şi Godiva m-au urmat, şi s-au întins una lângă cealaltă la capătul patului. Culorile lor contrastau, amintind parcă de un obiect de artă modernă. Aubrey era albă cu pete negre pe cap, iar Godiva era un vălmăşag de roşcat şi maro cu pete negre. Tustrele am adormit instantaneu.

La un moment dat, mai târziu, m-a trezit cineva care cânta… sau, mă rog, e descrierea care se apropie cel mai tare. Era aceeaşi senzaţie pe care o încercasem mai devreme, o atracţie obsedantă care îmi trezea toate simţurile, fierbinte, strălucitoare şi frumoasă. Era omniprezentă, supremă, şi mi-o doream, voiam să merg spre lumina care strălucea într-o puzderie de culori. Şi mă simţeam aşa de bine, de parcă m-aş fi putut topi în ea dacă aş fi putut-o atinge. Aveam sentimentul că e o intrare, o uşă pe care trebuia pur şi simplu s-o deschid şi să trec prin ea şi…

Nişte mâini ferme m-au apucat de umeri şi m-au întors.

— Trezeşte-te!

Ca mai devreme, excesul senzorial a dispărut şi am rămas singură într-o lume tăcută, pustie. Nu se mai auzea cântecul sirenei. Roman era înaintea mea, mâinile lui mă scuturau şi mă privea îngrijorat. M-am uitat împrejur. Eram în bucătărie, dar nu ţineam minte cum ajunsesem acolo.

— Ce… ce s-a-ntâmplat? m-am bâlbâit.

Chipul care mai devreme se arătase dispreţuitor era acum copleşit de grijă, lucru care m-a neliniştit undeva în adâncul meu. De ce ar fi îngrijorat din cauza mea cineva care a vrut să mă ucidă?

— Tu să-mi spui, a răspuns el, dându-mi drumul.

M-am frecat la ochi şi m-am străduit să-mi amintesc ce se

întâmplase.

— Nu… nu ştiu. Cred că am umblat în somn…

Era încă tras la faţă şi neliniştit.

— Nu… a fost ceva aici… a spus.

Am scuturat din cap.

— Ba nu, am visat. Sau am avut halucinaţii. Mi s-a mai întâmplat şi mai devreme… Am băut prea mult, atâta tot.

— Tu n-ai auzit ce-am spus? a strigat, şi teama pentru mine dispăruse, răzbătea de dincolo de furie. A fost ceva aici, un fel de… forţă. Am simţit-o eu. M-a trezit. Tu nu-ţi aminteşti absolut nimic?

Privirea mi-a rătăcit şi am încercat să rechem lumina şi melodia aceea obsedantă. Dar nu puteam.

— Era… era splendidă. Aş fi vrut… aş fi vrut să merg spre ea… să mă contopesc cu ea, am spus visătoare, melancolică.

Roman s-a întunecat la faţă. Sucubii ca mine erau nemuritori de rang inferior, care mai demult fuseseră fiinţe umane. Nemuritorii de rang înalt, precum îngerii şi demonii, fuseseră creaţi la facerea universului. Nephilimii se născuseră aşa şi erau undeva pe la jumătate. Ca atare, aveau puteri şi simţuri superioare alor mele şi Roman putea sesiza unele lucruri pe care eu nu puteam.

— Abţine-te, a spus el. Dacă mai simţi chestia asta, să te opui. N-o lăsa să te absoarbă. Sub nicio formă să nu te duci la ea.

L-am privit încruntată.

— De ce? Ştii ce este?

— Nu, a spus posomorât. Şi tocmai asta-i problema.

Capitolul 2

M-am perpelit tot restul nopţii. Cam asta ţi se întâmplă când te vizitează o forţă ciudată, supranaturală. În plus, nu-mi revenisem complet după ce o entitate a haosului superputernică se contopise cu mine în somn şi-mi absorbise energia. Se numea Nyx şi, din câte ştiam eu, era ferecată acum.

Totuşi, ceea ce-mi făcuse ea mie – şi ceea ce-mi arătase – lăsase o urmă de neşters. Faptul că Roman nu putea spune exact ce se întâmplase în noaptea asta era un pic deprimant.

Aşa că m-am trezit cu vederea înceţoşată, mândra posesoare a unei dureri de cap a cărei reţetă cuprindea probabil mahmureală şi nesomn în cantităţi egale. Sucubii aveau aceeaşi capacitate de vindecare rapidă precum toţi nemuritorii, ceea ce însemna că mă făcusem pulbere dacă încă mai resimţeam efectele. Ştiam că durerea de cap avea să treacă curând, dar am luat nişte Ibuprofen să pun şi eu umărul la proces.

Apartamentul era cufundat în linişte când am mers spre bucătărie cu paşi târşâiţi şi, în ciuda eforturilor de a strânge mâncarea aseară, aveam încă sentimentul ăla de dezordine şi epuizare de după fiecare petrecere. Godiva, care stătea încolăcită pe speteaza canapelei, a ridicat capul la sosirea mea, dar Audrey a continuat să doarmă netulburată pe locul ei de pe un fotoliu. Am pus de cafea şi apoi am pornit spre balcon, privind ziua însorită şi oraşul Seattle ce se desena la orizont de partea cealaltă a apei de un gri albăstrui care se întindea înaintea mea.

Dintr-odată, m-a copleşit o senzaţie familiară, miros de pucioasă şi înţepătura unor ace încinse. Am oftat.

— Cam devreme pentru tine, nu? am întrebat şi nici nu era nevoie să mă întorc ca să-mi dau seama că Jerome, arhidemonul responsabil cu oraşul Seattle, zona metropolitană, şi şeful meu infernal, stătea în spatele meu.

— E amiază, Georgie, a replicat sec. Restul lumii s-a săturat de muncă până la ora asta.

— E sâmbătă. Legile timpului şi spaţiului se modifică astăzi. Astăzi, amiaza intră la categoria „devreme”.

M-am întors în sfârşit, în mare pentru că auzisem că-şi terminase cafetiera treaba. Jerome stătea sprijinit de peretele bucătăriei, îmbrăcat impecabil ca de obicei, cu un costum negru de firmă. De asemenea, ca de obicei, demonul arăta ca versiunea din anii ’90 a lui John Cusack. Putea umbla prin lumea asta sub ce formă voia el, dar, din motive vag explicate, domnul Cusack era alegerea lui. Mă obişnuisem aşa de tare cu chestia asta, încât ori de câte ori era la televizor Spune orice sau A fost odată un asasin, întotdeauna trebuia să mă opresc şi să mă întreb: „Ce caută Jerome în filmul ăsta?”

Mi-am turnat o ceaşcă de cafea şi am ridicat cafetiera în semn de invitaţie. Jerome a clătinat din cap.

— Presupun că şi colegul tău de apartament trândăveşte în loc să plece să-şi rezolve ceva probleme, a spus el.

— Asta e şi bănuiala mea. Mi-am turnat cu generozitate cremă de vanilie. Eu speram că atunci când nu e pe aici e semn că s-a dus să-şi caute de muncă. Se pare că mi-am făcut iluzii.

Sincer, mă bucuram că pe Roman venise Jerome să-l vadă. Când mă căuta pe mine, nu ieşea nimic bun din treaba asta şi de regulă urma un eveniment traumatizant, o ameninţare la adresa întregii lumi a nemuritorilor.

Mi-am târât picioarele pe podeaua livingului şi am remarcat că pisicile dispăruseră la sosirea lui Jerome. Cu cafeaua în mână încă, am pornit spre camera lui Roman şi am ciocănit o dată înainte să deschid uşa. Mi-am închipuit că, fiind proprietăreasa, aveam dreptul ăsta. De asemenea, am mai constatat că Roman avea o remarcabilă abilitate de a ignora bătăile în uşă un timp îndelungat.

Era împrăştiat pe pat de-a curmezişul şi purta numai o pereche de boxeri bleumarin care m-au făcut să şovăi. După cum mai remarcasem şi cu altă ocazie, era teribil de arătos, în ciuda ţâfnei pe care o etala de la mutarea aici. Ori de câte ori îl vedeam îmbrăcat sumar, îmi aminteam, în mod ciudat, de singura dată în care făcuserăm dragoste. Apoi trebuia să-mi amintesc mie însămi că probabil urzea cum să mă omoare. Pentru moment, era un mijloc eficient de a-mi înăbuşi orice urmă de poftă trupească.

Braţul lui Roman îi ferea ochii de lumina care se strecura prin fereastră. S-a mişcat, mutându-şi uşor braţul, şi m-a privit cu un ochi.

— E devreme, a spus.

— Măritul tău părinte e de altă părere.

S-au scurs câteva secunde şi apoi a făcut o grimasă când a simţit şi el amprenta de nemuritor a lui Jerome. Roman s-a ridicat cu un oftat şi s-a oprit o clipă ca să se frece la ochi. Părea la fel de obosit cum mă simţeam şi eu, dar dacă exista vreo forţă pe lumea asta care îl putea scoate din pat după o noapte lungă, şeful meu era aia, indiferent de îndrăzneţele afirmaţii ale lui Roman de azi-noapte. S-a ridicat clătinându-se în picioare şi a trecut pe lângă mine care stăteam în prag.

— Nu te îmbraci? m-am mirat.

Singurul răspuns al lui Roman a fost o fluturare dezinteresată a mâinii, după care a pornit pe hol. L-am urmat şi am descoperit că Jerome îşi turna într-o cană nişte votcă rămasă de aseară. Ei, pe undeva prin lumea asta era şi ora cinci. Când l-a văzut pe Roman în ţinuta lui pe sponci, a ridicat din sprâncene.

— Drăguţ din partea ta că te-ai îmbrăcat la patru ace.

Roman a mers direct spre cafea.

— Ce nu fac eu pentru tăticul meu? În plus, Georginei îi place.

A urmat un moment de tăcere apăsătoare, timp în care ochii negri ai lui Jerome îl studiau pe Roman. Nu ştiam nimic despre mama lui, însă Jerome era demonul care îl procrease acum mii de ani. Teoretic, la vremea respectivă Jerome era înger, dar faptul că-i făcuse avansuri unei fiinţe umane îi atrăsese concedierea din rândurile raiului şi reangajarea într-ale celor de jos, şi asta fără plată compensatorie.

Uneori, Roman făcea comentarii răutăcioase la adresa relaţiilor lor de familie, dar Jerome nu le băga niciodată în seamă. De fapt, potrivit regulilor raiului şi iadului deopotrivă, Jerome ar fi trebuit să-l şteargă pe Roman de pe faţa pământului cu mult timp în urmă. Îngerii şi demonii îi considerau pe nephilimi un lucru anormal, greşit, şi încercau fără încetare să-i vâneze. Era o cruzime, în ciuda tendinţelor sociopate ale nephilimilor. Însă Roman contribuise la recenta salvare a lui Jerome şi cei doi făcuseră o înţelegere care îi permitea lui Roman să trăiască liniştit în Seattle, cel puţin deocamdată. Dacă vreunul din colegii lui Jerome afla despre acest aranjament ilicit, dădeam cu toţii de dracu', la propriu. Un sucub cum trebuie şi-ar fi pârât şeful care încălca regulile.

— Şi ce vânt te-aduce pe-aici? a întrebat Roman, trăgându-şi un scaun. Ai venit să facem o miuţă?

Chipul lui Jerome a rămas impasibil.

— Am de lucru pentru tine.

— De genul celui cu care lumea îşi poate plăti chiria? am întrebat, animată de speranţă.

— De genul celui care să mă facă să-i permit să-şi continue stilul de viaţă cu care este obişnuit, a răspuns Jerome.

Pe faţa lui Roman apăruse un zâmbet amuzat, sfidător, tipic

lui, dar nu mă lăsam eu păcălită. Ştia ce ameninţare reprezenta Jerome şi mai ştia că în parte înţelegerea lor presupunea să facă servicii tatălui său. Cu toate astea, Roman se purta de parcă i-ar fi făcut o favoare lui Jerome, şi nephilimul a ridicat acum indiferent din umeri.

— Sigur. N-am nicio altă treabă astăzi. Care-i faza?

— Avem un musafir nemuritor în oraş, a spus Jerome. Chiar dacă poate îl deranja atitudinea lui Roman, demonul se pricepea la fel de bine să-şi ascundă sentimentele. Un sucub.

Analiza psihologică, de la distanţă, asupra relaţiei tată-fiu mi-a fost curmată brusc.

— Poftim? am exclamat şi m-am îndreptat aşa de repede încât era gata să-mi vărs cafeaua. Credeam că odată cu venirea lui Tawny ne-am aranjat.

Fusesem singurul sucub din zonă ani de zile până când Jerome, acum câteva luni, mai făcuse rost de unul. Se numea Tawny şi, deşi era stresantă şi destul de nepriceputăîn materie de seducţie sucubică, avea ceva care o făcea simpatică. Din fericire, Jerome o trimisese în Bellingham, ţinând-o astfel la o confortabilă distanţă de vreo oră şi jumătate de mine.

— Nu că ar fi treaba ta, Georgie, dar ea n-a venit să muncească. A venit… în vizită. În vacanţă.

Jerome şi-a arcuit buzele într-un zâmbet plin de amărăciune.

Roman şi cu mine am făcut schimb de priviri. Desigur, nemuritorii îşi puteau lua şi ei vacanţă, dar era clar că era ceva mai mult de-atât în cazul ăsta.

— Şi? a întrebat Roman. A venit de fapt pentru că…?

— Pentru că sunt sigur că şefii mei vor să mă verifice după recentul… incident.

Vorbise cu delicateţe şi strecurase şi un avertisment discret să nu insistăm pe sus-amintitul incident. Era cel cu prilejul căruia Roman şi cu mine îl salvaserăm, când fusese invocat şi ferecat ca urmare a unui joc demoniac al puterii. Era tare ruşinos pentru un demon să permită să fie invocat şi lucrul ăsta putea pune sub semnul întrebării capacitatea sa de a-şi controla teritoriul. Aşa că nu era ceva neobişnuit ca iadul să trimită pe cineva să analizeze situaţia.

— Crezi că spionează ca să afle dacă încă mai ai lucrurile sub control? a întrebat Roman.

— Sunt sigur. Vreau s-o urmăreşti şi să vezi cui îi dă raportul.

M-aş ocupa personal, dar e mai bine să nu par că aş bănui ceva. Aşa că trebuie să rămân la vedere.

— Adorabil, a spus Roman pe acelaşi ton sec al tatălui său. Nimic nu-mi doresc mai mult decât să urmăresc un sucub.

— Din câte am auzit, eşti destul de bun la chestia asta, am intervenit.

Şi era adevărat. Roman mă urmărise, invizibil fiind, de câteva ori. Nemuritorii de rang inferior ca mine nu-şi puteau ascunde amprenta ce-i putea da de gol şi care ne însoţea pe noi toţi, însă Roman moştenise capacitatea asta de la Jerome, ceea ce făcea din el spionul perfect.

Roman mi-a aruncat o privire ironică, apoi s-a întors din nou spre Jerome.

— Când încep?

— Imediat. O cheamă Simone şi e cazată la Four Seasons. Du-te acolo şi vezi ce face. Mei o să te înlocuiască din când în când.

Mei era secundul lui.

— La Four Seasons? am întrebat. Iadul plăteşte chestia asta? Vreau să spun că suntem în recesiune.

Jerome a oftat şi a spus:

— Iadul nu e niciodată în recesiune. Şi credeam că-ţi începi comentariile nostime abia după ce-ţi termini cafeaua.

I-am arătat ceaşca. Era goală.

Jerome a oftat din nou şi apoi a dispărut fără avertisment. Pare-se că nu avea nicio îndoială că Roman avea să-i urmeze ordinele.

Roman şi cu mine am rămas câteva secunde în tăcere, timp în care amândouă pisicile şi-au făcut din nou apariţia. Aubrey s-a frecat de piciorul gol al lui Roman şi el a scărpinat-o pe cap.

— Cred că ar trebui să fac un duş şi să mă îmbrac, a spus într-un târziu, ridicându-se în picioare.

— Nu te deranja, am replicat. Şi aşa, n-o să fii invizibil?

Mi-a întors spatele şi a pornit pe hol.

— Mă gândeam să mă duc să-mi depun câteva CV-uri când îmi dă Mei o pauză.

— Mincinosule, am spus, dar nu cred că m-a auzit.

Numai când am auzit duşul pornind am realizat că ar fi trebuit să-l întreb pe Jerome în legătură cu senzaţia aia ciudată de noaptea trecută. Era aşa de bizară; nici măcar nu ştiam cum

s-o descriu. Cu cât mai gândeam mai mult la asta, cu atât mă întrebam dacă nu cumva mi se trăsese de la alcool. E adevărat, Roman pretindea că simţise şi el ceva, dar băuse şi el la fel de mult ca mine.

Şi apropo de muncă… ceasul din bucătărie îmi spunea că trebuia să pornesc şi eu spre a mea. O problemă pe care o avea apartamentul ăsta era că priveliştea venise la pachet cu disconfortul de a face naveta până la serviciu. Vechiul meu apartament fusese în Queen Arme, cartierul în care se afla şi Emerald City, Librărie Cafenea. Pe vremuri puteam merge la serviciu pe jos, dar lucrul ăsta era imposibil din West Seattle, ceea ce însemna că trebuia să rezerv timp navetei.

Spre deosebire de Roman, eu nu aveam nevoie fizic să fac duş şi să mă schimb, nu că nu mi-ar fi plăcut. Rutina specifică oamenilor era liniştitoare. Am apelat rapid la schimbarea aspectului ca să mă spăl şi să iau pe mine o rochiţă piersicie cu bretele, şi mi-am aranjat părul şaten-deschis într-un coc lejer. Roman nu a apărut înainte să trebuiască să plec eu, aşa că mi-am mai luat o ceaşcă de cafea şi i-am lăsat un bilet în care îi spuneam să ducă şi el gunoiul înainte să meargă să se joace de-a agentul secret, dacă nu cumva asta avea să-l omoare.

Durerea de cap şi ultimele semne de mahmureală dispăruseră când am intrat în magazin. Fremăta de oameni ce-şi făceau cumpărăturile după-amiaza târziu, de cei ieşiţi cu treburi şi de turişti care, după ce vizitaseră Space Needle şi Seattle Center, porniseră în josul străzii. Mi-am lăsat geanta în birou şi apoi am plecat într-o rapidă inspecţie managerială a magazinului, mulţumită că totul mergea ca pe roate, asta până să observ că aveam o coadă formată din opt persoane şi o singură casieră.

— De ce eşti singură? am întrebat-o pe Beth.

Lucra de mult la noi, era o angajată bună şi mi-a răspuns la întrebare fără măcar să-şi ridice ochii de la cumpărăturile clientului.

— Gabrielle e în pauză, iar Doug nu se… simte bine.

Mi-a revenit în memorie concursul de băut votcă. Am făcut o grimasă, cuprinsă de un sentiment de vină şi mulţumire de sine în acelaşi timp.

— Unde e?

— La secţiunea de literatură erotică.

Mi s-au înălţat sprâncenele, dar n-am spus nimic pe când mă întorceam şi traversam magazinul. Mica secţiune de literatură erotică era, în mod straniu, vârâtă între cea cu cărţi despre maşini şi cea despre animale (mai exact amfibieni). Doug se băgase între cele două rafturi din secţiunea de literatură erotică, stătea pe jos, cu faţa sprijinită pe genunchi. M-am aşezat lângă el.

— Eşti în plină mahmureală? am întrebat.

A ridicat capul şi şi-a dat părul brunet de pe faţă. Avea un aer nefericit.

— M-ai tras în piept. Eşti pe jumătate cât mine. Cum de nu eşti comă?

— Sunt mai bătrână şi mai înţeleaptă, am explicat.

Şi de-ar fi ştiut el cât de bătrână eram… L-am apucat de braţ şi l-am tras.

— Hai la cafenea să bei nişte apă.

Pentru o clipă a părut să se opună, dar după scurt timp a făcut un efort vitejesc. A reuşit chiar să nu se clatine prea tare în timp ce-l însoţeam la etajul magazinului, ocupat pe jumătate de librărie şi pe jumătate de cafenea.

Am luat o sticlă de apă, i-am spus barmaniţei că aveam să i-o achit mai târziu şi am început să-l trag pe Doug spre un scaun. În timp ce măturam locul cu privirea, am fost gata-gata să mă opresc brusc, făcându-l pe bietul Doug să se împiedice. Seth stătea la o masă, cu laptopul deschis înaintea lui. Era locul lui de creaţie preferat, ceea ce fusese drăguţ când ieşeam împreună, însă acum era… jenant. Maddie stătea împreună cu el, cu geanta în mână şi cu un pardesiu pe ea. Mi-am adus aminte că azi intram amândouă la aceeaşi oră. Probabil că abia ajunsese.

Ne-au făcut semn să venim şi Maddie i-a aruncat fratelui ei o privire aspră:

— Să-ţi fie învăţătură de minte.

Doug a luat o înghiţitură zdravănă de apă.

— Ce s-a ales de dragostea de soră?

— Încă nu te-am iertat pentru că mi-ai ras teckelul.

— Au trecut două’j’ de ani de-atunci. Şi nemernicul ăla mic a meritat-o.

Am zâmbit din obişnuinţă. Tachinările dintre Doug şi Maddie erau ceva ce de regulă nu-mi permiteam să ratez. Însă azi

atenţia mi-o reţinea Seth. Noaptea trecută, prinsă în îmbrăţişarea alcoolului, îmi fusese mai simplu să-l ignor, să mă prefac că de voie, de nevoie acceptasem faptul că îşi văzuse de viaţă începând o relaţie cu Maddie. Însă acum, având mintea limpede, am simţit din nou în piept mai vechea durere. Jur că-i simţeam mirosul pielii, sudoarea amestecată cu mirosul săpunului cu aromă silvestră, de măr, pe care-l folosea. Lumina soarelui ce pătrundea prin ferestrele mari ale cafenelei îi strecura nuanţe arămii în părul castaniu ciufulit şi îmi aminteam perfect cum era când îi mângâiam contururile feţei, pielea netedă de pe obraz şi firişoarele de păr de pe bărbie.

Când m-am uitat la ochii lui, am văzut cu surprindere că mă privea cu atenţie în timp ce cei doi fraţi îşi continuau ciorovăiala jucăuşă. Azi-noapte aproape că mă convinsesem că vedea în mine doar o prietenă, dar acum… acum nu mai eram chiar aşa de sigură. Simţeam o anume căldură, o anume atenţie, ceva ce ştiam că n-ar trebui să existe. Deodată am avut bănuiala că poate îşi aduce aminte de cele câteva dăţi în care făcuserăm dragoste. Şi eu mă gândeam la asta. Puterile îmi fuseseră puse pe pauză când dispăruse Jerome, şi Seth şi cu mine putuserăm face dragoste în condiţii de „siguranţă”, şi cu asta mă refer la absenţa efectelor secundare sucubice.

Mai puţin unul. La vremea aceea încă era cu Maddie şi păcatu pe care îl comisese înşelând-o îi pângărise sufletul. Lucrul ăsta era mai rău decât dacă i-aş fi absorbit energia. În momentul de faţă, sufletul lui Seth era destinat iadului. El nu ştia asta, dar regretul că o înşelase fusese în parte ceea ce îl împinsese spre o logodnă pripită. Simţea că îi datora lucrul ăsta.

Sentimentul de vină m-a făcut să-mi feresc privirea şi am remarcat că Maddie şi Doug îşi terminaseră cearta. Maddie privea spre bar, însă ochii lui Doug mă studiau. Erau injectaţi, obosiţi, cu cearcăne mari şi întunecate. Însă în tot aspectul nefericit, de om mahmur, am zărit şi o urmă de uimire, de surprindere.

— Hai la treabă, a spus Maddie cu veselie, ridicându-se. Şi-a lovit fratele în umăr, ceea ce l-a făcut să tresară şi să-şi îndepărteze atenţia de la mine, spre bucuria mea. Mai rezişti şi cele câteva ore care ţi-au mai rămas?

— Mda, a mormăit el şi a mai băut un pic de apă.

— Du-te să faci inventarul în spate, i-am spus, ridicându-mă şi eu. Nu vreau să creadă clienţii că angajaţii noştri nu rezistă la băutură, că altfel nici n-o să-ţi vină să crezi ce repede recurg la lanţurile de magazine.

Colţurile gurii lui Maddie s-au înălţat într-un zâmbet, în timp ce fratele ei se ridica obosit în picioare.

— Auzi, Georgina? Te deranjează dacă marţi fac schimb de tură cu Doug? Trebuie să mă duc să rezolv nişte probleme pentru nuntă în timpul programului.

Doug i-a aruncat o privire tăioasă.

— Când aveai de gând să mă întrebi pe mine dacă mă deranjează?

— Sigur, am spus şi am încercat să nu tresar la cuvântul, „nuntă”. Poţi să lucrezi în tura de seară cu mine.

— Vrei să vii şi tu? a întrebat. Ai spus că ai să vii.

— Aşa am spus?

— Azi-noapte.

M-am încruntat. Dumnezeu ştie câte promisiuni făcusem şi pe câte dintre ele le uitasem, din cauza votcii şi a straniilor forţe magice. Îmi aminteam vag că îmi arătase fotografii cu rochii de mireasă.

— Cred că am şi eu nişte probleme de rezolvat.

— Unul dintre locuri este foarte aproape de tine, a insistat ea.

— Maddie, a intervenit Seth în grabă, evident la fel de stânjenit ca şi mine de schimbarea subiectului. Dacă e ocupată…

— Nu se poate să fii ocupată toată ziua, a implorat Maddie. Te rog!

Ştiam că era un dezastru, ştiam că avea să-mi aducă suferinţă şi necazuri. Dar Maddie era prietena mea şi privirea ei rugătoare m-a atins în adâncul sufletului. Am realizat că era sentimentul de vină, vină din cauză că eu şi Seth o trădasem. Mă privea cu o asemenea încredere şi speranţă, pe mine, cea mai bună prietenă pe care o avea în Seattle şi singura care credea c-o poate ajuta să-şi organizeze nunta.

Motiv pentru care m-am trezit că accept, exact cum făcusem şi noaptea trecută. Numai că de data asta nu puteam da vina pe alcool.

— Bine.

Vina era probabil principalul motiv pentru care lumea se purta prosteşte.

Capitolul 3

Am muncit până la ora închiderii şi n-am ajuns acasă până în jur de ora zece. Spre surprinderea mea, l-am găsit pe Roman pe canapea, mâncând un bol de cereale, în timp ce pisicile stăteau la el în poală şi se luptau să-i cucerească atenţia. Sincer, în ultima vreme păreau să-l iubească pe el mai mult decât pe mine. Mă simţeam ca un Cezar înjunghiat pe la spate.

— Ce faci aici? am întrebat în timp ce mă aşezam pe fotoliu vizavi de el.

Atunci am observat că se duseseră şi ultimele rămăşiţe de dezordine de la petrecere. Ceva mă făcea să cred că, dacă pomenesc de lucrul ăsta, nu mai face în viaţa lui curăţenie.

— Mă gândeam că îl urmăreşti pe sucubul lui Jerome, am adăugat.

Roman şi-a înăbuşit un căscat şi a lăsat bolul gol pe măsuţa de cafea. Instantaneu, amândouă pisicile au ţâşnit din poala lui ca să mai prindă ceva lapte rămas.

— Sunt în pauză. Dar am urmărit-o toată ziua.

— Şi?

Pe lângă curiozitatea naturală, mă deranja ideea că autoritatea lui Jerome era pusă sub semnul întrebării. Poate că arhidemonul mă irita uneori, dar nu-mi doream un alt şef. Fuseserăm periculos de aproape de o schimbare de lider când fusese invocat şi niciunul dintre candidaţi nu mă impresionase deloc.

— Şi a fost incredibil de plicticos. E mult mai nostim să te urmăresc pe tine. A fost la cumpărături mare parte din zi. Nici măcar nu ştiam că în magazine îţi dau voie să iei aşa de multe porcării în cabina de probă. Apoi a agăţat un tip la bar şi, ei bine, îţi închipui continuarea.

Îmi cam plăcea gândul că Roman suferea în timp ce Simone făcea sex.

— Mi-am închipuit că apucăturile de voaior te-ar face să apreciezi un asemenea spectacol pornografic.

S-a strâmbat.

— N-a fost pornografie de calitate, ci genul nasol, pervers, de care găseşti dosită în fundul magazinelor. Genul după care se înnebunesc numai oamenii cu adevărat bolnavi.

— Şi deci n-a avut nicio întâlnire clandestină pe care să i-o raportezi lui Jerome?

— Nţ.

— Presupun că e normal.

M-am întins şi mi-am pus picioarele pe masă. Avându-l pe Doug pe butuci, petrecusem şi eu o zi la casă şi stătusem în picioare mai mult decât de regulă. Dacă nu mă înşelam, ochii lui Roman au rătăcit spre picioarele mele înainte să se concentreze din nou asupra feţei mele.

— Dacă n-a avut parte de niciun fel de activitate legată de nemuritori, nici n-ar avea ce să raporteze, am remarcat.

— Cel puţin până în seara asta.

— În seara asta?

— În ce hal de împrăştiată eşti. Peter şi Cody dau iar un chef din ăla de-al lor.

— Oh, Doamne, am uitat.

Peter adora să invite lumea la cină şi la petreceri, şi nu părea deranjat de faptul că tocmai dădusem şi eu un chef monstru. Fiind o fiinţă nocturnă, petrecerile lui aveau întotdeauna loc noaptea târziu.

— Şi merge şi Simone? am întrebat.

— Îhî. Mei e cu ea în momentul ăsta şi la Peter o înlocuiesc eu.

— Aşa că o să fii acolo măcar cu spiritul, dacă nu fizic.

— Cam aşa ceva.

A zâmbit la gluma mea şi, pentru prima oară de când revenise în oraş, am văzut amuzament autentic în ochii lui verzi-albăstrui. Îmi amintea un pic de tipul spiritual şi galant cu care ieşisem. De asemenea, am realizat că era una din rarele discuţii în care nu ne încontram. Era aproape… normală. Mi-a înţeles greşit tăcerea şi mi-a aruncat o privire atentă.

— Nu cumva îţi trece prin cap să te fofilezi, nu? Nu se poate să fi avut o zi aşa de grea.

De fapt, chiar mă gândisem să mă fofilez. După tragedia de ieri şi regretul pe care îl încercam acum că cedasem în faţa lui Maddie, nu eram prea sigură că aveam chef de prostia aia de paranghelie a amicilor mei nemuritori.

— Haide, a spus Roman. Simone e aşa de plicticoasă. Şi nici măcar nu mă refer la activităţile ei. E pur şi simplu fără sare şi piper. Dacă nu eşti şi tu acolo să mă distrezi, nu ştiu ce-am să mă fac.

— Vrei să spui că restul prietenilor mei nu sunt distractivi?

— Sunt şterşi în comparaţie cu tine.

Într-un final am fost de acord să merg. Deşi nu m-ar fi surprins dacă ar fi fost interesat să merg doar ca să aibă cine să-l ducă pe el. Cu toate astea, eram binedispusă în drum spre Capitol Hill. Era un pic ciudat să-l am pe Roman lângă mine şi totuşi să nu fie cu mine. Ca să-şi continue misiunea de spion se făcuse invizibil şi-şi disimulase amprenta. Era ca şi cum ar fi fost o fantomă cu mine în maşină.

Ca de obicei, am fost dintre ultimii care au apărut. The Three Amigos1, Peter, Cody şi Hugh, erau acolo, îmbrăcaţi cu hainele lor obişnuite, nu cu costumaţia exactă din punct de vedere istoric. Asta însemna o vestă tricotată şi pantaloni perfect asortaţi în cazul lui Peter, blugi şi un tricou în cazul lui Cody şi o costumaţie business casual în cazul lui Hugh. Am ţinut uşa deschisă un pic mai mult decât de obicei, ca să poată Roman intra rapid în urma mea. Apoi mi-am pus speranţa că avea să piardă şi el vremea pe acolo. Imediat ce ne-a poftit înăuntru, Peter a dat fuga înapoi în bucătărie fără un cuvânt.

Era şi Simone acolo. Stătea pe canapeaua de două persoane cu picioarele ei lungi şi perfecte încrucişate, şi odihnindu-şi mâinile pe genunchi. Avea un corp suplu, dotat cu nişte sâni de dimensiuni respectabile, şi purta o fustă neagră şi o bluză argintie din mătase. Deloc surprinzător, avea părul lung şi blond. Majoritatea sucubilor păreau să creadă că părul blond era garanţia succesului la bărbaţi. Mie mi se părea că lucrul ăsta dovedeşte o lipsă de experienţă. Eram de ceva timp şatenă, deşi cu reflexe aurii, şi niciodată nu-mi fusese greu să am parte de acţiune.

Hugh stătea lângă ea şi avea faţa tipică de crai pe care şi-o trăgea când voia să-şi ademenească femeile în pat. Simone îl privea cu un zâmbet politicos, unul pe care şi l-a îndreptat spre mine când am intrat. S-a ridicat şi a întins mâna. Amprenta ei de nemuritoare mirosea a violete şi mă trimitea cu gândul la lumina lunii şi la muzica de violoncel.

— Tu trebuie să fii Georgina, a spus ea. Mă bucur să te

cunosc.

Şi-a menţinut aceeaşi expresie politicoasă şi îmi dădeam seamă că nu era falsă. În acelaşi timp nu era nici răutăcioasă, dar nici excesiv de fermecătoare. De asemenea, nu avea nimic din ostilitatea evidentă pe care şi-o arătau sucubii unii altora şi nici agresivitatea pasivă disimulată, care era aproape ceva obişnuit între noi. Era doar o fată potrivit de drăguţă. Era… fără sare şi piper.

— Şi eu, am spus. M-am întors spre Cody în timp ce încercam să identific mirosurile care veneau dinspre bucătărie. Ce-avem la cină?

— Plăcintă ciobănească.

Am aşteptat gluma, dar nici urmă de aşa ceva.

— Nu e stilul lui Peter.

Era un bucătar extraordinar, dar de regulă înclina spre filet mignon sau scoici.

Cody a dat din cap şi a spus:

— Se uita mai devreme la un documentar despre Insulele Britanice şi l-a inspirat.

— Hm, n-am nimic împotrivă, am spus în timp ce mă aşezam pe braţul canapelei. Presupun că ar trebui să fim recunoscători că nu s-a decis să facă sângerete.

— Au şi în Australia o versiune a plăcintei ciobăneşti, cu un rând de cartofi deasupra şi unul dedesubt, a spus Simone tam-nesam. Se numeşte plăcintă cu cartofi.

Au urmat câteva secunde de linişte. Comentariul ei nu era complet pe dinafară, ci doar ciudat, mai ales pentru că nu-l făcuse pe un ton arogant, în genul celor care cred că le ştiu pe toate şi care câştigă întotdeauna concursurile de cultură generală. Era o simplă afirmaţie şi în acelaşi timp una nu foarte interesantă.

— Hm, am spus într-un final pe un ton neutru. E bine de ştiut că numele este exact. Aşa evităm posibilele momente stânjenitoare care ar putea apărea în timpul cinei. Dumnezeu mi-e martor câte întâmplări nefericite au avut loc când s-a găsit câte unul care să comande friptură în sânge.

Cody s-a înecat un pic cu berea, însă Hugh i-a aruncat lui Simone un zâmbet de mare intensitate.

— Fascinant. Te pricepi la gătit?

— Nu, a spus ea.

Şi nimic mai mult.

Peter a apărut exact în momentul ăla cu un cocteil cu votcă pentru mine. După concursul de aseară cu Doug, jurasem să o las mai moale pentru o vreme, ca de exemplu câteva zile. Dar deodată am decis că poate până la urmă am nevoie de ceva de băut.

Peter a privit împrejur uşor încruntat.

— Doar tu eşti? Eu speram că o să vină şi Jerome.

Şeful nostru mai ieşea cu noi, dar de la invocare încoace evitase evenimentele sociale.

— Cred că are nişte treabă, am spus.

Sincer, habar n-aveam, dar speram că aluzia mea vagă avea să declanşeze vreo reacţie din partea lui Simone. Însă nu s-a întâmplat nimic.

Peter a întins o faţă de masă frumoasă, ca de obicei, masa de la bucătărie era impecabil aranjată şi plăcinta ciobănească era însoţită de un Cabernet Sauvignon. Am făcut observaţia că probabil berea Guinness ar fi fost o asociere mai nimerită, dar m-a ignorat.

— De unde eşti? am întrebat-o pe Simone. Ai venit în concediu, nu?

A dat din cap, ridicându-şi cu delicateţe furculiţa. Îşi tăiase plăcinta în cubuleţe perfecte de doi virgulă cinci centimetri, ceva ce rivaliza cu tulburarea obsesiv-compulsivă a lui Peter.

— Sunt din Charleston, a spus ea. Cred că am să stau o săptămână. Poate două dacă mă lasă arhidemonul meu. E drăguţ oraşul Seattle.

— Am auzit că şi Charlestonul e drăguţ, a spus Hugh.

Pare-se că nu renunţase la ideea de a şi-o pune în noaptea asta.

— A fost fondat în anul 1670, a spus ea în chip de răspuns.

S-a lăsat din nou liniştea aia ciudată.

— Erai acolo pe vremea aia? am întrebat.

— Nu.

Am mâncat fără să mai facem conversaţie. Cel puţin până a venit momentul desertului şi Cody şi-a îndreptat atenţia spre mine.

— Şi ia zi, mă ajuţi sau nu?

Eu tocmai meditam cum de reuşea Simone să seducă bărbaţi şi dacă mai ştia şi alte adjective în afară de „drăguţ”.

Întrebarea lui Cody m-a luat pe nepregătite.

— Poftim?

— Cu faza cu Gabrielle. Nu mai ţii minte chestia de noaptea trecută?

Aşa e. Gabrielle de la librărie, căreia îi plăceau numai chestiile gotice şi vampirii.

— Nu ţi-am promis că te ajut, nu? am întrebat stânjenită.

Memoria îmi juca prea multe feste în legătură cu petrecerea de aseară.

— Nu, dar dacă mi-ai fi prietenă, ai face-o. În plus, nu eşti tu o expertă în probleme de amor?

— Pentru mine.

— Şi dacă nu mă înşală memoria, nici măcar la chestia asta nu se pricepe, a spus Hugh.

L-am fulgerat cu privirea.

— Trebuie să-mi dai ceva de care să mă agăţ, a spus Cody. Trebuie s-o mai văd… am nevoie de ceva despre care să vorbesc cu ea…

Crezusem că aseară i se pusese pata pe Gabrielle din cauza alcoolului – sincer, era vreun lucru pentru care să nu poţi da vina pe alcool? —, dar încă mai avea aerul ăla de amorez. Îl cunoşteam pe Cody de câţiva ani şi nu mai văzusem niciodată asemenea reacţie din partea lui. Nici din partea lui Peter, de altfel, dar eu şi prietenii mei hotărâserăm în secret cu mult timp în urmă că el era pur şi simplu asexuat. Dacă vampirii ar fi fost apţi pentru reproducere, el ar fi făcut-o în stilul amibelor.

Mi-am stors creierii.

— Am văzut-o citind The Seattle Sinner zilele trecute în pauză.

— Ce-i asta? s-a interesat Cody.

— Este ziarul nostru local cu specific industrial, gotic, fetişist, horror, sado-maso, existenţialist şi underground, a explicat Peter.

Cu toţii ne-am întors şi am căscat ochii la el.

— Aşa am auzit, a adăugat în grabă.

Mi-am aruncat din nou privirea spre Cody şi am ridicat din umeri.

— E un început. Îl avem în magazin.

— Aţi terminat cu poveştile astea plictisitoare de amor? a întrebat dintr-odată un glas. E timpul să trecem la acţiune pe

bune.

Glasul nou apărut m-a făcut să tresar şi apoi am simţit cunoscuta aură cristalină care semnala prezenţa unui înger. Carter s-a materializat pe singurul scaun gol de la masă – Peter pusese masa pentru şase persoane, în speranţa că avea să apară şi Jerome. Cel mai prost îmbrăcat înger din Seattle s-a lăsat pe speteaza scaunului, cu braţele încrucişate pe piept şi cu tipica expresie sardonică. Blugii şi cămaşa de flanelă păreau să fi avut o păruială cu un tocător de crenguţe, dar fesul tricotat de caşmir care i se odihnea pe părul blond până la umeri era impecabil. Era cadou de la mine, şi nu mi-am putut reţine un zâmbet. Ochii cenuşii ai lui Carter au scânteiat amuzaţi când m-a remarcat.

Poate că în anumite cercuri infernale ar părea ciudat să umbli cu un înger, dar în gaşca noastră devenise un lucru firesc. Noi eram obişnuiţi cu apariţiile şi dispariţiile lui Carter şi de asemenea cu remarcile sale încifrate şi deseori enervante. Lui Jerome aproape că-i putea trece drept cel mai bun prieten şi întotdeauna avusese un anume interes faţă de mine şi de viaţa mea sentimentală. Însă de la recentul dezastru cu Seth o lăsase mai moale.

Poate că pentru noi Carter era ceva obişnuit, dar nu şi pentru Simone. Când a apărut, ochii ei albaştri s-au mărit şi faţa i s-a transformat complet. S-a aplecat peste masă şi, dacă nu mă înşelam, decolteul i se mai adâncise de când sosisem eu. I-a strâns mâna lui Carter.

— Nu cred că ne-am cunoscut, a spus ea. Eu sunt Simone.

— Carter, a răspuns el, amuzat încă.

— Simone a venit în vizită din Charleston, am explicat. A fost fondat în 1670.

Zâmbetul lui Carter a înregistrat un spasm uşor.

— Aşa am auzit şi eu.

— Ar trebui să vii în vizită, a spus ea. Mi-ar face mare plăcere să-ţi fiu ghid. Este foarte drăguţ.

Am făcut un schimb de priviri uluite cu Peter, Cody şi Hugh. Simone nu devenise mai puţin ştearsă, dar dintr-odată devenise cu două procente mai interesantă. Nu era amorezată de Carter aşa cum era Cody de Gabrielle, încerca doar să-şi treacă un înger în palmares. Succes, am gândit. Era un lucru îndrăzneţ pentru orice sucub. Desigur, îngerii cădeau din cauza iubirii şi a

sexului, Jerome era proba, şi chiar fusesem şi eu martoră la aşa ceva. Dar Carter? Dacă exista vreo fiinţă cu adevărat imposibil de înduplecat, atunci el era acea fiinţă. Mai puţin când venea vorba de sudatul ţigărilor şi de băutele grele, desigur. Da, categoric situaţia asta cu Simone devenise mai interesantă.

— Sigur, a spus Carter. Pun pariu că ai putea să-mi arăţi tot felul de locuri mai puţin frecventate.

— Categoric, a răspuns ea. Ştii, e un han în care a luat odată cina George Washington.

Am dat ochii peste cap. Mă îndoiam că exista vreun loc din Charleston despre care să nu ştie Carter. El fusese de faţă când se întemeiaseră şi se prăbuşiseră oraşe precum Babilon şi Troia. Din câte ştiam eu, ajutase personal la distrugerea Sodomei şi Gomorei.

— Şi cam la ce fel de acţiune te gândeai? l-am întrebat pe Carter.

Indiferent cât de distractivă ar fi fost patetica tentativă de flirt a lui Simone, nu eram prea sigură că aveam chef de un curs de introducere în istoria Americii.

— Nu mai joc „Vreodată în viaţa ta ai…”

— Mai bine, a spus el şi, de te miri unde, Carter a scos un Pictionary.

Şi când spun de te miri unde, vorbesc serios.

— Nu, a spus Hugh. Am petrecut ani de zile perfecţionându-mi semnătura indescifrabilă de doctor. Mi-am pierdut orice aptitudine artistică.

— Ador Pictionary, a intervenit Simone.

— Cred că am o treabă de făcut, am adăugat.

Am simţit o împunsătură în umăr şi mi-am întors surprinsă privirea, dar n-am văzut nimic. Atunci am înţeles mesajul. Parese că Roman voia să-l mai distrez puţin. Am oftat.

— Dar pot să mai stau un pic, am adăugat.

— Super. Am rezolvat-o, a spus Carter. Apoi s-a întors spre Peter. Ai un şevalet?

Desigur, avea. Habar n-am la ce-i folosea, dar după ce îşi luase un Roomba şi un aparat Betamax, învăţasem să nu mai pun întrebări. Ne-am organizat în echipe: eu, Cody şi Hugh într-una şi restul în cealaltă.

Eu am fost prima. Cartea pe care am tras-o era „Watergate”.

— Haide, am spus. E ridicol.

— Nu te mai văicări, a spus Carter, cu un rânjet de o aroganţă enervantă. Cu toţii suntem supuşi hazardului.

Au pornit cronometrul. Am desenat câteva valuri de copil nătâng care şi-au atras din partea lui Cody exclamaţia „Apă!”. Părea promiţător. Apoi am desenat ceva ce eu speram că seamănă cu un perete cu o uşă. Pare-se că făcusem o treabă prea bună.

— Perete, a spus Hugh.

— Uşă, a spus şi Cody.

I-am mai adăugat uşii câteva linii verticale ca să accentuez ideea de poartă. După ce m-am mai gândit o clipă, am desenat un plus între apă şi perete ca să arăt legătura dintre ele.

— Apeduct, a sugerat Cody.

— „Bridge Over Troubled Water”, şi-a dat Hugh cu părerea.

— Dumnezeule, am mormăit.

Deloc surprinzător, mi-a expirat timpul înainte de a-mi face coechipierii să ghicească, dar nu înainte ca ei să-mi dea soluţia „Barajul Hoover” şi „Hans Brinker”. Am mârâit şi m-am trântit pe canapea. Apoi cealaltă echipă a făcut o încercare.

— Watergate, a spus Carter imediat.

Hugh s-a întors spre mine, cu neîncrederea aşternută pe faţă.

— De ce n-ai desenat o poartă pur şi simplu?

După mine a urmat Simone şi eu am sperat că avea să-i pice „criza proiectilelor cubaneze” sau „legea lui Bohr”. Cronometrul a fost pornit, iar ea a desenat un cerc din care plecau nişte linii.

— Soare, a spus Peter imediat.

— Corect! a spus ea.

L-am fulgerat pe Carter cu privirea.

— Trişezi.

— Te oftici, a replicat el.

Am mai jucat încă o oră, dar după ce echipei mele i-a picat „oncologie”, „Diavolul şi Daniel Webster” şi „Războiul din 1812” iar echipei lor „inimă”, „floare” şi „surâs”, am decis să plec acasă. La uşă, am auzit la ureche un oftat melancolic.

— Te descurci singur, am mârâit la Roman pe un ton scăzut.

Am plecat însoţită de reproşuri cum că n-aş şti să pierd şi m-am considerat norocoasă când Carter a spus că aveau să joace Jenga.

Drumul înapoi până în Seattle era liniştit la ora asta şi după ce am parcat lângă clădirea în care locuiam, am constatat cu bucurie că vremea atipic de caldă pentru anotimpul ăsta se menţinea. Apropierea de apă mai răcorise un pic atmosfera, aducând-o la o temperatură potrivită pentru ora târzie din noapte. Din impuls, am traversat strada spre plajă, care de fapt era mai degrabă un parc plin de iarbă şi cu numai o porţiune de câţiva metri de nisip. Erau puţine locuri în Seattle care să ofere ceva mai mult de atât.

Cu toate astea, adoram apa şi sunetul delicat al valurilor ce se loveau de mal. O briză uşoară mi-a ciufulit părul, şi în depărtare licăreau nişte lumini splendide. În parte mă mutasem aici ca să scap de Queen Anne şi de apropierea permanentă de Seth, dar şi pentru că oceanul întotdeauna mă ducea cu gândul la tinereţea mea de muritoare. Puget Sound era departe de caldele ape mediteraneene aproape de care crescusem eu, dar cu toate astea îmi mai alina dorul. Alinarea asta era dulce-amară, dar cu toţii, muritori şi nemuritori deopotrivă, aveam o nefericită tendinţă de a gravita în jurul acelor lucruri care ştiam că au să ne aducă suferinţă.

Apa era încântătoare, scânteia în lumina lunii şi a felinarelor de pe stradă. Am privit un feribot luminat ce înainta spre Insula Bainbridge, apoi mi-am întors ochii spre valurile ce clipoceau înaintea mea. Păreau să execute un dans, creând un desen ademenitor ce mă îndemna să mă alătur lui. Poate că nu mă pricep eu la desen, dar dansul era o artă pe care o stăpâneam încă din vremea în care eram muritoare. Apa mă chema şi aproape că auzeam muzica pe care se unduia. Era îmbătătoare, plină de o căldură şi o iubire care promiteau să-mi aline durerea surdă şi constantă din piept, durerea pe care o purtam în mine de când îl pierdusem pe Seth…

Numai când m-am trezit în apă până aproape de genunchi am realizat ce făcusem. Tocurile înalte mi se afundau în nisip şi, indiferent de temperatura de afară, apa tot era rece şi atingerea ei de gheaţă mi se scurgea prin piele. Lumea, care până atunci păruse de vis, ceţoasă, acum căpăta contururi precise şi nu mai era un dans ademenitor care îmi promitea alinare şi plăcere.

Inima mi-a luat-o la trap de frică şi m-am dat repede înapoi, lucru deloc uşor, căci nisipul mi se adunase în jurul tocurilor.

Într-un sfârşit, mi-am scos pantofii, m-am aplecat şi i-am luat din apă, pornind apoi desculţă spre mal. Am mai privit câteva clipe apa, constatând acum cât de tare mă speria. Cât de departe aş fi mers? Nu ştiam şi nici nu voiam să mă gândesc prea mult la asta.

M-am întors şi m-am îndreptat repede spre apartamentul meu, indiferentă la asfaltul aspru de sub tălpi. Numai când am ajuns cu bine în living şi am încuiat uşa în urma mea m-am simţit întrucâtva în siguranţă. Aubrey a venit la mine, mi-a adulmecat gleznele şi apoi a lins apa sărată care încă era acolo.

Băusem ceva acum aproape două ore, dar organismul îmi eliminase de mult băutura. Asta nu mai fusese o iluzie, nici umblatul în somn de azi-noapte, nici faptul că aproape sărisem peste balustrada balconului. M-am aşezat pe canapea, cu braţele în jurul corpului. Totul din jurul meu îmi părea o ameninţare.

— Roman? am spus tare. Eşti aici?

Singurul răspuns a fost liniştea. Era încă plecat, o urmărea pe Simone şi probabil că nu avea să se întoarcă în noaptea asta. Mă uimea faptul că brusc îmi doream cu disperare să fie aici. Apartamentul îmi părea pustiu şi ameninţător.

Apa îmi udase rochia şi m-am schimbat, luându-mi o pijama moale şi comodă. Apoi am decis că nu aveam să mă culc şi că aveam să-l aştept pe Roman în living. Trebuia să-i spun ce se întâmplase, aveam nevoie de el să-mi poarte de grijă cât dormeam.

Cu toate astea, în jur de ora patru, oboseala mi-a venit de hac şi m-am întins pe canapea, cu amândouă pisicile încolăcite lângă mine, şi treptat am pierdut legătura cu programul de teleshopping de la televizor. Când m-am trezit, era dimineaţa târziu şi lumina soarelui îmi încălzea pielea. Roman era tot plecat. Nu reuşisem să-l aştept, dar încă eram pe canapea. Deocamdată, numai la atât puteam spera.

Capitolul 4

Mi-am petrecut toată dimineaţa aşteptându-l neliniştită pe Roman. Trebuia să vină acasă la un moment dat să se culce, nu? Desigur, fiind în parte nemuritor de rang înalt, avea multe

trăsături moştenite pe filiera îngerească, iar îngerii şi demonii nu simţeau niciodată nevoia să doarmă. Roman probabil că se descurca cu foarte puţină odihnă şi pur şi simplu alegea să doarmă acasă pe cât de des putea din pură distracţie.

Am lăsat un mesaj pe mobilul lui Jerome, lucru care cel mai adesea era inutil. De asemenea, îmi doream să nu mă fi despărţit de Carter aşa de curând. Prinsă în absurditatea aia cu Pictionary, uitasem de cântecul sirenei. E adevărat că, până când să se repete azi-noapte, aproape că mi-l scosesem cu totul din gând. Dar dacă de Jerome era greu să dai, de Carter era de-a dreptul imposibil. Nu umbla cu telefon mobil şi apariţiile în momente neaşteptate păreau să fie o chestiune de mândrie personală.

Rămasă fără alte opţiuni, l-am sunat pe prietenul meu Erik. Era o fiinţă umană care ţinea un magazin specializat în comercializarea produselor ezoterice şi de ocultism. Deseori era ajutorul meu în caz că mă întâlneam cu situaţii bizare şi supranaturale, şi uneori ştia mai multe decât prietenii mei. În timp ce formam numărul de la magazinul lui, n-am putut să nu mă minunez de felul în care situaţiile din viaţa mea păreau să se repete ciclic. Mă loveam de aceleaşi lucruri mereu. Se petrecea ceva ciudat, încercam fără succes să iau legătura cu şefii şi sfârşeam prin a căuta ajutor la Erik.

— De ce dracu’ mi se tot întâmplă mie chestia asta? am mormăit în timp ce suna telefonul.

Cody nu era niciodată bântuit de forţe paranormale. Şi nici vreunul dintre ceilalţi. Era de parcă eu aş fi fost în mod special vizată. Sau blestemată. Sau pur şi simplu mă pândea ghinionul. Da, viaţa mea era ca o spirală nesfârşită, condamnată să repete aceleaşi tipare de ameninţări enervante din partea lumii nemuritorilor – ca să nu mai vorbesc de situaţii romantice aducătoare de nefericire.

— Alo?

— Erik? Sunt Georgina.

— Domnişoară Kincaid, a spus cu obişnuita-i politeţe. Ce plăcere să te aud.

— Am nevoie să mă ajuţi cu ceva. Din nou. Eşti la magazin? Voiam să trec pe la tine înainte să mă duc la serviciu.

A urmat o pauză şi apoi i-am simţit regretul din glas.

— Din nefericire, am nişte treburi de rezolvat şi azi închid.

Mă întorc în seara asta. Când ieşi de la serviciu?

— Probabil că sunt liberă pe la zece.

Iar aveam parte de tura de seară.

— Ne vedem atunci.

Mă simţeam prost. De obicei închidea magazinul la cinci.

— Nu, nu… e prea târziu. Am putea încerca mâine…

— Domnişoară Kincaid – a spus cu blândeţe – întotdeauna e o plăcere să te văd. Nu e nicio problemă.

Încă mă simţeam vinovată când am închis. Erik îmbătrânea. N-ar trebui să fie în pat la ora zece? Sau nouă? Dar acum nu se mai putea face nimic. A spus că voia să ne întâlnim, şi îl văzusem eu când se încăpăţâna. Nu aveam nimic de făcut acum decât să aştept şi să sper că Roman avea să apară înainte să trebuiască să mă duc eu la muncă. Văzând că nu vine, i-am lăsat pur şi simplu un bilet în care îi spuneam că trebuie să vorbesc imediat cu el. Era tot ce puteam face.

La serviciu nu era nimeni lipsă sau, lucrul cel mai important, mahmur. Am fost prinsă cu hârţogăria, ceea ce îmi oferea mult timp liber. Nu puteam spune dacă asta era bine sau rău. Mă împiedica să o dau în bară cu munca, dar îmi dădea prilej de meditaţie.

Era aproape ora închiderii când l-am remarcat pe Seth la locul său obişnuit din cafenea. Maddie lucrase în tura de zi, ceea ce însemna că nu eram nevoită să asist la drăguţele lor scălâmbăieli de amorezi. Mi-a surprins privirea în timp ce treceam pe acolo şi, în ciuda a ceea ce-mi spunea raţiunea, m-am aşezat vizavi de el.

— Cum merge treaba? am întrebat.

Obişnuita fixaţie romantică pe care o aveam faţă de el şi-a luat o pauză când am văzut că părea agitat.

A lovit necăjit ecranul.

— Prost. Casc ochii la ecranul ăsta de două ore şi n-am rezolvat nimic. A făcut o pauză. Ba nu, nu e tocmai adevărat. Mi-am comandat un tricou cu Wonder Twins şi am văzut câteva videoclipuri pe Youtube.

Am zâmbit şi mi-am sprijinit bărbia în palmă.

— Nu pari să fi avut o zi prea proastă, profesional vorbind.

— Ba este când ai ţinut-o aşa toată săptămâna. Muza mea este o desfrânată nerecunoscătoare care m-a abandonat ca să-mi inventeze de fapt propriile mele poveşti.

— Ăsta e un adevărat record din partea ta, am remarcat. Îl mai văzusem în pană de idei când ieşeam împreună, dar niciodată nu durase mai mult de câteva zile. Ce termen de predare ai?

— Mai e până atunci, dar totuşi… A oftat. Nu-mi place când mă blochez. Nu prea ştiu cum să-mi petrec zilele când nu scriu.

Era să spun că probabil are de rezolvat probleme legate de nuntă, dar m-am abţinut şi am rămas la subiecte mai lejere.

— Poate e vremea pentru un hobby. Ca de exemplu scrima, sau origami?

Pe buze i-a apărut un zâmbet uşor surprins, tipic lui.

— Odată am încercat cu croşetatul.

— Nu se poate!

— Ba da. Tu ştii cât de greu e?

— Ba de fapt e destul de simplu, am spus şi am încercat să-mi disimulez amuzamentul. Să ştii că până şi copiii fac lucruri din astea. Probabil că şi nepoatele tale s-ar descurca.

— Se descurcă. Şi să ştii că nu mă faci să mă simt mai bine.

Însă vedeam în ochii lui frumoşi, căprui, că se amuza. I-am studiat o clipă, adorând cum uneori căpătau nuanţe chihlimbarii. O clipă mai târziu, m-am smuls din vraja romantică.

— Şi mai rămâne varianta cu dansul, am spus răutăcioasă.

Chestia asta l-a făcut şi pe el să râdă.

— Cred că am dovedit amândoi cât este de inutil.

Încercasem de două ori să-l învăţ să danseze, swing şi salsa, însă totul avusese rezultate dezastruoase. Seth se pricepea la lucruri de-ale minţii, nu la cele ale corpului. Mă rog, după ce am mai meditat un pic, am realizat că asta nu era pe de-a-ntregul adevărat.

— N-ai găsit genul potrivit, am spus, dar deja renunţasem să-mi mai ascund zâmbetul.

— Ce-a mai rămas? Riverdance? Cadril? Şi să nu te aud că pomeneşti de jazz-balet. Am văzut Newsies şi am fost traumatizat cam vreo… cinci ani.

— Nasol, am spus. Probabil că ţi-ai mai putea purta tricourile la jazz dance. Sunt convinsă că ai tu pe undeva un tricou cu „Dancing Queen”. (Azi avea pe el unul cu Chuck Norris.) Asta dacă nu cumva cauţi puţină varietate. Şi să ştii că dansatorii de cadril au o costumaţie destul de drăguţă.

A clătinat exasperat din cap.

— Las în seama ta costumaţia de dans. Şi nu, încă n-am un tricou cu „Dancing Queen”, deşi am unul cu Abba. Oricum, cred că unul cu „Dancing Queen” ar fi bun pentru tine, nu pentru mine. Şi-a mutat privirea de la faţa mea la ceea ce mi se vedea din corp, cum stăteam aşezată la masă. Pari pregătita să mergi chiar acum la dans.

Am simţit că privirea lui mă face să roşesc şi imediat am apelat la schimbarea aspectului ca să disimulez. Vremea atipic de călduroasă pentru anotimpul ăsta era numai bună pentru rochiţele de vară şi purtam şi azi una. Era o rochie trapez de culoare crem, fără mâneci, cu partea de sus cu o despicătură care lăsa la vedere un decolteu potrivit sau nu pentru o directoare ca mine. Nu se holba impertinent sau ceva de genul ăsta, dar învăţasem de mult că Seth se pricepea să nu-şi trădeze sentimentele. Mă întrebam ce-i trecea prin cap. Era oare o admiraţie pur estetică? Poftă trupească? Dezaprobare faţă de un decolteu deloc potrivit pentru o directoare?

— Vechitura asta? am întrebat dezinvoltă, stingheră din motive pe care nu le puteam explica.

— Culoarea asta o purtai şi prima oară când ne-am văzut. Dintr-odată a părut jenat. N-aş putea spune de ce mi-am adus aminte de-asta.

— Ba nu-ţi aduci aminte, am spus. Eram îmbrăcată în mov.

Acum eu mă simţeam emoţionată că-mi amintisem.

S-a încruntat cu un aer foarte simpatic.

— Serios? Ah, da. Cred că ai dreptate. O bluză mov şi o fustă înflorată.

Până în cel mai mic detaliu. Dacă ar mai fi spus şi că purtam o geacă din piele de şarpe, cred că aş fi leşinat. Totuşi, aveam sentimentul că-şi amintea de fapt. Probabil şi ce pantofi aveam în picioare şi felul în care aveam părul aranjat. Liniştea apăsătoare s-a adâncit. Poate că reuşisem să mă abţin să nu roşesc, dar prin corp mi se răspândea căldura. Şi numai jumătate din ea era dorinţă. Restul era altceva… ceva mai dulce şi mai profund.

Mi-am dres glasul.

— Cu ce e cartea? Cu Cady şi O’Neill, nu?

A dat din cap şi părea recunoscător că schimbasem subiectul.

— Ca de obicei. Mistere şi intrigi, tensiuni sexuale şi situaţii

cu potenţial letal. A ezitat o clipă. Este ultima.

— Poftim? am spus şi am simţit că-mi pică faţa, iar toate trăirile romantice care se zvârcoleau în mine au fost date deoparte. Adică… sfârşitul seriei?

Seth scrisese multe romane de mister în cariera lui, dar Cady şi O'Neill – acest duo de exploratori temerari ce atingeau domenii precum arta şi arheologia – era seria lui de căpătâi.

— De ce?

A ridicat din umeri şi ochii i-au rătăcit din nou spre ecranul laptopului.

— Pentru că e momentul.

— Şi cum… cum ai să-ţi câştigi existenţa?

M-a privit din nou, cu un zâmbet crispat.

— Georgina, am mai scris şi alte cărţi, cu alte personaje. În plus de asta, nu crezi că fanii mei or să aibă destulă încredere încât să se intereseze şi de alte serii de-ale mele?

— E adevărat, am spus uşor. Tot timpul o să ne interesăm de tine.

Voisem să spun că ei or să se intereseze, dar era prea târziu să mai dreg busuiocul.

— Sper, a spus el, ferindu-şi pentru un moment ochii. Apoi m-a privit din nou şi am văzut o scânteiere de entuziasm. De fapt, m-am apucat de ceva nou. Am o idee şi e chiar tare. Pur şi simplu vreau să mă pierd în ea, ştii?

Chiar ştiam. Îl văzusem de multe ori uitând de alte aspecte din viaţa lui cât timp era absorbit de o carte. Mă întrebam dacă acest nou proiect care îl entuziasma aşa de tare avea să-i sporească zelul.

— Şi te-ai gândit la finalul pentru Cady şi O'Neill? am întrebat.

— Nu, a spus oftând şi strălucirea i-a pălit. Asta e problema. Nu ştiu cum o să se termine.

Deodată m-am întrebat dacă încă mai vorbea de cărţi. Privirile ni s-au întâlnit din nou şi continuarea, oricare ar fi fost ea, a fost întreruptă de Beth, care şi-a făcut apariţia lângă mine.

— Georgina. A venit un prieten să te viziteze.

Inima mi-a dat un salt. Roman. Roman citise biletul de la mine. Sfatul lui în legătură cu straniul cântec de sirenă era cam singurul lucru care m-ar fi putut smulge de lângă Seth. Am

ţâşnit de pe scaun şi i-am adresat lui Seth o privire încărcată de scuze.

— Trebuie să plec.

A dat din cap, dar în ochi i se zărea o emoţie pe care nu o puteam identifica, dar care m-a tulburat şi pe mine. Poate că se pricepea el să nu-şi trădeze sentimentele, dar la un moment dat mă pricepusem şi eu să i le interpretez.

— Nu e nicio problemă, a spus el.

Melancolie? Oare asta era emoţia aceea misterioasă?

Nu mai puteam medita la lucrul ăsta. Roman era mai important. Am coborât treptele câte două odată, nerăbdătoare să-l văd. Însă când am ajuns la casă, unde spusese Beth că mă aştepta prietenul meu, nu pe Roman l-am văzut, ci pe Cody.

Sau cel puţin aşa cred.

Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama. Era îmbrăcat complet în negru, nu doar cu blugi şi un tricou. Vorbim de tot tacâmul: o geacă de piele cu ţinte, bocanci cu oţel în vârf şi un, îhh, maiou din plasă. Prin părul blond avea şuviţe negre şi imaginea era completată de creion contur şi ruj negru din belşug peste un strat de fond de ten alb. Nu ştiam ce să spun, aşa că l-am apucat pur şi simplu de braţ şi l-am tras după mine în hirou ca să nu-l vadă cineva.

— Ce naiba faci?

Tocmai apusese soarele, ceea ce însemna că trebuie să fi condus cu dublul vitezei legale ca să ajungă aici aşa de repede.

— Am venit s-o văd pe Gabrielle, a explicat, aruncând o privire neliniştită spre uşă. Unde e? Voiam să ajung înainte de ora închiderii.

— Nu lucrează în seara asta.

S-a dezumflat, dar nu m-am putut abţine şi am adăugat:

— Şi, sincer, cred că e un lucru bun.

— De ce? Peter avea un exemplar din The Seattle Sinner şi, după ce l-am răsfoit, ne-am gândit că aşa pot să-i reţin atenţia. El m-a ajutat să mă îmbrac.

— Stai un pic. Spui că Peter avea un exemplar din…? Lasă. Nu vreau să ştiu. Crede-mă, i-ai fi reţinut atenţia. Dar nu sunt sigură că ar fi genul de atenţie pe care să ţi-o doreşti.

Cody a făcut un gest spre costumaţia lui.

— Dar îi plac genul ăsta de chestii. Chiar tu ai spus că se îmbracă în negru.

— Da, am recunoscut. Dar vestimentaţia ta pare… nu ştiu. Exagerată. Oamenii de genul ei caută în permanenţă aspiranţi. Tu te străduieşti prea tare şi ai s-o îndepărtezi şi mai mult.

A oftat şi s-a prăbuşit pe scaunul meu de la birou, deprimat.

— Şi atunci ce-ar trebui să fac? Ziarul ăla era singura mea pistă.

— Pentru început, nu-l mai lăsa pe Peter să te îmbrace, niciodată în viaţa ta. Cât despre restul… nu ştiu ce să spun. Lasă-mă să întreb şi să văd ce alte piste pot să-ţi ofer. Dar te rog, nu mai purta niciodată costumaţia asta.

— Bine, a fost de acord.

Chiar în momentul ăla, Doug a vârât capul pe uşă. Nu era de serviciu în noaptea asta, aşa că am fost surprinsă, dar nu la fel de tare ca el.

— Salut, Kincaid, voiam să te întreb de or… Iisuse Hristoase, să fiu al dracu'! Ce-i chestia asta?

— E Cody, am spus.

Doug a intrat repede în birou şi s-a uitat la faţa lui Cody.

— Să mă ia toţi dracii, aşa e. Credeam că e fantoma lui Gene Simmons.

— Gene Simmons n-a murit, a spus Cody.

— Cody încearcă s-o impresioneze pe Gabrielle, am explicat eu.

Doug a deschis gura, fără îndoială ca să comenteze pe tema imposibilităţii unei asemenea situaţii, dar am ridicat mâna ca să-l opresc şi am spus:

— Da, da, ştiu. Care-i problema?

Doug voia să-şi schimbe o tură şi, cum porumbiţa lui Cody nu era aici, acesta a hotărât să plece. L-am scos pe uşa din dos, câci nu voiam să stârnesc panică în magazin. Odată orarul stabilit, Doug şi cu mine am glumit pe tema situaţiei cu Cody şi Gabrielle. Curând, am pierdut noţiunea timpului şi prin difuzoare se transmiteau mesajele care anunţau terminarea programului. Doug şi-a luat la revedere, un pic speriat că aveam să-l pun la lucru dacă rămânea, şi m-am apucat de propriile treburi. Întâlnirea mea cu Erik se apropia şi am simţit un amestec de entuziasm şi teamă.

La o oră după ce uşile au fost închise, personalul a început să plece acasă. Am făcut o ultimă verificare a magazinului şi am constatat că Seth se afla încă în cafenea. Nu era nicio surpriză.

Colegii mei nu se îndurau niciodată să-l dea afară la ora închiderii. De fapt, o dată chiar fusese încuiat aici din greşeală şi declanşase alarma. Am mers spre masa lui şi am remarcat expresia de transă de pe faţa lui, în timp ce degetele îi zburdau pe tastele laptopului.

— Salut, Mortensen, am spus. Nu trebuie să te duci acasă, dar nici aici nu poţi să rămâi.

I-a luat aproape treizeci de secunde să-şi ridice privirea şi chiar şi atunci a părut surprins să mă vadă.

— Oh, salut.

Am simţit că mi se înfiripa un zâmbet pe buze. Era tipicul comportament marca Seth.

— Să ştii că am închis. E timpul să pleci.

Şi-a rotit privirea împrejur şi a remarcat ferestrele întunecate şi absenţa oamenilor din magazin.

— Oh, scuze. Nici măcar n-am remarcat.

— Să-nţeleg că s-a întors muza?

— Da.

— Şi deci acum ştii cum o să se termine?

— Nu. Nu încă.

L-am condus pe Seth la uşa din spate şi am pus alarma înainte să ies. Mi-a spus la revedere şi dacă mai devreme simţise faţă de mine afecţiunea aia visătoare, acum aceasta se dusese. Acum personajele lui erau cele care îi mistuiau inima. Era un lucru pe care trebuise să-l accept când eram împreună şi, pe când îl priveam mergând pe stradă, am decis că aşa şi trebuie să fie. Scrisul era un lucru mult prea important pentru el.

Mi-am lăsat şi eu propria afecţiune visătoare să mă părăsească şi am pornit spre nordul oraşului, către magazinul lui Erik încă mă simţeam un pic prost că se întâlnea cu mine aşa de târziu, dar luminile de la ferestrele lui străluceau în noapte. Iar înăuntru am găsit obişnuita muzică şi mirosul de beţişoare aromate, exact ca în timpul programului. Mi-am plimbat privirea împrejur, dar nu l-am văzut imediat. Apoi l-am remarcat, aşezat în genunchi în faţa unor cărţi de chiromanţie.

— Bună, Erik.

— Domnişoară Kincaid. S-a ridicat în picioare, dar mişcările îi erau smucite, şovăielnice. Şi când în sfârşit s-a întors spre mine, faţa neagră îi era suptă, aşa cum nu fusese ultima dată

când ne văzusem. Instinctul îmi spunea să mă duc repede la el şi să-l susţin, dar aveam sentimentul că n-ar fi fost prea încântat. Totuşi, am întrebat despre lucrul cel mai evident.

— Te simţi bine? Ai fost bolnav?

Mi-a adresat un zâmbet blând şi a pornit încet spre tejgheaua principală a magazinului.

— O răceală trecătoare. Se pare că acum mă ţine mai mult decât pe vremuri, dar am să mă fac bine.

Nu eram prea sigură. Îl cunoşteam pe Erik de mult timp… de fapt nici nu mai ştiam de când. Nu era un lucru neobişnuit în viaţa muritorilor, unul care deseori mă nedumerea. Acum păreau tineri şi sănătoşi, acum erau bătrâni şi pe moarte. Dar niciodată nu durea mai puţin din cauza asta. Unul dintre motivele pentru care se despărţise Seth de mine era ca să mă scutească de durerea acelei pierderi, pentru că începusem să fiu din ce în ce mai crizată din cauza sănătăţii lui.

Acum, în timp ce îl priveam pe Erik, mă simţeam şi mai prost pentru că-l reţinusem până la ora asta. De asemenea, mă mai simţeam prost pentru că realizam că nu treceam pe la el decât dacă aveam nevoie de ceva. Când îl văzusem ultima oară? Cu câteva luni în urmă, când fusese Jerome invocat. Îl căutasem ca să mă ajute, şi de atunci nu mai călcasem pe la el.

— Un ceai? mi-a oferit el, ca de obicei.

— Nu, nu. Nu vreau să te mai reţin, am spus. M-am aplecat peste tejghea şi m-am simţit uşurată când s-a aşezat şi el pe un taburet. Voiam doar să te întreb câteva lucruri. S-a întâmplat ceva ciudat.

Era să izbucnesc în râs când am rostit cuvintele astea. De regulă era fraza cu care îmi începeam discursul. Şi mi-a revenit gândul de mai devreme: în viaţa mea totul se repeta la infinit.

I-am făcut un rezumat al ciudatelor întâlniri cu necunoscuta şi în mare măsură indescriptibila forţă. A ascultat cu atenţie şi cu sprâncenele cenuşii, stufoase, încruntate.

— Regret să-ţi spun asta – a vorbit când am terminat – dar probabil că sunt câteva lucruri care s-ar manifesta în felul ăsta.

— Ce surpriză, am spus în şoaptă.

Era un comentariu despre viaţa mea, nu despre abilităţile lui.

— Ce este surprinzător este faptul că… ăăă… prietenul dumitale nu a reuşit să identifice ce este. Erik era unul din puţinii care ştiau că Roman se afla în Seattle, însă el nu se

implica în treburile raiului şi iadului şi nu avea să pârască prea curând. Desigur, nu dispune de toate aptitudinile rudelor lui. N-ai vorbit cu niciun nemuritor de rang înalt?

Am clătinat din cap.

Nu. Excelează prin absenţă, ca de obicei. Cred că am să mă întâlnesc cât de curând cu Jerome, am spus, gândindu-mă că probabil voia să-i ceară raportul lui Roman. Aşa că vedem atunci.

— Îmi pare rău că n-am un răspuns prompt. Se pare că niciodată nu am.

— La început nu, am spus. Dar până la urmă întotdeauna găseşti. Alt lucru care se repetă.

— Hmm?

— Nimic, am spus cu un oftat slab. Uneori simt că mi se întâmplă întruna aceleaşi lucruri. Chiar şi chestia asta cu cântecul de sirenă. De ce mie? În ultimul an am tot fost în colimator. Ce şanse sunt să se întâmple aşa? De ce se tot întâmplă lucrul ăsta?

Ochii lui Erik m-au cercetat câteva clipe.

— Există unii oameni cărora le dau neîncetat târcoale forţele şi fiinţele supranaturale. Se pare că dumneata eşti unul dintre ei.

—Dar de ce? am întrebat, surprinsă de tonul meu copilăresc. Sunt un sucub ca oricare altul. Există o mulţime de alţii ca mine. Şi de ce în ultima vreme? De ce doar în ultimul an?

Cred că era cea mai crudă glumă din lume că toate întâmplările astea paranormale începuseră odată cu cele amoroase. Pare-se că o sursă de suferinţă nu era de-ajuns.

— Nu ştiu, a recunoscut Erik. Lucrurile se mai schimbă. Forţele umblă nevăzute de noi. A făcut o pauză şi a tuşit, ceea ce m-a făcut să mă înfior – oare cât de bolnav era de fapt? Iar simt că îţi sunt inutil.

M-am întins şi l-am strâns uşor de umăr.

— Nu, nu. Îmi eşti nepreţuit. Nu ştiu cum m-aş fi descurcat în toţi anii ăştia fără tine.

Lucrul ăsta i-a smuls un zâmbet.

Voiam să se ducă la culcare şi mi-am luat geanta să plec. În timp ce mergeam spre uşă, brusc a spus:

— Domnişoară Kincaid?

Am privit înapoi:

— Da?

— Mai vorbeşti cu domnul Mortensen?

Întrebarea m-a luat pe nepregătite. Pe Erik îl intrigase faptul că eu ieşeam cu Seth şi îl minunase legătura dintre un om şi un sucub, deşi nu avea obsesia aia nebunească a lui Carter.

— Sigur. Uneori.

Mi-a revenit în memorie discuţia de mai devreme cu Seth, lejeritatea şi căldura care ne înconjuraseră.

— Şi sunteţi amici?

— Mai mult sau mai puţin.

Dacă nu ţineam seama de nunta care se apropia, desigur.

— E bine. Nu întotdeauna se întâmplă aşa în situaţiile astea.

— Mda, ştiu. Deşi…

Dar mi-am retezat cuvintele.

Erik şi-a plecat capul într-o parte şi mă studia curios.

— Deşi ce?

— Suntem amici, atât că uneori… uneori toată situaţia asta cu el… E ca şi când aş avea inima ruptă în două.

— E de înţeles, a spus.

Ochii lui ardeau de compasiune şi am simţit cum ai mei se umpleau de lacrimi.

— Îmi pare rău că am adus asta în discuţie, eram doar curios, a adăugat.

L-am asigurat că era în regulă şi mi-am luat din nou la revedere. Faptul că pomenise de Seth şi că-mi amintisem că fusesem cu el mai devreme mi-a dat o stare de melancolie. Am mers înapoi în West Seattle, tristă că mâine aveam să ajut la organizarea nunţii şi îngrijorată din cauza aerului suferind al lui Erik. Indiferent cât de tare mă apăsau gândurile astea, mi s-au risipit din minte imediat ce am intrat în living.

— Roman!

Stătea pe canapea exact ca ultima oară, dar acum mânca dintr-o plăcintă cu pui semipreparată. Televizorul era pornit, dar el nu părea să urmărească ceva. Când s-a uitat la mine, nu avea privirea lui obişnuită, amuzată, dornică să mă tachineze, ci avea un aer posomorât, ba chiar tulburat.

— Te-am aşteptat să vii acasă, am exclamat şi mi-am aruncat geanta şi cheile pe podea. N-o să-ţi vină să crezi ce mi s-a întâmplat.

Roman a oftat.

— Nu, ţie n-o să-ţi vină să crezi ce s-a întâmplat.

— Da, dar asta e…

A ridicat mâna ca să mă întrerupă.

— Lasă-mă pe mine primul. Mă înnebuneşte.

Mi-am reprimat nerăbdarea.

— Bine. Te ascult. Are legătură cu Simone?

A încuviinţat din cap.

— Da. Am urmărit-o aseară la o cafenea deschisă non-stop pe nume Bird of Paradise. M-a privit cu atenţie. O ştii?

Acum simţeam cum mă încrunt.

— Da… e în Queen Anne, chiar lângă Emerald City. Ce căuta acolo? Adică în afară de faptul că bea cafea.

Expresia lui Roman a devenit şi mai întunecată şi, dacă nu cumva mă înşelam eu, compătimitoare.

— Îi făcea avansuri unui tip, a spus. Lui Seth.

Capitolul 5

L-am privit cu ochii căscaţi şi lumea a stat în loc pentru o clipă.

— Stai puţin… Seth a avut întâlnire cu Simone acolo?

Roman a clătinat din cap.

— N-aş spune tocmai aşa. Mai degrabă l-a căutat ea pe el. Dădea impresia că muncea acolo de ceva timp când a apărut ea.

— Şi pe urmă? am întrebat cu un glas firav.

— Apoi s-a dus la el şi s-a prezentat cu timiditate drept o admiratoare, spunând că l-a recunoscut de pe site. Închipuie-ţi cocheta perfectă, timidă.

— Şi pe urmă?

— A spus că şi-ar dori să aibă o carte la ea ca să-i dea autograf şi l-a întrebat dacă ar vrea să-i dea în schimb unul pe o bucată de hârtie. El a acceptat şi apoi ea s-a aşezat, cerându-şiscuze că-l deranjează. A spus că are câteva întrebări şi că speră că nu se supără dacă mai rămâne câteva clipe.

Atunci am remarcat că stăteam cu pumnii strânşi. Dar m-am relaxat cu o răsuflare adâncă.

— Seth n-ar sta aşa la discuţii cu o necunoscută. Fără să se simtă cumplit de stânjenit.

— Da, mi-a dat Roman dreptate. Categoric se zărea ceva din

stânjeneala asta.

Era un pic de ironie în glasul lui Roman, lucru care nu mi-a plăcut. Cei doi bărbaţi rivalizaseră mai demult pentru afecţiunea mea şi, pare-se, Roman încă mai păstra ceva amărăciune şi un sentiment de superioritate. Roman putea fi tare fermecător când voia el.

— Dar ea s-a descurcat destul de bine prefăcându-se la fel de timidă şi de emoţionată. Cred că lucrul ăsta l-a făcut să se simtă mai bine.

— Şi chiar s-a aşezat?

— Îhî… şi a stat cam o jumătate de oră.

— Poftim? am exclamat, şi volumul vocii mele a făcut-o pe Godiva să se trezească şi să ridice capul. A încercat să-l seducă?

Expresia lui Roman a devenit meditativă.

— Nu în genul clasic. Adică n-a fost plictisitoare ca de obicei. Dar l-a făcut să se relaxeze destul cât să se calmeze şi chiar a părut să-i placă să stea de vorbă de ea. Nu era seducătoare în mod făţiş, iar el nu a dat impresia că ar vrea să sară pe ea. Era doar… nu ştiu. O discuţie plăcută. Deşi au fost şi câteva dintre afirmaţiile alea enervante pe care îi place să le facă ea. Roman a tăcut câteva clipe. Ah, şi s-a făcut brunetă.

Chestia asta m-a deranjat mai tare decât ar fi trebuit probabil.

— Dar a trimis-o la plimbare, nu?

— Nu, a apărut Maddie şi a plecat împreună cu ea, după ce i-a spus lui Simone că i-a făcut plăcere s-o cunoască.

Oh, ce ironie. Niciodată în viaţa mea nu mi-aş fi închipuit că aveam să fiu aşa de uşurată că apare Maddie şi-l ia pe Seth acasă. De asemenea, niciodată nu m-aş fi gândit că aveam să mă bucur că devotamentul lui faţă de ea îl împiedică să cadă în mrejele altei femei.

Am făcut un pas spre Roman cu pumnii strânşi din nou. Nu îl învinovăţeam pe purtătorul veştilor, pur şi simplu pornirea avea drept cauză propria mea furie.

— Ce naiba? am întrebat. Ce joc smintit joacă?

A oftat.

— Nu ştiu. Poate nu e niciun joc. Îi place cafeaua. Categoric am mai văzut-o cumpărând. Poate a venit acolo dintr-o coincidenţă şi i s-a părut că Seth e o pradă interesantă.

Dumnezeu ştie care e motivul.

Am ignorat aluzia răutăcioasă.

— Haide, Roman. Nu eşti chiar aşa de prost. Tu chiar crezi că într-un oraş precum Seattle, din toţi bărbaţii de aici, e pură coincidenţă că apare ea şi îi face avansuri fostului meu? Ştii la fel de bine ca mine că nu există prea multe coincidenţe în lumea noastră.

— E adevărat, a recunoscut, aşezându-şi resturile de la cină pe măsuţa de cafea, prilej pentru pisici să dea atacul.

— Vrei să încetezi? am spus. N-au voie să mănânce chestii de genul ăsta.

— N-o face pe scârba cu mine, a spus, dar s-a ridicat şi a dus farfuria în bucătărie. Când s-a întors, şi-a încrucişat braţele pe piept şi s-a proptit înaintea mea. Uite ce e, ai dreptate într-o orecare măsură în legătură cu coincidenţele. E ciudat să-i facă avansuri lui Seth. Dar gândeşte-te şi la asta: nu crezi că sunt lucruri mai importante pe lume decât fostul tău iubit? Teoria lui Jerome este cea mai logică, ştii foarte bine. Şefii iadcului i-au dat postul înapoi, dar asta nu înseamnă că trec cu vederea incidentul. Sunt cele mai duşmănoase fiinţe. Vor să analizeze situaţia. De-aia a venit ea.

— Numai că nu analizează nimic! Asta dacă nu pui la socoteală calităţile prietenilor mei de jucători de Pictionary.

— Să-i fi văzut jucând Jenga.

— Nu glumesc. Trebuie să aflu ce joc face. Trebuie să mă iei cu tine când o mai spionezi.

A ridicat o sprânceană.

— Cred că e o idee cumplită.

— Pot să mă fac invizibilă.

— Tot o să te simtă.

— Poţi să-mi disimulezi tu amprenta. Mi-ai spus mai demult că poţi. Era o minciună?

Roman a făcut o grimasă. Chiar înainte ca lucrurile să explodeze la propriu între noi, îmi ceruse să fug cu el şi-mi promisese că mă putea ascunde el de nemuritorii de rang înalt.

— Pot, a recunoscut. Dar eu cred că o cauţi cu lumânarea.

— Ce risc?

— O groază. Fie că ţinta ei este Seth, fie Jerome, e evident că se întâmplă ceva. Dacă te implici în chestia asta, se poate să-ţi rişti viaţa. Iar eu n-am să permit să ţi se întâmple aşa ceva.

— De când îţi pasă ce mi se întâmplă mie? am întrebat neîncrezătoare.

— De când îmi asiguri locuinţă gratis.

Şi cu asta s-a făcut invizibil şi şi-a ascuns şi amprenta.

— Laşule! am strigat.

Singurul răspuns pe care l-am primit a fost uşa care s-a deschis şi s-a închis. Îl ratasem şi am realizat că irosisem din nou şansa de a aduce în discuţie ciudatele întâmplări din ultimele câteva zile.

M-am perpelit din nou în noaptea aia, dar nu avea nimic de-a face cu teama de a mă trezi că sar de la balcon sau în Puget Sound. Eram furioasă, pe Simone pentru că îi făcuse avansuri lui Seth şi pe Roman pentru că mă lăsase baltă. Când m-am trezit dimineaţă, m-a liniştit gândul că nu aveam nevoie de Roman să o înfrunt pe Simone. Puteam face şi singură chestia asta.

Desigur, erau ceva complicaţii, şi prima era că nu ştiam unde se afla Simone. Probabil că hotelul la care stătea era locul de pornire cel mai logic, deşi majoritatea sucubilor, chiar şi unul fără sare şi piper ca ea, nu şi-ar fi petrecut prea mult timp acolo. Asta dacă nu cumva avea companie, şi chiar nu voiam să aterizez într-o asemenea situatie. Şi în orice caz, aveam o mică promisiune de respectat înainte să plec la vânătoare de nemernice.

Maddie.

Îmi regretasem decizia de a merge la cumpărături cu ea din clipa în care cuvintele îmi plecaseră de pe buze. Totuşi, cine ştie cum, îmi blocasem complet sentimentele astea ieri când stătusem cu Seth de vorbă. Prin minte îmi trecuse un gând rapid la nuntă… şi apoi se dusese. Îmi petrecusem restul timpului râzând şi stând de vorbă cu el de parcă n-ar fi existat nicio Maddie pe lumea asta. Dar acum, pe când mă îndreptam spre librărie, unde ne învoiserăm să ne întâlnim, a trebuit să accept încă o dată realitatea. Seth nu mai era al meu.

De asemenea, nu era nici al lui Simone. Dar de asta aveam să mă ocup mai târziu.

Maddie mă aştepta jos, dar am apelat la pretextul cum că aveam nevoie de o cafea înainte să plecăm, ca să dau o fugă până la cafenea. Voiam să văd dacă Simone pândea pe acolo. Indiferent ce formă ar fi adoptat, aveam să-mi dau seama dacă

era prezentă. Cu toate astea, în timp ce stăteam nonşalantă la coadă ca să-mi iau o cafea moca cu ciocolată albă, n-am simţit nici picior de nemuritor. Seth era acolo, absorbit de munca lui, şi nici măcar nu m-a văzut. Pare-se că muza era încă în vizită la el.

L-am lăsat în pace şi m-am dus din nou jos la Maddie. Avea o listă cu numele şi adresele a opt magazine. Majoritatea erau magazine de rochii, dar eu mă îndoiam că puteam ajunge la toate înainte de ora la care trebuia să intrăm de serviciu. Ea părea mai optimistă, dar asta era ceva tipic pentru ea.

— N-are sens să ne facem griji acum, a spus. O să le luăm unul câte unul şi vedem cum stăm. În plus, ultimele câteva sunt patiserii, şi nu cred că vrem să ne umflăm de prăjituri înainte să probăm rochii.

— Vorbeşte în numele tău, am spus în timp ce mă strecuram pe locul din dreapta. Eu nu probez nimic.

Mi-a aruncat un zâmbet ironic.

— Nu? Dar tu eşti domnişoara mea de onoare, ai uitat? Am vorbit despre asta la petrecere.

— Nu, am spus repede. Am spus şi am făcut tot felul de nebunii în noaptea aia, dar niciodată n-am fost de acord cu aşa ceva. De chestia asta chiar mi-aduc aminte.

Expresia lui Maddie era încă senină, dar cred că am sesizat ceva suferinţă în cuvintele ce au urmat:

— Ce e aşa mare complicaţie? De ce nu vrei? Ştii că nu te-aş îmbrăca niciodată în ceva oribil.

De ce? Am meditat la răspuns în timp ce ea se afunda în trafic. Pentru că sunt îndrăgostită de viitorul tău soţ. Dar desigur, nu-i puteam spune asta. Însă vedeam că tăcerea mea prelungită o făcea să se simtă mai prost. O interpreta ca pe o palmă pe obrazul prieteniei noastre.

— Problema e că… nu-mi place toată, ăăă, tot tam-tamul acesta al nunţilor. Sunt aşa de multe lucruri de planificat şi sunt azâz de multe mici detalii din cauza cărora să te stresezi. Aş prefera să stau în public şi să te privesc cum mergi spre altar.

Hm, de fapt ăsta era ultimul lucru pe care voiam să-l fac.

— Serios? Maddie s-a încruntat, dar din fericire mai degrabă din cauza surprinderii decât a dezamăgirii. Te descurci întotdeauna aşa de bine cu organizarea şi cu micile detalii.

Credeam că-ţi place.

Avea dreptate. De-aia eram aşa o directoare bună.

— Da, într-un fel… dar ştii, la nunţi beţivii întotdeauna se dau la domnişoarele de onoare. Sunt convinşi că suntem disponibile pentru că noi suntem alea care rămân nemăritate.

De altfel, nu eram prea departe de adevăr în cazul meu.

Maddie a zâmbit din nou.

— Ce scuze jenante.

Aşa era, dar n-a mai spus nimic pe drum.

După eşecul iniţial al lui Maddie de a alege rochii de mireasă care s-o scoată în valoare, acum îşi punea toată încrederea în mine că am s-o duc eu pe cele mai înalte culmi ale succesului vestimentar. Nu era prima oară când se întâmpla asta şi m-am trezit că adopt rolul consilierului de stil cu destulă uşurinţă. De fapt, dacă reuşeam să mă concentrez asupra aspectelor obiective ale acestui proces, ca de exemplu modelul şi culoarea cele mai nimerite, era simplu să-mi alung din minte imaginea de ansamblu cu ea şi Seth.

În curând, vânzătoarele de la magazine au aflat cine era şeful şi au renunţat să mai facă recomandări, aducând pur şi simplu rochiile pe care le indicam eu. Am studiat-o pe fiecare dintre cele pe care le-a probat Maddie, menţinându-mi standardele ridicate. Având multe magazine din care să alegem, ne puteam permite să fim cârcotaşe.

— Asta e potrivită, am spus în al treilea magazin.

Era cu corset, ceea ce îi micşora talia, iar partea de jos nu era largă. Cele umflate făceau întotdeauna şoldurile să arate mai mari, deşi nimeni nu părea să realizeze lucrul ăsta. Trebuia să fii înaltă şi suplă să îţi stea bine, nu mică şi dolofană ca Maddie.

S-a admirat în oglindă cu un aer plăcut surprins întipărit pe faţă. Ea încă era atrasă de cele despre care eu credeam că nu sunt alegeri potrivite, şi asta era prima mea alegere care îi plăcea cu adevărat. Vânzătoarea serviabilă a notat codul modelului şi apoi Maddie a început să se privească în oglindă şi să le probeze şi pe celelalte din cabina de probă. În timpul ăsta, i-a reţinut atenţia o rochie de pe un manechin.

— Oh, Georgina, ştiu ce-ai spus, dar trebuie neapărat s-o probezi pe asta, m-a implorat Maddie.

I-am urmat privirea. Rochia era mulată şi sexy, până în

pământ, din charmeuse de culoare violet cu bretele care se împreunau la ceafă. „Purtai culoarea asta când ne-am cunoscut.”

Mi-am ferit ochii.

— Nu-i destul de urâtă pentru o rochie de domnişoară de onoare.

— Ţi-ar sta extraordinar cu ea. De fapt, ţie totul îţi stă extraordinar, a adăugat cu o clătinare din cap. În plus, ai putea-o purta şi la alte evenimente, petreceri şi altele de genul.

Era adevărat. Nu era tipica rochie de domnişoară de onoare, nu era din tafta şi nici de culoare portocaliu aprins. Înainte să apuc să mai protestez, vânzătoarea îmi adusese deja una de pe suport, ghicindu-mi mărimea cu abilitatea aia a lor ciudată.

Aşa că, fără chef, am probat rochia în timp ce Maddie trecea la următoarea alegere. Mărimea nu era perfectă, dar un pic de schimbarea aspectului a modificat-o unde trebuia. Maddie avea dreptate, chiar îmi stătea bine cu ea şi când am ieşit, a considerat că e rezolvată problema, că aveam s-o cumpăr – de fapt s-a oferit să mi-o cumpere ea – şi că aveam s-o port la nunta ei. Vânzătoarea, văzând ocazia oferită şi probabil dornică să se răzbune pe mine pentru atitudinea tiranică, îmi mai adusese, plină de amabilitate, chipurile, încă două rochii pe care să le probez cât timp o aşteptam pe Maddie. Maddie pretindea că nu poate suporta gândul că o aştept stând degeaba, aşa că le-am dus în cabina de probă fără tragere de inimă. Şi ele arătau extraordinar, dar nu la fel de bine ca cea violet.

Tocmai i le dădeam înapoi vânzătoarei când ochii mei au surprins ceva. Era o rochie de mireasă, din satin duchesse de culoarea fildeşului, cu talia şi corsajul mulate. Partea de jos era dreaptă şi cu volănaşe. Am privit-o atent. Ar fi arătat dezastruos pe Maddie, dar pe mine…

— Vreţi s-o probaţi? a întrebat vânzătoarea cu şiretenie.

Ceva îmi spunea că nu era un fenomen rar ca domnişoarele de onoare să probeze pe furiş rochii de mireasă. Intrau în acţiune disperarea şi tristeţea fetei bătrâne.

Înainte să-mi dau seama ce fac, intrasem înapoi în cabina de probă şi încercam rochia de culoarea fildeşului. „Purtai culoarea asta când ne-am cunoscut.” Seth se înşelase în privinţa asta şi se corectase, dar din cine ştie ce motiv,

cuvintele mi-au revenit în memorie. Iar rochia arăta minunat. Cu adevărat minunat. Nu eram prea înaltă, dar eram destul de suplă încât să nu conteze, şi partea de sus îmi venea bine pe bust. M-am privit altfel decât atunci când probasem alte rochii şi încercam să mă închipui în postura de mireasă. Miresele şi nunţile aveau ceva ce stârnea instinctul atât de multor femei şi aveam şi eu acelaşi impuls, chiar dacă eram un sucub sătul de toate. Sumbrele statistici despre numărul de divorţuri, despre infidelitatea la care atât de des fusesem martoră nu contau…

Da, miresele aveau ceva magic, iar imaginea era fixată în subconştientul colectiv. Mă vedeam pe mine însămi cu flori în mână şi cu voalul pe cap. Oamenii mi-ar fi dorit tot binele din lume şi bucurie şi aş fi încercat încrederea şi speranţa ameţitoare a unei vieţi frumoase petrecute alături de alesul inimii. Fusesem şi eu mai demult mireasă, cu atât de mult timp în urmă. Avusesem şi eu vise din astea şi îmi fuseseră spulberate.

Am oftat şi am dat jos rochia, de teamă să nu mă umfle plânsul. Eu nu puteam avea parte de nuntă, nici de speranţe de măritiş. Nici cu Seth, nici cu altcineva. Lucrurile alea se duseseră pentru totdeauna. Mă aştepta singurătatea veşnică, nu putea fi vorba de relaţii de durată, ci doar de aventuri de o noapte…

Deloc surprinzător, am fost cam deprimată tot restul zilei. Maddie mi-a cumpărat rochia aia violet şi eram prea mohorâtă să protestez, lucru pe care ea l-a interpretat drept acceptarea sorţii de domnişoară de onoare. Am trecut şi pe la celelalte magazine de rochii, dar nu ne-am dus şi la cofetărie. La sfârşitul incursiunii, aleseserăm patru finaliste, ceea ce eu consideram un progres.

La muncă nu mi s-a îmbunătăţit starea. Am stat la mine în birou cât de mult posibil, căutând singurătatea şi propriile-mi gânduri negre. Când în sfârşit am mers acasă după lunga zi de lucru, am găsit apartamentul gol şi am fost uimită cât de tare mă durea lucrul ăsta. Îmi doream din toată inima ca Roman să fie prin preajmă, şi nici măcar ca să discutăm despre Simone sau alte mistere de nemuritori. Tânjeam doar după compania lui. Voiam doar să stau cu el de vorbă şi să nu mai fiu singură. Era o sursă de furie în viaţa mea, dar în acelaşi timp se transforma într-o sursă de furie şi statornicie. Şi întrucât mă

aştepta o veşnicie de posomoreală, asta chiar că însemna ceva.

Ştiam că n-are sens să-l aştept… dar m-am trezit că totuşi asta fac. M-am întins pe canapea cu o sticlă de Grey Goose şi cu pisicile alături, luându-mi un pic de dulceaţă de la acele creaturi mici, calde şi blănoase, care mă iubeau. La televizor era Eterna strălucire a minţii neprihănite, care nu m-a înveselit câtuşi de puţin. Dar fiind masochistă, l-am urmărit totuşi.

Sau cel puţin, aşa mi s-a părut. Pentru că deodată în urechi mi-a urlat zgomotul puternic al unui claxon. Am clipit şi am privit împrejur. Nu eram pe canapea. Pisicile nu mai erau, nici vodca. Stăteam pe balustrada balconului, precar aşezată. Claxonul se auzise de jos, din stradă. O maşină aproape că lovise o alta şi cel care era să devină victimă claxonase furios.

Nu-mi aminteam exact cum ajunsesem aici. Însă îmi aminteam de forţa care mă atrăsese, în mare măsură pentru că încă o simţeam. Lumina şi muzica, sentimentul ăla de tihnă şi de normalitate aşa de greu de exprimat plutea înaintea mea, prin aer. Era ca un tunel. Nu, de fapt era ca o îmbrăţişare, ca nişte braţe care mă aşteptau cu drag să mă duc acasă.

Vino, vino. Totul o să fie bine. Eşti în siguranţă. Eşti iubită.

Fără voia mea, unul dintre picioare mi s-a mişcat pe balustradă. Cât de simplu ar fi fost să trec peste ea şi să mă las în voia tihnei aceleia dulci? Oare aveam să cad? Oare aveam să mă lovesc pur şi simplu de trotuarul dur de dedesubt? Nu aveam să mor din asta dacă o făceam. Dar poate că nu aveam să cad. Poate că aveam să păşesc în lumina aia, în beatitudinea care avea să alunge suferinţa ce părea să mă năpădească în ultima vreme…

— Tu ai înnebunit?

Şoferul care fusese gata să fie lovit ieşise din maşină şi ţipa la celălalt. Şoferul în cauză a ieşit şi el, i-a întors insultele şi apoi a început o tiradă gălăgioasă. Unul din vecinii mei de la etajul de dedesubt a deschis uşa de la balcon şi le-a strigat să tacă din gură.

Cearta, zgomotul ăla iritant, m-a făcut să-mi vin în fire. Încă o dată cântecul de sirenă s-a stins şi pentru prima oară am simţit aproape… regret. M-am dat jos cu grijă de pe balustradă şi m-am întors la soliditatea balconului. N-aş fi murit dintr-o căzătură, dar, Doamne sfinte, ce-ar fi durut!

Am intrat înapoi în apartament şi toate erau exact cum le

lăsasem eu. Nici măcar pisicile nu plecaseră de la locul lor dar şi-au ridicat privirea când am intrat. M-am aşezat între ele şi o mângâiam pe Aubrey, cu gândul aiurea. Iar mi-era frică, mi-era frică şi eram în mod straniu atrasă de ceea ce tocmai mi se întâmplase, lucru care mă înfricoşa şi mai tare.

În ciuda faptului că băusem votcă în seara asta, ultimul incident îmi dovedise că nu alcoolul era de vină. Nu exista nicio legătură. Totuşi… mă gândeam că exista o legătură între cele trei episoade. Starea mea. De fiecare dată fusesem deprimată… tristă din pricina sorţii pe care mi-o rezerva viaţa, şi căutasem alinarea de care nu puteam avea parte. Şi atunci intervenea fenomenul, oferindu-mi o soluţie şi mângâierea care credeam că-mi este refuzată.

Nu suna prea bine, pentru că dacă suferinţa şi nefericirea mea atrăgeau starea asta, aveam aşa ceva din belşug.

Capitolul 6

M-am trezit în miros de ouă cu şuncă. Pentru o clipă am avut un ciudat sentiment de dejâ-vu. Când eu şi Seth eram în faza în care ne familiarizam unul cu celălalt, ajunsesem la el acasă după ce băusem prea mult. Când mă trezisem, descoperisem la el în bucătărie un mic dejun copios.

Câteva momente mai târziu, realitatea şi-a intrat în drepturi. Nu era niciun birou, niciun panou de afişaj cu notiţe şi niciun ursuleţ cu tricoul Universităţii din Chicago. Privirea îmi era întoarsă de propria comodă şi în jurul picioarelor aveam înfăşurate propriile cearşafuri bleu, răsucite.

Am oftat, m-am dat jos din pat şi am pornit spre bucătărie, întrebându-mă ce se întâmpla. Spre uluiala mea, era Roman, care se juca de-a bucătarul la aragaz, cu amândouă pisicile stând la picioarele lui, fără îndoială animate de speranţa că aveau să capete şi ele vreo bucăţică de şuncă.

— Găteşti? am întrebat şi mi-am turnat o ceaşcă de cafea.

— Gătesc mereu, doar că nu remarci tu.

— Ba remarc că încălzeşti tot timpul mâncare congelată. Ce-i cu toate astea?

A ridicat din umeri şi a spus:

— Mor de foame. N-ai prea mult timp pentru mâncare când

eşti în misiuni de urmărire.

M-am uitat la ouă, şuncă şi la clătite.

— Ei, cred că o să te aranjezi pentru tot restul zilei. Poate pentru următoarele două. Ai făcut o grămadă, am adăugat, plină de speranţă.

— Nu trebuie să faci pe timida, a spus şi a încercat să-şi ascundă un zâmbet. Poţi şi tu să mănânci.

Erau cele mai bune veşti pe ziua de azi. Desigur, mă trezisem de numai cinci minute. Apoi m-au izbit evenimentele de azi noapte.

— Rahat!

Roman şi-a ridicat privirea de la clătita pe care o întorcea.

— Hm?

— S-a întâmplat o chestie nostimă noaptea trecută. M-am încruntat şi am adăugat: Ei, nu chiar nostimă.

I-am pomenit de forţa aia misterioasă care îşi făcuse din nou apariţia noaptea trecută şi de neaşteptata partidă de înot de zilele trecute. Roman a ascultat în linişte şi indiferenţa de mai devreme i s-a risipit de pe faţă.

Când am terminat, a dat aşa de tare drumul tigăii cu ouă într-un bol încât acesta s-a spart. M-am dat stânjenită cu un pas înapoi.

— Futu-i, a mârâit.

— Hei, calm, am spus, căci nu voiam să am prin preajma mea un nephilim mânios. Vezi că face parte dintr-un set.

M-a fulgerat cu privirea, dar am ştiut că mânia nu era îndreptată tocmai împotriva mea.

— De trei ori, Georgina. S-a întâmplat de trei ori, în mama mă-sii, iar eu n-am fost aici.

— Şi de ce-ar fi trebuit să fii? am întrebat surprinsă, apoi surprinderea s-a transformat în mod ciudat în revoltă. Nu eşti paznicul meu.

— Nu, dar o fiinţă îmi invadează locuinţa.

Am hotărât să nu subliniez faptul că era locuinţa mea.

— De asta ar trebui să mă ocup, nu să alerg după un sucub plicticos pentru Jerome, a adăugat.

— Cere şi ţi se va da, a spus dintr-odată un glas familiar.

Aura lui Jerome ne-a mângâiat pielea în timp ce el se materializa lângă masa din bucătărie.

— Era şi timpul, a izbucnit Roman, având încă un aer posomorât. Te aştept de o grămadă de vreme să apari.

Jerome a ridicat dintr-o sprânceană şi şi-a aprins o ţigară.

— O grămadă de vreme zici? N-a trecut nici măcar o săptămână.

— Mie aşa mi s-a părut, a spus Roman. Mi-a dat o farfurie cu mâncare şi eu m-am aşezat liniştită la masă, hotărând că era mai bine să aştept să dea raportul înainte să-i expun lui Jerome ultimele mele probleme. Ar trebui să treci urmărirea lui Simone pe lista de pedepse pentru cei etern osândiţi.

Jerome a zâmbit şi şi-a scuturat scrumul într-o vază cu gerbera de pe masă. Nu m-a entuziasmat prea tare chestia asta, dar cel puţin nu-l scuturase pe podea.

— Presupun că n-ai aflat de activităţi demne de atenţie. Acelaşi lucru l-a spus şi Mei.

Roman a luat loc lângă mine cu propria lui mâncare şi a aşezat farfuria pe masă cu mai multă forţă decât era necesar. Am tresărit, dar nu s-a spart.

— N-a făcut nimic altceva decât să meargă la cumpărături şi să facă victime. Ah, şi i-a făcut avansuri lui Mortensen.

De data asta, Jerome a ridicat din amândouă sprâncenele.

— Seth Mortensen?

Am dat să întreb câţi Mortenseni cunoştea, dar mi-a curmat Roman vorbele.

— Da, a apărut de câteva ori şi a făcut o tentativă jalnică de a-l seduce.

Furia începea din nou să mocnească în mine şi apoi…

— Stai un pic. De câteva ori? am exclamat. Nu doar la cafenea?

Roman m-a privit şi, în ciuda expresiei lui furioase, i-am citit o urmă de regret pe faţă.

— Da, n-am apucat să-ţi spun. A venit la librărie cât ai fost tu plecată cu Maddie ieri. A calculat bine, să fie în absenţa ta.

Am trântit furculiţa de farfurie. Sincer, era chiar o minune că mai aveam farfurii.

— Şi de ce naiba nu mi-ai spus?

— Pentru că nu prea am avut ocazia, dat fiind că am avut probleme mai mari!

Jerome se crispase când Roman spusese că Simone încercase să-l seducă pe Seth. Reacţia lui era ciudată, de parcă l-ar fi luat prin surprindere. Lucrul ăsta era neobişnuit la un demon şi cu atât mai neobişnuit s-o arate. Câteva momente mai târziu redevenise stăpân pe sine şi se concentra asupra comentariului

lui Roman.

— Probleme mai mari?

— Georgina e urmărită, a spus Roman.

— Georgina este întotdeauna urmărită, a spus Jerome cu un oftat. Ce mai e de data asta?

Îşi menţinea aerul neutru pe chip, dar pe măsură ce noi explicam situaţia, am văzut o licărire în ochii lui… un soi de interes. Sau cel puţin un aer meditativ.

Când eu şi Roman ne-am terminat povestea, s-a lăsat liniştea. L-am privit şi amândoi aşteptam ca stăpânul meu să ne dea vreun soi de explicaţie.

— Ţi-ai terminat treaba cu Simone, a spus Jerome într-un târziu.

— Slavă Domnului, a exclamat Roman.

— În schimb ai s-o urmăreşti pe Georgie.

— Ce? am strigat eu şi Roman la unison.

— Aceeaşi treabă, a adăugat Jerome. Invizibil şi cu amprenta disimulată. Mai puţin când eşti aici, desigur. Cei mai mulţi ştiu că sunteţi colegi de apartament. Ar fi ciudat dacă ai dispărea de pe faţa pământului.

Ultimele două dăţi când auzisem cântecul sirenei, dorisem cu ardoare să-l am pe Roman lângă mine. Ar fi trebuit să mă bucur că acum îl aveam alături, motiv pentru care indignarea mea era complet iraţională.

— Dar trebuie s-o urmărească pe Simone!

— Serios? a întrebat Jerome. Şi de ce, mă rog frumos? N-a luat legătura cu nimeni din iad. Fie motivele pentru care e aici sunt curate, fie îşi ascunde cu multă pricepere rapoartele pe care le dă.

— Dar… dar… îl urmăreşte pe Seth. Trebuie să ne dăm seama care-i motivul!

— Nu cred că trebuie să fii un geniu ca să deduci care e motivul, a spus Jerome sec.

— Bine, dar trebuie să-i stricăm planurile.

Demonul a pufnit.

— Georgina, nici nu bănuieşti cât de puţin îmi pasă de fostul tău iubit. Mai există şi alte lucruri pe lumea asta în afară de ridicola ta viaţă amoroasă, sau pseudo-viaţa ta amoroasă.

La asta am tresărit.

— Mai ales că acum se culcă cu alta. Dacă e aşa de

îndrăgostit de ea acum, Simone n-ar trebui să fie o problemă. Şi nu te mai uita aşa la mine, a adăugat. Deja i-ai pângărit sufletul când i-ai tras-o primăvara trecută. Simone nu poate înrăutăţi prea tare lucrurile.

Am scrâşnit din dinţi.

— Eu tot nu cred că…

— Nu. Jerome avea acum glasul dur şi apelase la tonul cu care nu era de glumit. Apoi şi-a îndreptat atenţia spre Roman. Ai terminat cu Simone. Acum o urmăreşti pe Georgie. Sşa înţeles?

Roman a dat din cap, fără să-mi împărtăşească indignarea.

— S-a înţeles. Ştii ce-i chestia asta? Ce i se întâmplă Georginei?

— Am o idee, a mârâit Jerome.

Şi cu aceste cuvinte a dispărut.

— Futu-ţi, am spus.

Roman a înghiţit din omletă cu un aer remarcabil de relaxat dacă te gândeai la starea lui de mai devreme.

— Este o expresie generală de frustrare sau o înjurătură la adresa lui Jerome?

— Şi una, şi alta. De ce pari aşa de mulţumit dintr-odată? Mai devreme erai foarte mânios.

— Pentru că am terminat-o cu Simone. Acum m-am ales cu o pradă mai aleasă.

— Şi pentru că nu dai doi bani pe Seth.

— Şi asta.

Mi-am privit mâncarea fără să o văd de fapt. Mi se tăiase pofta de mâncare.

— Trebuie să-l văd. Trebuie s-o văd pe ea şi să aflu dacă-l urmăreşte.

— Nu poate ieşi nimic bun din treaba asta, m-a avertizat Roman.

N-am răspuns. Starea de spirit îmi era la pământ. Acum îi eram recunoscătoare lui Roman pentru protecţie, dar în multe alte privinţe… ei bine, voiam să-l pun pe Seth mai presus de mine. Voiam să-l apăr de… ce? Ca să nu-i scurteze un sucub viaţa? Ca să nu i se întunece şi mai tare sufletul? Sau aveam motive mai egoiste…? Oare pur şi simplu nu voiam să se culce cu o altă femeie? Îmi era destul de greu să accept că era cu Maddie… şi totuşi, dacă Simone chiar avea să-l seducă, oare

asta avea să destrame căsnicia care se pregătea? Nu, am decis, Seth avea să-i rămână fidel lui Maddie. Nu avea s-o înşele. Oare? a întrebat o voce răutăcioasă din mintea mea. Cu tine a înşelat-o…

— La naiba. Ce n-aş da să nu mai ai faţa asta.

Mi-am ridicat ochii spre Roman.

— Hm?

— Faţa asta a ta jalnică mă omoară. A lăsat ochii în jos şi-şi plimba omleta prin farfurie. A oftat şi şi-a ridicat din nou privirea. Ştiu unde o să fie astăzi Seth. Dar nu ştiu dacă o să vină şi Simone.

Am făcut ochii mari.

— Unde?

Roman a ezitat numai o clipă.

— La muzeul de artă. I-a pomenit despre asta ieri lui Maddie… La un soi de expoziţie pe care el voia s-o vadă şi ea nu. Avea de gând să treacă astăzi pe acolo. Nu sunt sigur la ce oră, dar se poate ca Simone să fi auzit. Dacă e aşa, ar fi momentul perfect.

M-am ridicat, aspectul mi s-a schimbat instantaneu şi eram gata de plecare. Părul lung şi ondulat, blugi şi un tricou, machiajul perfect.

— Hai să mergem. Trebuie să verificăm.

— Uşor, Speedy Gonzales. Unii dintre noi nu se pot pregăti aşa de repede. Şi nici n-au terminat de mâncat.

M-am aşezat din nou, dar nu m-am deranjat să-mi ascund nerăbdarea. A continuat să mănânce, ignorându-mă dinadins şi mestecând cu grijă fiecare îmbucătură. Dintr-odată, mi s-a năzărit un gând.

— Poţi să-mi disimulezi amprenta? Am să mă fac invizibilă, ca s-o ademenesc.

Roman a clătinat exasperat din cap.

— Speram să nu-ţi vină ideea asta.

Ma aşteptam să mă refuze, dar, spre surprinderea mea, chiar mi-a disimulat amprenta de nemuritoare când în sfârşit am pornit spre muzeu. După ce m-am făcut invizibilă, eram la fel de incognito ca el.

Era o zi plăcută, numai bună de petrecut în centrul oraşului Seattle. Norii dimineţii se risipiseră şi nimic nu-i mai stătea în cale soarelui. Totuşi era înşelător. Cerul era de un albastru

limpede şi strălucitor, dar răcoarea toamnei începea în sfârşit să-şi arate colţii. Aşa că în timp ce vremea părea superbă când priveai pe fereastră, odată ce ieşeai aveai nevoie de o haină.

Muzeul de Artă din Seattle – sau SAM, cum era numit cu afecţiune de localnici – era enorm şi colecţia expusă în mod obişnuit conţinea exponate din fiecare loc şi perioadă imaginabilă. Roman îmi spusese că expoziţia pe care voia s-o vadă Seth era una specială şi care avea să fie în oraş numai câteva săptămâni. Era cu bijuterii din perioada antichităţii târzii şi aş fi pus pariu că Seth venea ca să investigheze pentru Cady şi O'Neill.

Dar când am ajuns, nu era nici urmă de Seth. Erau însă o mulţime de turişti, chiar şi într-o zi din cursul săptămânii ca asta, care rătăceau de colo-colo şi se opreau ca să cerceteze sau să citească despre exponate. Această perioadă de timp îmi era apropiată şi dragă şi nu mi-am putut reţine o uşoară tulburare. Era perioada în care crescusem eu, cea în care îmi dusesem zilele de muritoare. Mi se părea ireal faptul că vedeam lucrurile alea, inele, brăţări şi coliere. Multe erau din zona mediteraneană a Imperiului Roman. Uneori, când mă gândeam la trecutul meu, îmi ardea inima în piept. Alteori mă simţeam detaşată, de parcă aş fi văzut un film despre viaţa altcuiva.

Studiam fiecare exponat în detaliu, intrigată cum de unele erau lucioase de lustruite ce erau, iar altele fuseseră măcinate de timp. O împunsătură delicată în umăr m-a făcut să ridic privirea. N-am văzut pe nimeni primprejur şi am realizat că fusese Roman. M-am întors, am studiat galeria şi am aflat ce, sau pe cine observase. Seth era pe partea opusă a sălii, studia gânditor şi curios una dintre vitrine. În mână avea un carnet de însemnări şi un pix. Venise să investigheze, după cum bănuisem.

L-am studiat cu o fascinaţie asemănătoare. Pentru mine era la fel de rar şi de preţios ca oricare dintre bijuteriile care ne înconjurau. Rahat, am gândit. Eram o idioată dacă îmi închipuiam că depăşisem durerea despărţirii de el. Simplul fapt că stăteam acolo, în aceeaşi sală, făcea să mă simt mai atrasă de el decât oricând altcândva.

M-am retras spre un perete din apropierea mea, ferindu-mă din calea vizitatorilor, studiindu-l pur şi simplu pe Seth, şi

întrebându-mă dacă Simone avea să-şi arate faţa de trădătoare. După ce s-a scurs o jumătate de oră, neliniştea mi-a crescut. Era o prostie, ştiam asta. Era posibil ca Seth să stea aici toată după-amiaza şi ea putea veni mai târziu. Dar… deodată, mi se părea mai important să stau de vorbă cu el. Ştiam că era o prostie din partea mea, ştiam că nu era bine… dar mă rog, mai făcusem şi alte idioţenii în trecut.

Am ieşit din galerie şi am pornit spre casa scării, care momentan era pustie. Mi-a luat numai o secundă să redevin vizibilă. Am auzit la ureche şuieratul lui Roman:

— Ai înnebunit?

— Ţine-mi amprenta disimulată, m-am răstit. Dacă apare, o simţim noi pe ea înainte să mă vadă ea pe mine.

Un cuplu în vârstă a coborât pe scări exact când eu terminam de vorbit şi cei doi m-au privit ciudat. Le-am zâmbit cuceritor şi le-am ţinut uşa deschisă, prin care au trecut repejor.

Seth privea nişte diademe bizantine când l-am atins pe braţ. A tresărit şi s-a întors, deşi şocul iniţial s-a transformat imediat în încântare când m-a văzut. Rahat, am gândit din nou. Era mai bine dacă ar fi părut consternat.

— Dă-mi voie să ghicesc, am spus. Plănuieşti jaful perfect pentru Caddy şi O'Neill.

A zâmbit.

— Ei sunt personajele pozitive.

— S-au mai văzut cazuri în care au încălcat legea, am remarcat.

— Mie îmi place să consider că au păşit uşor peste lege. Tu ce faci aici?

— Îmi aduc aminte de tinereţe, sau de ce a mai rămas din ea, am spus cu un gest împrejur. Nisipurile timpului îngroapă cele mai multe lucruri, dar câteva tot mai rămân.

— Niciodată nu m-am gândit la asta, a spus Seth, vizibil intrigat. E perioada în care ai trăit tu. La tine ar fi trebuit să vin ca să fac investigaţii.

În minte mi s-a înfiripat o imagine cu noi doi în timpul unor sesiuni private de studiu. Dar am alungat-o imediat.

— Aici ai mai multe piste vizuale. Ţi-a reţinut ceva atenţia?

A arătat vitrina cu diademe de lângă el.

— Îmi plac astea. Ce păcat că nu se mai poartă lucruri de felul ăsta acum.

I-am urmat privirea.

— Nu sunt destule tinichele pentru păr în zilele noastre?

Mi-a adresat o fărâmă din aia de zâmbet de-a lui.

— Nu. Atât că… nu ştiu. Este o frumuseţe şi o pricepere la care noi am renunţat. Uită-te la asta, a spus şi a făcut un gest spre o diademă, care se voia a semăna cu o coroană din monede de aur.

Nişte lanţuri micuţe din ineluşe de aur atârnau în jos, prinse prin păr.

— Priveşte imperfecţiunile. Toate au fost făcute manual, a adăugat.

— Unii ar spune că au defecte.

Îl adoram pe Seth când se lăsa prins în asemenea meditaţii filozofice.

— Asta face să fie minunate. Şi în orice caz, îmi place ideea de a împodobi femeile cu coroane şi bijuterii. Poate că sunt sexist, dar eu cred că sexul frumos trebuie idolatrizat. A făcut o pauză. Şi e perfect îndreptăţit să se bucure de toate drepturile şi şansele pe care le au bărbaţii.

Am râs şi m-am dat într-o parte ca să se poată apropia şi alţii de vitrină.

— Mie mi se pare că eşti romantic, nu sexist.

În minte mi-a venit un gând tulburător şi mi-am amintit cum admirase Maddie coroniţele şi bentiţele din perle ieri la magazinele cu rochii de mireasă. Un fel de diademe moderne. Oare lui Seth i-ar plăcea asta?

— Poţi să-i spui cum vrei, dar eu cred că civilizaţia noastră a decăzut când elasticele au devenit principala podoabă de păr, a spus el.

Am rătăcit pe la exponate apoi, discutând şi analizându-le. Am încercat să nu mă gândesc prea mult la situaţia asta. Nu m-am amăgit gândindu-mă dacă am putea fi prieteni. N-am rumegat la sentimentul de vină cauzat de faptul că eu încă mai eram îndrăgostită de el, am încercat doar să mă bucur de moment. Nicio clipă cât am stat împreună nu am simţit prezenţa lui Simone. Întrucât simţurile lui Roman erau mai puternice, am presupus că nici el n-o simţise. De asemenea, bănuiam că-şi dădea ochii peste cap pentru că stăteam cu Seth.

În sfârşit, am ajuns cu Seth la ultima parte a expoziţiei: verighete bizantine. Când le-am văzut, sentimentul de căldură

şi tihnă care mă copleşiseră au devenit ca de gheaţă. Am simţit o schimbare şi la Seth. Majoritatea inelelor erau asemănătoare, cu un cerculeţ neted deasupra, pe care era gravată o imagine anume. Tulburarea mea nu avea legătură cu nunţile sau orice altă asociere cu Maddie.

Cu prilejul Crăciunului trecut, Seth îmi făcuse un inel pe comandă chiar în stilul ăsta. Nu fusese intenţia lui să mi-l dăruiască ca pe un inel de nuntă sau de logodnă. Mi-l dăduse doar cadou, ştiind că genul ăsta de inel era parte din trecutul meu. Era frumos şi încă îl aveam. Era pus deoparte în cutia mea cu comori pe care le păstrasem de-a lungul timpului, lucruri prea dragi mie să le arunc, dar şi prea aducătoare de durere ca să le privesc.

Niciunul dintre noi nu a spus nimic şi m-am întrebat la ce se gândea. Era oare de vină numai stânjeneala cauzată de amintirea unei foste iubite? Erau oare tulburătoarele sentimente dulci-amare asemănătoare celor care mă frământau şi pe mine? Când el şi Maddie se cuplaseră, fusesem convinsă că îşi vedea de viaţa lui. Apoi, după scurta noastră aventură din primăvară, îmi schimbasem părerea. Erau prea multe dăţi acum în care mă privea ciudat, prea multe dăţi care îmi aminteau de vremea în care fusesem iubita lui şi de momentele în care îmi spusese că mă iubeşte. Dar planurile cu nunta mergeau înainte, fără urmă de îndoială din partea lui. Nu ştiam ce să cred.

Nu ştiu sigur cât timp am stat în tăcere, dar la un moment dat Seth a rupt-o.

— Păi… cred că asta e toată expoziţia, nu?

Mi-am plimbat privirea în jur, de parcă aş fi încercat să apreciez dacă văzuserăm totul. Ştiam deja că aşa era.

— Mda, cred că asta e tot.

A refuzat să mă privească şi tot corpul îi emana tulburare.

— Mulţumesc pentru ajutor. Ar trebui să mă duc la librărie şi să pun la treabă cele aflate.

— Succes.

A ridicat ochii şi i-am oferit un zâmbet slab pe care mi l-a întors.

— Mersi.

Ne-am despărţit şi am plecat şi eu de la muzeu, dar nu ştiam încotro mergeam, ştiam doar că trebuia să merg într-un loc în

care să nu fie el. Timp de vreo oră, mă prefăcusem în prezenţa lui, alungându-mi familiara depresie şi îngăduindu-mi o mică bucurie. Acum mă împresura întunericul… şi, neliniştită, mi-am amintit că forţa aia misterioasă îşi făcea întotdeauna apariţia când eram tulburată. Asta îi era momeala: alinarea când mă simţeam disperată şi singură.

Poate că Roman era responsabilul cu ofensiva mea, dar am decis în clipa aia să trec în defensivă. Aveam nevoie de ceva care să mă distragă.

— N-o să-ţi placă chestia asta, am şoptit, presupunând că Roman era destul de aproape încât să mă audă.

Nu aveam nevoie doar de ceva care să mă distragă, ci şi de o porţie zdravănă de energie. Mă culcam frecvent cu destul de mulţi bărbaţi, aşa că aveam o rezervă consistentă de energie. Totuşi, faptul de a fi la capacitate maximă, ca să spun aşa, avea să-mi menţină nivelul de forţă ridicat – ceea ce, speram eu, avea să-mi sporească tăria mentală.

Nu spun că să mă culc cu bărbaţi la întâmplare era întotdeauna o bucurie. N-aveam chef să mă duc într-un bar şi să vânez vreun tip. Aveam nevoie de ceva un pic mai simplu, ceva mai puţin mizerabil. De regulă, lucrurile astea două se excludeau reciproc, dar în timp ce mergeam spre casă, îmi venise o idee cum să împuşc doi iepuri dintr-un foc.

Într-un apartament de la acelaşi etaj cu mine locuia un tip de vreo douăzeci şi ceva de ani pe nume Gavin. Era destul de drăguţ şi era tare îndrăgostit de mine. Niciodată nu spunea şi nici nu făcea nimic pe faţă, dar era evident. Oscila între emotivitate şi glume proaste ori de câte ori era în preajma mea. Tot timpul părea să se desprindă cu greu de mine când ne întâlneam întâmplător în garaj, pe hol, sau mai ştiu eu unde. Şi se uita mai mult în decolteul meu decât mă privea în ochi.

Frumuseţea consta în faptul că mai avea şi prietenă. Nu ştiam dacă o mai înşelase sau doar voia s-o facă. Lucrul ăsta nu era important în momentul de faţă. Ce conta era că atunci când m-am înfiinţat eu la uşa lui după vizita la muzeu, prietena lui nu era pe acolo.

— Georgina, a spus deconcertat. Ce… ce faci?

— Nu prea bine, am spus şi m-am străduit să mi se simtă supărarea în glas. Am rămas pe afară şi trebuie să aştept să vină prietena mea cu cheile de rezervă. Pot s-o aştept la tine?

Mi-e teamă că dacă ies, are să plouă iar.

Atunci a părut să remarce şi Gavin că eram udă leoarcă mai ales rochia mea de vară albă, acum transparentă, pe care o trăsesem pe mine prin schimbarea aspectului, uitând chipurile să-mi mai pun şi sutien.

A făcut ochii mari şi apoi şi-a aruncat privirea înapoi, înainte să se întoarcă la materialul ud, lipit de mine, care îmi acoperea cu greu sânii şi sfârcurile tari.

— A… a plouat? Dar e aşa de frumos afară.

Soarele vioi de toamnă se revărsa în casă prin ferestre.

— Asta spun şi eu, am afirmat cu naturaleţe. Şi pe mine m-a surprins. A fost ca o furie apărută din senin.

Pare-se că era aşa de greu de crezut încât Gavin chiar a reuşit să se smulgă de lângă mine ca să mai scruteze încă o dată cerul de un albastru strălucitor. Într-un final, hotărând să nu se mai împotrivească, mi-a făcut semn să intru.

— Ai şi tu un tricou sau ceva de îmbrăcat? am întrebat cu glas dulce. Îngheţ cu asta pe mine.

Atenţia i se mutase de la sânii mei la tanga neagră şi vizibilă de sub rochie. Cred că pentru el era o mare dezamăgire că voiam să mă schimb de rochie, dar nu era aşa de lipsit de maniere încât să mă refuze.

— Sigur, hai cu mine.

L-am urmat în dormitor, de unde a scos un tricou uriaş cu Seattle Mariners şi o pereche de boxeri verzi din flanelă, şi mi le-a dat.

— Vezi dacă merg astea, a spus şi a ieşit din cameră ca să-mi ofere intimitate.

— Mersi, am spus şi i-am dat la schimb un zâmbet cuceritor.

A reuşit să producă şi el unul nervos chiar înainte să închidă uşa. Mi-am încrucişat braţele şi am aşteptat o clipă, timp în care Roman cel invizibil a spus:

— E o prostie. Puteai pur şi simplu să apari ca o tipă care livrează pizza.

— Auzi, trucul cu rochia udă este verificat şi veridic. Funcţionează de fiecare dată.

Roman a oftat.

— Aşteaptă în camera cealaltă, am spus. N-are de ce să-mi ia prea mult timp.

Am deschis uşa şi am strigat pe hol:

— Auzi, Gavin? Poţi să mă ajuţi?

A apărut fuguţa şi n-am putut să nu remarc faptul că părul lui castaniu-închis era mult mai aranjat decât mai devreme.

Probabil că se dusese iute la baie în încercarea de a se ferchezui, în doi timpi şi trei mişcări, ca să mă impresioneze.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat.

M-am întors, mi-am dat părul pe un umăr şi i-am arătat bretelele rochiei legate la ceafă.

— Am aici un nod pe care nu pot să-l desfac. Vrei să încerci tu?

A ezitat doar o clipă, după care s-a apropiat ca să-mi dea o mână de ajutor. Îmi trăsesem un nod pe cinste prin schimbarea aspectului şi i-a luat ceva timp până să-i dea de cap, timp în care m-am dat în spate, cât mai aproape de el posibil. Într-un final a reuşit să-l desfacă, mi-a îndepărtat bretelele şi le-a dat drumul ca să le prind eu. Desigur, le-am ratat şi rochia mi-a căzut şi ea în mare măsură. Sfida legile fizicii, dat fiind cât de lipită de mine stătuse.

Am prins rochia cu un fals gest de timiditate, dar nu înainte să cadă aproape complet. Din apropiere am auzit încă un oftat exasperat marca Roman.

M-am întors cu faţa spre Gavin şi ţineam rochia lipită de mine într-un fel care îmi lăsa complet la vedere sânii. Firesc, avea ochii fixaţi asupra lor, şi mi-am coborât şi eu privirea, de parcă aş fi încercat să-mi dau seama la ce se uită.

— Of, Doamne. Sunt udă leoarcă. Ai cumva un prosop? Nu vreau să ud tricoul.

— Ăăă… ce? Ah, da…

Cu viteză de recordman, a dat fuga la baie şi s-a întors cu un prosop mic de mâini. Atunci am decis să nu mă mai încurc cu scuze credibile şi pur şi simplu m-am apropiat, cu speranţa că avea să fie destul de isteţ şi să-mi accepte invitaţia.

Şi era, băiatul. La început şovăielnic, mi-a plimbat uşurel prosopul pe sâni, insistând, deşi era evident că erau uscaţi. Apoi a coborât spre abdomen, pe care l-a şters destul de repede, şi apoi spre şolduri şi coapse. Îmi lăsasem de mult rochia udă să cadă la podea şi, ca să-i dau o mână de ajutor, mi-am scos tanga ca să poate ajunge în toate locurile. A trebuit să se aplece în genunchi ca să-mi şteargă interiorul coapselor şi l-am auzit murmurând:

— Dumnezeule.

Nu eram sigură dacă pur şi simplu situaţia îi smulsese expresia sau faptul că prietena lui nu recursese niciodată la epilarea în stil brazilian.

— Ai nişte mâini extraordinare, m-am pisicit.

— M-m… mersi, a spus el prosteşte.

Tocmai terminase cu picioarele şi s-a ridicat. Am luat prosopul şi l-am aruncat pe pat. L-am prins de mână, i-am mângâiat-o uşor şi i-am împins-o între coapsele mele.

— Cu adevărat extraordinare, am spus cu un glas şi mai scăzut. Cu degete lungi…

Două dintre ele mi le-am vârât înăuntru şi jur că el a gemut mai tare decât mine. După încă un pic de insistenţă, n-a mai avut nevoie de ajutorul meu şi a început să vâre singur degetele. M-am lipit de el şi gemeam de parcă ar fi fost cea mai minunată experienţă din viaţa mea. Eram mai udă pe dinăuntru decât pe dinafară şi singura dificultate pe care a întâmpinat-o a fost îngustimea vaginului meu. Mi-am dus mâna pe după braţul lui, l-am descheiat la pantaloni şi i-am tras de pe el cu o singură mişcare. Membrul lui în erecţie mă fixa, lung, tare, pregătit. Probabil că fusese aşa din momentul în care îi apărusem la uşă. L-am prins de tricou şi l-am tras spre pat.

— Vreau să văd cum e şi restul, am spus cu un geamăt, întinzându-mă înaintea lui.

Şi-a scos mâna, în timp ce se lăsa peste mine. Mi-a depărtat coapsele şi m-a penetrat cu o forţă care îi contrazicea timiditatea de mai devreme. De fapt, pe faţa lui nu se mai citea niciun pic de emotivitate. Era plin de nerăbdare şi de dorinţă, şi scotea câte un mormăit uşor ori de câte ori intra în mine.

— Mai tare, i-am spus şi l-am privit cu ochii mari, pătrunşi de pasiune. Vreau mai tare.

M-a ascultat şi a mărit viteza şi forţa. Cam după un minut, s-a ridicat, aşa că acum stătea în genunchi. M-a prins de picioare chiar de sub genunchi, mi le-a depărtat şi s-a aplecat. Noua poziţie îi permitea să intre mai adânc; am ţipat încurajator şi l-am îndemnat din nou să se mişte mai tare, şi mai tare.

Treptat, am simţit cum energia i se scurge în mine. Era o cantitate apreciabilă şi mă simţeam superb în timp ce aceasta mi se răspândea prin corp şi mă revigora. Odată cu ea i-am simţit şi gândurile şi sentimentele, moment în care am aflat că

de fapt nu-şi înşelase niciodată prietena, dar, vai, de câte nu îşi dorise lucrul ăsta! În momentul de faţă abia dacă se gândea la ea. Era prea mistuit de mine să se simtă prea vinovat. Singura lui grijă pasageră era că ar fi trebuit să folosească prezervativ. Ăsta era un regret, dar nu destul de puternic încât să se oprească, nu şi când senzaţia era aşa de plăcută.

Mi-am lăsat gemetele să capete accentele unor ţipete slabe şi am simţit că e din ce în ce mai aproape să-şi dea drumul. Capul mi se apropia periculos de tare de tăblia patului, dar duritatea actului chiar îl excita. Niciodată nu avusese şansa să o facă aşa de sălbatic. Şi era din ce în ce mai dur, intrând până la capăt de fiecare dată. Energia creştea rapid şi chiar înainte de marele moment, am decis să îi zgândăr un pic sentimentul de vină. M-a făcut şi pe mine să mă simt puţin vinovată, dar în definitiv, vina pângărea sufletul şi de-aia avea iadul nevoie de serviciile mele.

— Ea poate să facă aşa? am gemut, când era gata să ejaculeze. Prietena ta poate să o facă aşa?

Orgasmul a venit ca o explozie şi l-a antrenat şi pe el. A ieşit în ultima secundă, nu din cauza a ceea ce spusesem eu, ci pentru că asta era soluţia lui la problema cu prezervativul. Ieşitul era o metodă oribilă de sex protejat, dar mă rog. Corpul i-a fost scuturat de convulsii şi şi-a dat drumul pe abdomenul meu. Am simţit căldură pe piele şi el a privit scena cu o fascinaţie perversă.

Totuşi, chiar înainte să se întâmple lucrul ăsta, am simţit că pumnalul meu lovise. Fusese aşa de mistuit de poftă trupească mai devreme încât reuşise să uite de iubita lui. Însă comentariul meu i-o readusese în memorie, dar deja îi era imposibil să se oprească din ceea ce făcea. Simţisem spinul vinei exact când ultimul zvâcnet de energie se răspândea prin mine.

A căzut pe spate, pe aşternuturi, gâfâind, epuizat. Cam asta păţeşti când îţi pierzi ceva din energia vitală. Indiferent ce gânduri stăpânite de vină sau satisfacţie ar fi avut acum, numai el ştia. Prosopul era încă pe pat, din fericire, şi m-am curăţat cu el. M-am ridicat şi m-am dus la fereastră în timp ce el încă încerca să-şi recapete suflul. Probabil că avea să adoarmă în câteva minute.

— Ah, ia te uită, am spus veselă. A venit prietena mea cu cheia. Mi-am luat rochia udă şi am pornit spre uşă. Mersi că m-

ai primit pe la tine.

Capitolul 7

— Ai dreptate, a spus Roman a doua zi de dimineaţă în timp ce rumega la ce făcusem cu Gavin. Nu mi-a plă cut faza aia.

Eram în baie, îmi aranjam părul cu placa. Era o pacoste în comparaţie cu schimbatul aspectului, dar îmi plăcea să dau curs provocării. În plus, după aceea puteam întotdeauna să fac mici modificări ca să scap de părţile mai ciufulite.

— Nu că ar fi prima oară când se întâmplă, am subliniat în timp ce mă priveam pe mine în oglindă, nu pe el, care stătea în pragul uşii. Pe vremuri nu-ţi păsa.

— Nu? a întrebat sec.

— Ei, uite, faptul că am fost cu el m-a împiedicat să mă cufund în autocompătimire. Nu că m-aş fi simţit cine ştie ce, am recunoscut. Dar m-a scăpat de… mă rog… Şi în fond, nu se poate să fi fost aşa de pervers cum ai văzut tu la Simone.

— E adevărat, dar acum tipul ăla o să tot patruleze pe-aici. O să vină să ceară cu împrumut ceşti cu zahăr în speranţa că o să mai aibă parte de ceva acţiune.

— Mă ocup eu de el. Am ceva experienţă în a respinge tipii.

— Mie-mi spui?

Mi-am luat o pauză şi i-am aruncat o privire.

— Vrei să mă scuteşti de atitudinea asta? încep să cred că eşti gelos, sau ceva de genul.

Roman a pufnit.

— Vezi să nu. De ce, pentru numele lui Dumnezeu, aş putea fi gelos pe femeia din cauza căreia a fost ucisă sora mea şi care a încercat să dezlănţuie forţele raiului şi iadului ca să mă distrugă?

Aici avea dreptate.

— E un pic mai complicat de-atât.

— Oh, da, sunt sigur. Şi-a încrucişat braţele şi a privit în podea. Dar data viitoare când ai nevoie de relaxare, poate închiriem un film şi facem nişte floricele în cuptorul cu microunde în loc să le-o tragi vecinilor.

— Ai nişte gusturi oribile în materie de filme, am mormăit.

Dar cu asta discuţia s-a încheiat şi Roman a plecat. Câteva

momente mai târziu, l-am auzit că porneşte televizorul.

Azi munceam, dar intram în tura de după-amiază. Mă trezisem devreme şi eram gata de plecare, pentru că voiam să trec pe la Erik. Ar fi trebuit să mă încred în capacitatea lui Jerome de a-şi da seama ce se petrecea şi de asemenea în protecţia oferită de Roman. Dar mi se întâmplaseră prea multe mizerii în trecut ca să mai am vreodată încredere deplină în cineva. Erik se dovedise întotdeauna o sursă preţioasă.

Roman m-a însoţit, invizibil, dar mi-a luat ceva timp până să reuşesc cu adevărat să fiu doar cu Erik. Avea clienţi în magazin, un lucru extraordinar pentru el, dar nu prea puteam discuta treburi de nemuritori de faţă cu alţi oameni. Când în sfârşit mulţimea s-a împuţinat, Erik mi-a acordat toată atenţia lui, oferindu-mi tipicul zâmbet prietenesc. Arăta mai bine şi nu mai avea mişcările aşa de spasmodice. Era încă slăbit, dar la fel ca înainte.

— Ţi-a mai trecut răceala, am spus.

Zâmbetul i-a crescut în intensitate.

— Da, ţi-am spus că e o nimica toată. Nu mă omoară pe mine o biată răceală.

Vorbise pe un ton vesel, dar nu mi-am putut reţine o mică încruntătură. În cuvintele lui fusese ceva, ceva greu de depistat cu exactitate, dar care îmi dăduse impresia că ştia ce avea să-l omoare. M-a luat cu fiori pe şira spinării. Nu-mi plăcea să mă gândesc la genul ăsta de lucruri.

M-am aşezat la măsuţă alături de el, dar am refuzat ceaiul.

— Voiam doar să ştiu dacă ai mai aflat ceva.

Era o pornire necontrolată din partea mea. Ştiam că m-ar fi contactat dacă ar fi descoperit ceva.

— Nu, dar, după cum am spus, informaţiile pe care le avem sunt destul de vagi încât să poată avea mai multe explicaţii.

— Asta a zis şi Jerome.

Erik a părut încântat.

— Mă bucur că ştie. Întotdeauna am spus că ai dumitale au şanse să ştie mai bine decât mine.

Nu mi-am putut reţine un râset uşor.

— E discutabil. Se poate să am ceva care să mai alunge ceaţa. I-am explicat pe scurt recentul incident şi cum îmi dădusem seama că forţa asta mă vizita numai când eram tulburată şi deprimată. E de parcă… e de parcă mi-ar pândi

slăbiciunea. De parcă ar încerca să mă ademenească cu promisiuni de alinare.

— Atunci trebuie să ai grijă să nu cedezi.

Dacă ar fi spus Roman lucrul ăsta, i-aş fi sărit la gât că-mi toarnă banalităţi.

— E simplu să spui asta acum, la rece, dar când se întâmplă… nu ştiu. Pierd contactul cu lumea. Raţiunea îmi amorţeşte. La naiba, de multe ori nici nu-mi dau seama ce se întâmplă până după aceea. E ca şi când… aş dormi. De parcă aş fi somnambulă, sau mă rog.

— Şi întotdeauna apare ca un fel de poartă?

Am meditat la lucrul ăsta preţ de câteva secunde.

— Nu ştiu… oarecum. Nu ştiu cum să descriu… şi ştiu că spun întruna lucrul ăsta. Şi că pare inutil. Nu sunt sigură că este chiar o poartă, dar categoric încearcă să mă atragă în ceva.

Erik îşi făcuse un ceai şi a sorbit din el aproape un minut, cu fruntea încruntată.

— Am să mă gândesc la toate astea. Între timp, sfatul meu ar fi… A ezitat. Situaţia stă aşa. Domnişoară Kincaid, eşti o încântare şi întotdeauna mă delectez în prezenţa dumitale. Însă, în acelaşi timp – cum să spun? – ai o înclinaţie spre stări depresive.

— Este un mod politicos de a spune că sunt întotdeauna posomorâtă? l-am tachinat.

— Nu… nu tocmai. Dar dacă lucrul ăsta îi pândeşte pe cei aflaţi în stări depresive, atunci aş spune că eşti susceptibilă în mod deosebit. Dacă este posibil, ar trebui să încerci să eviţi stările cu pricina.

M-am gândit la lucrul ăsta. Una dintre cele mai bune prietene ale mele se mărita cu fostul meu iubit, unul de care începusem să mă îndrăgostesc din nou. Un fost iubit al cărui suflet i-l rezervasem iadului din nebăgare de seamă şi care acum era vânat de un alt sucub. Sufletul meu era de mult sortit iadului şi eram condamnată la o eternitate în care să mă culc cu bărbaţi pe care adesea nu-i plăceam. Oh, da, şi să nu uităm că aveam un coleg de apartament cu înclinaţii sociopate şi că mă aflam pe lista lui neagră.

— Simplu de zis, greu de făcut, i-am spus lui Erik.

— Îmi imaginez, a răspuns cu tristeţe. Dar se poate să fie

singurul mod în care te poţi proteja. Asta şi în plus voinţa, în tăria căreia cred cu fermitate.

Încrederea lui Erik în mine mi-a încălzit o fărâmă din inimă, deşi noile informaţii pe care i le dădusem astăzi nu fuseseră prea utile. I-am mulţumit pentru timpul pe care mi-l acordase şi am pornit spre serviciu, recunoscătoare că Roman nu m-a cadorisit cu niciun comentariu „spiritual” pe drum.

Când am ajuns la librărie, am constatat că Seth lucra singur în cafenea. Simone nu se zărea pe nicăieri, ceea ce era un lucru bun. De asemenea, îmi mai însenina starea faptul că Maddie era liberă astăzi. Poate că nu avea să-mi fie aşa de greu pe cât mă gândisem să mă feresc de obişnuita posomoreală.

— Servus, Kincaid.

Doug a venit la mine în timp ce puneam etichete adezive pe cărţile cu preţuri reduse. În general, printre ele se găseau cărţi ilustrate epuizate, precum Arcuri de piatră din Toscana, Totul despre goblenul pe teme nupţiale. Nu eram foarte sigură cu ce se mânca ultima, dar poate ar fi fost un cadou nimerit pentru Seth şi Maddie. Judecând după preţ, era categoric un chilipir. O reduseserăm deja de trei ori şi totuşi nimeni nu voia s-o cumpere.

— Ce faci? am întrebat.

— Am nişte veşti care or să te dea pe spate. Şi care or să te facă să crezi că sunt şi mai tare decât crezi tu deja.

— Îndrăzneaţă afirmaţie.

A făcut o pauză şi aparent încerca să mediteze dacă fusese complimentat sau insultat.

— Tocmai am aflat că lui Gabrielle îi place Blue Satin Bra.

— Niciodată nu mi-a părut genul. Mi-am închipuit că toată lenjeria ei e neagră.

Doug mi-a aruncat o privire ucigătoare.

— Nu, Kincaid. N-am vrut să spun că poartă aşa ceva, ci că-i place trupa. N-ai auzit de ei?

— Există o trupă cu numele ăsta? am spus, clătinând din cap. Îmi pare rău, dar nu pot să ţin pasul cu fiecare nouă trupă de garaj din Seattle.

— Nu e trupă de garaj! Sunt cei mai tari rockeri, or să ajungă mari.

Am încercat să-mi ascund scepticismul. Şi Doug făcea parte dintr-o trupă, pe nume Nocturnal Admission, şi ori de câte ori

vorbea despre trupele locale, toate păreau pe cale să ajungă mari.

— Şi ce legătură zici că are asta cu Gabrielle?

Era evident că pe Doug îl cuprindea frustrarea din cauza mea.

— Este un mare fan al lor şi au concert mâine-seară. Din nefericire, s-au vândut toate biletele. Era destul de dezamăgit pe treaba asta.

În ciuda faptului că era iritat din cauza mea, simţeam o aroganţă la el.

— Şi acum vine vestea.

Trăsăturile i-au fost luminate de mândrie.

— Sunt prieten cu basistul şi am reuşit să fac rost de nişte bilete. Dacă amicul tău Cody se duce la ea cu biletele…

Mi-am luat o pauză de la pusul de etichete.

— Ai dreptate. Într-adevăr, te-ai făcut şi mai tare decât erai.

— Dar să ştii că trebuie să te duci şi tu.

— Poftim?

Nu avea să pară deloc o seară romantică dacă stăteam şi eu pe-acolo.

Doug a ridicat din umeri.

— Nu poate să se ducă pur şi simplu la ea şi să o invite în oraş. Nu încă. Are s-o sperie.

— Şi, mă rog frumos, unde-ar trebui s-o invite?

— Mă duc eu s-o întreb. O să-i zic ceva de genul: „Auzi. Gabby, am câteva bilete în plus la concert. Vrei să mergi cu mine şi cu prietenii mei?” Atunci nu bănuieşte nimic. Vine şi ea, Cody e şi el, se întâmplă miracolul…

— Nu pot să cred, am spus. Se pare că le ai pe toate puse cap la cap. Şi nu cred că-i place să i se spună Gabby.

— Este un plan bun. Era evident că era foarte mulţumit de el însuşi. Discuţi cu un vulpoi bătrân, Kincaid. Când ai să capeţi şi tu talente romantice nebune ca ale mele, ai să înţelegi.

Am dat ochii peste cap.

— Să sperăm. Şi cam câţi prieteni anume merg?

— Am făcut rost de patru bilete. Deci tu, eu, Cody şi Gabrielle.

— Sună suspect de tare a întâlnire dublă. Cumva îţi testezi pe mine nebunele talente romantice?

N-ar fi fost prima oară.

— Ferească sfântul. Ce, mă crezi sinucigaş? Deja ai un pretendent.

Pentru o clipă, în minte mi-a venit Seth, apoi Doug a adăugat:

— Nu vreau să mă pun rău cu tipul cu care locuieşti. Nu mă-nţelege greşit, fac faţă într-o cafteală, dar tipul pare în stare schilodească un om.

— Nici nu bănuieşti, am mormăit.

Fără îndoială, Roman, care umbla prin apropiere invizibil, adora scena.

— Dar nu e nimic între noi, am adăugat, e doar colegul meu de apartament.

— Deocamdată, a spus Doug pe un ton ce prevestea numai răul. A bătut în retragere. Mă duc s-o invit pe Gabs. Poţi să-i spui lui Cody care e treaba şi că tu o să fii însoţitoarea lui.

Am clătinat din cap după ce a plecat Doug şi m-am întret în ce mă vârâsem oare. Dincolo de comentariile lui absurde despre talente nebune şi însoţitoare, toată chestia aia cu ieşirea în grup putea fi un mijloc prin care îi puteam pune în legătură pe Gabrielle şi pe Cody. Speram doar să nu-i fi ajuns la urechi veşti despre costumaţia lui gotică de zilele trecute. De asemenea, mă întrebam în ce fel de experienţă mă vâram mergând la un concert de-al trupei Blue Satin Bra. Muzica ciudată, rockul alternativ industrial al lui Doug începuse să-mi placă odată cu trecerea anilor, dar aveam sentimentul că acest concert avea să fie cu totul altceva.

Cam o oră mai târziu, eram în biroul meu când pe uşă au băgat capul nişte musafiri neaşteptaţi. Mă rog, unul dintre ei nu era complet neaşteptat. Descoperisem că nici când nu era Maddie de serviciu nu eram complet în siguranţă. Nu puteai conta pe absenţa ei, nu când iubitul şi fratele ei erau deseori în magazin. Mă simţeam întrucâtva în siguranţă când nu eram pe aceeaşi tură, dar de mult acceptasem că Maddie putea apărea de fapt în orice clipă.

Nu, adevărata surpriză era că Maddie venise în biroul meu împreună cu Brandy Mortensen, nepoata lui Seth. Avea cinci nepoţele şi ea era cea mai mare. Când eu şi Seth ieşeam împreună, mă ataşasem destul de tare de puştoaice. Dragostea faţă de copii şi faptul că fetele erau adorabile făcea să-mi fir uşor să le iubesc. Şi ele se apropiaseră de mine.

Desigur, având paisprezece ani, bănuiam că Brandy n-ar fi

apreciat să fie catalogată drept „adorabilă”. Stătea lângă Maddie, care ţinea în mână un umeraş cu husă. Brandy avea un aer adolescentin surprinzător de mohorât. Mi se părea mai înaltă decât ultima oară când o văzusem. Exact ca în cazul lui Erik, timpul trecea repede pentru fiinţele umane.

— Salut, fetelor, am spus şi am lăsat deoparte hârţogăria. Ce faceţi?

— Treburi legate de nuntă, a spus Maddie veselă. Am trecut să-l luăm pe Seth. Am mers din nou prin magazinul ăla şi am luat o rochie pentru Brandy. E şi ea domnişoară de onoare.

Maddie a ridicat marginea husei şi a lăsat la vedere aceeaşi rochie pe care mi-o cumpărase mie zilele trecute.

— Ce jenant, i-am spus lui Brandy. O să ne îmbrăcăm amândouă la fel.

Mi-a adresat un zâmbet slab, dar a rămas tăcută.

— De asemenea, am mai mers să vorbim la florării, dar n-am ajuns la nicio concluzie în privinţa a ceea ce ar trebui să luăm. Oare dacă iau ceva mov, o să fie deranjant că sunt toate de-o culoare? Iar dacă iau altă culoare, o să arate ciudat?

— Grele întrebări, am spus solemn.

Unele la care nu voiam să răspund.

— Poate vii cu mine şi te uiţi un pic pe cataloagele lor? a întrebat Maddie cu zâmbetul ăla vesel, plin de speranţă, care se pricepea aşa de bine să mă facă să mă simt vinovată.

— Nu ştiu, am dat un răspuns vag. Depinde de ce program am.

— Mă anunţi. Mă duc să-l iau pe Seth, poate are şi el ceva idei.

Îţi doresc succes, am gândit. Seth era renumit pentru incapacitatea de a oferi opinii şi păruse deosebit de neimplicat în toată afacerea asta cu nunta, şi nu vreau să fac niciun joc de cuvinte. Maddie a lăsat-o pe Brandy cu mine, şi i-am zâmbit sincer.

— Cum a fost? am întrebat. Te-ai distrat la cumpărături?

Brandy şi-a încrucişat mâinile pe piept şi şi-a aruncat părul blond peste umăr. Purta un tricou strâmt cu Rocky Horror Picture Show. Serios, am gândit, mai avea un pic şi se transforma în unchiul ei.

— Nu, a spus ea fără ocolişuri.

Am ridicat surprinsă din sprâncene. Din câte ştiam eu,

adolescentelor le plăcea să meargă la cumpărături şi să li se cumpere haine. Poate nu mai ştiam eu cum merg treburile.

— De ce?

— De-aia, a spus ea cu patos. Nunta asta e o bătaie de joc.

Mi-am aruncat o privire neliniştită spre uşă.

— E mai bine să nu te audă că spui asta.

Însă Brandy nu părea să-şi facă griji. Nu era chiar încruntată, dar nici mult nu mai avea.

— Nu cu ea ar trebui să se însoare unchiul Seth.

— De ce? Ies împreună de… ceva timp.

Era oarecum adevărat, în ciuda logodnei cauzate de sentimentul lui de vină.

— El a cerut-o, ea a acceptat şi cu asta, basta, am insistat eu.

— Nu ea trebuie să fie aleasa lui, a spus Brandy cu îndrăzneală. Cu tine trebuie să se însoare.

Mda, chiar mi-aş fi dorit ca uşa aia să fie închisă.

— Brandy, am spus cât de încet am putut. Unchiul tău şi cu mine ne-am despărţit. Asta este. Lumea îşi vede de viaţă.

— Nu trebuia să vă despărţiţi. Voi eraţi îndrăgostiţi.

— Şi pe ea o iubeşte.

— Nu-i acelaşi lucru.

Nu mă aşteptasem vreodată să port o asemenea discuţie. Ştiam că nepoatele lui Seth încă mă plăceau, dar nu ştiam că lăsasem impresia asta.

— N-o placi pe Maddie?

Brandy a ridicat din umeri fără tragere de inimă şi şi-a ferit ochii.

— Nu-i rea. Dar nu-i ca tine.

N-am spus nimic timp de câteva momente şi m-am întrebat dacă o indigna nunta dintr-un mai mare devotament faţă de mine decât faţă de Maddie, sau dacă era ceva legat de idealurile romantice pe care le aveau adesea fetele de vârsta ei în legătură cu iubirea şi sufletele-pereche.

— Îmi pare rău, am spus. Iubirea din lumea reală de obicei nu funcţionează aşa cum ne fac să credem poveştile. Nu întotdeauna ai parte de finaluri de poveste. Oamenii se despart şi îşi continuă viaţa. Doar pentru că iubeşti pe cineva nu înseamnă că nu poţi să mai iubeşti şi pe altcineva.

M-am cutremurat. Conversaţia asta semăna uimitor de tare cu una pe care o purtasem odată cu Carter, la scurt timp după

despărţirea (prima) de Seth.

— Tot nu e-n regulă, a spus Brandy cu încăpăţânare.

Seth şi Maddie au luat-o la scurt timp după aia, lucru pentru care le eram recunoscătoare. Nu voiam să trebuiască să-mi asum rolul de avocat al diavolului şi să iau apărarea unei căsătorii care cu greu mă entuziasma pe mine. Am simţit suferinţa aia care părea să mă necăjească întotdeauna când mă gândeam la ei şi apoi mi-am amintit de vorbele lui Erik. Nu-i ceda. Fereşte-te de ea; asta îmi tot aducea probleme.

Uşor de spus, greu de făcut, după cum îi zisesem şi lui. Soluţia părea a fi să mă las distrasă de altceva, dar chiar nu mă simţeam în stare de încă o aventură în noaptea asta. Categoric nu aveam nevoie de energia respectivă.

— Distrage-mă, am şoptit când m-am instalat în maşină. Stresează-mă cu „spiritul” tău sau pur şi simplu enervează-mă la maximum.

Nu era nicio dovadă a prezenţei lui Roman, nici amprentă personală, nici apariţie fizică, dar glasul lui mi-a răspuns la fel de uşor:

— Du-te şi întâlneşte-te cu prietenii. Nu se duc la barul ăla în seara asta? Trebuie să-i spui lui Cody că aveţi întâlnirea aia dublă.

— Nu e o întâlnire dublă, am mârâit drept răspuns.

Dar Roman avea dreptate. Probabil că ar fi trebuit să-i spun vampirului cel tânăr ce îl aştepta mâine. De asemenea, eram curioasă de unde ştia Roman despre ieşirea la bar. Mai devreme primisem un mesaj vocal şi ai fi zis că nu i-a ajuns lui Roman la urechi. Fie fusese foarte aproape, fie nephilimii aveau un auz supraomenesc. Şi mă rog, dat fiind că erau supraoameni, am presupus că nu era chiar departe de adevăr.

Deodată mi-a venit o altă idee în legătură cu ieşirea din seara asta, una care cu siguranţă avea să mă distragă şi posibil în acelaşi timp să mă scape de o pacoste.

— Gata, merg la bar, am declarat.

Am mers în Pioneer Square, cartierul istoric, şi am căutat The Cellar, o bombă situată într-un subsol, de unde şi numele. Era unul din locurile preferate ale nemuritorilor, mă rog, ale nemuritorilor infernali. Din moment ce majoritatea îngerilor nu beau – Carter era excepţia – de obicei nu-i vedeai să umble prin baruri. Cel mai probabil îi găseai în cafenele cu pretenţii. Din

motive greu de explicat, unora dintre ei le plăcea să mai frecventeze şi restaurantul de pe Space Needle. Poate aşa credeau că sunt mai aproape de rai.

Şi într-adevăr, în timp ce coboram treptele spre The Cellar, am simţit amprenta lui Carter, alături de cea a găştii mele obişnuite. Şi lucrul cel mai bun era că mai exista încă o amprentă, de care sperasem să dau aici.

— Măi să fie, am spus în timp ce mergeam cu paşi mari spre masa la care stătea Simone cu prietenii mei.

Strălucea de energia pe care sucubii le-o furau victimelor lor. Nu-mi plăcea să recunosc asta, dar a ei era mai puternica decât cea pe care încă o mai afişam eu. M-am asigurat pe mine însămi că probabil era din cauza faptului că făcuse azi o victimă, nu ca mine, noaptea trecută.

Hugh s-a dat mai încolo ca să-mi facă loc şi am luat un scaun de la o masă învecinată.

— Nu mă gândeam că ai să apari în seara asta.

I-am făcut unui chelner semn să vină şi am comandat un cocteil cu votcă.

—Ştii că nu pot sta departe de voi, băieţi.

— Ai venit la timp, a spus Carter. Avea un chip inexpresiv, dar în ochi i-am surprins o scânteiere drăcească în timp ce sorbea din whisky. Simone tocmai ne fermeca cu poveşti aflate cu prilejul turului subteran al oraşului. Tu ai auzit că oraşul Seattle a ars până la temelii şi a fost reconstruit acum un secol?

— Numai de fiecare dată când am făcut turul, am replicat.

Ceea ce însemna cam de vreo duzină de ori. Era un punct de atracţie pentru turişti şi deseori îmi dusesem prieteni şi victime din afara oraşului acolo. I-am aruncat lui Simone o privire curioasă.

— Azi ai făcut chestia asta?

A dat din cap.

— Mi-am spus că ar trebui să văd şi oraşul cât timp sunt aici.

Încă mai recurgea la glasul de bibliotecară, dar trebuia să recunosc faptul că acum aducea mai mult a sucub decât ultima dată când o văzusem. Avea un decolteu aşa de adânc încât era o minune că nu i se vedeau sfârcurile. Avea buzele date cu genul de ruj roşu care te invită la sex şi, dacă nu mă înşelam, acum avea părul mai lung şi mai voluminos decât înainte. Nu mă puteam hotărî dacă semăna cu un înger sau cu o bombă

sexy.

Şi apropo de îngeri… Simone avea scaunul tras chiar lângă al lui Carter, atât de aproape încât nu putea să nu se atingă cu braţul de al lui ori de câte ori se întindea după paharul cu băutură, şi aveam o bănuială că-şi ţinea şi piciorul lipit de al lui.

El i-a adresat o privire nu tocmai romantică, dar care afişa un real interes, pe care eu îl suspectam a fi simulat, şi a spus:

— Mi se pare fascinantă istoria oraşului Seattle. Nu sunt de atât de mult timp aici, aşa că este minunat să mai învăţ şi alte lucruri noi.

Simone a tras un zâmbet radios. De partea cealaltă a mesei, Hugh s-a înecat un pic cu băutura. Carter locuia în Seattle de vreo câteva sute de ani. E adevărat, pentru un nemuritor ca el nu era prea mult timp, dar cu siguranţă fusese aici când avusese loc focul din Seattle. Ce naiba, dacă mă gândesc mai bine, ţinând cont de faptul că odată îmi dăduse foc la bradul de Crăciun din greşeală, se prea poate ca el să fi fost cel care în cendiase oraşul.

A apărut cocteilul meu şi am luat o sorbitură prelungă de curaj în stare lichidă.

— Mi-a ajuns la urechi că ne-ai luat la ochi şi celebrităţile locale, am spus mieros.

Simone şi-a târât privirea adoratoare de la Carter la mine şi m-a cadorisit cu o încruntătură.

— Nu cred că am dat peste multe celebrităţi.

— Mă rog, am spus, încă zâmbind prosteşte. Presupun că j depinde cum defineşti „celebritatea”. Un scriitor de succes este o celebritate pentru mine. Ai stat un pic de vorbă cu unul.

Imediat le-am cucerit atenţia lui Cody, lui Hugh şi lui Peter. Simţeau de la o poştă potenţialul unui conflict feminin şi acum, fără îndoială, se pregăteau pentru o păruială între femei.

— Ah, la asta te referi, a spus ea pe un ton indiferent. Credeam că te referi la vreun actor sau ceva de genul. Mda, îl am în vizor. E unul din mulţii. Simpatic, nimic de zis, destul de drăguţ.

— Şi prieten cu mine, am spus.

Încă aveam un glas vesel, dar vedeam în ochii ei că era conştientă că tensiunea era în creştere.

— Şi totuşi o ţintă, a replicat, scuturând din umeri. Şi ţie ce-ţi pasă? Are deja sufletul pângărit. Nu-i o captură cine ştie ce. Nu

pot să-l mai pângăresc prea mult.

Nu era adevărat. Poate că în prezent Seth era destinat iadului, dar nu era irecuperabil, deşi şansele să se recupereze teoretic erau slabe. Dacă, cine ştie cum, Simone îl făcea s-o înşele din nou pe Maddie, sufletul avea să i se întunece şi mai tare şi şansele de a se salva erau zero. În plus, dincolo de aspectul cu păcatul, Simone avea să-i scurteze viaţa, şi eram categoric împotriva lucrului ăstuia.

—Şi deci este doar un tip oarecare pe care l-ai depistat? Am întrebat.

Mi se terminau rezervele de politeţe şi nici ea nu era departe de asta. Carevasăzică ştearsa de Simone nu era chiar aşa de cu capul în nori cum părea.

— Faptul că mi-e prieten şi că am ieşit cu el nu are nicio importanţă?

— Vorbeşti de parcă aş vrea să mă răzbun pe tine. Nici măcar nu te cunosc. Eu am venit aici în concediu. Unul din scopurile noastre este să cucerim bărbaţi, iar tu nici măcar nu ai control asupra unui teritoriu ca ei, a spus şi a dat din cap spre vampiri, care aveau teritorii de vânătoare foarte bine definite. Asta dacă nu cumva – a adăugat ea cu aroganţă – ai vreun fel de aranjament cu Jerome.

Bineînţeles că nu aveam. De fapt, şeful meu îmi spusese foarte clar că nu-i păsa de ce i se întâmplă lui Seth.

— Nu, dar mă gândesc că ai face lucrul ăsta în semn de politeţe când te duci în vizită în oraşul altcuiva. Aşa e frumos. Am zâmbit din nou, dar de data asta plină de răceală. Şi aşa ai garanţia că o să petreci în continuare un concediu drăguţ.

Poate dacă foloseam adjectivul ei preferat, mesajul meu avea să fie limpede.

Simone s-a crispat şi toată atenţia îi era acum îndreptată spre mine.

— Cumva mă avertizezi că, dacă nu renunţ, o să am de-a face cu tine?

Am ridicat din umeri şi mi-am terminat paharul.

— Îţi dădeam doar un sfat prietenesc.

S-a ridicat şi şi-a aruncat geanta pe un umăr cu o asemenea forţă încât aproape că l-a lovit pe Carter în cap. Pare-se că nu-l mai avea în vizor. Hm, cel puţin deocamdată.

— N-am de gând să stau şi să ascult ameninţări voalate. Mai

ales din cauza unor bărbaţi lipsiţi de importanţă. Dacă îl vreau, o să-l am.

— O să ne fie dor de tine, am mormăit în timp ce ea se îndepărta furioasă.

— Oh, a făcut Hugh vesel. Nimic nu-mi place mai tare decât bătaia între sucubi. Bate la fund Dinastia. Ai fi putut mătura podeaua cu Tawny, dar Simone se poate să fie pe măsura ta.

— Vezi să nu, am spus. Şi o să aibă la fel de mult noroc cu Seth cum are cu Carter.

Carter a ridicat din sprâncene; se pare că nu era de acord cu afirmaţia mea.

— Chiar îi face avansuri lui Seth? a întrebat Cody.

— Îhî. Chipurile ea este o fană naivă.

— Nu aşa l-ai cucerit tu mai demult? a întrebat Peter.

L-am fulgerat cu privirea.

— E irelevant. N-o să-i meargă.

— Şi atunci de ce-ţi faci griji? a întrebat Hugh cu şiretenie.

— Pentru că un dram de prevenire… mă rog, nu contează, am mârâit. Mai vreau un pahar.

Hugh şi vampirii erau clar amuzaţi de toate astea şi nu cine ştie ce îngrijoraţi. Cred că şi ei erau de părere că Seth avea să se dovedească de neclintit, dar pur şi simplu le plăcea ideea că enervam un alt sucub. Partea tristă era că probabil doar o încurajasem pe Simone să depună eforturi şi mai mari.

După încă două pahare, am decis să pornesc spre casă. Eram suficient de furioasă încât să nu-mi pese de alinarea promisă de cântecul sirenei. Înainte să plec, l-am anunţat pe Cody de întâlnirea care urma. Deloc surprinzător, l-a cuprins panica.

— Ce? Nu… nu pot. Ce-o să-i spun? Ce-o să fac?

— Sincer, draga mea… a spus Hugh pe un ton scăzut.

— O să fie bine, am spus. Nu te mai stresa şi fii tu însuţi.

— Mie asta îmi sună a întâlnire dublă, a spus Peter. Pot să mai fac rost de vopsea neagră de păr.

— Nu, l-am avertizat. Nici să nu-ţi treacă prin cap. Încă mai vedeam şuviţe negre decolorate în părul blond al lui Cody, care nu se curăţaseră de tot. Tu îmbracă-te ca acum. Ne întâlnim la club. Am dat să mă întorc, dar apoi mi-a trecut un gând prin cap. Carter, pot să stau de vorbă cu tine?

Buzele i-au tresăltat uşor. Nu-mi dădeam seama dacă aşa dovedea el că l-am surprins.

— Orice de dragul tău, fiică a lui Lilith.

M-a urmat afară din bar şi am stat printre toţi petrecăreţii din Pioneer Square. Imediat ce a ieşit din clădire, unde nu avea voie să fumeze, şi-a aprins o ţigară.

— Dacă eşti gelos din cauza relaţiei mele cu Simone – a spus el– pot să te asigur că suntem doar prieteni.

— Las-o moale. Ştii foarte bine că nu despre asta e vorba. Uite ce e, minţea, nu? Când spunea că e o coincidenţă faza cu Seth.

Carter a tras un fum adânc înainte să răspundă. Îngerii îşi dădeau seama când cineva minţea.

— Mda. Dar a părut destul de sinceră la final, când a spus că tot o să-i dea târcoale.

Am făcut o grimasă.

— De ce? De ce să-l ia pe Seth în vizor? Vrea să-şi afirme dominaţia asupra sucubului local?

— N-aş putea spune. Nebănuite sunt căile sucubilor, ca şi ale femeilor.

— La început, Jerome a crezut că a venit să spioneze. L-a pus pe Roman s-o urmărească, dar n-a descoperit nimic. Nu i-a dat nimănui raportul. Şi i-a spus lui Roman să n-o mai urmărească… Am făcut o pauză bruscă, dintr-odată întorcând pe toate părţile evenimentele şi analizându-le dintr-o anumită perspectivă din care nu le mai analizasem până atunci. Dar asta după ce i-am spus că Simone îi face avansuri lui Seth. A părut că în momentul ăla l-a pus Jerome pe Roman pe liber. Părea destul de hotărât s-o lase singură.

— Serios?

Carter a tras din nou din ţigară, dar vedeam că îşi frământa mintea.

— Ce e? am întrebat.

— Mă gândeam şi eu, a răspuns. Îmi spusese o jumătate de adevăr, ceva tipic pentru un înger. După aia a mai făcut ceva Jerome?

— Da, l-a pus pe Roman să mă urmărească pe mine.

Afirmaţia asta i-a stârnit uimirea.

— De ce?

Se pare că Jerome şi Carter nu ieşiseră în ultima vreme. Aşa că l-am pus la curent cu ultima bizarerie cu care mă confruntam.

— E ciudat, a recunoscut.

— Ştii ce-ar putea fi?

— Mai multe lucruri.

Vorbise pe un ton dezinvolt, dar ştiam că îi trezisem curiozitatea, poate chiar îngrijorarea.

— Ce n-aş da să nu-mi mai spună toată lumea chestia asta, am vorbit cu un oftat. Nu-mi sunteţi de niciun ajutor.

— Te ajut eu, a spus el, a lăsat ţigara să cadă şi a strivit-o cu piciorul. Am s-o urmăresc pe Simone.

Nu mă aşteptasem deloc la aşa ceva.

— De ce-ai face tu asta? Ai s-o opreşti să se mai dea la Seth?

Asta l-a făcut să râdă.

— Ştii că nu pot să mă amestec în asemenea treburi. Dar sunt curios ce face Simone.

M-a copleşit un sentiment de nelinişte care mă tulbura de când îl cunoscusem pe Seth şi Carter începuse să joace un rol activ în viaţa mea.

— De ce? De ce-ţi pasă aşa de tare de Seth? Întotdeauna te-a interesat ce face el şi relaţia dintre noi.

— Mă interesează procesul de creaţie al unui mare artist. E un spectacol care mă distrează.

— Şi asta este tot o jumătate de adevăr.

Ca întotdeauna, răspundea la întrebare fără să dea cu adevărat un răspuns. Apoi am continuat şi m-a surprins şi pe mine disperarea din glasul meu.

— Vorbesc serios. De ce te interesează pe tine, Carter, Seth şi relaţia mea cu el?

M-a prins de bărbie.

— Ai lucruri mai bune de făcut decât să te preocupi din cauza purtării unui înger curios. În plus, nu te-ai simţi mai bine dacă te-ar ţine cineva la curent cu ce face Simone?

— Ba da, am recunoscut. Dar…

— Atunci aşa rămâne. Cu plăcere.

S-a întors repede şi s-a pierdut într-o mulţime de cheflii. Ştiam că era inutil să mă duc după el, pentru că probabil avea să dispară la propriu imediat ce nu era nimeni atent la el. Şi am mai oftat o dată.

Îngeri nenorociţi.

Capitolul 8

Gândul că îngerul era cu ochii pe Simone mă făcea să mă simt un pic mai bine, dar era tot timpul ceva care mă tulbura la el când venea vorba de Seth – sau, mă rog, de viaţa mea sentimentală în general. Îl interesa prea tare. Mă obişnuisem cu ideea că un înger umblă cu prietenii mei, dar uneori mă întrebam dacă nu cumva mi se întindea o cursă. Raiul îşi avea şi el planurile lui, la fel ca noi, şi adesea motivele lor erau şi mai greu de ghicit.

A doua zi intram la serviciu în tura de dimineaţă. A trecut uşor până când să-mi vină Doug cu nişte veşti proaste, cu zece minute înainte să plec.

— Kincaid, nu pot să merg cu voi în seara asta.

Mi-am ridicat ochii din foaia de calcul, neîncrezătoare.

— Poftim?

A săltat din umeri, aproape de uşa de la biroul meu. Lucraserăm în aceeaşi tură astăzi şi aveam sentimentul că îmi spunea la final ca să scape de câteva ore de furie. Cam aşa cum îi spui omului că îl concediezi vineri, la sfârşitul zilei.

— Am cunoscut o fată… şi nu pot să ratez şansa de a ieşi cu ea. Frate, e rupere. Are o caroserie…

— Scuteşte-mă de detalii, l-am întrerupt. Nu poţi să mergi cu ea în locul meu? Cody chiar a început să ia în serios treaba şi o să fie deprimat dacă se anulează.

— Nu e nevoie să anulăm. Mergeţi voi fără mine. Nu pot s-o iau pe ea în locul tău, Cody are nevoie de tine.

Am mârâit.

— Mda, dar acum nu se mai pune problema de mers în gaşcă, o să fiu ca musca-n lapte.

— Atunci găseşte pe altcineva care să meargă.

În momentul ăla a apărut Maddie lângă fratele ei. Îl înlocuia pe tura următoare.

— Unde să meargă?

Am rostit următoarele cuvinte cu o strângere de inimă, dar nu voiam să mă duc singură cu Cody şi cu Gabrielle.

— Vrei să mergi la un, ăăă, concert rock diseară?

Cel puţin dacă mai venea o tipă, scăpăm de insinuările cu întâlnirea dublă.

Categoric nu se aştepta la o asemenea invitaţie.

— Hm… aş veni, dar trebuie să închid şi apoi trebuie mă întâlnesc cu o prietenă.

Mă îndoiam serios de partea cu „aş veni” şi de cea cu aşa-zisa prietenă. Muzica rock nu era domeniul lui Maddie. Dintr-odată s-a înseninat.

— Dar ştii? Ar trebui să-l luaţi pe Seth.

— Poftim? am făcut.

— Mortensen? a întrebat Doug, la fel de uimit ca mine.

— Nu cred că se omoară după aşa ceva, am spus stânjenită.

De fapt, ştiam sigur că nu se omora după aşa ceva.

— Mda, a fost Doug de acord. Probabil nu e o idee prea bună.

Cuvintele lui Doug mi-au smuls o încruntătură pe care mi-am disimulat-o. Mă gândeam că la cât de tare îşi dorea să scape din treaba asta şi s-o vadă pe femeia aia rupere, ar fi fost dispus să-mi bage pe oricine pe gât.

Maddie nu bănuia nimic din toate astea.

— Nu, serios. E băgat în cartea aia de săptămâni bune şi mă gândesc că nu i-ar prinde rău să iasă. Cred că-l stresează toată povestea cu nunta.

Mda, nu era singurul.

— Oh, nu vreau să-l scot dintr-ale lui, am oferit o explicaţie jenantă.

A râs.

— După cum am mai spus, i-ar prinde bine. Acum mă duc să-l întreb.

A plecat înainte să apucăm să protestăm fie eu, fie Doug. Între noi s-au aşternut câteva clipe de linişte.

— Hm, a spus în sfârşit. Poate să-l convingă de aproape orice. Cred că eşti rezolvată.

— Aşa cred şi eu.

A plecat şi mă intriga faptul că niciunul dintre noi nu era entuziasmat la perspectiva asta. Acum era şi mai clară ideea de întâlnire dublă şi în acelaşi timp mă simţeam vinovată din încrederea oarbă a lui Maddie. Dar privind partea pozitivă a lucrurilor, ca să zic aşa, am presupus că ar fi fost o dovadă de mare tupeu din partea lui Simone să vină la concert şi să-şi continue planul de „seducere” a lui Seth.

După cum prevăzuse Doug, Maddie chiar l-a convins pe Seth meargă. Concertul avea loc la o oră târzie şi hotărâserăm să ne întâlnim toţi patru în faţa clubului în jur de zece şi jumătate ca

să le pot da biletele. Odată ce am ajuns cu toţii acolo, am privit cele trei feţe de dinaintea mea şi încercam să decid dacă era o situaţie comică sau jalnică. Seth îşi ferea privirea, vizibil stânjenit de faptul că Maddie îl vârâse cu forţa în situaţia asta. Cody era mai palid decât e normal în cazul unui vampir şi părea gata s-o ia la sănătoasa în orice clipă. De fapt, nu m-ar fi mirat dacă amândoi s-ar fi aliat ca să pună la cale un plan de evadare. Gabrielle părea singura entuziasmată că era aici şi ochii îi licăreau de nerăbdare.

De asemenea, era singura care se îmbrăcase adecvat, complet în negru, cu părul ţepos şi cu un machiaj dus până la extremă. Cody şi Seth purtau haine obişnuite de stradă, iar eu undeva la jumătate: blugi negri şi o bustieră neagă, împodobită cu bijuterii grele din argint. Dar evident, erau prea sofisticate pentru locul ăsta.

— Mersi că m-aţi luat şi pe mine cu voi, a spus ea. Nu ştiam că vă place vreunuia dintre voi Blue Satin Bra.

— Cum ar putea să nu-ţi placă? a întrebat Seth cu un aer inocent.

Mi-am ferit ochii de el pentru că aveam sentimentul că o să încep să rânjesc. Le-am dat biletele şi am mers înăuntru, înconjuraţi de o mulţime care am decis că, în caz de cafteală de stradă, vreau să fie în tabăra mea.

Am reuşit să prindem o masă înaltă în spate. Asta însemna că aveam să stăm în picioare tot timpul, dar măcar aveam unde ne pune paharele.

— Oferă-te să-i iei ceva de băut, i-am şoptit lui Cody.

Partea pozitivă când o făceam pe Cyrano pentru un vampir era că auzul lui dezvoltat îmi permitea să vorbesc sub nivelul pe care îl putea percepe Gabrielle. Zgomotul din încăpere, chiar înainte să-şi înceapă trupa numărul, de asemenea îmi oferea un paravan.

Cody s-a supus conştiincios şi când Gabrielle a început să se caute de bani, a asigurat-o că dă el primul rând. Zâmbetul pe care ea i l-a oferit a părut să-i sporească lui Cody încrederea în timp ce pornea.

Seth s-a aplecat la urechea mea. Stătea pe partea cealaltă, dar Gabrielle era prea fermecată de ce vedea ca să ne remarce.

— Se poate să fie o chestie destul de nebunească încât să dea rezultate, a şoptit el.

— Nu te lăsa purtat de val, i-am răspuns şi am încercat să nu mă gândesc cât de aproape era de mine. Abia a început seara. S-ar putea petrece tot felul de lucruri trăsnite.

A zâmbit.

— Astea sunt specialitatea ta, nu?

— Da, din nefericire.

Cody s-a întors cu băuturile, ceea ce i-a atras şi mai multă apreciere din partea lui Gabrielle. Nu arăta niciun fel de atracţie faţă de el, dar cel puţin ştia că există. Deşi mă ţinusem fermă pe poziţie că nu trebuie să exagereze cu aspectul de vampir şi cu preferinţele pentru subcultura gotică, am realizat că trebuia să ne străduim ca să treacă dincolo de faţada „obişnuită” pe care o vedea ea.

— Vorbeşte cu ea, i-am spus, căci trecuse înapoi la locul lui între mine şi Gabrielle. Odată ce începe trupa, probabil că o să fie imposibil.

— Ce să-i spun?

Seth ne-a auzit, s-a aplecat spre mine, iar eu mi-am dorit să n-am atâta piele descoperită. Braţul lui care mă atingea în treacăt mă umplea de fiori.

— Întreab-o dacă i-a mai văzut vreodată în concert, a sugerat Seth. Dacă spune că nu, povesteşte-i că odată i-ai văzut… nu ştiu. La o petrecere privată. Dacă spune că da, întreab-o cum i s-a părut.

Cody a dat stânjenit din cap. S-a aplecat spre ea şi deşi, surprindeam doar fragmente din conversaţie, am remarcat că pe măsură ce vorbea, se anima. M-am aplecat spre Seth.

— De când eşti tu expert în materie de sfaturi pentru amorezi? am întrebat nedumerită.

— Asta ar face O’Neill.

— Faci apel la ficţiune ca să-i îmbunătăţeşti viaţa amoroasă lui Cody? am întrebat dispreţuitoare.

— Viaţa imită arta şi arta imită viaţa.

— Ce afirmaţie ridicolă. Şi ştii, pe tine nu te-am văzut niciodată urmând sfatul ăsta.

— Mă rog, era sfatul lui O’Neill. Am o mulţime de personaje din care pot să mă inspir.

— Ciudat, dar nu-mi amintesc de niciun scriitor introvertit şi şovăielnic în vorbire în cărţile tale.

— Ba nu sunt deloc şovăielnic, s-a apărat, deşi se simţea în

vocea lui că zâmbeşte. În plus de asta, poate că o să fie cineva de felul ăsta în noua serie.

— Ooh, am spus, luându-i în batjocură tonul melodramatic. Şi cum de foloseşti cuvântul „poate”? Credeam că aveai aranjată toată treaba asta cu minunata serie nouă.

— O am. Dar o mai pot îmbunătăţi pe parcurs.

— Scriitorii introvertiţi pot îmbunătăţi orice.

— Că bine zici.

Am râs şi mi-am amintit că ar trebui să-l ajut pe Cody, dar el vorbea cu Gabrielle pe cont propriu, ceea ce am luat un semn bun. Aşa că m-am întors înapoi spre Seth.

— Şi asta înseamnă că ai hotărât finalul de la Cady şi O’Neill?

— Nu. Încă îşi menţinea buna dispoziţie, în ciuda frunţii uşor încruntate. Într-una din zilele astea o să trebuiască să…

Cuvintele i-au fost curmate de zdrăngănitul unei chitare care ne-a spart timpanele şi a zguduit încăperea. Blue Satin Bra veniseră pe scenă în timp ce eu vorbeam (flirtam?) cu Seth. Detestam stereotipurile, dar sincer, arătau aşa cum te-ai aştepta din partea unei trupe rock formate numai din băieţi. Haine negre, piercinguri şi coafuri la extremă, fie capul ras, fie plete exagerat de lungi. Singurul lucru care îi deosebea era, mă rog, faptul că purtau peste haine sutiene albastre de satin cu jumătate de cupă.

În ciuda muzicii asurzitoare care a urmat, am auzit-o pe Gabrielle ţipând:

— Dumnezeule!

Era în extaz şi când Cody i-a spus ceva, s-a entuziasmat şi mai tare şi a dat din cap cu înflăcărare spre trupă. Bănuiala mea era, fie că era adevărat, fie că nu, că îi spunea încă o dată ce tari erau.

Muzica ne-a forţat pe mine şi pe Seth să ne apropiem mai tare ca să putem sta de vorbă.

— Ştii – a spus – aş băga mâna în foc că basistul şi-a băgat ceva în sutien.

— No, am glumit şi eu. Poartă genul de sutien care îţi ridică sânii, aşa că e doar o iluzie. Fac minuni astea în cazul decolteului.

Una peste alta, Blue Satin Bra nu era o trupă prea rea. Poate că muzica rock nu era preferata mea, dar tot eram deschisă la

multe genuri. Cadrul şi nebunia de care am avut parte în noaptea aia ne-a dat mie şi lui Seth material consistent pentru glume. Eram amândoi tare binedispuşi când concertul s-a terminat în sfârşit şi am ieşit cu Gabrielle şi Cody.

— A fost supertare, a exclamat ea. Mersi mult că mi-ai dat şi mie un bilet.

— Nu e nicio problemă, am spus.

Urechile îmi ţiuiau şi nu-mi dădeam seama dacă nu cumva mai ţipam încă.

— Cred că e cel mai tare concert la care am fost vreodată, a spus Cody cu generozitate.

Gabrielle l-a prins de mânecă şi el a făcut ochii mari.

— Exact! Care a fost piesa ta preferată?

Linişte.

— A mea a fost cea în care spuneau întruna „Solzii mei de Armageddon or să-ţi dea foc la poştă”, a spus Seth cu o faţă lipsită de expresie.

— Oh, da, e una din cele mai tari piese ale lor. Se numeşte „Furnir futu-i”.

— Şi mie îmi place asta mult, a spus Cody.

Eu mă îndoiam că auzise vreun pic din muzica din seara asta, toate simţurile îi erau aţintite asupra lui Gabrielle.

Perfect sincronizaţi, Seth şi cu mine am făcut schimb de priviri şi ne-am zâmbit tainic, amândoi amuzaţi de iubirea pe care o arăta Cody. Eu nu eram aşa de terminată ca el, dar când gaşca ni s-a spart în sfârşit, era de parcă aş fi plutit şi eu.

— Interesantă noapte, mi-a spus Roman când am ajuns acasă. Fusese şi el în forma de spionaj. Cred că de fapt Cody chiar are şanse.

— Poate, am spus. E evident îngenuncheat, dar ea pare doar un pic interesată. La modul prietenesc, totuşi.

Roman a scotocit prin bucătărie şi şi-a pus într-un bol cereale Lucky Charms.

— Nu e singurul îngenuncheat.

Am oftat şi m-am prăbuşit pe canapea.

— Las-o moale. Toată lumea ştie că mai am până să-l uit pe Seth.

Roman mi-a aruncat o privire şireată.

— Nu vorbeam despre tine.

M-am holbat la el un moment şi creierul meu îmbâcsit de

votcă încerca să înţeleagă ceva din cuvintele lui.

— Stai puţin… vorbeşti despre Seth? M-a uitat.

— Of, Dumnezeule, Georgina. Tu nu vezi că baţi câmpii?

— Se însoară.

— Asta nu înseamnă nimic. Dacă ar fi aşa, nu s-ar mai alege tipii cu chlamydia la petrecerea burlacilor.

— Dar chiar o iubeşte pe Maddie. Şi indiferent ce crezi tu despre sentimentele lui, odată ce se însoară, n-o să mai am acces la el.

— Faptul că are o relaţie ar trebui să însemne deja că nu mai ai acces la el, dar trecutul ne învaţă că nu e adevărat.

M-am încruntat şi mi-am aruncat pantofii din picioare.

— Nu mai vorbi despre asta. Şi-aşa mă simt destul de prost, şi el la fel. Dacă ai de gând să-ţi baţi joc de mine, atunci eu mă duc la culcare.

Dar spre surprinderea mea, Roman n-a mai adoptat privirea aia batjocoritoare care devenise marca lui înregistrată de când se întorsese în Seattle. În ochi îi citeam seriozitate şi avea un aer aproape… preocupat.

— Nu încerc să-mi bat joc de tine. Spun doar ce văd. Indiferent ce se întâmplă, tu şi Seth păreţi incapabili să staţi departe unul de celălalt. Ar trebui să-ţi ceri transferul.

— Adică unde, în afara oraşului Seattle? am întrebat uimită. Îmi place aici.

— O să înveţi să-ţi placă şi în altă parte. Sincer, este singurul fel în care o să fii capabilă să-ţi continui viaţa, şi e valabil pentru amândoi. Acum îl vezi în fiecare zi, de exemplu în seara asta. S-a despărţit de tine, apoi tu te-ai despărţit de el pentru că „aşa e mai bine”. Dar dacă tot staţi unul în preajma celuilalt, n-o să conteze. N-o să te vindeci niciodată. Doar o să-ţi frângă inima zi de zi.

Eram aşa de uimită încât preţ de câteva secunde nici măcar nu am putut răspunde. Mai vechea batjocură mi se tot derula în minte: situaţii repetitive.

— De ce spui asta? De ce-ţi pasă?

— Pentru că deja văd lucrul ăsta în fiecare zi. Tu te alegi mereu cu inima frântă şi mă doare sufletul să asist la aşa ceva.

Din nou am amuţit pentru o clipă.

— Credeam… credeam că mă urăşti. Credeam că vrei să mă distrugi.

Şi-a terminat cerealele şi a lăsat bolul jos. Îmi lipsea voinţa de a alunga pisicile.

— Nu te urăsc, Georgina, a spus obosit. Mă întrebi dacă sunt supărat din cauza a ceea ce i s-a întâmplat Helenei? Absolut. Mă întrebi dacă sunt supărat pentru că ai minţit când ai spus că mă iubeşti? Da. Dar vreau să mă răzbun pe tine? Poate. Sincer, sentimentele mi se schimbă de la o zi la alta. În unele zile chiar vreau să ţi se întâmple ceva rău. Însă în altele… mă rog, ştiu că ai făcut lucrul ăla dintr-un ciudat simţ al… nu ştiu. Credeai că e bine ce faci.

Voiam să-i spun că într-un fel îl iubisem. Dar probabil că n-ar fi lost de folos în momentul ăsta.

— Ei bine, atunci faptul că asişti la drama asta dintre mine şi Seth probabil că îţi oferă satisfacţie, pentru că mi se întâmplă cu adevărat numai nenorociri.

— Nu, a răspuns şi a clătinat obosit din cap. Nu-mi place situaţia. După cum am spus, aş prefera să pleci şi să începi o viaţă nouă. Acum ori de câte ori te văd, e ca şi când… e ca şi când te-aş vedea murind, iar şi iar.

M-am ridicat, căci brusc simţeam nevoia să mă duc la culcare.

— Mda, am spus uşor. Cam aşa mă simt. Am şovăit şi apoi am continuat: Mersi că m-ai ascultat. Şi că înţelegi.

— Oricând, a spus.

Şi chestia asta m-a luat prin surprindere. În ultimele luni, cine ştie cum, am realizat că eu şi Roman redeveniserăm prieteni.

— Îmi pare rău că trebuie să te întreb, dar, mă rog, în seara asta nu sunt tocmai sufletul petrecerii. Ai putea…

S-a ridicat şi el.

— Mda. Am eu grijă de tine cât dormi. Asta dacă te ocupi tu de factorul şoc.

— Mi se pare corect, am spus cu un zâmbet. Mersi.

Şi poate de vină era votca, dar am făcut un pas spre el şi l-am îmbrăţişat. Pentru un moment a fost crispat, evident luat pe nepregătite, dar apoi s-a relaxat şi m-a cuprins cu braţele. Mi-am lăsat capul pe pieptul lui şi m-a alinat uşor senzaţia că aveam lângă mine o fiinţă caldă şi vie, care nici nu era un necunoscut. Mirosea aşa cum îmi aminteam eu şi mirosul lui curat, puternic, de parfum îmi dădea o altă senzaţie decât cel

silvestru al lui Seth.

Tocmai mă gândeam să mă retrag când un glas a întrebat:

— Deranjez?

M-am smuls brusc din îmbrăţişare şi l-am văzut pe Carter în living, cu braţele încrucişate şi cu o sprânceană ridicată. Roman părea la fel de ruşinat şi s-a dat şi el câţiva paşi înapoi cât mai departe de mine posibil.

— Tu nu baţi niciodată? am întrebat.

— Nu eram sigur că ai să răspunzi, a spus Carter pe un ton vesel. Mai ales dacă ţinem seama de veştile pe care le am.

Am gemut.

— Ce rapid eşti. Are legătură cu Simone?

A dat din cap.

— Mă tem că da. S-a întâlnit din nou cu Seth.

Capitolul 9

— Nu se poate! am exclamat. A fost cu mine toată seara.

— Nu şi după terminarea concertului, a subliniat Roman. Ştii, eu cred că trupa aia chiar are potenţial.

Indiferent ce urmă de sensibilitate îmi arătase mai devreme, aceasta dispăruse în prezenţa lui Carter.

— Simone era în cafeneaua aia deschisă non-stop, a spus Carter. Seth s-a dus să lucreze după… unde spuneai că aţi fost? La un concert?

— Mda, i-am confirmat. La Blue Satin Bra.

Îngerul a dat aprobator din cap spre Roman.

— Tipii ăia sunt super.

— Auziţi, ce-ar fi să ne concentrăm la problema noastră? Am spus şi i-am fulgerat pe amândoi cu privirea. Ce s-a întâmplat cu Seth şi Simone?

Carter a înălţat din umeri.

— Ca de obicei. El a intrat şi a fost primul care a remarcat-o. Ea avea capul vârât într-o carte, nici măcar nu s-a uitat până nu s-a dus la ea.

— Bine jucat, am spus. Îl face pe el să-şi asume rolul agresorului.

— Nu cred că Seth a fost vreodată cu adevărat într-un rol agresiv, a meditat Carter. I-a lăsat doar posibilitatea de a face

prima mişcare, dacă voia să fie politicos.

În timpul scurtei noastre aventuri, făcusem dragoste cu Seth aşa de tandru şi aşa de dulce încât poeţii ar fi vărsat lacrimi de atâta frumuseţe. Alte dăţi lucrurile fuseseră de-a dreptul perverse şi cred că dacă ar fi ştiut, Carter şi-ar fi reconsiderat comentariul cum că Seth nu este agresiv.

— Şi apoi ce s-a întâmplat? am întrebat.

— După cum am spus, ca de obicei. Au vorbit despre diferite lucruri, o mulţime de subiecte interesante pentru Seth, de fapt. Cred că se poate să se fi interesat de el.

— Al dracu' de adorabil. M-am prăbuşit pe canapea, apoi am sărit imediat înapoi. Mă duc acolo…

— Au plecat deja, m-a întrerupt Carter. A luat-o fiecare pe drumul lui şi apoi ea i-a tras-o unui tip, moment în care eu am decis că e timpul să-mi iau zborul.

— Norocoşi mai sunt unii… a mormăit Roman. Habar n-ai prin ce rahaturi a trebuit să trec eu.

Pe faţa lui Carter s-a insinuat un soi de zâmbet, după care s-a întors înapoi spre mine. Am oftat şi m-am aşezat iar.

— În orice caz, nu e o idee bună să o iei la rost. Ai făcut deja treaba asta şi nu ţi-a adus nimic bun. Presupun că ar avea acelaşi rezultat.

Probabil că avea dreptate. Era cam nasol să te afli în conflict cu un sucub. Lui Hugh sau vampirilor le puteam trage un pumn şi, în ciuda capacităţii nemuritorilor de a se vindeca, tot ar fi avut ochiul vânăt câteva ore, ba chiar mai mult dacă mă dovedeam pricepută. Dar în cazul unui sucub? Puteam s-o trosnesc, dar avea să-şi disimuleze rana cu ajutorul schimbării aspectului. Cât despre o confruntare verbală? Ei bine, dat fiind că nu aveam niciun as în mânecă, probabil că n-aş fi făcut decât să pun gaz pe foc, spre plăcerea prietenilor mei, spectatori la o păruială între fete.

— Hm, am făcut spre Roman. Cred că acum sunt destul de ofticată încât să nu mai fie cazul să te culci cu mine.

Carter a ridicat din nou din sprâncene.

— Am vrut să spun că nu mai trebuie să mă păzească în timp ce dorm, am explicat. Mai devreme eram cam mohorâtă şi ne făceam griji ca nu cumva să apară din nou chestia aia… misterioasă.

— De ce erai mohorâtă? a întrebat Carter.

Simula inocenţa, dar pe mine nu mă păcălea. Chiar şi fără să fi fost la concert, era simplu să-şi dea seama ce mă deprima.

— E mult de povestit.

Ochii de un cenuşiu argintiu m-au sfredelit, şi m-am foit şi mi-am ferit ochii. Nu puteam să sufăr când făcea chestia asta. Era de parcă mi-ar fi putut citi în suflet. Era un loc în care nici măcar eu nu voiam să privesc, darămite să-i las pe alţii. Aşa că am încercat să schimb subiectul.

— Ştii, mă gândeam la chestia aia care mi se întâmplă… forţa sau cântecul ăsta de sirenă, sau ce-o fi. Nu e la fel ca în cazul lui Nyx, dar tot are ceva oniric, înţelegeţi? Vreau să spun că am fără îndoială senzaţia că sunt somnambulă. Credeţi că s-a întors?

— Nţ, a făcut Carter. Sunt sigur că încă e ferecată. Am verificat chiar eu.

— Serios?

— Serios.

N-am continuat cu întrebarea impusă de situaţie. Oare Carter făcuse chestia asta pentru mine? Probabil că nici nu era aşa de greu pentru el s-o verifice pe Nyx. Probabil că întrebase un amic înger care întrebase un alt înger… etc. Dar tot mă făcea să mă întreb care era scopul lui Carter. De ce s-ar deranja aşa de tare pentru mine? De ce să investigheze problema asta? De ce s-o urmărească pe Simone?

După expresia lui, am dedus că îmi ghicise gândurile, lucru pe care îl uram.

— Mersi, am spus. Dar cred că acum mă duc la culcare.

— Iar eu – a spus Carter – mă duc să beau ceva.

— Ai terminat definitiv cu Simone? a întrebat Roman.

— Cel puţin în noaptea asta. O caut de dimineaţă, a spus Carter cu un gest indiferent.

— Eşti un spion cam puturos, am subliniat, deşi îi înţelegeam categoric motivele pentru care voia să evite să fie martor la aventurile celuilalt sucub.

Însă singurul lui răspuns a fost încă un zâmbet, după care a dispărut.

— Şi acum ce facem? m-am întrebat cu glas tare.

— Acum – a spus Roman – tu îţi faci somnul de frumuseţe pentru ca eu să petrec o altă zi captivantă în care să te ascult făcându-le recomandări celor cărora le-a plăcut Codul lui Da

Vinci.

— Ştii foarte bine că ţi-a plăcut şi ţie la nebunie, am spus în timp ce porneam spre dormitor.

— Eşti sigură că n-ai nevoie de companie?

M-am uitat înapoi la el şi i-am studiat chipul, trăsăturile adorabile şi ochii de un verde-albăstrui ca Mediterana tinereţii mele. Mă privea cu un aer interesat şi zâmbea ironic. Nu-mi dădeam seama pe deplin dacă glumea, sau ce anume voia să spună.

— Absolut.

Cuvântul era ceva mai îndrăzneţ decât mă simţeam de fapt, dar noaptea s-a scurs fără incidente, întărindu-mi convingerea că indispoziţiile mele erau ţinta. Prin urmare, lucrul ăsta m-a binedispus a doua zi când m-am dus la serviciu. M-am îmbrăcat chiar în galben în încercarea de a-mi spori şi mai mult veselia şi mi-am salutat colegii cu un asemenea entuziasm încât Doug s-a interesat la ce droguri mă dedasem şi dacă aveam şi pentru el o doză.

Însă toate astea s-au schimbat când, în timp ce mergeam spre secţiunea SF, am simţit ceva deloc bine-venit, o amprentă de nemuritor. O amprentă de sucub. Şi ştiam exact cărui sucub îi aparţinea. M-am întors la 180°, am făcut câţiva paşi şi am încercat să identific direcţia. Ficţiune.

Am mers direct acolo şi, bineînţeles, am dat de Simone – cu Seth. Împrumutase aspectul ăla despre care auzisem, ăla de brunetă amatoare de literatură, dar totuşi sexy. Stăteau în apropierea secţiunii în care erau expuse cărţile lui Seth şi avea în mână un exemplar broşat din cartea lui, Idiosyncraso. Ştiam că-mi simte amprenta în timp ce mă apropiam, dar şi-a menţinut privirile asupra lui Seth şi o clipă nu s-a rupt de conversaţie.

— Chiar ai scris-o cât erai în facultate?

— Mda, a spus el. Dar n-a fost prima pe care am publicat-o. Am ţinut-o ani de zile în sertar înainte s-o scot la lumină şi s-o revizuiesc.

— Super, a spus ea în timp ce o răsfoia. Abia aştept s-o citesc. Aşa am ce face înainte să-ţi apară următoarea.

— Mda, dar nu-ţi face… ah, salut.

Seth mă remarcase. M-am oprit lângă ei şi Simone s-a întors politicoasă spre mine.

— Ce faci? am întrebat pe un ton mai aspru decât voiesem.

Seth, întotdeauna sensibil la reacţiile mele, a părut surprins de tonul meu, dar nu l-a luat în seamă.

— Bine. Georgina, ea este Kelly. Kelly, ţi-o prezint pe Georgina. Ea este directoarea librăriei.

— Bună, Kelly.

I-am strâns mâna cu o duritate pe care mi-a întors-o şi ea şi am continuat să rânjim una la cealaltă ca nişte neveste din Stepford.

— Am cunoscut-o pe Kelly la cafenea, a spus Seth pe un ton blând, fără să-şi dea seama că se afla în focul încrucişat a doi sucubi. I-am spus că ar trebui să treacă pe la magazin.

— E super, a spus Simone, cu o inocenţă adorabilă. Sunt mare amatoare de literatură. Ador tot ce ţine de cărţi. Şi am înţeles foarte multe din întâlnirea cu unul dintre scriitorii mei preferaţi.

— Mă rog, a spus Seth, puţin stânjenit de atenţia pe care o primea. Nu ştiu cât de tare te ajut eu să înţelegi.

Simone a râs.

— Ba foarte mult. Simt că de fiecare dată când ne vedem învăţ ceva de la tine.

— V-aţi văzut des? am întrebat.

— Kelly s-a mutat în Queen Anne, a spus Seth. Aşa că ne tot întâlnim din întâmplare.

— Este o zonă extraordinară, am spus. Unde locuieşti?

Simone a şovăit.

— Ăăă, pe Queen Anne.

— Strada, bulevardul sau aleea?

Seth a părut surprins de tonul de interogatoriu al întrebării mele. Simone a devenit agitată.

— Ăăă, bulevardul.

Drace. Ghicise. Strada Queen Anne nu exista.

— Ce drăguţ. I-am întors spatele şi l-am privit pe Seth. Am venit pentru că am auzit pe cineva spunând că te caută Maddie.

Era o minciună sfruntată. Mai era vreo oră până să vină.

I-am aruncat o privire indiferentă lui Simone şi i-am spus:

— Maddie e logodnica lui.

— Credeam că n-a venit încă, a spus Seth.

De ce, din toate zilele posibile, tocmai azi îi mergea brici memoria?

— Poate am înţeles eu greşit, am spus şi am ridicat din umeri. Dar m-am gândit că poate vrei să verifici.

— Da, a spus, încă uimit un pic. Trebuie să-i mai arăt o carte lui Kelly.

Ea mi-a aruncat o privire triumfătoare, dar ştiam că nu avea să obţină nimic de la Seth. Avea expresia aia pe care o afişa când era aşa de concentrat asupra unui lucru, în cazul de faţă asupra istoriei cărţilor, încât se rupea de lume. „Kelly" era o coincidenţă plăcută, dar Simone era prea încrezătoare să remarce lucrul ăsta.

Seth s-a întors înapoi spre rafturi şi ar fi fost jenant să mai rămân. Cum atenţia lui era îndreptată în altă parte, i-am aruncat o privire ameninţătoare lui Simone.

— Bun, sunt sigură că o să ne mai vedem.

— Oh, a spus ea cu un zâmbet senin. Cu siguranţă.

Când am ajuns acasă mai târziu, eram gata să mă pun pe distrus mobila.

— Tu ai văzut…?

— Da, da, am văzut, a spus Roman, materializându-se lângă mine. Calmează-te.

Am scos un ţipăt uşor de frustrare, ceva animalic, fără formă reală.

— E incredibil de ce e în stare scârba aia! Nu-mi vine cred că o face chiar sub nasul meu! A făcut-o special. Special ca să mă provoace.

Cum stătea sprijinit de perete, Roman era întruchiparea liniştii, fără nicio legătură cu mine, care eram terminată şi mă fâţâiam de colo-colo.

— Normal. Se comportă ca mafioţii care îşi ameninţă victimele în public; nu aveai cum reacţiona de faţă cu alţi martori.

— Drăguţă analogie, am mormăit. Poate mai încolo mă trezesc cu un cap de cal la mine în pat.

— Dacă ajută, îi las eu unul în pat ei, s-a oferit.

Chestia asta aproape că mi-a smuls un zâmbet. Aproape. Numai că nu eram întru totul sigură că glumea.

— Partea amuzantă este că Seth şi-a atras chestia asta, înţelegi? Încerca să se ferească de mine şi acum s-a băgat în treaba asta.

— Drumul spre iad este pavat cu bune intenţii.

Nu am catadicsit să-i răspund.

— Uite ce e, a spus plin de seriozitate şi a făcut câţiva paşi spre mine. E nasol ce face ea, şi categoric putem exclude factorul coincidenţă. Dar dacă Seth e cu Maddie cât timp este ea acolo, ştii că n-o să se întâmple nimic. Şi Carter o să ne ţină la curent. N-are sens să suferi atât.

— Uşor de spus, greu de făcut. Nimic n-o să mă poată distrage de la chestia asta.

S-a apropiat mai tare şi mi-a pus mâinile pe braţe.

— Da? De când n-ai mai dansat?

Am clipit surprinsă. De când nu mai dansasem? De când ţinusem lecţii de salsa la librărie anul ăsta, după care Seth şi cu mine ne smulseserăm unul celuilalt hainele la mine în birou.

— De ceva timp, am dat eu un răspuns evaziv, distrasă şi de întrebare, şi de vârfurile degetelor lui pe piele. De ce?

— Hai să ieşim, a spus el. Sunt un milion de locuri în care am putea merge. Putem dansa orice vrei tu. Dacă nu mă înşeală memoria, eşti o dansatoare bunicică.

Am mijit ochii.

— Ba sunt o dansatoare excelentă, şi tu ştii foarte bine lucrul ăsta.

Şi-a aplecat mai mult faţa spre a mea.

— Demonstrează.

— E irelevant. N-am chef să ies.

Roman a oftat şi s-a îndepărtat, iar eu am constatat că eram un pic dezamăgită că-mi dăduse drumul.

— Doamne, a spus el. Îmi aduc aminte de vremurile în care erai distractivă. Mă bucur că am plecat din oraş la momentul ăla. S-a apropiat de combină şi s-a lăsat în genunchi. Ei, dacă nu vine Mahomed la munte…

— Dumnezeule. În noaptea asta dai pe dinafară de ziceri religioase.

— Ei, încercam şi eu să… Iisuse Hristoase. CD-uri? Ştii că Evul Mediu a trecut de mult, nu? a spus şi a arătat cu dispreţ spre colecţia mea. Acum totul se face digital. Ştii dispozitivele alea minune pe care se stochează muzică? Sau le consideri vreun fel de vrăjitorie?

— Tehnologia se schimbă în fiecare an. Dacă te prinde febra asta, imediat constaţi că eşti depăşit.

— Sincer, e o minune că nu găteşti cu lemne în mijlocul

livingului.

— Ai uitat că nu gătesc?

— Locuiesc aici. N-am uitat.

Deja pusese „arhaicele” mele CD-uri în aparat. Am râs.

— Uite cine vorbeşte despre istoria străveche. Asta e o vechitură.

— Nţ. S-a ridicat şi mi-a oferit mâna. E un clasic, niciodată nu e demodat.

— Mda, am spus în timp ce începea muzica. În zilele noastre toţi puştanii dansează foxtrot. Dumnezeule, e chiar genul lent.

Dar chiar şi aşa l-am lăsat să mă prindă de mâini.

— Sunt ale tale CD-urile.

Ne-am armonizat paşii fără efort, lunecam prin living şi reuşeam să evităm mobila cu o anume graţie. Roman avea o lungă listă de defecte, dar una din calităţile lui era că era un dansator aproape la fel de bun ca mine.

— De ce dansezi aşa de bine? l-am întrebat, păşind peste Aubrey.

Nu părea să-şi facă câtuşi de puţin griji că ar putea fi strivită şi nu dăduse semne că ar vrea să se mute când am început să dansăm.

— Ce fel de întrebare e asta? Tu de ce dansezi aşa de bine?

— E ceva natural, presupun. Asta mă întreb şi eu. E ceva înnăscut? Sau vrei, nu vrei, îl perfecţionezi de-a lungul anilor? Adică eşti de ceva timp pe lumea asta. Presupun că dacă îţi pui atâta timp mintea ca să realizezi o chestie, n-ai cum să nu ajungi s-o stăpâneşti.

A râs.

— Să-ţi spun sincer, nu ştiu. Poate îl am în sânge.

— Haide, fii serios. Nu mi-l pot închipui pe Jerome pe ringul de dans.

— Nu de la el, de la mama. Ea era dansatoare. Era sclava unui rege cu mult, mult timp în urmă… Roman a rămas cu privirea pierdută. Nu părea furios cât nostalgic. Desigur, a fost cam supărat când ea a rămas însărcinată. Genul ăsta de lucruri de regulă îţi descompletează trupa de dans.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Nu trăisem pe vremea aia, dar anumite lucruri rămăseseră neschimbate de-a lungul timpului. Sclavii care îşi înfuriau stăpânii erau bătuţi sau vânduţi altcuiva. Sau şi mai rău.

— Nu ştiu. Jerome a luat-o de acolo şi a dus-o într-un sat unde putea fi liberă.

M-am încruntat. Încă mi-era greu să accept ideea că şeful meu se îndrăgostise profund, divin, de o muritoare.

— A rămas cu ea? Deja trebuie să fi fost demon…

— Nu s-a mai întors. Prima oară l-am văzut anul trecut. Dar mama nu i-a purtat pică. Vorbea tot timpul despre el… spunea că era frumos. Dar eu nu ştiu dacă era frumos ca înger sau ca demon. Probabil că arăta la fel, dat fiind că de fapt sunt fiinţe asemănătoare.

— Totuşi eu bănuiesc că nu semăna cu John Cusack.

— Nu. Roman a râs din nou. Probabil că nu. Mama accepta munci obişnuite ori de câte ori ne mutam în alt sat, spăla rufe, lucra pământul. Dar cel puţin era liberă. Şi uneori încă mai dansa. Am văzut-o o dată, când eram foarte mic… chiar înainte să fie ucisă. Era o serbare şi îmi aduc aminte că dansa în faţa focului îmbrăcată cu o rochie roşie.

Veselia i se topise.

— Am imaginea aia întipărită în minte. Înţeleg cum de a putut un înger să se îndrăgostească de ea.

N-am întrebat cum a fost ucisă. În vremurile alea putea fi pur şi simplu ca urmare a unei invazii sau a unui atac. Erau lucruri obişnuite. Sau cel mai probabil fusese ucisă ca urmare a unui atac asupra lui Roman şi a surorii lui. Odată pomenise că erau tot timpul pe fugă din calea îngerilor şi a demonilor.

— Aşa că poate faptul că ai învăţat să dansezi a fost ca un tribut inconştient adus ei, am spus, mutând discuţia spre ceva mai agreabil.

I-a revenit zâmbetul ăla abia schiţat.

— Sau poate că am moştenit atracţia lui tata faţă de femeile graţioase şi senzuale.

Cântecul s-a terminat şi am rămas pe loc, nemişcaţi, în timp ce mâinile le aveam încă înlănţuite. Foxtrotul nu avea mai nimic de-a face cu frecatul de partener pe care îl vedeai în cluburile moderne, dar aveam trupurile aproape unul de celălalt şi parcă îi simţeam căldura. N-aş putea spune dacă era adevărat sau doar o închipuire. Dar ştiam că dansul, sincronizarea cu trupul altcuiva are o latură seducătoare şi chiar nu m-a surprins când s-a aplecat şi m-a sărutat.

Ce m-a surprins a fost faptul că l-am sărutat şi eu. Dar nu

pentru mult timp. Pentru că în vreme ce buzele ni se întâlneau, am realizat cât de tare ajunsesem să-l consider pe Roman un element fix şi reconfortant din viaţa mea. Din duşmani deveniserăm prieteni şi apoi… ce? Nu ştiam prea bine. Însă ştiam că îmi place să-l am prin preajmă şi că niciodată nu scăpasem de atracţia care mă încercase cu atât de mult timp în urmă. De asemenea, mai ştiam că îmi doream atingerea unui bărbat pe care îl plăceam şi că răspundeam instinctiv la genul ăsta de lucruri.

Şi-a lipit mai tare gura de a mea, la fel de fierbinte şi insistentă cum o ţineam minte. Mâinile i-au trecut repede de la poziţia de foxtrot la ceva mai intim şi mai nerăbdător, mi le-a coborât pe şolduri şi, cine ştie cum, a reuşit să mă lipească de el în timp ce îmi ridica bluza. Aveam mâinile pe după gâtul lui, îmi lipisem partea de jos a corpului de el şi am simţit cum toţi nervii mi se aprind şi mă străbate pofta.

A reuşit să se îndepărteze cât să-mi scoată bluza, apoi mi-a dus mâinile la sânii acoperiţi cu un sutien alb de dantelă. Şi-a coborât privirea şi s-a strâmbat în timp ce se desprindea de buzele mele.

— Nu poţi să-l faci cu copcile în faţă?

Cu ajutorul schimbării aspectului am făcut sutienul să dispară de tot.

— Nu-ţi mai bate capul, am spus.

A zâmbit şi şi-a dus buzele la gâtul meu, în timp ce cu mâinile îmi cuprindea rotunjimile sânilor. Lucrul ăsta făcea să-mi fie imposibil să-i scot cămaşa, dar mi-am vârât mâinile sub ea şi m-am delectat cu senzaţia de căldură a pielii lui şi cu muşchii tensionaţi. Mi-am dat capul pe spate şi l-am lăsat să mă deguste şi să mă sărute şi mai cu foc.

În tot timpul ăsta nu am auzit niciun glas în minte. Nu-i auzeam niciun gând, nu-i simţeam niciun sentiment. Eram singură, singură cu propriile-mi reacţii şi mă bucuram pur şi simplu de senzaţii fără alte întreruperi. Era superb.

Am reuşit să găsesc o pauză în care să-i scot cămaşa de pe el şi apoi mi-am dus mâinile la pantalonii lui, ceea ce a creat un mic blocaj, căci el încerca să ajungă cu gura la sfârcurile mele. Am câştigat eu şi m-am uitat cum îi cad pantalonii pe podea. După concesia asta, m-a tras şi el pe mine în jos şi şi-a reluat încercările de a-mi săruta sânii, îngenunchind aproape în faţa

mea în timpul ăsta. I-am trecut mâinile prin păr şi l-am prins de cap, timp în care gura lui sugea şi mă aţâţa. În vremea asta şi-a ridicat ochii şi m-a privit. În ei i-am citit dorinţa şi… mai era ceva.

Ceva ce nu mă aşteptasem să văd. Ce era oare? Iubire? Adoraţie? Afecţiune? Nu-mi dădeam seama exact, dar am recunoscut zona în care se mişca. Era ca o palmă peste faţă. Nu anticipasem aşa ceva. Mă aşteptasem la poftă trupească, la un instinct primitiv de a mă arunca la pământ şi de a mi-o trage ca să-şi domolească pofta trupului. Mult timp presupusesem că într-un fel mă plăcea şi că într-un fel voia să mă urască. Totuşi acum realizam că momentele astea drăguţe de care avuseserăm parte în ultima vreme nu erau o coincidenţă. Atitudinea lui tăioasă fusese o faţadă, menită să-i disimuleze sentimentele.

Roman încă mă iubea.

Îmi dădeam seama ce era. N-o făcea doar pentru că îmi dorea trupul. Mă dorea pe mine. Era ceva mai mult decât urmarea unui instinct fizic şi dintr-odată… dintr-odată nu ştiam ce să fac. Pentru că atunci am realizat că nu ştiam de ce făceam eu lucrul ăsta. Era în mare măsură dorinţă, şi de la revenirea lui în Seattle deveniserăm apropiaţi. Dar în rest…? Nu eram sigură. Erau atâtea lucruri în viaţa mea în momentul ăsta: Maddie, Simone, Seth… întotdeauna era Seth, Seth cel care îmi frângea inima chiar şi acum, în timp ce eram în braţele altui bărbat. Încercam un vălmăşag de sentimente – confuzie, durere şi disperare. Eram cu Roman ca urmare a unui soi de reacţii, a unei încercări de a-mi umple golul din inimă şi de a căuta o falsă alinare. Sentimentele mele nu se potriveau cu ale lui. Nu puteam să fac lucrul ăsta cu el. Nu meritam s-o fac cu el.

L-am împins, am sărit în picioare şi m-am retras spre hol.

— Nu… am spus. Nu pot… nu pot. Îmi pare rău.

M-a privit cu ochii căscaţi, pe bună dreptate nedumerit şi un pic rănit după ardoarea de care dădusem dovadă cu câteva secunde în urmă.

— Despre ce vorbeşti? Ce s-a-ntâmplat?

Nu ştiam cum să-i explic, nici măcar cum să dau glas sentimentelor din adâncul sufletului meu. Pur şi simplu am clătinat din cap şi am continuat să mă retrag.

— Îmi pare rău… îmi pare rău… Dar nu sunt pregătită.

Roman a sărit în picioare cu o mişcare graţioasă şi a făcut un pas pre mine.

— Georgina…

Dar eu deja mă îndepărtam şi mă retrăgeam în dormitorul în care mă simţeam în siguranţă. Am trântit uşa în urma mea, nu de furie, ci dintr-o nevoie disperată de a sta departe de el. L-am auzit de pe hol cum mă strigă şi mă temeam să nu intre, în ciuda refuzului meu de a răspunde. Nu aveam încuietoare, şi chiar dacă aş fi avut, tot nu i-ar fi stat în cale. Mi-a mai rostit numele de câteva ori şi apoi s-a lăsat tăcerea. Cred că s-a întors în living, renunţând, dându-mi pace.

M-am trântit pe pat, strângând tare de aşternuturi şi încecând să nu plâng. Disperarea aia cumplită care mă chinuia aşa de des revenise. Era o veche prietenă, una pe care nu aveam s-o pot părăsi niciodată. Toate relaţiile mele, de prietenie sau iubire, erau un dezastru. Fie îi răneam eu pe ei, fie mă răneau ei pe mine. Nu exista linişte pentru mine, nu avea să existe niciodată, nu pentru o slujitoare a iadului.

Şi apoi, prin durerea aia oribilă, ca un pumn de fier strâns înlăuntrul meu, am simţit cea mai delicată dintre atingeri. O şoaptă, o adiere de muzică, de culoare, de lumină. Mi-am ridicat capul din perna în care mi-l afundasem şi m-am uitat împrejur. Nu era ceva tocmai tangibil, dar îl simţeam peste tot primprejurul meu, plăcutul şi liniştitorul cântec al sirenei. Nu avea versuri, dar totuşi, în disperarea mea, le auzeam perfet. Îmi spunea că mă înşelam, că exista linişte şi pentru mine. Şi nu doar atât, puteam avea parte de mângâiere, de iubire şi de mult mai mult. Erau ca nişte braţe care îmi făceau semn, ca o mamă care îşi cheamă acasă pruncul de mult pierdut.

M-am ridicat uşor din pat şi m-am îndreptat spre ceea ce nu avea formă. Vino, vino.

L-am auzit pe Roman la uşă, mă striga pe nume, dar acum tonul era diferit. Nu era confuz şi nici nu mă implora, ci era agitat şi îngrijorat. Zgomotul îmi zgâria timpanele în timp mă apropiam mai tare de căldura şi frumuseţea aceea. Mă simţeam ca acasă. Fusesem invitată, tot ce trebuia să fac era să accept.

— Georgina!

Uşa s-a deschis violent şi a apărut Roman, debordind de forţă.

— Georgina, opreşte…

Dar era prea târziu. Acceptasem.

Toată bucuria şi siguranţa aceea m-au învăluit, m-au îmbrăţişat.

Şi lumea s-a topit.

Capitolul 10

M-am trezit în beznă. Beznă şi sufocare.

Mă aflam într-o încăpere mică, de fapt într-o cutie şi eram atât de înghesuită încât aveam braţele în jurul corpului şi genunchii ridicaţi la piept. Ciudat era că membrele îmi păreau prea lungi. De fapt, tot corpul îmi părea aşa. Toi timpul îmi modificam corpul cu ajutorul schimbării aspectului dar nu pe ăsta îl purtasem cât fusesem cu Roman. Asta era altfel. Pentru o clipă, spaţiul ăla oribil a părut să se strângă în jurul meu. Nu puteam respira. Cu mare efort, am încercat să mă calmez. Aveam destul aer, puteam respira. Dar chiar dacă n-aş fi putut, n-ar fi contat. Frica să nu mă sufoc ţinea de instinctul uman.

Unde eram? Nu-mi aduceam aminte de nimic altceva după faza cu dormitorul. Îmi aminteam de lumină, de muzică şi de faptul că Roman dăduse buzna prea târziu. Simţisem cum i se acumula forţa, de parcă ar fi fost gata să acţioneze, dar nu văzusem finalul. Şi acum, mă aflam aici.

Dintr-odată, înaintea ochilor mei au apărut două forme luminiscente, de parcă s-ar fi aprins două torţe în întuneric. Erau înalte şi subţiri, mlădioase, androgine. Corpurile le erau înfăşurate într-o ţesătură neagră care părea să răspândească şi ea lumină, iar părul lung şi negru li se amesteca şi contopea cu ţesătura. Aveau ochii de un albastru surprinzător, radioactiv, prea albastru pentru o fiinţă umană, şi păreau să le ţâşnească din feţele prelungi, palide, care nu erau nici de bărbat, nici de femeie.

Mai era ciudat şi pentru că aveam impresia că stăteau înaintea mea într-o încăpere mare, de parcă ar fi fost la vreo trei metri de mine. Totuşi, eu încă eram înghesuită în cutia mea cu pereţii nevăzuţi şi abia puteam să mă mişc. În afară de ele, totul era beznă pură şi incomensurabilă. Nici măcar nu-mi puteam vedea propriul corp sau orice alt aspect al încăperii. Creierul meu nu putea cuprinde falsitatea asta spaţială. Era

ireal totul.

— Cine sunteţi? am întrebat. Ce caut aici?

Nu vedeam de ce mi-aş pierde timpul.

Duoul nu a răspuns imediat. Aveau ochii reci şi inexpresivi, dar pe buze le-am zărit o urmă de aroganţă.

— Ia te uită, sucubul nostru, a spus unul dintre ei.

Glasul lui – creierul meu se hotărâse să le acorde sexul masculin – era scăzut şi aspru şi vorbea un pic peltic, ceea ce m-a dus cu gândul la un şarpe.

— În sfârşit, sucubul nostru.

— Ai fost mai greu de prins decât ne închipuiam, a adăugat celălalt, cu un glas identic. Am fi zis că aveai să cedezi mai demult.

— Cine sunteţi? am repetat, simţind cum începe să mă cuprindă mânia.

M-am agitat cu inutila speranţă de a fugi. Temniţa mea era aşa de îngustă încât nici măcar nu aveam loc să dau cu pumnii în pereţii inexistenţi.

— Mama o să fie încântată, a spus primul.

— Foarte încântată, a confirmat celălalt.

Felul în care vorbeau pe rând îmi amintea de cum obişnuiau să interacţioneze Grace – demoniţa care fusese ajutorul lui Jerome – şi Mei. Lucrul ăsta avea ceva încântător şi uşor bizar, gen Strălucirea. Însă asta… asta era altceva. Ceva îngrozitor, rece ca gheaţa îmi pârjolea simţurile, ca atunci când îşi trece cineva unghiile pe o tablă de scris.

— Mama o să ne recompenseze, a spus primul.

Hotărâsem să-i botez Unu şi Doi pentru o procesare mai rapidă a informaţiei.

— O să ne recompenseze când are să fie liberă, când are se elibereze de îngeri, a adăugat el.

— Cine e mama voastră? am întrebat.

Începeam să am o bănuială care mă tulbura.

— O s-o răzbunăm până are s-o poată face ea, a spus Doi. Ai să pătimeşti pentru că ai trădat-o.

— Nyx, am şoptit. Nyx este mama voastră. Şi voi sunteţi… sunteţi Oneiroi.

N-au spus nimic, ceea ce am luat drept o încuviinţare. Mi se învârtea capul. Oneiroi? Cum de se întâmplase asta? Oneiroii erau un fel de demoni ai viselor, dar nu ca cei cu care

interacţionam eu. Raiul şi iadul erau forţe din univers, dar mai existau şi altele, care deseori se implicau şi mergeau în paralel cu sistemul în care funcţionam eu. Nyx era o asemenea forţă, o entitate a haosului de la începutul vremurilor, când fusese creată din haos.

Iar Oneiroii erau copiii ei.

Ştiam câte ceva despre ei, dar nu-i văzusem niciodată, şi nici nu mă aşteptasem să se întâmple lucrul ăsta. Îţi apăreau în vise şi se hrăneau cu ele. Făcuse şi Nyx acelaşi lucru, dar fusese un pic diferit. Ea manipulase oamenii aşa încât să vadă viitorul în vis, o versiune strâmbă care nu se derula aşa cum se aştepta cel care visa. Asta atrăsese după sine lucruri nebuneşti din care se iscase haos în lume, ceea ce-i permisese să devină mai puternică. De asemenea se hrănise direct din energia mea, luând-o în forma ei cea mai pură şi distrăgându-mă şi pe mine, trimiţându-mi vise.

Însă Oneiroii se hrăneau cu visele înseşi, extrăgându-şi puterea din sentimentele şi realităţile alimentate de cel ce visa. Din câte înţelegeam eu, şi ei aveau puterea de a manipula visele, dar rareori aveau motive s-o facă. Oamenii generau destule speranţe, vise şi frici proprii. Nu aveau nevoie de ajutor din exterior.

Cam atât ştiam eu despre Oneiroi, dar era destul. Faptul că eram cât de cât informată în privinţa asta mă făcea să mă simt puternică.

— Despre asta e vorba? M-aţi răpit din cauza lui Nyx? Nu eu am prins-o, ci îngerii.

— Tu i-ai ajutat, a spus Unu. I-ai dus la ea.

— Şi apoi ai refuzat s-o salvezi, a adăugat Doi.

Cu o strângere de inimă, mi-am amintit de noaptea aia oribilă, când Carter şi amicii lui o prinseseră din nou pe Nyx după debandada la care se dedase în Seattle. În noaptea aia murise un înger. Un altul căzuse. Iar Nyx promisese să-mi arate un viitor şi o familie împreună cu un bărbat pe care l-aş putea iubi dacă îi dădeam restul energiei mele şi o lăsam să se elibereze.

— Minţea, am spus. Încerca să facă o înţelegere, dar nu avea nimic de oferit.

— Mama arată întotdeauna adevărul, a spus Unu. Visele pot fi false, dar adevărul e adevăr.

Am decis că era inutil să subliniez redundanţa afirmaţiei.

— Sunt convinsă că o să aprecieze cadoul de Ziua mamei, dar vă pierdeţi timpul. Jerome o să vină după mine. Arhidemonul meu. N-o să mă lase să stau aici.

— N-are să te găsească, a spus Doi.

De data asta categoric sesizam aroganţă.

— N-are cum să te găsească. Pentru el nu mai exişti.

— Te înşeli, am replicat, arătându-mă şi eu arogantă. Nu există niciun loc pe lumea asta în care să mă duceţi şi să nu mă găsească el.

Asta, desigur, presupunând că nu reuşiseră să-mi ascundă aura de nemuritoare. Din câte ştiam eu, numai nemuritoi de rang înalt puteau face lucrul ăsta, dar nu ştiam în ce categorie intrau Oneiroii.

Unu chiar a zâmbit, spectacol deloc plăcut.

— Nu te afli în lumea muritorilor. Eşti în lumea viselor.

— Eşti unul dintre multele vise, a spus Doi. Un vis din mulţimea de vise ale oamenilor. Esenţa ta se află aici, iar sufletul tău rătăceşte într-o infinitate de multe altele.

Frica m-a împiedicat să fac vreun comentariu despre brusca recurgere la metafore. Metafizica universului, straturile, crearea lui mă depăşeau. Chiar dacă mi-ar fi explicat cineva cum stă treaba cu ei, era un lucru care scăpa puterii de înţelegere a muritorilor, a nemuritorilor de rang inferior sau a oricărei alte fiinţe create, nu născute. Cu toate astea, înţelegeam destul de bine încât să recunosc o urmă de adevăr în vorbele lor. Era o lume a viselor, o lume amorfă, în care exista aproape la fel de multă putere ca în cea fizică în care trăiam eu. Oare era posibil să-mi ţină esenţa captivă aici şi să mă ascundă de Jerome? Eram destul de nesigură încât să nu pot şterge varianta asta de pe listă.

— Şi care e ideea? am întrebat, încercând să adopt un ton arogant, dar în mare măsură părând neliniştită, la fel cum mă şi simţeam. Aveţi de gând să mă ţineţi în cutia asta ca să puteţi fi mândri de voi?

— Nu, a spus Unu. Te afli în lumea viselor, aşa că ai să visezi.

Şi lumea s-a topit din nou.

***

Era ziua nunţii mele.

Aveam cincisprezece ani, după regulile secolului XXI numai bună să bag în închisoare pe cel ce se bucura de nurii mei, dar destul de matură ca să devin soţie în Ciprul secolului al IV-lea. Şi eram şi mai mult decât înaltă. Oneiroii mă aruncaseră într-o amintire, în visul unei amintiri sau ceva de genul. Semăna foarte tare cu visele pe care mi le oferise Nyx. Mă vedeam ca într-un film… dar totuşi în acelaşi timp eram şi eu acolo şi simţeam totul ca pe ceva natural.

Era un sentiment derutant, agravat şi de faptul că niciodată nu voisem să-mi revăd forma umană. Vinderea sufletului atrăsese dezavantaje evidente, dar avusesem şi avantaje: capacitatea de a-mi schimba aspectul şi lipsa obligaţiei de a mai purta vreodată corpul care comisese păcate aşa de grave în viaţa de muritoare.

Cu toate astea, iată-mă, şi nu puteam să-mi feresc privirea. Era ca-n Portocala mecanică. Eu cea tânără aveam 1 metru 78 după standardele din prezent şi eram o femeie uriaşă într-o vreme în care oamenii erau mai scunzi. Când dansam reuşeam să le dau o utilitate trupului lung şi membrelor, şi mă mişcăm cu graţie şi uşurinţă. Totuşi, în viaţa de zi cu zi fusesem întotdeauna dureros de conştientă de înălţimea mea şi mă simţeam stânjenită şi anormală.

Privindu-mi acum corpul din trecut în mişcare, din exterior, am fost uimită să văd că nu păream aşa de neîndemânatică precum crezusem eu întotdeauna. Asta nu excludea repulsia pe care o simţeam când vedeam părul lung, negru şi bogat ce-mi ajungea până în talie sau chipul destul de drăguţ. Touşi mă cam surprindea să văd realitatea, dacă asta chiar era realitatea, şi amintirea contopite.

Era chiar după răsărit şi duceam o amforă mare cu ulei în şopronul din spatele casei familiei mele. Umblam cu grijă să nu vărs niciun pic, şi m-am mirat din nou de felul în care mă mişcăm. Am lăsat vasul jos lângă altele în şopron şi am pornit înapoi spre casă. Abia dacă făcusem doi paşi când a apărut Kyriakos, viitorul meu soţ. Avea un aer tainic, unul care mi-a spus imediat că se furişase până aici ca să mă întâlnească şi ştia foarte bine că n-ar fi trebuit s-o facă. Era un gest tare îndrăzneţ din partea lui şi l-am certat pentru el.

— Ce faci? Ai să mă vezi în după-amiaza asta… şi apoi în fiecare zi!

— Trebuia să-ţi dau astea înainte de nuntă. A ridicat un şirag de mărgele de lemn, mici, perfect şlefuite şi pe care erau încrustate nişte ankh-uri micuţe. Au fost ale mamei mele. Vreau să fie ale tale şi să le porţi astăzi.

S-a lăsat în faţă şi mi-a pus mărgelele pe după gât. În timp ce degetele lui îmi mângâiau uşor pielea, am simţit un fior cald străbătându-mi corpul. La frageda vârstă de cincisprezece ani nu înţelegeam exact senzaţiile astea, deşi eram dornică să încerc. Eu cea matură de acum le recunoşteam ca fiind primii fiori ai iubirii carnale şi… ei bine, mai fusese şi altceva. Era un lucru pe care încă nu-l înţelegeam, o legătură electrizantă, un sentiment că eram uniţi în ceva ce depăşea puterea noastră de înţelegere, că era inevitabil să fim împreună.

— Gata, a spus el, odată ce mărgelele au fost prinse şi părul meu aşezat la locul lui. Perfect.

Apoi n-a mai spus nimic altceva, şi nici nu era nevoie. Ochii lui îmi spuneau tot ce trebuia să ştiu şi m-am înfiorat. Înainte de Kyriakos, niciun alt bărbat nu îmi aruncase o a doua privire. În fond, eram mult prea înalta fiică a lui Marthanes, cea cu limba ascuţită şi care nu gândea înainte să vorbească. Însă Kyriakos întotdeauna mă ascultase şi mă privise ca pe o persoană importantă, ca pe o fată ispititoare şi capabilă să stârnească dorinţă, asemenea frumoaselor preotese ale Afroditei care încă îşi ţineau ritualurile departe de ochii preoţilor creştini.

Aş fi vrut să mă atingă chiar atunci, fără să realizez cât de tare îmi doream până când brusc, pe neaşteptate, i-am prins mâna. I-am luat-o, mi-am pus-o pe talie şi l-am tras spre mine. Ochii i s-au mărit de uimire, dar nu s-a retras. Eram cam de-o statură, şi-i era simplu să-mi întâlnească gura şi să mi-o strivească cu a lui. M-am lăsat pe peretele cald din piatră din spatele meu, aşa că eram între el şi zid. Îi simţeam fiecare parte a corpului lipită de a mea, dar tot nu eram destul de aproape.

Sărutările ne-au devenit mai aprinse, de parcă buzele noastre ar fi fost suficiente pentru a reduce distanţa prea mare dintre noi. I-am luat din nou mâna, de data asta ca să-mi ridice fusta pe un picior. Mâna lui mi-a mângâiat carnea moale de acolo şi, fără alte îndemnuri, mi-a urcat spre interiorul coapsei. Mi-am arcuit partea de jos a corpului spre el, aproape

frecându-mă acum de trupul lui, dorindu-mi să mă atingă peste tot.

— Letha, unde eşti?

Glasul surorii mele a răzbătut până la mine purtat de vânt, nu era prin apropiere, dar fără îndoială putea să apară dacă mă căuta. Eu şi Kyriakos ne-am despărţit, gâfâind amândoi cu pulsul accelerat. Mă privea de parcă nu m-ar mai fi văzut niciodată, cu ochi arzători.

— Ai mai fost până acum cu cineva? a întrebat uimit.

Am clătinat din cap.

— De unde…? Niciodată nu mi-am închipuit că ai face asta…

— Învăţ repede.

Am stat pe loc, ferecaţi în timp pentru o clipă. Apoi m-a tras din nou aproape de el şi buzele lui mi le-au strivit pe ale mele. Mi-a dus iar mâna la rochie şi mi-a ridicat-o deasupra taliei. M-a ţinut strâns de şoldurile goale şi s-a lipit de corpul meu. L-am simţit tare şi corpul mi-a răspuns la ceea ce părea în acelaşi timp nou şi firesc. Degetele de la o mână i-au lunecat spre umezeala dintre coapsele mele. Atingerea lui era ca de foc şi am gemut, căci îmi doream să mă mângâie mult, şi mai mult.

În schimb, m-a, răsucit cu faţa spre zid. Cu o mână îmi ţinea ridicată fusta şi cu cealaltă aveam senzaţia vagă că trăgea de propriile haine. Apoi, o clipă mai târziu, s-a împins în mine. A fost un şoc, nu semăna cu nimic din ce simţisem până atunci. Era adevărat ce spusesem mai devreme, că nu mai fusesem cu niciun bărbat. Şi deşi eram udă de dorinţă, tot m-a durut când l-am simţit în interiorul meu pentru prima oară. El părea prea mare, iar eu prea mică.

Am ţipat de durere, o durere ciudată care nu a domolit cu nimic focul din adâncul meu. Mă penetra tare, cu patimă, fără îndoială îmboldit de sentimentele pe care şi le reprima de mult. Şi după o vreme, durerea de la început a părut lipsită de importanţă. Plăcerea a început să crească în intensitate în timp ce intra iar şi iar, şi m-am aplecat mai mult ca să intre mai adânc. A împins mai puternic şi am gemut din nou de uimire şi plăcere amestecată cu durere. Am auzit un geamăt înăbuşit şi apoi, la final, trupul i s-a cutremurat şi mişcările i s-au încetinit, în sfârşit.

Când a terminat, a ieşit şi m-a întors. Era prima oară când îl vedeam gol de când începuserăm. Amândoi eram mânjiţi de

sânge şi de spermă, pe care am încercat să mi le curăţ de pe coapse, după care, la final, m-am acoperit din nou cu rochia. Şi-aşa aveam să mă îmbăiez înainte de nuntă.

Kyriakos tocmai se îmbrăcase şi el când am auzit din nou că mă strigă. De data asta era mama. Ne-am privit unul pe celălalt uimiţi, şi abia ne venea să credem că tocmai o făcuserăm. Străluceam de iubire, de plăcerea sexului şi de o întreagă pleiadă de sentimente pe care voiam să le explorez în detaliu. Frica de mama ne-a îndepărtat unul de celălalt.

S-a dat înapoi, a zâmbit şi mi-a dus mâna la buze.

— În noaptea asta, a şoptit. În noaptea asta…

— În noaptea asta, am fost de acord. O s-o facem iar. Te iubesc.

Mi-a zâmbit, cu ochii ca doi tăciuni încinşi, şi apoi a plecat în grabă, ca să nu ne prindă cineva. L-am privit plecând, cu inima plină de bucurie.

Restul zilei s-a derulat ca într-un vis, în parte din cauza iureşului pregătirilor de nuntă şi în parte din cauza a ceea ce se întâmplase cu Kyriakos. Avusesem o vagă idee despre ceea ce urma să se întâmple în noaptea nunţii noastre, dar închipuirile mele nu se apropiaseră nicio clipă de realitate. Întreaga zi mi-a fost aproape ca un dans, căci aşteptam cu nerăbdare să devin cu adevărat soţia lui Kyriakos şi să fac iar şi iar dragoste.

Nunta avea loc la noi acasă, deci aveam destulă treabă, plus că trebuia să mă pregătesc, ceea ce aproape că mă distrăgea. Pe când se apropia ora la care trebuia să aibă loc ceremonia, am fost îmbăiată şi îmbrăcată cu rochia de mireasă, o tunică de culoarea fildeşului din material fin, acoperită cu un văl roşu aprins. A trebuit să îngenunchez un pic ca mama să-mi poată prinde bine vălul, ceea ce mi-a atras glume legate de înălţimea mea din partea soră-mii.

Nu conta. Conta doar ca eu şi Kyriakos să fim împreună pentru totdeauna. În curând au început să sosească invitaţii şi inima a pornit să-mi bată cu putere. Nerăbdarea şi căldura zilei mă făceau să asud şi mi-era teamă să nu-mi stric rochia.

Cineva a strigat că se apropiau Kyriakos şi familia lui. Entuziasmul a devenit palpabil şi deja toată lumea îl împărtăşea. Totuşi, când a sosit Kyriakos, a dat buzna în casă, încălcând tradiţia care cerea ca mai întâi să aibă loc alaiul de nuntă şi ceremonia cea grandioasă. Pentru o clipă, o parte

romantică din mine a crezut că, mistuit de dragostea pe care mi-o purta, Kyriakos nu putea aştepta lunga ceremonie. Însă în curând m-am lămurit.

Cu faţa aprinsă de furie, s-a dus la tata.

— Marthanes, a mârâit Kyriakos, cu degetul îndreptat spre faţa tatei. Mă insulţi dacă îţi închipui că am să duc până la capăt nunta asta.

Firesc, tata era nedumerit, ceea ce nu era uşor lucru. Lumea îmi reproşa că aveam limba ascuţită, dar era mai degrabă pentru că eram femeie. Nu mă comparam cu tata, iar el intimidase o mulţime de bărbaţi de două ori cât el. Trista ironie era că, deşi eu eram înaltă pentru o femeie, tata era scund pentru un bărbat. Câteva clipe mai târziu, tata şi-a recăpătat obişnuita fanfaronadă.

— Ha cum să nu? a exclamat. Am făcut logodna, am pus zestrea.

Tatăl lui Kyriakos era acolo şi, judecând după hainele lui şi expresia uimită, auzea pentru prima oară lucrurile astea. A pus o mână pe umărul fiului său.

— Kyriakos, despre ce tot vorbeşti?

— Despre ea, a spus Kyriakos şi m-a arătat cu degetul.

Privirea i s-a mutat la mine şi forţa ei m-a făcut să tresar, de parcă mi-ar fi dat o palmă.

— N-am de gând s-o iau de nevastă pe târfa lui Marthanes! A adăugat.

Cei din jurul nostru au icnit şi s-au pus pe şuşotit. Tata s-a făcut roşu la faţă.

— Mă insulţi! Toate fiicele mele sunt caste. Sunt cu toatele fecioare.

— Oare? Kyriakos s-a întors înapoi spre mine. Eşti fecioară?

Toţi ochii s-au îndreptat spre mine şi m-am albit. Aveam gura uscată şi nu reuşeam să-mi adun cuvintele.

Tata şi-a ridicat braţele în aer, evident exasperat de absurdităţile pe care le spunea.

— Spune-le, Letha. Spune-le, ca să punem capăt poveştii ăsteia şi să ne luăm zestrea înapoi.

Kyriakos m-a studiat cu o licărire periculoasă în priviri.

— Da, spune-le, ca să punem capăt poveştii ăsteia. Eşti fecioară?

— Nu, dar…

Atunci s-a pornit haosul. Bărbaţii urlau, mama se tânguia şi invitaţii încercau un amestec de uluială şi încântare la perspectiva unui nou scandal. Am încercat cu disperare să-mi găsesc glasul şi să acopăr zarva.

— Numai cu Kyriakos am fost! am strigat. Azi a fost prima oară.

Kyriakos îi spusese tatei că nu avea să-i înapoieze zestrea, apoi s-a întors şi m-a privit pe mine.

— E adevărat, a spus. Am făcut-o astăzi. S-a lăsat cu uşurinţa şi ştiinţa unei târfe, implorându-mă să o posed. Cine ştie câtor bărbaţi le-a mai oferit corpul sau câtora avea să li-l mai ofere când avea să-mi devină soţie.

— Nu! am exclamat. Nu e adevărat!

Dar nu m-a auzit nimeni. Deja erau prea aprige certurile. Familia lui Kyriakos era furioasă din pricina ocării suferite, iar familia mea se arăta ofensată din cauza vorbelor grele, în vreme ce tata încerca să îndulcească situaţia, deşi ştia foarte bine că mărturisirea mea ne condamnase. Sexul înainte de căsătorie nu era chiar aşa ieşit din comun în rândurile clasei de jos, dar fiind familie de negustori, multe din obiceiurile noastre erau împrumutate de la clasa nobiliară, sau cel puţin aşa ne prefăceam. Virtutea unei fete era un lucru sfânt, unul care se răsfrângea şi asupra tatălui şi familiei ei. Fapta mea îi dezonora pe toţi şi avea urmări grave asupra mea, după cum bine ştia şi Kyriakos.

Venise spre mine ca să-l aud, în ciuda zgomotului.

— Acum ştiu cu toţii, a spus cu glas scăzut. Acum toţi ştiu ce eşti de fapt.

— Nu e adevărat, am spus printre lacrimi. Ştii foarte bine că nu e aşa.

— Acum nimeni n-o să te mai vrea, a continuat. Nimeni de soi. Ai să-ţi petreci restul vieţii pe spate, cu picioarele desfăcute în faţa oricui îţi apare în cale. Şi până la urmă ai să rămâi singură. Nimeni n-o să te vrea.

Am strâns tare din ochi ca să încerc să-mi opresc lacrimile, şi când i-am deschis din nou, eram înconjurată de întuneric.

Mă rog, nu întuneric deplin.

Înaintea mea, Oneiroii luceau mai tare decât înainte, luminaţi din interior de lumina aceea ciudată.

— Interesant vis, a spus Doi cu ceea ce cred că putea trece drept un zâmbet. Ne-a hrănit îndestul.

— Nu este adevărat, am spus. Aveam lacrimi pe obraji când m-am trezit, la fel ca şi în somn. Nu e adevărat. E o minciună. Nu aşa s-a întâmplat.

Visul îmi zăpăcea mintea şi aproape că mă îndoiam de mine, dar în curând din bătălie au ieşit învingătoare amintirile mele. Îmi aduceam aminte de ziua aia. Îmi aduceam aminte că îl sărutasem pe Kyriakos lângă clădire şi că apoi o luase fiecare dintre noi pe drumul lui, întăriţi la gândul că în curând aveam să fim soţ şi soţie, ceea ce a făcut ca noaptea nunţii să fie şi mai dulce. Şi chiar aşa şi fusese. Nu fusese un act grăbit, în timp ce stăteam lipită de un zid. O făcuserăm pe îndelete, învăţând şi explorându-ne trupul unul celuilalt. Stătuse deasupra mea şi mă privise în ochi, nu lipit de spatele meu. Îmi spusese că sunt viaţa lui, lumea lui.

— E o minciună, am repetat cu mai multă hotărâre, fixându-i pe Oneiroi cu privirea. Nu aşa s-a întâmplat. Nu aşa s-a întâmplat.

Ştiam că aveam dreptate, totuşi simţeam nevoia să tot repet, să mă asigur că era adevărat ce spuneam.

Unu a dat uşor din umeri, indiferent.

— Nu contează. Ţi-am spus: mama arată adevărul, dar visele? Visele sunt vise. Pot fi adevărate sau false, dar pe noi toate ne hrănesc. Iar tu? A zâmbit asemenea geamănului. Tu vei visa… şi vei visa… şi vei visa…

Capitolul 11

Eram în Seattle, din fericire în zilele noastre. Voiam să fiu cât mai departe de secolul al IV-lea, deşi mă îngrozea cumplita perspectivă a viziunii pe care aveau să mi-o arate Oneiroii acum.

Nu numai că eram în Seattle, dar eram cu Roman. Tocmai parcase pe Cherry Street şi mergea cu paşi mari spre Pioneer Square, spre centru, care astăzi era înţesat de turişti şi alţi oameni care se bucurau de noaptea senină de toamnă. De data asta nu mai eram şi eu în vis. Eram doar observator şi-l urmam ca o fantomă sau poate precum camera ce filmează un documentar. Voiam să vorbesc cu el, să comunic într-un fel sau altul, dar nu aveam gură cu care să vorbesc. Nu aveam niciun fel de formă, numai conştiinţă, în timp ce urmăream viziunea asta.

Avea un pas energic şi îşi făcea drum prin mulţimea ce înainta fără ţintă, indiferent la privirile strâmbe şi comentariile ocazionale. Era concentrat asupra destinaţiei lui, pe care am recunoscut-o imediat: The Cellar. Locul în care de regulă ne făceam veacul noi, nemuritorii, era înţesat de muritori în noaptea asta. Totuşi, indiferent de motiv, indiferent cât de aglomerat era barul, Jerome reuşea întotdeauna să ocupe aceeaşi masă din colţ, din spate. Stătea acolo, acum cu Carter, dar nu avea obişnuitul aer indiferent pe care îl afişa adeseori când stătea la băute. Pe chipul demonului se citea agitaţie, şi el şi Carter se certau cine ştie de ce.

Amprenta lui Roman era mascată, aşa că nici îngerul şi nici demonul nu şi-au dat seama când s-a apropiat. Jerome i-a aruncat o privire, gândindu-se fără îndoială că îi deranja vreun muritor. Expresia i s-a schimbat imediat când a văzut cine era şi a dat să spună ceva. Dar n-a avut ocazia, pentru că Roman a vorbit primul.

— Unde este? a întrebat Roman. S-a aşezat pe un scaun şi l-a împins spre Jerome, aşa încât tatăl şi fiul se puteau privi în ochi. Unde dracu’ e Georgina?

Muzica şi discuţiile îi acopereau în mare măsură strigătele, dar câţiva clienţi din apropiere l-au privit speriaţi. Însă lui

Roman nu-i păsa. Toată atenţia lui era îndreptată asupra lui Jerome. Mânia şfichiuia aerul dimprejurul nephilimului, formând parcă ea însăşi o aură.

Era evident că pe Jerome îl supăra ceva când intrase Roman, dar acum, în prezenţa unui subaltern, demonul a adoptat expresia rece, arogantă, tipică lui.

— Ciudat, a spus Jerome. Acelaşi lucru voiam să te întreb şi eu.

Roman s-a încruntat.

— De unde naiba să ştiu eu? A dispărut dinaintea ochilor mei! Tu eşti cel care se presupune că ai un soi de legătură divină cu ea.

Jerome nu a trădat niciun fel de nervozitate, dar cuvintele lui au fost ca o lovitură în stomac şi pentru mine, şi pentru Roman.

— N-o mai simt. A dispărut şi de pe radarul meu.

Poate că nu aveam formă fizică, dar tot m-a traversat un fior rece. Un arhidemon era legat de subordonaţii lui. Întotdeauna ştia unde sunt şi îşi dădea seama dacă sufereau. Când Jerome fusese invocat, legătura aia se distrusese, tăindu-ne de la „darurile” infernale. Acum se întorsese roata. Eu fusesem invocată, ca să zic aşa, şi mă rupsesem de Jerome. În memorie mi-au revenit cuvintele Oneiroilor: N-are să te găsească. N-are cum să te găsească. Pentru el nu mai exişti.

— Este imposibil, a mârâit Roman. Asta dacă nu cumva… a spus şi deodată s-a tulburat. Cineva îi ascunde amprenta personală?

Ar fi o mare ironie ca ceea ce plănuise el mai demult să se realizeze din cauza altcuiva.

Jerome a clătinat din cap şi a făcut un gest spre un chelner să mai aducă un rând.

— N-aş putea s-o găsesc dacă se întâmplă asta, dar legătura tot ar rămâne, aş şti că încă mai există.

Pentru el nu mai exişti.

— A… a murit?

Ceva din furia iniţială a lui Roman se mai domolise.

Nu era o întrebare absurdă, de fapt. Cam aşa mă şi simţeam.

— Nu. Dacă era aşa, îi apărea sufletul în iad. Jerome a luat o sorbitură din băutura care tocmai îi fusese adusă şi a mijit ochii la Roman. Dar nu e treaba ta să pui întrebări. Ce ştii? Ai spus că a dispărut. La propriu?

Acum Roman era chiar negru la faţă şi şi-a plimbat privirea între Jerome şi Carter, care era mohorât şi până acum tăcut.

— Da, la propriu. A tot avut… Nu ştiu cum să explic. Nici măcar ea nu putea explica.

— Eram şi eu acolo, i-a amintit Jerome. Mi-a spus şi mie. Muzica, toate culorile alea.

Glasul batjocoritor sugera clar că privea genul ăla de lucruri ca pe o pacoste.

— Era de parcă ar fi atras-o o forţă ciudată, de parcă ar fi fermecat-o şi ar fi chemat-o la ea. Roman repeta informaţiile cunoscute, poate ca să-l facă pe Jerome să-l ia în serios. Ea o numea „cântecul sirenei” şi umbla în somn, încercând să meargă la forţa aia. Şi apoi… apoi în noaptea asta chiar s-a dus.

— Ai văzut-o? a întrebat Carter.

Era ciudat să-l văd aşa de serios şi… confuz. Serios îl mai

văzusem numai de câteva ori, iar confuz, niciodată.

— Am văzut-o pe Georgina dispărând, făcându-se nevăzută. Dar n-am văzut de fapt forţa aia, ci am simţit-o. O simţeam ori de câte ori era prin preajmă.

— Ce sentiment îţi lăsa? a întrebat Jerome.

— Nu ştiu, a spus Roman ridicând din umeri. Doar că era… o forţă. O putere. Nu tocmai o entitate şi nu ceva identificabil, nu un nemuritor de rang înalt sau ceva de felul ăsta.

— E o informaţie absolut inutilă, a spus Jerome.

Roman s-a înfuriat din nou.

— Atât ştiu! Dacă o ascultai cu mai multă atenţie, nu s-ar fi întâmplat asta. Tu ai permis să se întâmple lucrul ăsta. N-ai luat-o în serios şi acum a dispărut!

Ţipa la Jerome. Nu era o idee prea bună.

— Ai grijă, că altfel îţi retrag invitaţia, a şuierat demonul, sfredelindu-şi fiul cu privirea. Şi să ştii că am ascultat-o. Te-am pus pe tine s-o protejezi. Se pare că tu eşti cel care a „permis” să i se întâmple lucrul ăsta.

Roman s-a aprins la faţă.

— Eu eram în camera cealaltă când a apărut iar chestia aia. M-am dus cât de repede am putut, dar era prea târziu. Georgina renunţase deja la luptă şi, sincer… Nu sunt sigur că aş fi putut s-o opresc.

Era o mărturisire importantă din partea lui Roman. Se putea ca nephilimii să nu moştenească nimic de la părintele lor, sau toată puterea acestuia. Puterea lui Roman era aproape tot atât de mare ca a lui Jerome, dar tot era un pic mai slab decât el. În plus, tipul de putere al nemuritorilor de rang înalt şi al celor de rang inferior diferea. Fiind un fel de hibrid, Roman se prea poate să nu fi fost capabil să lupte cu ce s-ar fi putut lupta Jerome.

Jerome nu a insistat pe subiectul ăsta.

— Deci tot nu ştim nimic.

— Ştim că cine i-a făcut asta nu este unul de-ai noştri, a spus Carter uşor, vorbind şi el în sfârşit.

— Mda, a izbucnit Jerome. Ceea ce ne lasă un miliard de alte posibilităţi. Asta dacă nu…

S-a uitat la unul din scaunele de la masa lor. Cu o clipă în urmă fusese gol, acum pe el stătea Simone. Carter nu a părut surprins, dar eu şi Roman categoric ne-am mirat. Iar ea a fost

deosebit de uimită, dacă e să ne luăm după ţipătul de frică şi după expresia perplexă. Nu era o experienţă prea plăcută să te teleporteze un nemuritor de rang înalt.

Azi era blondă, purta o bluză simplă şi o pereche de blugi. Ca semn al agitaţiei căreia îi căzuse pradă, nu şi-a adâncit decolteul când l-a văzut pe Carter.

— Ce… ce se-ntâmplă? s-a bâlbâit ea.

— Ce i-ai făcut Georginei? a întrebat Jerome.

Ea a făcut ochii mari. Poate că Jerome încă păstra aspectul lui John Cusack, dar când a privit-o, era simplu să-ţi dai seama că de fapt era un demon din iad.

— Nimic! a strigat Simone. S-a făcut mică pe scaunul ei. Nu ştiu despre ce vorbeşti!

Jerome se ridicase de pe scaun aşa de repede că era la fel de posibil să se fi teleportat. A tras-o şi pe Simone după el şi a împins-o într-un zid din apropiere, înfigându-i mâna în gât. Mă mai aflasem şi eu într-o postură asemănătoare în faţa lui şi mi-era milă de sucubul celălalt. Nu a remarcat nimeni altcineva din bar, probabil că Jerome fie îi fermecase, fie se făcuse invizibil pe el şi pe Simone.

— Să nu mă minţi! a exclamat el. Ce-ai făcut? Pe cine ai pus s-o răpească?

Îi înţelegeam raţionamentul. Poate că nu era nici demon, nici înger ceea ce simţise Roman, dar nu era imposibil ca cineva din tabăra noastră să fi colaborat cu o entitate necunoscută. N-ar fi fost prima oară. Roman prinsese şi el raţionamentul şi a sărit şi s-a dus lângă tatăl lui.

— Jur că dacă i-ai făcut cel mai mic rău, te sfâşii!

Frica lui Simone şi-a luat o pauză când i-a aruncat lui Roman o privire nedumerită. Având amprenta personală disimulată, ei îi părea doar un muritor. Dacă o întrebai pe ea, Roman nu avea nicio treabă în afacerea asta şi nicio putere să-şi ducă la îndeplinire ameninţarea. Nici nu bănuia ea…

S-a întors înapoi spre Jerome şi s-a făcut mică atunci când i-a văzut iar expresia de pe faţă.

— Nimic, a spus ea cu un glas ininteligibil, dat fiind că Jerome o gâtuia. Nu i-am făcut nimic, jur!

— Ai încercat să-l atragi pe Seth în patul tău, a spus Roman.

— Atâta tot! Nu i-am făcut nimic ei. Nimic, i-a spus Simone lui Jerome pe un ton rugător. Tu trebuie să ştii de ce sunt aici.

N-am venit să-i fac ei rău.

Jerome clocotea încă de o furie cumplită, dar în ochi i se zărea şi o privire meditativă. N-a spus nimic şi glasul lui Carter a fost cel care a rupt tăcerea încordată.

— E adevărat, a spus el.

Jerome nu şi-a slăbit strânsoarea, dar încă părea să se gândească la ceva.

— Ştii ceva despre dispariţia ei? Orice.

— Nu! Nu!

Jerome l-a privit din nou pe Carter, care a dat repede din cap. Cu un oftat de dezamăgire, Jerome i-a dat drumul şi s-a retras.

Roman părea să se îndoiască, dar şi el trebuie să fi ştiut că, dacă garanta Carter pentru ea, era literă de evanghelie, ca să zic aşa. Jerome s-a întors la scaunul lui şi şi-a terminat paharul dintr-o înghiţitură. Roman i s-a alăturat o clipă mai târziu, dar Simone a rămas în picioare şi privea nesigură tot grupul, în timp ce-şi freca gâtul învineţit.

— Nu ştiu ce se întâmplă, dar dacă e ceva…

— Am terminat cu tine, a spus Jerome cu asprime.

A dat din mână într-un gest care sugera indiferenţă şi Simone dispărut la fel de repede pe cât sosise.

— A fost o răutate din partea ta, a spus Carter, agitându-şi leneş whisky-ul în pahar.

— Am trimis-o înapoi la hotel, a spus Jerome. Nu pe o insulă pustie.

Mânia lui Roman se mai domolise un pic şi avea o expresie calmă, meditativă, care semăna remarcabil de tare cu cea a tatălui său.

— La ce se referea când zicea că tu ştii de ce e ea aici? De ce m-ai pus s-o urmăresc?

— Nu pot să raportez asta, a spus Jerome. Vorbea cu Carter, de parcă Roman nici măcar n-ar fi fost acolo. Nu încă… asta dacă nu cumva chiar trebuie s-o fac. Nu ne putem permite să afle şefii cei mari.

— Iar eu nu pot face nimic, a meditat Carter. Teoretic, asta e problema ta, a spus şi apoi a luat o sorbitură lungă, de parcă asta avea să rezolve totul.

— Dar o s-o faci, a spus Roman îndrăzneţ. Ai să încerci s-o găseşti?

— Desigur, a spus Carter.

Pe buze îi apăruse unul din zâmbetele cinice marcă înregistrată, înlocuindu-i expresia posomorâtă de mai devreme. Eu bănuiam că în felul ăsta ascunde ce simte în realitate.

— Oraşul ăsta ar fi prea plictisitor fără ea, a adăugat.

Pentru o clipă, mi-a plăcut că puteam fi un observator invizibil. Carter nu simţea că sunt acolo şi, pentru prima oară puteam cu adevărat să-l studiez fără să mă privească şi el. Poate că acum afişa indiferenţa aia enervantă, dar deja se arătase îngrijorat din cauza stării mele. Şi nu prea-mi venea să cred că era pur şi simplu din cauză că îl distram. Ce joc făcea? Ochii ăia cenuşii nu trădau nimic.

— Da, a spus Jerome sec. Cum o să ne descurcăm noi fără aventurile ei siropoase?

Carter a dat să protesteze, dar din nou l-a întrerupt Roman.

— Ah, ăsta este celălalt lucru despre care am mai discutat cu Erik.

Le-a făcut o scurtă recapitulare a observaţiilor lui Erik şi le-a spus că primeam vizita aia numai când eram deprimată. De asemenea, Roman le-a descris fiecare dintre incidente cu cât mai multe detalii posibil.

Jerome şi Carter au făcut schimb de priviri.

— La cât de deprimată este de obicei, nu-i o informaţie prea utilă, a remarcat demonul. Dar poate merită să-i fac o vizită bătrânului.

— Jerome, l-a avertizat Carter.

Privirile celor doi s-au întâlnit din nou şi au avut un soi de comunicare telepatică. Când în sfârşit Jerome şi-a întors ochii, a făcut-o ca să îşi ia nepăsător ultima băutură.

— Nu-ţi face griji. N-am să-l sperii. Prea mult.

M-am întrebat dacă avea să meargă chiar atunci la Erik, dar n-am avut ocazia să aflu. Lumea s-a dizolvat încă o dată şi m-am trezit din nou în temniţă. În afară de faptul că mă simţeam cumplit de incomod, mai eram şi epuizată. Studiindu-i pe Oneiroii zâmbitori şi scânteietori, puteam bănui ce se întâmplase. Hrănindu-se din visul meu, îmi luaseră şi ceva din energie.

— Vis… am şoptit, cuprinsă brusc de confuzie. Mă pregătisem pentru un final teribil, dar nu se întâmplase aşa. Ăsta nu fusese un vis, a fost real. Mi-aţi arătat ce s-a întâmplat de fapt. Ce fac prietenii mei.

— Unele vise sunt adevărate şi altele sunt minciuni, a spus Doi.

Îmi venea să-i trag o palmă.

— Ăsta a fost adevărat, a adăugat.

Mi-am adus aminte de ceva, o amintire vagă din copilărie. Când m-am născut eu, preoţii creştini erau bine înrădăcinaţi în Cipru, dar vechile legende şi ritualuri se menţineau şi ele. Ceea ce acum era considerat a fi un mit, pe vremea aia era luat de bun. O astfel de legendă spunea că visele le erau trimise oamenilor de la una din cele două porţi: una de fildeş şi una de corn. Cele de la poarta de fildeş erau false; cele de la poarta de corn erau adevărate. Nu ştiam dacă nu era decât o metaforă, dar, pare-se, rezultatul dovedea că există un sâmbure de adevăr.

— Dar de ce? am întrebat. De ce îmi arătaţi vise adevărate. M-aţi chinui mai tare cu un coşmar din ăla stupid.

Coşmarul ăla nu fusese stupid, ci agonizant, dar nu voiam să ştie ei asta. Stupizenia era să le sugerez eu cum să mă chinuie.

— Pentru că nu ştii, a spus Unu. În curând n-ai să mai deosebeşti adevărul de minciună. Presupui că tot ceea ce aduce suferinţă trebuie să fie minciună. Dar n-ai să-ţi mai dai seama. În curând n-o să te mai încrezi în nimic.

— Ba am să-mi dau seama, am spus hotărâtă. Îmi dau seama de diferenţă.

— Crezi că ce ai văzut a fost adevărat? a întrebat Doi.

— Da, categoric.

— Bine, a spus Unu. Atunci în felul ăsta ai mai aflat un adevăr: este imposibil să te găsească cineva. Ai să rămâi aici pentru totdeauna.

Capitolul 12

La un moment dat, mi-a trecut prin cap că mi-aş dori ca Oneiroii să-mi trimită numai vise neadevărate. Erau dureroase, fără îndoială, dar apoi simţeam o uşoară alinare când îmi dădeam seama că de fapt nu se întâmplase aşa. Totuşi, următoarele câteva vise au fost adevărate şi am fost nevoită să-mi retrăiesc trecutul.

O amintire m-a purtat înapoi în Florenţa secolului al XV-lea.

La început m-am bucurat că retrăiam vremea aceea. Renaşterea italiană fusese o perioadă frumoasă şi privisem cu veneraţie cum ingeniozitatea oamenilor renaşte după ultimele câteva secole deprimante. Lucrurile erau şi mai interesante pentru că Biserica încerca permanent să reprime înflorirea asta artistică. Din acest conflict trăgeau foloase cei din tabăra mea.

Împărţeam o casă cu un alt sucub şi trăiam pe picior mare de pe urma unei fabrici de textile de care ne ocupam, chipurile, în vreme ce unchiul nostru, negustor (un incub care nu era niciodată prin preajmă) călătorea. Era un paravan eficient, iar eu – pe vremea aia mă numeam Bianca – eram favorita demoniţei locale, Tavia, graţie necontenitelor mele cuceriri.

Lucrurile au început să o ia razna când am angajat un pictor excentric şi teribil de arătos pe nume Niccolo ca să creeze o frescă pentru locuinţa noastră. Era flamboaiant, amuzant şi inteligent, şi fusese atras de mine încă din prima zi. Cu toate astea, buna-cuviinţă şi etica profesională îl făcuseră să se ţină la distanţă. Era un lucru de care aveam de gând să mă ocup şi stăteam adeseori cu el în timp ce picta peretele, conştientă că era doar o chestiune de timp până avea să cedeze în faţa farmecelor mele.

— Ovidiu nu ştia nimic despre iubire, i-am spus într-o zi.

Stăteam întinsă pe un divan şi eram prinşi într-una din frecventele noastre discuţii literare. Capacitatea de a participa la acestea îi sporea farmecul. M-a privit batjocoritor şi neîncrezător, oprindu-se din pictat.

— Nimic despre iubire? Femeie, ce vorbeşti acolo? Este o autoritate! A scris cărţi despre asta. Cărţi care încă mai sunt citite şi folosite şi astăzi.

M-am ridicat din poziţia mea relaxată şi deloc demnă.

— Nu sunt relevante. Au fost scrise pentru alte vremuri. Înşiră pagini întregi în care le spune bărbaţilor unde să întâlnească femei. Dar locurile alea nu mai există. Femeile nu merg la curse sau la lupte. Nici măcar nu mai avem voie să ne arătăm în locurile publice.

Spusesem cuvintele astea cu mai multă amărăciune decât voisem. Arta din perioada asta era minunată, dar vremurile atrăseseră o scădere a rolului femeii, diferit de cel cu care mă obişnuisem eu în alte locuri şi epoci.

— Poate, mi-a dat Niccolo dreptate. Dar principiile sunt

aceleaşi. La fel şi tehnicile.

— Tehnicile? am spus, reţinându-mi o pufnitură.

Sincer, ce putea şti un biet muritor despre tehnicile de seducţie?

— Sunt doar gesturi superficiale. Să-i faci complimente iubitei. Să vorbiţi despre lucruri pe care le aveţi în comun, va de exemplu despre vreme. S-o ajuţi să-şi aranjeze rochia dacă o are în neorânduială. Ce au toate astea de-a face cu dragostea?

— Mai este ceva care să aibă de-a face cu dragostea? La drept vorbind, lucrurile astea mai sunt valabile şi acum. Căsătoria este mai degrabă o afacere. A înclinat capul spre mine interogativ, gest tipic lui. Apropo, ţi-ai aranjat foarte drăguţ părul astăzi.

Am făcut şi eu o pauză, descumpănită de complimentul lui.

— Mulţumesc. În orice caz, ai dreptate: căsătoria este o afacere. Dar în unele cazuri se bazează pe iubire. Sau iubirea are şanse să înflorească. Şi o mulţime de aventuri clandestine, indiferent cât de „păcătoase” ar fi ele, se bazează pe iubire.

— Deci problema e că Ovidiu strică şi bruma de iubire care a mai rămas? Şi-a îndreptat privirea spre fereastră şi s-a încruntat. Stă să plouă?

Patima subiectului pusese stăpânire pe mine, ceea ce a făcut ca brusca lui întrerupere să fie şi mai supărătoare.

— Da… poftim? Nu, n-o să plouă, şi da, asta face. Iubirea este deja o pasăre rară. Dacă o tratăm ca pe un joc, se degradează şi puţinul care a mai rămas.

Niccolo şi-a lăsat pensulele şi vopselurile şi s-a aşezat lângă mine pe divan.

— Nu crezi că iubirea este un joc?

— Uneori, bine, de cele mai multe ori, asta este, dar nu înseamnă că n-ar trebui…

M-am oprit. Degetele i se strecurasem spre marginea decolteului meu.

— Ce faci? l-am întrebat.

— E strâmb. Îl îndrept.

L-am privit şi am început să râd când şiretlicul s-a dat în vileag.

— Asta faci, îi urmezi sfatul.

— Şi dă roade?

M-am apropiat de el şi am spus:

— Da.

S-a retras. Nu se aşteptase la asta. Voise doar să se joace cu mine, demonstrându-şi teoria cu jocul. Şi-a plecat ochii şi a dat să se ridice.

— Ar fi bine să mă întorc la lucru…

Rareori îl vedeai descumpănit, dar eu îl dezarmasem.

L-am prins cu o forţă surprinzătoare, l-am tras înapoi spre mine şi mi-am lipit buzele de ale lui. Le avea moi şi dulci, şi, după câteva clipe de uluială, a reacţionat şi el, şi limba lui mi s-a strecurat nerăbdătoare în gură. Apoi, dându-şi seama de ce făcea, s-a retras încă o dată.

— Îmi cer iertare, n-ar fi trebuit…

Îi vedeam patima din ochi, dorinţa pe care şi-o reprima de când lucra pentru mine. Mă dorea, dar până şi un artist nebunatic ca el simţea că este greşit să facă aşa ceva cu o femeie necăsătorită din clasa superioară, mai ales cu una în slujba căreia se afla.

— Tu ai început, l-am avertizat pe un ton scăzut. Ai încercat să-mi demonstrezi că mă înşel în legătură cu Ovidiu. Se pare că a mers.

I-am pus o mână pe ceafă şi i-am tras din nou gura spre a mea. La început s-a opus iar, dar nu a durat prea mult. Şi când mâna lui a început să-mi ridice uşor faldurile fustei, am ştiut că am învins şi că era vremea să ne retragem în odaia de dormit.

Odată ajunşi acolo, a renunţat la orice încercare de cuviinţă. M-a împins în pat şi degetele care pictau cu atâta îndemâre pereţi, acum căutau să mă elibereze din rochia complicată şi din straturile de ţesături scumpe.

Când m-a dezbrăcat până la cămaşa fină, am luat eu frâiele şi i-am scos hainele cu eficienţă şi energie, delectându-mă cu senzaţia pielii lui în timp ce mâinile mele îi explorau trupul.

L-am încălecat, m-am aplecat şi i-am trasat cerculeţe cu limba în jurul sfârcurilor. Mi s-au întărit în gură şi am avut satisfacţia de a-l auzi ţipând uşurel când dinţii mei le-au muşcat suprafaţa delicată.

Am pornit în jos, presărându-i sărutări de-a lungul abdomenului, jos, jos spre membrul tare, umflat. Mi-am plimbat delicat limba pe erecţia lui, de la bază şi până la vârf. A ţipat din nou, iar ţipătul s-a transformat într-un geamăt când i l-am prins cu gura. Am simţit cum mi se umflă între buze, devenind

mai tare şi mai lung în timp ce mă mişcăm uşor în sus şi-n jos.

Cred că, fără să realizeze măcar ce făcea, şi-a trecut mâinile prin părul meu şi şi-a prins degetele în complicata reţea de ace de păr şi bucle aranjate cu grijă. Am supt şi mai tare, crescând ritmul, încântată să-l simt umflându-mi-se în gură. Primele fire de energie au început să se prelingă în mine, ca nişte pârâiaşe scânteietoare de culoare şi foc. Deşi nu era o plăcere fizică propriu-zisă, mă stârnea deopotrivă, trezindu-mi foamea sucubică şi aţâţându-mi carnea, făcându-mă să-mi doresc să-l ating şi să fiu atinsă.

— Ah… Bianca, n-ar trebui…

Pentru o clipă i-am dat drumul din gură, dar mâna mea a continuat să-l mângâie, aducându-l aproape de orgasm.

— Vrei să mă opresc?

— Eu… ah! Nu, dar femeile ca tine nu… nu trebuie să.

Am râs gros, ameninţător, gutural.

— Nu ştii tu ce fel de femeie sunt eu. Vreau să fac asta. Vreau să te simt în gură… să te gust…

— Oh, Doamne, a gemut, cu ochii închişi şi buzele depărtate.

Muşchii i s-au încordat, corpul i s-a arcuit uşor şi am reuşit să-l prind din nou la timp în gură. Şi-a dat drumul şi am înghiţit totul, în timp ce corpul lui continua să zvâcnească. Energia vitală ce se scurgea în mine s-a apropiat de sfârşit şi aproape că am avut şi eu orgasm. Abia începuserăm şi deja îmi luam de la el mai multă energie decât mă aşteptasem. Avea să fie o noapte pe cinste. Când în sfârşit trupul cuprins de spasme i s-a domolit, m-am mişcat în aşa fel încât şoldurile mi s-au lipit de ale lui. Mi-am trecut limba pe buze.

— Oh, Doamne, a repetat, cu respiraţia greoaie şi cu ochii căscaţi, în vreme ce mâinile lui mi se plimbau pe talie şi, spre mulţumirea mea, mi s-au oprit sub sâni. Credeam… credeam că numai târfele fac asta…

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Eşti dezamăgit?

— Oh, nu. Nu.

M-am aplecat înainte şi mi-am trecut buzele peste ale lui.

— Atunci oferă-mi şi tu acelaşi lucru.

În ciuda oboselii, a făcut-o cu înflăcărare. După ce mi-a scos cămaşa peste cap, mi-a acoperit corpul cu sărutări, mâinile lui mi-au cuprins sânii în vreme ce buzele lui îmi sugeau sfârcurile

şi dinţii le muşcau, exact cum îi făcusem şi eu lui. Dorinţa îmi sporea şi instinctele mă împingeau să mă înfrupt şi mai mult din energia lui şi să-mi domolesc pofta arzătoare a trupului. Când şi-a coborât gura între picioarele mele şi mi-a îndepărtat coapsele, i-am ridicat capul.

— Mi-ai spus mai demult că gândesc ca un bărbat, am şuierat uşurel. Atunci tratează-mă ca pe un bărbat. Treci în genunchi.

A clipit surprins, nedumerit, dar îmi dădeam seama că ceva din forţa poruncii mele îl îmboldea. S-a lăsat în genunchi pe podea cu un licăr animalic în priviri şi eu am stat în picioare în faţa lui, cu fundul sprijinit de pat.

M-ia prins şoldurile, şi-a afundat faţa în peticul moale de păr dintre coapse, limba i-a lunecat între labii şi mi-a mângâiat mugurul arzător şi umflat ascuns acolo. La prima atingere, corpul mi s-a cutremurat şi mi-am dat capul pe spate. Încurajat de reacţia mea, a lins lacom şi limba i se mişca într-un ritm constant. Mi-am afundat mâinile în părul lui şi l-am tras mai aproape de mine, ca să-i fac limba să mă cerceteze mai pătimaş.

Când senzaţia arzătoare, delicioasă a ajuns la climax, a explodat, ca un soare, de parcă m-ar fi traversat focul şi scânteierea stelelor, făcându-mi tot corpul să freamăte şi să vuiască. Imitând ceea ce-i făcusem eu lui mai devreme, nu şi-a desprins gura până când orgasmul nu mi s-a domolit într-un târziu, şi corpul încă îmi zvâcnea de fiecare dată când limba lui ţâşnea înainte, jucăuşă, spre zona aceea atât de sensibilă.

Când în sfârşit ne-am desprins unul de celălalt, şi-a ridicat privirea cu un zâmbet confuz.

— Nu ştiu cum eşti, supusă… dominatoare… Nu ştiu cum să te tratez.

I-am zâmbit şi mâinile mele îi mângâiau obrajii.

— Sunt tot ceea ce vrei tu să fiu. Cum vrei să mă tratezi?

A meditat un pic şi într-un târziu a vorbit pe un ton şovăielnic.

— Vreau… vreau să te văd ca pe o zeiţă… dar să te posed ca pe o târfă…

Am zâmbit şi mai tare. Cam asta era pe scurt viaţa mea, am gândit.

— Sunt tot ceea ce vrei tu să fiu, am repetat.

S-a ridicat în picioare, m-a împins cu duritate pe pat şi m-a

ţinut acolo. Era din nou pregătit, deşi mi-era limpede ce efort făcea. Cei mai mulţi bărbaţi ar fi căzut laţi după pierderea acelei energii, dar el se războia cu epuizarea ca să mă iubească din nou. Am simţit că se lipeşte tare de mine şi apoi a intrat – aproape a împins –, lunecând fără nicio greutate aproape, acum că eram aşa de udă.

Am gemut, m-am ridicat ca să aibă o poziţie mai bună şi să intre mai adânc. M-a prins cu mâinile de şolduri în timp ce se mişca cu o violenţă aproape animalică, şi încăperea s-a umplut de zgomotele trupurilor noastre care se loveau unul altul. Corpul meu răspundea chemării corpului lui şi adoram felul în care mă umplea şi mă pătrundea. Ţipetele mele au devenit mai intense, iar el intra din ce în ce mai tare.

Şi energia ce se prelingea în mine… Deja căpătase forţa unui râu, auriu, arzător, revigorându-mi viaţa, existenţa. Odată cu energia, mi-a dat şi ceva din sentimentele şi gândurile lui, şi-i simţeam limpede patima şi afecţiunea faţă de mine.

Energia aceea se războia cu propria mea plăcere fizică şi amândouă mă mistuiau şi mă duceau la nebunie, aşa încât abia puteam să gândesc sau chiar să le separ una de cealaltă.

Sentimentul creştea, arzându-mi cu vâlvătăi miezul, acumulându-se în mine cu atâta intensitate încât abia mai reuşeam să-l strunesc. Mi-am lipit faţa de el ca să-mi înăbuş ţipetele.

Focul din mine s-a înteţit şi am renunţat să-mi mai reţin orgasmul. Aşa că acesta a explodat, învăluindu-mi corpul într-un teribil şi minunat extaz. Niccolo s-a arătat fără milă, nu a încetinit o clipă în timp ce plăcerea îmi răvăşea corpul. M-am zvârcolit lipită de el, în timp ce ţipam că mai vreau.

Poate că faptele sale îl făceau pe Niccolo să pară imoral în ochii Bisericii, dar în esenţă era un om bun. Era bun cu cei din jur, avea un caracter puternic şi principii solide. Prin urmare, avusese multă bunătate şi energie de oferit, pe care am absorbit-o fără remuşcări. Mi s-a răspândit prin corp, mai dulce ca un nectar, în timp ce trupurile ni se mişcau unul lângă celălalt. Îmi pârjolea venele şi mă simţeam plină de viaţă, ca o zeiţă, cum îmi tot şoptea el că sunt.

Din nefericire, pierderea acestei energii i-a venit de hac şi după aceea a zăcut inert în patul meu, abia respirând şi palid la faţă. M-am ridicat, goală, şi l-am privit în timp ce îi treceam o

mână pe fruntea acoperită de sudoare. Mi-a zâmbit.

— Voiam să-ţi închin un sonet… dar nu cred că pot exprima în cuvinte asta.

S-a chinuit să se ridice, dar mişcarea i-a provocat durere. Faptul că reuşise să facă toate astea era remarcabil.

— Trebuie să plec… până să se dea stingerea în oraş…

— Nu e cazul. Poţi să rămâi aici în noaptea asta.

— Dar slugile tale…

— …sunt bine plătite să păstreze discreţia, am spus şi l-am sărutat uşor pe piele. În plus, nu vrei să… mai discutăm filozofie?

A închis ochii, dar zâmbetul i-a rămas pe buze.

— Desigur. Dar… îmi pare rău. Nu ştiu ce mi se întâmplă. Mai întâi trebuie să mă odihnesc…

M-am întins lângă el.

— Atunci odihneşte-te.

După aceea ne-am format o obişnuinţă. Ziua lucra la frescă – înaintarea încetinise considerabil – şi nopţile şi le petrecea cu mine. Niciodată nu a scăpat de remuşcări, ceea ce făcea ca experienţa să fie şi mai captivantă. Esenţa mea îi sorbea din suflet în vreme ce trupul mi se bucura de meşteşugul lui.

Într-o zi a plecat cu treabă şi nu s-a mai întors. Au trecut două zile în care nu am avut nicio veste de la el şi am început să-mi fac griji. Când şi-a făcut apariţia în a treia noapte, avea un aer neliniştit, tulburat. Mai îngrijorată decât fusesem vreodată, l-am băgat repede în casă şi am remarcat că avea o boccea la subraţ.

— Unde ai fost? Ce e asta?

Şi-a desfăcut bocceaua şi a dezvelit un teanc de cărţi. M-am uitat la ele cu uluiala pe care o încercam întotdeauna faţă de asemenea lucruri. Decameronul de Boccaccio, Amorurile lui Ovidiu şi multe altele. Pe unele le citisem, pe altele îmi dorisem să le citesc. Inima mi-a tresărit şi mă mâncau degetele să dau paginile.

— Le-am adunat de la unii dintre prietenii mei, mi-a explicat. Îşi fac griji să nu le înşface acoliţii lui Savonarola.

M-am încruntat când l-am auzit pomenind numele celui mai important preot din oraş.

— Savonarola?

— Strânge „instrumentele păcatului” ca să le distrugă. Vrei

să le ascunzi tu? Nimeni nu le-ar lua cu forţa de la cineva ca tine.

Cărţile străluceau în ochii mei, mult mai valoroase decât bijuteriile pe care le agonisisem. Îmi venea să las totul şi să mă apuc de citit.

— Sigur. Am răsfoit paginile Decameronului. Nu pot să cred că cineva vrea să distrugă aşa ceva.

— Sunt vremuri negre, a spus cu chipul împietrit. Dacă nu avem grijă, se va alege praful de cunoaştere. Ignoranţii îi vor distruge pe cei învăţaţi.

Ştiam că era adevărat ce spunea. Văzusem de multe ori lucrul ăsta. Cunoaşterea nimicită, călcată în picioare de aceia prea proşti să-şi dea seama ce fac. Uneori, asta se întâmpla în forţă şi cu vărsare de sânge, alteori prin mijloace mai puţin violente, dar la fel de perfide, ca cele ale lui Fra Savonarola. Mă obişnuisem aşa de tare cu situaţia încât abia dacă mai observam. Din cine ştie ce motiv, de data asta mă afecta mai tare. Poate era din cauză că vedeam prin ochii lui insistenţi, nu de la distanţă.

— Bianca? a chicotit Niccolo uşor. Mă asculţi? Speram să petrec noaptea cu tine, dar poate că ai prefera să fii cu Boccaccio…

Mi-am smuls ochii din pagini şi am simţit că mi se înalţă colţurile buzelor într-un zâmbet abia schiţat.

— Nu vă pot avea pe amândoi?

În următoarele câteva zile, Niccolo a continuat să aducă tot mai multe lucruri la mine acasă. Şi nu erau doar cărţi, uşor-uşor s-au adunat şi tablouri în casa mea, mici statuete şi chiar şi lucruri mai puţin importante, precum haine extravagante şi bijuterii, cu toate considerate că împing la păcat.

Mă simţeam de parcă mi s-ar fi permis să trec porţile raiului. Se scurgeau ore întregi în care studiam tablouri şi sculpturi, şi mă minunam de ingeniozitatea oamenilor, invidioasă pe creativitatea pe care eu nu o avusesem niciodată, nici ca muritoare, nici ca nemuritoare. Obiectele de artă mă umpleau de o bucurie de nedescris, rafinată, dulce, care îmi amintea aproape de vremurile în care sufletul meu îmi aparţinea.

Iar cărţile… oh, cărţile. În curând, secretarii şi asociaţii mei au fost copleşiţi de muncă, deoarece eu îi neglijam. Cui îi păsa de hârţoage şi livrări cu atâta cunoaştere pe mână? O sorbeam,

savurând cuvintele, cuvinte pe care Biserica le considera o erezie. În secret eram mândră de mine pentru rolul pe care îl jucam ocrotind comorile astea. Aveam să dau mai departe cunoaştere omenirii şi să dejoc planurile raiului. Lumina geniului şi creativităţii nu avea să piară de pe această lume şi, lucrul cel mai important, în treacăt mă bucuram şi eu de ele.

Însă totul s-a schimbat când, într-o zi, la mine a apărut Tavia să vadă ce fac. Demoniţa s-a bucurat când i-am raportat ce cuceriri făcusem, dar a fost uimită când a remarcat o mică statuetă a lui Bacchus pe masă. Încă nu avusesem ocazia să ascund şi statuia cu restul lucrurilor.

Tavia mi-a cerut o explicaţie şi i-am spus despre rolul pe care îl jucam în contrabandă. Ca de obicei, i-a luat mult timp să răspundă şi când a făcut-o, aproape că mi-a stat inima în loc.

— Trebuie să încetezi imediat.

— Poftim?

— Şi trebuie să predai lucrurile părintelui Betto.

Am privit-o neîncrezătoare şi aşteptam gluma. Părintele Betto era preotul din partea locului.

— Nu se poate… nu se poate să vorbeşti serios. Nu putem lăsa să fie distruse lucrurile astea. Aşa am sprijini Biserica. Ideea este să fim împotriva lor.

Tavia a ridicat o sprânceană neagră, ascuţită.

Ideea este să răspândim răul în lume, draga mea, ceea ce coincide sau nu cu planurile Bisericii. În cazul ăsta coincide.

— În ce fel? am strigat.

— Căci nu există rău mai mare decât ignoranţa şi distrugerea geniului. Ignoranţa a fost responsabilă pentru mai multă moarte, bigotism şi păcătuire decât orice altă forţă. Ea este cea care distruge omenirea.

— Dar Eva a păcătuit când a căutat cunoaşterea…

Demoniţa a rânjit.

— Eşti sigură? Chiar ştii ce e bine şi ce e rău?

— Nu… nu ştiu, am şoptit. Pare destul de greu să-l deosebesc pe unul de celălalt.

Era prima oară de când devenisem sucub când hotarul era cu adevărat neclar. După ce-mi pierdusem viaţa de muritoare şi sufletul mi se întunecase, îmi luasem în serios munca de sucub, fără să pun vreodată la îndoială rolul iadului sau coruperea bărbaţilor precum Niccolo.

— Da. Uneori aşa este, mi-a dat ea dreptate, dar apoi zâmbetul i s-a topit. Nu e negociabil. Ai să le predai imediat. Şi poate încerci să-l seduci şi pe părintele Betto cu ocazia asta. Ar fi un bonus interesant.

— Dar eu…

Voiam să zic că nu pot, dar m-am abţinut. Sub privirea ei plină de forţă mă simţeam foarte mică şi foarte slabă. Cu un demon nu te pui. Aşa că am înghiţit în sec.

— Da, Tavia.

Data următoare când am făcut dragoste cu Niccolo, am reuşit să legăm, obosiţi dar veseli, o discuţie în starea de sfârşeală de după sex.

— Lenzo o să-mi aducă unul dintre tablourile lui mâine. Numai să-l vezi. E cu Venus şi Adonis…

— Nu.

A ridicat capul.

— Hm?

— Nu. Nu-mi mai aduce.

Îmi era greu, of, Doamne, aşa de greu să vorbesc cu el pe un ton atât de rece. Dar mi-am amintit mie însămi ce eram şi ce aveam de făcut.

Chipul frumos i-a fost traversat de o încruntătură.

— Ce spui? Ai strâns deja aşa de multe…

— Nu le mai am. I le-am dat lui Savonarola.

— Glumeşti.

Am scuturat din cap.

— Nu. Azi-dimineaţă am luat legătura cu Grupurile Speranţei. Au venit şi au luat totul.

Niccolo s-a chinuit să se ridice în capul oaselor.

— Încetează. Nu e deloc amuzant.

— Nu glumesc. Nu a mai rămas nimic. Or să fie arse. Sunt instrumente ale păcatului. Trebuie distruse.

— Minţi. Încetează, Bianca. Nu vorbeşti…

Glasul mi-a devenit tăios.

— Sunt ilegale şi eretice. Nu mai există.

Privirile ni s-au întâlnit şi, în timp ce-mi cerceta chipul, vedeam că începea să realizeze că poate vorbeam serios. Şi chiar vorbeam serios, oarecum. Mă pricepeam să fac oamenii, mai ales bărbaţii, să creadă ce voiam eu.

Ne-am îmbrăcat şi l-am dus în magazia în care ascunsesem

lucrurile. A privit spaţiul gol, palid la faţă, neîncrezător. Stăteam aproape de el, cu braţele încrucişate, crispată şi dezaprobatoare.

S-a întors spre mine cu ochii căscaţi.

— Cum ai putut să faci aşa ceva? Cum ai putut să-mi faci asta?

— Ţi-am spus…

— Am avut încredere în tine! Ai spus că o să ai grijă de ele!

— M-am înşelat. Mi-a întunecat Satana judecata.

M-a prins tare de braţ şi s-a aplecat spre mine.

— Ce ţi-au făcut? Te-au amenințat? Tu n-ai face aşa ceva. Cu ce te au la mână? E de vină preotul ăla la care te duci mereu?

— Nu m-a obligat nimeni s-o fac, am replicat mohorâtă. Aşa trebuia procedat.

S-a retras de parcă nu mi-ar fi suportat atingerea şi mi s-a strâns inima când i-am văzut privirea.

— Tu ştii ce-ai făcut? Unele dintre obiectele alea sunt de neînlocuit.

— Ştiu. Dar e mai bine aşa.

Niccolo s-a uitat la mine încă vreo câteva clipe şi apoi a pornit împleticindu-se spre uşă, fără să-i pese de stingere sau de starea lui de slăbiciune. L-am privit în timp ce pleca şi mă simţeam moartă pe dinăuntru. E un bărbat oarecare, mi-am spus. Lasă-l să plece. Avusesem atâţia în viaţa mea şi urma să mai am şi alţii. Ce conta el?

Mi-am stăpânit lacrimile, m-am târât la etajul de jos, atentă să nu-i trezesc pe cei din casă care dormeau. Făcusem acelaşi drum şi noaptea trecută şi dusesem, cu grijă, o parte din lucruri acolo, cele pe care nu li le dădusem adepţilor Bisericii.

Pe când împărţisem obiectele de artă şi cărţile, mă simţisem de parcă aş fi ales care dintre copiii mei să trăiască şi care să moară. Mătăsurile şi catifelele fuseseră lipsite de importanţă; i le dădusem pe toate lui Fra Savonarola. Dar restul… aici fusese greutatea. Renunţasem la mare parte din operele lut Ovidiu. Erau aşa de răspândite încât credeam că aveau să supravieţuiască nişte exemplare din ele, dacă nu în FIorenţa atunci poate în alt loc neatins de bigotism. În schimb, am păstrat alţi autori, cei ale căror scrieri mă temeam că există în ediţii limitate.

Cel mai greu îmi fusese cu tablourile şi sculpturile. Erau

unice. Nu puteam spera că există şi alte exemplare. Dar ştiam că nici nu le puteam păstra pe toate, dat fiind că venea Tavia să mă verifice. Şi astfel, le alesesem pe cele care credeam că meritau cel mai tare să fie ocrotite de furia Bisericii. Totuşi Niccolo nu trebuia să afle lucrul ăsta.

Nu l-am mai văzut aproape trei săptămâni, până când ne-am întâlnit din întâmplare la marele rug al lui Savonarola. Mai târziu avea să fie cunoscut în istorie drept Rugul Vanităţii. Era o piramidă încărcată cu combustibil şi instrumente ale păcatului. Zeloşii aruncau tot mai multe lucruri în el pe măsură ce vâlvătaia creştea, părând că nu li se terminau niciodată rezervele. L-am văzut chiar pe Botticelli aruncându-si unul dintre tablouri în foc.

Niccolo m-a salutat scurt.

— Bianca.

— Bună seara, Niccolo, am spus rece, sec, indiferentă.

A stat înaintea mea, ochii cenuşii i se vedeau negri în lumina scânteietoare. Părea să fi îmbătrânit de la ultima noastră întâlnire. Ne-am întors amândoi şi am privit în tăcere vâlvătaia şi cum erau sacrificate tot mai multe din cele mai frumoase lucruri ale omenirii.

— Ai ucis progresul, a spus Niccolo în sfârşit. M-ai trădat. Am întârziat progresul. Şi nu aveam nicio obligaţie faţă de tine. Cu o singură excepţie.

Mi-am dus mâna între faldurile rochiei şi i-am dat o pungă plină cu florini. Era partea finală a planului meu. A luat-o şi a clipit nedumerit când i-a simţit greutatea.

— Este mai mult decât îmi datorezi. Şi n-am să termin fresca. Ştiu. Nu-i nimic. Ia-i. Pleacă în altă parte, departe de aici. Pictează. Scrie. Creează ceva frumos, fă tot ce trebuie pentru a fi fericit. Mie chiar nu-mi pasă.

M-a privit lung şi m-am temut să nu-mi dea banii înapoi.

— Tot nu înţeleg. Cum se poate să nu-ţi pese de nimic din toate astea? Cum poţi fi aşa de crudă? De ce ai făcut-o?

Am privit din nou focul. Am realizat în treacăt că oamenilor le plăcea să dea foc. Lucrurilor, să-şi dea foc unii altora…

— Pentru că oamenii nu pot depăşi zeii. Cel puţin deocamdată.

— Prometeu n-a vrut niciodată ca darul lui să fie folosit în felul ăsta.

Am zâmbit deloc amuzată când mi-am amintit de o mai veche dezbatere din vremurile noastre bune pe tema mitologiei clasice.

— Nu, presupun că nu.

S-a lăsat tăcerea. O clipă mai târziu a plecat, făcându-se nevăzut în întuneric. Pentru un moment, m-am gândit să spun adevărul, că multe dintre comorile lui erau încă în siguranţă. Plătisem mulţi bani ca să fie scoase din Florenţa, duse departe de nebunia asta devastatoare.

De fapt, îi trimisesem lucrurile unui înger. De regulă, nu-mi plăceau îngerii, dar ăsta era un erudit, unul pe care îl cunoscusem în Anglia şi pe care îl toleram. Eretice sau nu, cărţile, obiectele de artă aveau să-i placă şi lui la fel de tare ca mie. El avea să le păstreze în siguranţă. Ce ironie, am gândit, că apelam la duşman ca să-mi dea ajutor. Tavia avusese dreptate. Uneori era greu să deosebeşti binele de rău. Şi dacă ar fi aflat ce făcusem, existenţa mea avea probabil să se curme.

Aşa că nu puteam spune nimănui. Trebuia să rămână secretul meu şi al îngerului, indiferent cât mi-aş fi dorit să i-l împărtăşesc şi lui Niccolo şi să-l liniştesc. Trebuia să trăiască cu conştiinţa faptului că-i luasem viaţa, sufletul şi speranţa. Avea să mă urască veşnic şi era o altă durere pe care aveam s-o port cu mine de-a pururi, una care uşor-uşor avea să-mi facă existenţa din ce în ce mai amară.

***

Lumea mi s-a topit în beznă. Eram din nou în cutia mea, tot înghesuită şi într-o poziţie incomodă. Ca de obicei, nu vedeam nimic, dar aveam din nou obrajii uzi de lacrimi. Mă simţeam sfârşită, chiar puţin dezorientată, şi inima îmi era sfâşiată de o durere pe care nu o puteam exprima în cuvinte. Nu-i vedeam pe Oneiroi, dar ceva îmi spunea că probabil erau şi ei pe acolo.

— Ăsta a fost adevărat, am şoptit. S-a întâmplat cu adevărat.

După cum bănuiam, un glas mi-a răspuns în întuneric şi dintr-odată am înţeles motivul real pentru care îmi tot arătau vise adevărate.

— Adevărurile tale sunt mai rele decât minciunile.

Capitolul 13

M-am trezit lângă Seth şi pentru o fracţiune de secundă am crezut că mă trezisem cu adevărat – dintr-un vis îngrozitor cu Oneiroi şi cu tot ceea ce se întâmplase de când mă despărţisem de Seth. Dormea pe pat cu cearşafurile înfăşurate în jurul corpului şi părul lui şaten-deschis strălucea în nuanţe roşietice în soarele dimineţii. Dormea numai în boxeri şi pieptul îi părea cald, neted, numai bun să te lipeşti de el.

Respira constant, într-o poziţie calmă şi relaxată. M-am delectat cu toată scena, cu toate micile detalii cărora de luni zile le duceam dorul. Puteam jura că îi simt chiar şi mirosul. Oare în vis simţeai mirosuri? În ăsta, cu siguranţă, şi aroma de măr şi de pădure m-a cuprins ca o îmbrăţişare.

După câteva momente, a început să se mişte şi şi-a deschis somnoros pleoapele. A mijit ochii din cauza luminii, s-a rostogolit pe spate şi şi-a înăbuşit un căscat. Îmi venea să mă duc la el, să mă lipesc de trupul lui cald şi să-i spun totul despre coşmarurile pe care le avusesem.

Apoi am realizat că era imposibil să mă duc la el, pentru că nu mă puteam mişca. Mă rog, nu era tocmai adevărat. Era ceva mai mult de-atât. Pur şi simplu nu aveam corp, eram doar un observator, exact cum fusesem cu Roman şi Jerome, ca o cameră invizibilă. Pare-se că ăsta nu era un vis în care puteam fi activă şi, când am realizat lucrul ăsta, am înţeles deopotrivă cumplitul adevăr: era tot un vis trimis de Oneiroi.

Nu fusese închipuirea mea, nu-mi imaginasem eu că mă despărţisem de Seth.

S-a ridicat în fund în pat şi s-a frecat la ochi. Era aşa o imagine familiară, nostalgică. Întotdeauna îi era greu să se trezească, în mare din cauza ciudatului orar de lucru. S-a uitat la ceas, care se afla aproape de punctul din care „priveam” şi ochii lui i-au trecut chiar pe lângă locul în care trebuie să fi fost eu. Da. Eram doar o fantomă în ăsta. Dar ce anume era „ăsta”? Adevăr sau minciună?

Ora pe care o indica ceasul, nouă dimineaţa, trebuie să fi fost o motivaţie destul de puternică încât să se dea jos din pat. În boxeri încă, a pornit împleticindu-se spre baie şi ca prin minune nu s-a lovit de nimic, deşi era somnoros. În timp ce se spăla pe dinţi, a remarcat un bilet pe policioară. Am recunoscut imediat scrisul, pentru că îl văzusem de multe ori la librărie.

Am plecat devreme ca să rezolv câteva lucruri şi ar trebui să fiu gata până la şase. Ad-o pe Brandy, dacă poţi, ca să probeze pantofii ăia.

Cu dragoste,

Maddie

Când am văzut numele lui Maddie, am fost smulsă din lumea fanteziilor în care trăisem în timp ce Seth îşi făcea treburile de dimineaţă. Acum am lărgit imaginea şi am văzut schimbările suferite de baia lui, lucruri care nu fuseseră acolo când ieşeam noi împreună. În primul rând mai erau o periuţă de dinţi şi farduri într-un colţ. Un halat roz atârnat într-un cui din baie. Teoretic, Maddie încă mai împărţea apartamentul cu Doug, dar ştiam cu toţii care era realitatea. Durerea din piept care nu mă părăsise de la ultimul vis mi s-a amplificat. Erau peste tot semnele existenţei ei. Lăsase pretutindeni urme prin locul pe care mai demult îl împărţiserăm. Fusesem înlocuită.

Seth şi-a văzut de restul treburilor, inclusiv de un duş remarcabil de rapid. Era renumit pentru cât de mult petrecea acolo în vreme ce punea la cale o intrigă pentru romanele lui. Am încercat să nu mă concentrez asupra trupul lui gol şi în schimb m-am gândit unde se putea duce astăzi. Dacă se ducea numai să scrie la librărie, nu s-ar fi mişcat aşa de iute.

A găsit iute o pereche de boxeri curaţi şi o pereche de blugi, dar apoi a urmat partea cea mai grea din zi: ce tricou să poarte? Când eram împreună, adoram să-l privesc în timpul ăsta. Stăteam întinsă în pat – în fond nu mă grăbeam să mă pregătesc – şi râdeam în timp ce el delibera ce tricou să aleagă din impresionanta lui colecţie. Fiecare stătea pe umeraşul lui lăsând la vedere vreun exemplu de cultură retro sau pop. Vanilla Ice. ALF. Cerealele Mr. T. Le-a studiat pe toate cu atenţie şi mâna îi atingea mâneca fiecăruia.

Apoi, dintr-odată, degetele i-au atins o mânecă mai lungă decât celelalte. Nu avea numai tricouri în dulap, ci şi câteva pulovere înghesuite în capete. Mai avea şi o cămaşă de flanelă; la asta se oprise, pe asta o remarcase. A dat la o parte celelalte cămăşi, a luat cămaşa de flanelă de pe umeraş, a ridicat-o, cu mişcări aproape reverenţioase.

Deşi nu aveam formă fizică, am avut senzaţia că îmi stătea

inima în loc. Cunoşteam cămaşa asta. Pe asta mi-o dăduse s-o port cu mult timp în urmă, în noaptea în care căzusem blană la el acasă din cauză că băusem prea mult. A doua zi îi cunoscusem familia şi arătasem ridicol cu cămaşa de flanelă peste rochia de gală, cu bretele. Chiar în timp ce eram împreună, uitasem complet de cămaşa aia.

O ţinea în mână, iar privirea lui era aşa de plină de înţeles încât nici nu ştiam ce să fac. Seth se pricepea aşa de bine să pară neutru şi, când voia el, putea fi extrem de scump la vorbă. Dar aici, fiind singur, se purta fără să se ferească. I se citea suferinţa pe faţă. Suferinţă şi regret. Şi când a ridicat cămaşa şi şi-a lăsat capul pe ea, am zărit şi dor. Întreaga imagine era completată de un soi de resemnare deznădăjduită. A inspirat adânc şi apoi a atârnat cămaşa la loc. În timpul ăsta am simţit o aromă uşoară de tuberoze, ceea ce mai rămăsese din parfumul meu Michael Kors. Seth n-o mai purtase şi n-o mai spălase niciodată, am realizat cu o tresărire. O păstrase ca pe un soi de artefact preţuit.

După aia a luat primul tricou pe care a pus mâna, fără să se uite măcar. Era unul dintre preferatele lui, cu Diavolul tasmanian din Looney Tunes. Starea de spirit a lui Seth se schimbase considerabil de când ieşise de sub duş, căpătase o dispoziţie mai solemnă şi meditativă. Dar observaţiile mele nu se bazau pe ceea ce era în mintea lui. Puteam judeca doar semnele exterioare.

Până la urmă, s-a dovedit că se trezise ca să se ducă acasă la fratele lui. Ca de obicei, casa fratelui Mortensen cel mare s-a dovedit a fi haotică, cu blondine adorabile care fugeau de colo-colo, şi multe dintre ele au ţipat când şi-au văzut unchiul preferat. Abia intrase când Andrea, cumnata lui, a ieşit să-l întâmpine. Purta o jachetă din catifea reiată cu blugi şi un tricou, şi cu părul blond prins în coadă de cal. L-a privit uimită pe Seth.

— Nu ţi-ai adus laptopul?

Andrea era veselă ca de obicei, dar părea obosită.

Seth a făcut un gest spre cele două nepoate, Mekenna şi Morgan, care trăgeau de capetele unei instalaţii de Crăciun. Era ciudat, pentru că mai era o lună până la Crăciun şi de asemenea pentru că beculeţele erau aprinse, ceea ce după mine presupunea risc de electrocutare. Pare-se că Seth era de

aceeaşi părere, deoarece le-a interceptat în grabă şi, însoţit de proteste, le-a luat instalaţia de tot.

— Nu cred că am să pot să lucrez cine ştie ce cu fetele astea, a spus sec.

— Da, a recunoscut ea. Înţeleg. Şi-a privit ceasul. Bine. Trebuie să plec. Nu ştiu cât o să-mi ia.

— Nu-i nimic, a spus el. Rezolvă-ţi problemele.

A ieşit repede pe uşă. Voiam să întreb unde se duce, dar nu aveam cum şi mi s-a reamintit cât de ruptă eram acum de lumea familiei Mortensen. Mai demult aş fi fost la curent cu toate detaliile.

Kendall, o fetiţă precoce de nouă ani, a venit solemn spre Seth.

— Unchiule Seth – a spus ea – vrei să te joci cu mine de-a împrumutul?

Seth a ridicat din sprâncene.

— De-a împrumutul? Ce-i asta?

— Eu eram agent ipotecar, iar tu veneai să ceri un împrumut pentru o casă, dar nu aveai bani să plăteşti în numerar. A făcut o pauză. Va trebui să-ţi inventăm un imposibil pe profit de ochii lumii.

— Un impozit, a corectat-o el. Ce-ar fi mai bine, să mergem la librărie?

Ea s-a încruntat.

— Vreau să mă joc de-a împrumutul.

— Au acolo cărţi din domeniul imobiliar, a spus el. Nu cred că ne putem juca de-a împrumutul dacă nu avem suficiente cunoştinţe.

— Bine, i-a dat ea dreptate. Putem merge, dar chiar atunci în living a intrat Brandy cu sora ei de patru ani în braţe. Kayla dădea impresia că tocmai se trezise din somn şi stătea somnoroasă cu capul sprijinit de umărul lui Brandy. Le iubeam pe toate, dar Kayla mă înmuia mai tare.

— Unde să mergeţi? a întrebat Brandy, mutând-o pe Kayla în braţe.

Deşi îşi ţinea sora cu tandreţe, Brandy era posomorâtă.

— La Emerald City.

Brandy a oftat.

— Nu petreci destul timp acolo?

— Maddie are câteva perechi de pantofi pentru rochie şi vrea

să le probezi.

Brandy i-a aruncat o privire care exprima la perfecţie ce sentimente îi inspira subiectul ăsta.

— Nu începe, a avertizat-o el, pe un ton dojenitor, cum nu-l mai auzisem niciodată.

Bun venit în lumea adolescenţilor, Seth.

— Georgina e de serviciu? a întrebat ea.

Kendall şi-a ridicat privirea din foaia pe care începuse să coloreze. Pe o bucată de hârtie, scria cu portocaliu „IRS”.

— Da, o putem vedea pe Georgina? a intervenit şi Kendall.

Seth părea mâhnit.

— Nu ştiu dacă e şi ea acolo.

Nici eu nu ştiam. Nu ştiam dacă era un vis adevărat sau mincinos. Până acum părea adevărat, dar nu aveam încredere în Oneiroi. Fiind aici ca observator, trebuia să trag concluzia că nu aveam să fiu şi acolo. Cu siguranţă că nu dacă era adevărat ce vedeam, şi m-am întrebat ce avea să se întâmple la magazin dacă dintr-odată nu mai veneam la serviciu.

— Pot să stau aici cât eşti tu plecat, a spus Brandy. Nu se supără mama dacă rămân singură.

— Păi atunci n-ai să poţi proba pantofii, ceea ce ne încurcă planurile.

După o „discuţie” condusă cu măiestrie, în care Brandy i-a sugerat să-i aducă el pantofii, în sfârşit fata a fost de acord. Fiind în formulă completă, au trebuit să ia minivanul familiei Mortensen, lucru care nu-l entuziasma prea tare pe Seth. Dar nu avea altă posibilitate să le ducă pe cele cinci fete, dintre care una avea nevoie de un scăunel pentru copii.

Gaşca a ajuns la Emerald City, Seth le-a lăsat pe cele mai mici la secţiunea pentru copii, care era un paradis al cărţilor cu poze, al puzzle-urilor şi al animăluţelor de pluş. Azi se ocupa de zona aia Janice şi i-a spus că are ea grijă de fete. Seth le-a dat-o pe Kendall în grijă surorilor ei, mituind-o că avea să-i cumpere cărţi de finanţe.

Apoi el şi Brandy s-au dus s-o caute pe Maddie, care era vârâtă într-un birou. Când i-a văzut, s-a luminat la faţă şi aproape că a zburat spre ei de pe scaun ca să-l sărute iute pe Seth. Brandy s-a încruntat iar pe mine m-a cuprins tulburarea. Era aşa de vizibilă iubirea de pe faţa lui Maddie, aşa de puternică… le era evidentă tuturor. Nu s-a străduit să şi-o

ascundă nici măcar la serviciu. Le uram relaţia, dar cum îi puteam urî sentimentele? Cum o puteam urî pentru că îl iubea pe bărbatul care însemna totul pentru mine?

— Cum e la muncă? a întrebat-o, zâmbindu-i tandru.

Oare şi în felul ăsta ştia să arate dragoste? Oare cum arătase alături de mine? Cine ştie din ce motiv, eram sigură că arătase altfel… nu? Nu-mi aduceam aminte.

Maddie a făcut un gest spre biroul pe care îl împărţea cu Doug.

— E un pic de nebunie, dar în mod straniu, plictisitor. Am de făcut toată ziua hârţogărie, recenzii ale reprezentaţiilor.

— Să ştii că şi eu sunt prins zi de zi cu hârţogărie.

— Ea şi-a dat ochii peste cap.

— Ce glumă proastă. Şi nu-i deloc acelaşi lucru.

— Încearcă să adaugi scene de sex şi violenţă în recenzii şi s-ar putea să meargă mai repede.

Eram prea tulburată de pălăvrăgeala lor să fiu atentă la faptul că Maddie făcea treaba mea. Pe Brandy părea s-o supere la fel de tare discuţia. În timp ce Maddie şi Seth vorbeau, am continuat să-l studiez, am încercat să-i interpretez sentimentele. Da, era afecţiune… totuşi, îmi amintea un pic de căldura cu care îşi alinta nepoatele.

În sfârşit, Maddie a scos o sacoşă plină de pantofi. Rochia lui Brandy era atârnată în birou şi Maddie i-a spus lui Seth să plece în timp ce se schimbă nepoata lui.

Chiar înainte să fie dat afară, Maddie i-a spus lui Brandy:

— Mă bucur că-ţi stă bine cu culoarea asta. Am decis să aleg totul în culoarea mov pentru că îi stătea aşa de bine Georginei. Şi am găsit şi nişte flori super care se potrivesc.

Dementţial! Influenţasem schema cromatică a nunţii lor.

Seth a plecat şi m-am dus şi eu cu el. A rătăcit prin magazin şi se uita la cărţi, activitate de care nu se sătura niciodată. Câţiva angajaţi l-au salutat când au trecut pe lângă el.

Inclusiv eu.

Dat fiind că până acum Oneiroii îmi trimiseseră câteva vise, n-ar fi trebuit să mă surprindă. Atât că, ori de câte ori eram protagonista pieselor de teatru din vis, întotdeauna fusesem conştientă de lucrul ăsta. Mă privisem şi mă şi simţisem. Acum mă vedeam apropiindu-mă de Seth exact cum le văzusem pe Maddie şi pe Brandy apropiindu-se de el. Încă eram un

observator obiectiv, fără nicio legătură interioară. Era din nou ca şi când aş fi văzut un film. Nu înţelegeam pe deplin, dar nimic din ce făceau Oneiroii n-ar fi trebuit să mă mai şocheze.

— Salut, am (a?) spus, aşezând câteva cărţi pe raft.

Erau exemplare din Litera stacojie şi le pusesem la apariţii noi.

— Salut, a spus Seth, cu un amestec ciudat de timiditate şi familiaritate în comportament. Cum merge?

— Nu prea rău, am răspuns. E o zi liniştită. În general n-am făcut decât să aranjez cărţi.

— Ai pus-o pe Maddie să facă recenzii.

— Mda, m-am gândit că se descurcă. În plus, am o rochie nouă şi ar fi păcat s-o ţin ascunsă.

Eu, cea care observam, remarcasem deja rochia, căci asta era ca o a doua natură a mea. Era o rochie extraordinară, dar nu neapărat potrivită pentru serviciu. Era mulată, de mătase, până mai sus pe coapsă, cu bretele prinse în jurul gâtului şi cu decolteu rotunjit care dezvelea o mulţime de piele. Nu era nici urmă de sutien. Păream gata să merg la club, nu să pun cărţi în raft. Dat fiind că viziunea asta nu era o amintire de-a mea, rochia mă convingea şi mai tare că era o minciună. Nu mi-era teamă să mă îmbrac deocheat, dar la serviciu până şi eu aveam limite.

Seth părea surprins de rochie, dar asta nu însemna că nu aprecia spectacolul.

— Ar trebui să le vinzi pe stradă, a spus el. Numai să te duci afară cu o carte şi pun pariu că ai putea să i-o bagi pe gât oricui.

— S-ar putea ca rochia asta să nu dea rezultate în cazul tuturor, am spus.

Mi-a zâmbit uşor, cum ştia el, şi m-am întrebat dacă cealaltă Georgina se topise şi ea ca mine.

— Rochia face numai jumătate din treabă. Eşti destul de fermecătoare încât să convingi pe oricine de orice.

I-am zâmbit şi eu, cu veselie şi şiretenie.

— Orice?

Insinuările nu au continuat pentru că deodată Kayla a venit iute şi i-a cuprins picioarele lui Seth cu mâinile. A ridicat-o în braţe şi şi-a plimbat privirea primprejur.

— Kendall unde este? Cine nu are grijă de copii, nu primeşte

cărţi de finanţe.

Cealaltă Georgina s-a uitat spre zona cu reviste.

— Ea e?

Părusem nesigură, ceea ce era ciudat, pentru că atunci când s-a întors Seth să se uite, era absolut evident că era Kendall. Citea revista Forbes.

Seth a oftat şi a chemat-o. Când m-a văzut, s-a înseninat.

— Bună, Georgina! Ce drăguţă eşti astăzi.

— Mulţumesc, am spus, radioasă.

— Tu trebuia să te ocupi de ele, a spus Seth. Du-te după gemene. Sper că nu au ieşit pe stradă printre maşini.

Kendall a clătinat din cap.

— Se joacă cu nişte puzzle-uri.

Dar, cu toate astea, a plecat repede.

Kayla se uita prin magazin în felul ăla distrat al copiilor de vârsta ei, studiind oameni şi imagini. Seth i-a dat uşor cu cotul.

— Şi tu ce faci? N-ai de gând s-o saluţi pe Georgina?

Kayla şi-a aruncat privirea în direcţia pe care i-o arătase el, m-a privit din cap până în picioare şi apoi a continuat să studieze magazinul. Nu era vorba că mă evita sau că-i era silă de mine; mai degrabă se putea spune că n-o interesam. Nu îi reţineam atenţia mai mult decât orice alt client sau chiar unul din rafturi.

— Un moft de-al ei, a spus Seth în chip de scuză.

Brandy a apărut şi ea, iritată încă din cauza pantofilor, dar tare bucuroasă să mă vadă. Restul fetelor au fost adunate care de pe unde, şi după încă vreo câteva cuvinte, Seth şi nepoatele lui m-au lăsat să-mi văd de proasta aranjare a cărţilor. Continua s-o ţină pe Kayla în braţe şi dintr-odată s-a întors serioasă spre el.

— Când ai s-o găseşti pe Georgina? l-a întrebat.

Avea un glăscior firav şi dulce. Rareori vorbea, aşa că întotdeauna mă delectam cu sunetul vocii ei când se întâmpla lucrul ăsta.

Seth s-a încruntat, în vreme ce încerca să deschidă portiera minivanului cu o mână. Brandy l-a ajutat şi ea.

— Dar tocmai am văzut-o pe Georgina, a spusel. Era înăuntru.

— Ba nu, a spus Kayla.

— Ba da. Ai ignorat-o, a tachinat-o el. Ţi-am spus eu s-o saluţi.

— Aia nu era Georgina. Trebuie s-o cauţi.

— Tu ai fumat ceva? a întrebat-o Brandy şi s-a ocupat ea s-o fixeze pe Kayla pe scaunul auto pentru copii. Aia era Georgina.

Seth a oftat.

— Ai grijă ce expresii foloseşti.

Au renunţat la subiect după aia, dar în timp ce mergeau înapoi acasă la Terry şi la Andrea, m-a luat cu fiori. Kayla ştia. Kayla ştia că dispărusem. Trebuie să fi fost adevărat visul până la urmă. Aflaserăm de curând că avea ceva puteri paranormale şi capacitatea de a percepe un pic din lumea supranaturală, îmi simţea vag aura şi realizase că nu eram eu cea din magazin. De aceea fusese aşa de dezinteresată. De aceea nici nu fusesem în interiorul Georginei aceleia, pentru că ea nu era Georgina.

Şi atunci cine era?

Mi-am răspuns singură la întrebare, cu un sentiment de sfârşeală. Cine altcineva ar fi avut interesul să semene cu mine şi să flirteze cu Seth?

Simone. Simone îmi împrumuta corpul în absenţa mea, eram sigură. Mama ei de treabă! Nu-i simţeam aura în visul ăsta şi niciun muritor nu i-o putea simţi, şi cu asta basta. Cu excepţia Kaylei. Futu-i! Exact ce-mi trebuia mie.

Restul zilei lui Seth a fost lipsită de evenimente, deşi, slavă Domnului, nu s-a mai întâlnit cu „mine”. S-a întors Andrea şi atunci am aflat că avusese programare la medic. I-a mulţumit lui Seth pentru ajutor, deşi lui i-a luat mult până să plece, din cauza fetelor care îşi tot luau la revedere.

În sfârşit Seth s-a întors acasă şi şi-a petrecut ziua scriind ceea ce era plictisitor de urmărit. Nu înţelegeam de ce încă nu mă scoseseră de acolo Oneiroii. Desigur, era deprimant să văd că niciun muritor nu ştia că dispărusem, dar visul ăsta nu avea efectele devastatoare ale celorlalte.

S-a lăsat seara şi Maddie s-a întors acasă. Adâncit în munca lui, Seth a rămas la masa de lucru până când s-a dus ea la el şi i-a întors scaunul. S-a urcat în poala lui, înconjurându-l cu picioarele, cam cum făceam eu.

I-a zâmbit, a cuprins-o şi el cu braţele şi i-a întors sărutul de bun găsit.

— Cum a fost hârţogăria? a întrebat el.

Maddie i-a trecut degetele pe obraji şi i se citea aceeaşi iubire pe chip.

— Neîntreruptă. Georgina mi-a lăsat-o mie pe toată. Nu ştiu ce s-a întâmplat.

— Ea spunea că e de părere că te descurci.

Maddie s-a strâmbat.

— Mai degrabă voia să nu facă nimic toată ziua şi să umble de colo-colo. Tu ai văzut ce rochie purta? Da, înţeleg, poate să poarte tot ce vrea ea, dar aia nu era chiar potrivită pentru serviciu.

El a râs şi a tras-o mai aproape.

— Cred că Georgina îşi închipuie că dacă e spirituală şi fermecătoare, îi e permis orice.

— Ei bine, nu e întotdeauna aşa de amuzantă cum îşi închipuie ea, a mormăit Maddie. Şi s-a ales cu un singur lucru pe ziua de azi, a dat impresia că vrea să agaţe vreun tip în magazin.

— N-ar fi prima oară, a spus Seth şi a ridicat din umeri.

— Poftim?

— Nu ştiai? Se culcă tot timpul cu Warren. De regulă în biroul lui.

Nu-mi venea să cred ce aud. Nu numai că râdeau de mine, dar în plus Seth îi spusese lui Maddie despre relaţia mea sporadică cu proprietarul magazinului, cu Warren. Doug avusese întotdeauna bănuieli, dar în afară de Seth, nu mai ştia nimeni şi nu mă aşteptasem ca Seth să-mi trădeze secretul.

— Habar n-am avut, a spus Maddie. Şi totuşi… nu ştiu. Poate că de fapt am avut habar. În fond, cam tot timpul se îmbracă ca o târfă.

— Se culcă cu cine nimereşte. Ar fi în stare să se ducă acasă la orice bărbat. A făcut o pauză. A încercat chiar şi cu mine odata.

— Serios? a făcut Maddie, cu ochii mari. Şi ce-ai făcut?

— Nimic. Nu mă interesează aşa ceva. N-aş suporta să umblu cu o femeie aşa de uşoară. Probabil că s-ar fi culcat cu toţi prietenii mei cât eram împreună. I-a cuprins faţa lui Maddie cu palmele. Nu că ar conta. N-am niciun motiv să caut măcar, nu când am aici comoara mea.

A tras-o aproape de el şi s-au sărutat din nou. Nu semăna cu

sărutul de bun găsit de mai devreme. Era adânc, pasional şi încercau amândoi să se bucure cât mai tare de celălalt. A prins-o de partea de jos a bluzei şi i-a scos-o peste cap, dezvelind un sutien negru de satin pe care eram destul de sigură că eu o ajutasem să şi-l aleagă. Fără să se desprindă de buzele ei, i-a cuprins talia cu braţele, în timp ce o scotea împleticindu-se din birou şi o ducea în dormitor. Au căzut pe aşternuturi, mâinile li se plimbau pe corpul celuilalt şi sărutările au început să le treacă şi la alte părţi ale corpului.

Nu, am gândit, nesigură dacă Oneiroii mă auzeau sau nu. Nu. Nu vreau să văd asta. Aduceţi-mă înapoi. Aduceţi-mă înapoi în cutie. Trimiteţi-mi un alt vis.

Dar chiar dacă erau de faţă, nu ascultau. Nu aveam ochi pe care să-i pot închide. Nu-mi puteam feri privirea. Nu puteam evita să privesc ceea ce priveam. Trecusem prin multe lucruri dureroase în relaţia mea cu Seth, lucruri care mă răniseră aşa de tare încât jur că aş fi vrut să mor. Dar nimic, absolut nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru scena în care el se culca cu altă femeie. Şi nu era numai faptul că urmăream actul în sine, felul în care li se împleteau corpurile goale şi strigătele de plăcere din timpul orgasmului.

Mai era şi expresia lui. O vedeam. Era iubirea pe care o căutasem mai devreme. Crezusem înainte că o privea numai cu o afecţiune puternică, asemănătoare cu căldura pe care o simţea faţă de nepoatele lui. Nu. Pe faţa lui am văzut pasiune, genul de iubire atât de pătimaşă în care sufletele a doi oameni se contopesc.

O privea aşa cum mai demult mă privise pe mine.

Niciodată n-aş fi crezut că e posibil. Într-un fel, fusesem convinsă că pe ea o iubea altfel decât pe mine. Poate că dragostea lor era puternică, dar fusesem sigură că niciodată nu s-ar fi putut compara cu cea pe care o avea pentru mine. Dragostea noastră era altfel. Totuşi, acum, văzându-i împreună, am constatat că nu era adevărat. Şi când, la sfârşit, i-a spus că este totul pentru el, exact cum îmi spusese şi mie mai demult, mi-am dat seama că nu aveam nimic deosebit. Dragostea pe care o avusese pentru mine se dusese.

Şi în cumplita, nimicitoarea durere a momentului, nu am mai vrut să mor. Nu mai avea sens, pentru că în clipa aia eram sigură că murisem – pentru că eram absolut convinsă că iadul

nu putea fi mai rău de atât.

Capitolul 14

Niciodată nu am fost pe deplin sigură cât din visul ăla a fost adevărat şi cât a fost minciună. Aici era o combinaţie, eram sigură. Nu-mi trecea prin minte niciun motiv pentru care Oneiroii mi-ar fi arătat mie că-mi remarcase Kayla absenţa când nimeni altcineva nu mai observase. Asta trebuia să fie adevărat. Totuşi, nu mi-l puteam imagina pe Seth şi pe Maddie bârfindu-mă în felul ăla. Mai ales nu mi-l puteam imagina pe el dezvăluind un secret de-al meu. Asta trebuie să fi fost o minciună… nu? Cât despre restul visului… ei bine, nu conta.

Oneiroii nu-mi ofereau răspunsuri. Şi pe măsură ce aveam alte şi alte vise, soarta pe care mi-o prevestiseră a început să devină realitate: nu-mi mai dădeam seama ce era adevărat şi ce nu. De multe ori, am încercat să-mi spun că era o minciună. Era mai simplu aşa decât să trăieşti cu îndoiala. Indiferent cât de tare m-am străduit, însă, nu-mi puteam alunga sentimentul că unele erau adevărate. Aşa că întotdeauna mă îndoiam de tot şi lucrul ăsta a început să mă înnebunească după o vreme.

Situaţia era înrăutăţită de faptul că Oneiroii se hrăneau întotdeauna din visele astea, ceea ce, prin urmare, îmi consuma energia. Un sucub avea nevoie de energie pentru a funcţiona. Ea îmi dădea puterea de a mă mişca prin lume, de a gândi limpede, de a-mi schimba aspectul. Faptul că mă secătuiau nu avea să-mi vină de hac, în fond încă eram nemuritoare, dar deveneam inutilă. Nu că lucrul ăsta ar fi contat în temniţa mea. Încă aveam senzaţia că mă aflu înghesuită într-o cutie în beznă, şi puţina conştientizare a propriului corp de care mă mai bucuram îmi arăta doar durere şi slăbiciune. Dacă aş fi fost eliberată, mi-ar fi fost greu să merg. De asemenea, probabil că aş fi avut corpul meu adevărat.

Din moment ce acum eram redusă mai degrabă la statutul de conştiinţă în stare de suspensie, aspectele fizice au devenit irelevante. Mintea a devenit adevăratul meu handicap, căci atât lipsa de energie cât şi chinul provocat de vise au început să mă termine. În timpul viselor cu pricina eram mai coerentă şi mai analitică, dar când se terminau şi mă invadau sentimentele,

gândirea mea raţională începea să aibă de suferit. Pălăvrăgeala mea cu Oneiroii a luat forma unor insulte şi ţipete cumplite. În cea mai mare parte a timpului nu puteam gândi deloc. Eram ca un ghem de suferinţă şi disperare. Şi furie. Părea imposibil, totuşi, dincolo de suferinţa cumplită care mă sufoca, o scânteie de furie abia de reuşea să se menţină vie, dar alimentată ori de câte ori îi vedeam pe Oneiroi. Cred că numai agăţându-mă de furia asta reuşeam să-mi împiedic mintea năruită să cedeze definitiv în faţa asaltului nebuniei.

Am pierdut complet noţiunea timpului, dar asta avea mai degrabă legătură cu natura bizară a viselor decât cu creierul meu. De fapt, eu cred că în lumea reală trecuse puţin timp, pentru că ori de câte ori Oneiroii îmi arătau o imagine a acesteia, nu părea să se fi făcut niciun progres în căutarea mea – ceea ce bănuiam că Oneiroii sperau să mă dărâme şi mai tare.

— De ce ne tot întrebi pe noi?

Întrebarea îi aparţinea lui Cody. Acum îl priveam pe el, pe Peter şi pe Hugh cum erau interogaţi de către Jerome. Carter stătea într-un colţ îndepărtat şi fuma, în ciuda regulii impuse de Peter cum că în apartament nu se fumează. Era şi Roman, invizibil şi cu aura disimulată. Asta însemna că n-ar fi trebuit să-l văd, şi totuşi – poate pentru că el era ţinta mea în vis – ceva îmi permitea să-mi dau seama că e acolo, în ciuda a ceea ce-mi spuneau mie simţurile. Prietenii mei ştiau de el. Nu era nevoie să devină invizibil, asta dacă nu cumva Jerome se temea ca oraşul Seattle să nu se afle în colimatorul vreunui demon, ceea ce nu era chiar lipsit de logică. Dispariţia mea îl făcuse probabil şi mai suspicios.

Întrebarea lui Cody îi fusese adresată lui Jerome, şi nu mai văzusem niciodată în viaţa mea atâta furie pe faţa vampirului cel tânăr. El era cel mai blând dintre noi, cel mai nou în rândurile nemuritorilor din Seattle. El încă mai sărea dacă îi spunea Jerome să sară şi petrecea mai mult timp privind şi învăţând decât implicându-se activ. Mă şoca să-l văd aşa.

— Noi nu ştim nimic! a continuat Cody. Puterile noastre sunt limitate. Se presupune că tu eşti ăla atotputernic şi tare în muşchi. Nu controlează iadul jumătate din univers?

— „Mai multe sunt în cer şi pe pământ decât închipuie filosofia, Horaţio”, a citat Carter cu un aer solemn.

— Gura, amândoi, a izbucnit Jerome. Apoi l-a fulgerat pe înger cu privirea. Te-am mai auzit spunând-o pe asta.

Carter a ridicat din umeri.

— M-ai mai auzit spunându-le pe toate. De multe, foarte multe ori.

Jerome s-a întors spre cei trei prieteni ai mei.

— Nimic. Sunteţi absolut siguri că n-aţi remarcat nimic la ea înainte să se întâmple chestia asta?

— Era deprimată, a spus Peter.

— Ea e întotdeauna deprimată, a remarcat Hugh.

— Nu i-a spus nici unuia dintre noi despre lucrurile astea pe care le tot simţea, a mârâit Cody. I-a spus numai lui Roman. De ce nu-l iei pe el la întrebări?

— L-am luat, a spus Jerome. A făcut un pas spre vampirul cel tânăr şi şi-a apropiat faţa de a lui. Şi vezi pe ce ton îmi vorbeşti. Ai noroc să sunt binedispus.

— Şi Mei ce face? a întrebat Peter.

Vorbise pe un ton adecvat şi politicos, în timp ce îi arunca o privire neliniştită lui Cody. Probabil că într-o mare măsură întrebarea era un tertip menit să-i salveze protejatul de la o tăvăleală zdravănă.

Jerome a oftat şi s-a dat înapoi.

— Discută cu ceilalţi. Caută vreo pistă, cât de mică, dacă a mai simţit ceva vreun nemuritor de-al nostru.

Hugh, care stătea pe canapea şi se ţinea departe de şeful nostru cel mânios, şi-a dres agitat glasul.

— Nu vreau să aduc chestia asta în discuţie… dar se poate spune că tu eşti într-un fel de eliberare condiţionată, ăăă, după chestia cu invocarea.

Privirea mocnită a lui Jerome a căzut asupra drăcuşorului, care a tresărit.

— Tu crezi că eu nu ştiu asta? De ce îmi dă toată lumea informaţii inutile?

— Eu spun doar – a intervenit Hugh – că dacă cineva ar vrea să profite de situaţie, o bună modalitate ar fi să te facă să-l pierzi pe unul dintre nemuritorii din subordine. Să spunem, cineva care ar vrea o avansare.

— Mei n-ar putea face aşa ceva, a spus Jerome când a înţeles.

Deja fusese o demoniţă care trecuse de partea cealaltă, aşa că ipoteza lui Hugh nu era chiar aşa de rea.

— N-o putea ascunde pe Georgina în felul ăsta… chiar dacă ar fi mână în mână cu cineva care poate, ar găsi o cale mai bună prin care să se răzbune pe mine, a spus el, aproape cu mândrie.

— Şi cu Simone cum rămâne? a întrebat Cody. Ştii, umblă de colo până colo cu aspectul Georginei.

Şi Peter şi Hugh au făcut ochii mari de uimire.

— Poftim? a exclamat drăcuşorul.

Atenţia primită din partea prietenilor lui l-a făcut pe Cody să se agite mai tare decât mânia lui Jerome.

— Mda, am fost, ăăă, în vizită la Gabrielle la magazin şi am văzut-o pe Simone. Avea forma Georginei, dar simţeam că e ea.

— Ai fost la Gabrielle? a întrebat Carter interesat, de parcă acum dispariţia mea din univers şi-ar fi redus importanţa în comparaţie cu povestea de amor a lui Cody.

Cody s-a îmbujorat.

— Aveam… aveam întâlnire. Dar am anulat-o când am auzit

de Georgina. Nu e mare lucru.

Nu e mare lucru? Acum răpirea mea îi afecta şansele lui Cody de a cuceri femeia visurilor lui.

— Alte informaţii inutile, a mârâit Jerome. Şi da, ştiu de Simone.

— Poate cu ea ar trebui să stai de vorbă, a spus Cody.

— Nu e ea de vină, a spus Jerome.

Felul în care a vorbit implica faptul că era un caz închis.

Peter umbla încă cu grijă pe lângă Jerome.

— Dacă tu spui că nu e ea de vină… atunci nu e ea de vină. Dar de ce împrumută aspectul Georginei dacă e nevinovată?

— Are ea motivele ei, a dat Jerome o explicaţie vagă.

Cody era revoltat.

— Iar tu o laşi să facă pur şi simplu chestia asta! Cum poţi să faci aşa ceva?

— Pentru că nu-mi pasă! a tunat Jerome.

Din el a izbucnit un val de forţă, ca o undă de şoc. Toată lumea, cu excepţia lui Carter, a fost dată pe spate şi porţelanurile din dulapul lui Peter au zăngănit.

— Nu-mi pasă ce face celălalt sucub. Nu-mi pasă de prietenii fiinţe umane ai Georginei şi nici ce gândesc ei. La drept vorbind, ar trebui să fiţi recunoscători. Datorită lui Simone, nu remarcă nimeni ce s-a întâmplat.

Niciunul dintre prietenii mei nu a avut nimic de spus. Cu un mârâit de exasperare, Jerome s-a întors spre uşă.

— M-am săturat de povestea asta. Am nevoie de răspunsuri adevărate.

A dat buzna pe hol, lăsând uşa deschisă. Aparent, a făcut-o în semn de sfidare şi furie, dar eu ştiam că motivul era ca să-l poată urma Roman. În mod normal, demonul s-ar fi teleportat pur şi simplu afară, dar, indiferent de motiv, azi tatăl şi fiul învestigau împreună. Odată ce a ajuns singur pe casa scării, Jerome a mormăit:

— Ţin-te bine.

Roman trebuie să se fi supus, pentru că Jerome a dispărut. A reapărut, şi eu alături de el, într-o nouă locaţie: magazinul lui Erik. Era seară şi Erik închisese magazinul. Fântânile erau oprite şi nu mai era nici muzică. Totuşi, din spatele magazinului se auzea cineva fredonând. S-a oprit imediat şi s-au auzit paşi, semn că se apropia cineva.

Jerome a rămas pe loc, neîndrăznind să se mişte. Ştia că prezenţa avea să-i fie imediat simţită şi că Erik avea să vină la el.

Şi aşa a şi fost. Cu paşi nesiguri, pentru că de curând fusese bolnav, Erik a pornit spre partea din faţă a magazinului. Prudenţa îi ieşea prin toţi porii în timp ce păşea. Întotdeauna avea pentru mine un zâmbet blând şi o ceaşcă de ceai. Până şi Carter, cel mai puternic nemuritor din Seattle, îi smulgea un zâmbet respectuos. Dar acum Erik era vigilent, ceea ce nu era chiar aşa de ciudat, dat fiind cine se afla în magazinul lui.

Erik s-a oprit la câţiva paşi de Jerome şi s-a îndreptat cât de bine a putut. A dat uşor din cap către Jerome în semn de salut.

— Domnule Hanan'el, a spus Erik. O vizită neaşteptată.

Jerome tocmai îşi scosese o ţigară din haină şi aceasta i-a căzut din mână. Privirea pe care i-a aruncat-o lui Erik a fost de o sută de ori mai îngrozitoare decât oricare alta pe care o văzusem vreodată. Mă aşteptam la o nouă explozie de forţă, una care avea să dărâme întreaga clădire.

— Nu care cumva – a spus Jerome – să mai rosteşti numele ăsta, că-ţi smulg buzele.

Vorbise pe un ton jos, neutru, şi în el clocoteau mânia şi forţa pe care şi le reţinea.

Dacă aş fi fost acolo, aş fi icnit. Adevăratul nume al lui Jerome. Erik ştia adevăratul nume al lui Jerome. Eu folosisem nume false ca să mă pierd în mulţime şi să-mi uit identitatea. Dar îngerilor şi demonilor, numele le confereau putere. Aflat în mâinile cui trebuia, un nume putea fi folosit pentru a invoca sau a controla un nemuritor de rang înalt. De fapt, pentru ca Dante să-l poată invoca pe Jerome în primăvară, Grace trebuie să i-l fi dezvăluit.

Erik nu a tresărit din cauza faptului că Jerome era într-o dispoziţie ucigătoare.

— Presupun că aţi plecat să căutaţi ceva, a spus Erik.

— Da, a spus Jerome, imitând uşor tonul lui Erik. Îl „caut" pe sucubul meu.

Erik a ridicat uşor din sprâncene.

— Pe domnişoara Kincaid?

— Desigur! Pe cine altcineva? Teoretic, Jerome mai avea încă un sucub, pe Tawny, dar probabil că n-ar fi plecat în căutarea ei dacă ar fi dispărut. A mai scos o ţigară şi a aprins-o fără

brichetă. Ştii unde este? Şi nu care cumva să mă minţi. Dacă o ascunzi de mine, îţi smulg ficaţii şi limba ţi-o las la urmă.

— Se pare că smulsul de părţi ale corpului este laitmotivul serii răspuns Erik şi şi-a împreunat mâinile la spate. Nu, nu ştiu unde este domnişoara Kincaid. Nu ştiam că a dispărut.

Jerome a făcut un pas înainte, cu ochii mijiţi.

— Ţi-am spus să nu mă minţi.

— N-am niciun motiv să mint. Îmi place domnişoara Kincaid. Niciodată nu i-aş vrea răul. Dacă o pot ajuta, am s-o fac.

Erik îşi alesese cu grijă cuvintele. Pe mine se oferea să mă ajute, nu pe Jerome.

— A vorbit cu tine despre o anume forţă, despre un „cântec al sirenei" pe care îl auzea întruna, a spus Jerome, apoi i-a spus pe scurt despre ceea ce observase Roman când am dispărut eu. Ce ştii de lucrul ăsta? l-a întrebat. Ce fel de creatură era? Se alimenta din depresia ei.

Din momentul în care începuse visul ăsta, Jerome nu afişase decât furie şi semănase groază. Totuşi… în timp ce lansa întrebări, era de parcă ar fi bâjbâit. Sub toată mânia aia, se întrezărea disperare. Disperare şi frustrare, pentru că se afla într-o situaţie în care nu avea răspunsuri şi se simţea lipsit de putere. De regulă, demonilor nu le place să se simtă neputincioşi. Şi să apeleze la un om – unul care nici mai mult nici mai puţin îi ştia numele – trebuie să fi fost extrem de dureros pentru şeful meu.

Erik, un tip rasat ca de obicei, a rămas calm şi ceremonios.

— Sunt fiinţe care fac lucruri din astea, e adevărat, dar nu cred că a fost una dintre ele. Cred că a ales momentele acelea pentru că atunci era cel mai vulnerabilă. Era pur şi simplu o momeală, probabil că nu aşa se manifesta de fapt creatura sau vinovatul.

— Şi atunci ce creatură este?

Erik şi-a deschis larg braţele.

— Ar putea fi mai multe lucruri.

— În pizda mă-sii! a exclamat Jerome, a dat drumul la ţigară pe podeaua lui Erik şi a călcat apăsat pe ea.

— Nu mai sunteţi legat de ea?

— Corect.

— Nu-i mai simţiţi prezenţa şi nici nu o disimulează cineva din lumea voastră?

— Corect.

— Şi ştiţi sigur că nu a murit?

— Corect.

Ochii căprui ai lui Erik erau meditativi.

— Atunci probabil creatura este din afara lumii voastre.

— De ce – a spus Jerome sfârşit – îmi spune toată lumea lucruri pe care le ştiu deja?

Întrebarea i-ar fi putut fi adresată lui Erik, lui Roman sau în general. Demonul a mai scos o ţigară.

— Trebuie să vă gândiţi cine şi de ce ar vrea s-o răpească. Are duşmani. Nyx nu a fost prea încântată în urma ultimii ei vizite.

— Nyx e ferecată.

Jerome a vorbit de parcă ar mai fi spus lucrul ăsta de o sută de ori. De asemenea, aş fi pariat că i se mai puseseră întrebările astea tot de o sută de ori.

— Cel care v-a invocat, domnul Moriarty, nu a fost nici el prea încântat.

Deşi Erik şi-a menţinut aerul profesionist, buzele i s-au strâmbat uşor, de parcă ar fi mestecat o mână de pelin. Indifent de sentimentele lui faţă de demon, pe Erik şi pe Jerome îi unea ura faţă de Dante.

Asta l-a pus pe Jerome pe gânduri.

— Mă îndoiesc că la mijloc este magia umană, deşi mă gândesc că putea avea ajutorul cuiva, că doar şi-a mai căutat aliaţi şi până acum. Am să verific. Şi-a aruncat ţigara nou aprinsă şi a strivit-o şi pe asta. Indiferent de situaţie, tot nu-mi vine să cred că nu i-aş mai simţi prezenţa pe lumea asta.

— Poate că nu mai e în lumea asta.

Cuvintele lui Erik au plutit între ei preţ de câteva secunde.

— Nu, a spus Jerome într-un târziu. Multe persoane sunt interesate de ea, dar niciuna dintre ele n-ar face asta.

Am văzut pe faţa lui Erik că îi reţinuseră atenţia cuvintele „multe persoane sunt interesate de ea”. Însă nu a spus nimic şi a aşteptat următoarea afirmaţie cu greutate a lui Jerome. Care nu a avut chiar aşa de mare greutate.

— E timpul să plec, a spus demonul, probabil ca să aibă Roman timp să se agaţe de el.

Jerome s-a teleportat unde avea el de mers.

Iar eu? Ei bine, m-am întors în temniţa mea.

Capitolul 15

Era anul 1942 şi mă aflam în Franţa.

Nu voiam să fiu acolo. Nu-mi dorisem asta în ultimii cincizeci de ani, totuşi, cine ştie cum, Bastien tot reuşea să mă convingă să rămân. De asemenea, mai era şi faptul că arhidemonul în subordinea căruia ne aflam nu voia să plecăm. Îi plăcea felul în care colaboram. Echipele formate din incub şi sucub erau de regulă alcătuite la risc, dar noi eram excepţionali şi şefii noştri luaseră la cunoştinţă lucrul ăsta. Era bine pentru cariera noastră de slujbaşi ai iadului, dar nu şi pentru moralul meu.

Bastien nu înţelegea ce problemă aveam.

— Iadul nici măcar nu are nevoie de noi aici, mi-a spus într-o după ce mă plânsesem pentru a mia oară. Priveşte-o ca pe o vacanţă. Zi de zi sunt osândite mii de suflete aici.

Am mers spre fereastra magazinului nostru, am privit drumul aglomerat şi mi-am apăsat mâinile pe geam. Treceau biciclişti şi pietoni, toată lumea trebuia să ajungă undeva, repede. Putea fi orice zi obişnuită în Paris, dar nu era deloc una obişnuită. Nimic nu mai fusese obişnuit de când nemţii ocupaseră Franţa şi soldaţii împrăştiaţi pe stradă îmi păreau ca nişte lumânări aprinse în noapte.

Proastă comparaţie, am gândit. Lumânările implicau un pic de speranţă sau de lumină. Şi, deşi Parisul se descurca mai bine sub ocupaţie nazistă decât realizau majoritatea oamenilor, ceva se schimbase în oraş. Energia, spiritul… cum vrei să-i spui, avea o influenţă asupra ta. Bastien spunea că sunt nebună. Majoritatea oamenilor încă îşi vedeau de viaţa lor de zi cu zi. Lipsa mâncării nu era aşa de acută aici ca în alte părţi. Şi după ce ne luaserăm aspectul unor arieni tipici, cu părul blond şi ochii albaştri, am cam fost lăsaţi în pace.

Bastien tot îi dădea înainte cu mohoreala mea în timp ce umbla de colo-colo şi îl vedeam cu coada ochiului cum aranja suporturile pentru pălării. Îşi alesese drept profesie pentru identitatea asta pe cea de pălărier, poziţie bună, care îi permitea să cunoască parizience cu stare. Eu jucam rolul surorii lui, cum o făcusem adesea şi în alte situaţii, îl ajutam în magazin şi mă ocupam de casă. Era mai bine decât să lucrez în

sălile de bal sau prin bordeluri, ocupaţia noastră de mai demult din Franţa.

— Şi prietenul tău? m-a întrebat Bastien cu şiretenie. Tânărul Monsieur Luc?

Când a pomenit de Luc, m-am oprit din posomorâta cercetare a lumii de dincolo de prăvălia de pălării. Dacă venea vorba de lumânări aprinse în noapte, atunci Luc era lumânarea mea, una adevărată. Era un bărbat pe care îl cunoscusem de curând, lucra cu tatăl lui care era lutier. Negustoria lor avusese şi mai mult de suferit decât a noastră, întrucât piaţa obiectelor de lux se restrânsese în aceste vremuri pline de privaţiuni.

Însă Luc nu a părut niciodată că ar lăsa dificultăţile financiare să-l afecteze. Ori de câte ori îl vedeam, era mereu vesel, mereu plin de speranţă. Povara multelor secole de păcat şi întunecime începuse să-mi vină de hac şi prezenţa mea în Paris nu făcea decât să-mi înrăutăţească starea. Totuşi, Luc mă minuna. Faptul că reuşea să privească lumea cu un asemenea optimism, aşa de convins că binele avea să învingă… ei bine, era un concept de pe altă lume, unul care mă intriga. Nu puteam sta deoparte.

— Luc e altfel, am recunoscut când m-am întors în sfârşit dinspre fereastră. El nu are nimic de-a face cu asta.

Bastien a pufnit şi s-a sprijinit de perete.

— Cu toţii au de-a face cu asta, Fleur.

Fleur era supranumele pe care mi-l dăduse de-a lungul timpului, indiferent ce identitate adoptam.

— Presupun că încă nu te-ai culcat cu el, nu?

Drept răspuns, m-am întors din nou şi am tăcut. Nu, nu mă culcasem cu Luc. Dar aş fi vrut. Voiam asta din pornirea unei feme îndrăgostite de un bărbat, şi de asemenea din dorinţă sucubică de a sorbi energia şi de a degusta sufletul unui om aşa de bun. Până acum nu mai ezitasem niciodată. Ăsta era genul de bărbat pe care îl căutam întotdeauna. Chiar meseria îmi cerea să procedez aşa. Dar ceva din adâncul meu se schimba. Poate de vină erau vremurile sumbre, dar ori de câte ori îl priveam pe Luc şi vedeam puritatea pe care o emana, pe lângă iubirea şi încrederea în mine din ce în ce mai mare, pur şi simplu nu puteam s-o fac.

— Trece pe aici în seara asta, am spus într-un târziu, evitând întrebarea. Ieşim la plimbare.

— Oh, a spus Bastien. Am înţeles, la plimbare. Lucrul ăsta sigur o s-o impresioneze pe Theodosia.

Theodosia era arhidemoniţa noastră.

M-am întors brusc şi l-am fulgerat pe Bastien cu privirea.

— Nu e treaba ta ce fac eu! am exclamat. În plus, dacă asta e o „vacanţă”, cum spui tu, n-ar mai fi nevoie să fac rost de un suflet de calitate.

— Sufletele sunt pângărite în stânga şi-n dreapta pe aici, mi-a dat dreptate. Dar tot trebuie să mai faci şi tu rost de unul din când în când. Nu-ţi poţi petrece restul existenţei căutând numai din cei răi.

N-am mai vorbit cu el tot restul zilei şi, din fericire, după-amiază prăvălia s-a mai animat un pic. Aşa aveam amândoi de lucru, deşi număram minutele până avea să apară Luc în seara aia. L-a salutat politicos pe „fratele” meu şi am ieşit repede cu el ca să nu fiu nevoită să-i văd ochii lui Bastien, care mă privea cu tâlc.

Şi Luc ar fi putut trece drept fratele meu, judecând după părul auriu. Întotdeauna zâmbea când mă privea şi i se încreţea pielea în jurul ochilor albaştri pe care eu, în fanteziile mele îi asemuiam safirelor. M-a ţinut de braţ în timp ce înaintam prin mulţimea de oameni aflaţi în drum spre casă de la serviciu sau poate de amatori de distracţie nocturnă. Mi-a spus că sunt frumoasă şi am discutat apoi despre alte nimicuri: vremea, bârfele din cartier, treburile de zi cu zi…

Am mers până la urmă într-un parc micuţ al oraşului, un loc plin de alţi amatori de plimbări pe înserat, înainte de semnalul de stingere. Am găsit o zonă oarecum ferită printre nişte copaci şi ne-am aşezat pe iarbă. Luc avusese în tot acest timp un coş mic şi acum mi-a arătat conţinutul: produse de patiserie şi o sticlă de vin. Nu avea bani de aruncat pe asemenea lucruri, dar n-am protestat. Răul fusese deja făcut. Dacă îl întrebai pe el, orice avea de sacrificat în schimb merita sacrificat.

Mai avea o surpriză pentru mine: o carte. El şi cu mine făceam tot timpul schimb de cărţi şi când m-am aşezat pe iarbă şi am răsfoit-o, în adâncul meu a înflorit o linişte ciudată, dar care mă umplea de căldură.

— Data viitoare ar trebui să-ţi aduci şi vioara, am spus şi am lăsat cartea jos. Vreau să te mai aud cântând.

S-a întins lângă mine şi m-a prins de mână. Ne-am înlănţuit

degetele şi am privit cerul pe când căpăta nuanţe de purpură.

— Nu aici, a spus el. Nu vreau să ţin un concert în public.

— I-ai fermeca pe toţi, am spus. Întreg oraşul s-ar încolona şi ar dansa la porunca ta, de parcă ai fi fluieraşul din Hamelin.

A râs, un sunet auriu ca părul lui sau chiar ca soarele însuşi.

— Şi ce să fac eu cu ei?

— Încolonează-i şi trimite-i pachet ca să putem fi singuri.

— Suntem singuri, a spus, râzând din nou. Oarecum.

M-am rostogolit pe o parte şi m-am aplecat spre el. Pe lângă noi se adunau umbrele copacilor dimprejur.

— Destul de singuri.

Mi-am apropiat buzele de ale lui şi l-am sărutat, ceea ce ne-a surprins pe amândoi. Nu asta voisem să fac. Nu ne mai sărutaserăm până atunci. Mă ţinusem departe de el, ceea ce-mi atrăsese dojenile lui Bastien. Nu-mi puteam face curajul necesar pentru a-i lua lui Luc energia, scurtându-i viaţa. Totuşi, în momentul ăla nu ştiu ce m-a apucat. Poate că de vină era mohoreala mea de mai devreme, sau sentimentele din adâncul meu care aminteau în mod straniu de iubire. Indiferent de motiv, în momentul ăla nu mai conta că eram sucub.

Asta până să înceapă să curgă energia lui prin mine. Sărutările ne-au devenit mai intense şi buzele ne erau pline de dorinţă. Sufletul lui era aşa de strălucitor încât până şi sărutul acela era de ajuns ca să-i pot gusta din energie. Era minunat. Corpul îmi era cuprins de fiori şi de la influxul de energie, şi de la atingerea lui.

Mi-a cuprins talia cu braţul şi, fără să-mi dau seama ce fac, am început să-l deschei la cămaşă. M-a răsucit, aşa încât acum eu eram pe spate, şi şi-a lipit buzele de gâtul meu. Fustele până la genunchi din vremurile astea îi permiteau să-şi plimbe mâna pe piciorul meu, şi m-am lipit mai tare de el şi i-am tras de haine, în timp ce buzele lui înfometate coborau din ce în ce mai jos. În tot timpul ăsta, dulceaţa vitalităţii lui mă umplea, mă îneca.

Când buzele i-au ajuns între sânii mei, ceva l-a făcut să revină la realitate. S-a ridicat de pe mine, mi-a trecut mâna prin păr şi m-a privit în ochi.

— Dumnezeule, a spus. Nu putem face aşa ceva. Acum.

Mantra bărbaţilor plini de moralitate din întreaga lume.

— Ba da, am spus, surprinsă de tonul meu implorator.

Cuvintele îmi erau inspirate de afecţiunea faţă de el, nu de regulile iadului. Îl voiam aproape de mine, aveam nevoie de el.

A oftat.

— Suzette, Suzette. Şi eu vreau. Dar vreau să ne căsătorim. Nu pot face asta, nu-ţi pot face lucrul ăsta dacă nu ştiu că ai să fii soţia mea. Altfel nu este corect.

L-am privit, iar nesiguranţa se întrepătrundea cu dorinţa.

— Mă… mă ceri de soţie?

Luc s-a gândit o clipă şi apoi a zâmbit din nou, oferindu-mi un zâmbet din ăla plin de lumină care întotdeauna îmi făcea inima s-o ia la galop.

— Da, aşa cred. Va trebui să aşteptăm un pic, până o să am mai mulţi bani. Dar când are să se termine războiul, situaţia are se îmbunătăţească.

Războiul ăsta n-are să se termine niciodată, a gândit o parte posomorâtă din mine. Dar nu asta era problema în momentul de faţă, ci faptul că voia să se însoare cu mine. Era imposibil, desigur. Teoretic, mă puteam transforma ca să îmbătrânesc cu el, între timp făcându-mi şi treaba de sucub. Unii sucubi făceau chestia asta, şi de-a lungul secolelor avuseseră nenumăraţi soţi. Mulţi dintre ei nici măcar nu stăteau, ci dispăreau în ceaţă, căci jurămintele lor matrimoniale nu însemnau nimic.

Acum, în timp ce-l priveam şi îi vedeam ochii copleşiţi de iubire, simţeam cum mi se sfâşie inima în două. Dacă acceptam, avea să mă îmbrăţişeze din nou şi să facă dragoste cu mine. Dacă refuzam, n-ar fi făcut-o, nu din ciudă, ci pentru că aşa era onorabil să procedeze. Putea fi atât de simplu. Să accept. Să promit că aveam să mă căsătoresc cu el şi să-l am acum. Îmi potoleam foamea inimii, a corpului, şi îmi consolidam aprecierea iadului. Puteam pleca după ce ne căsătoream, sau şi mai simplu, rupeam logodna.

Tot ce aveam de făcut era să-i spun „da”, fără să vorbesc serios. Fără aşa ceva, sexul nu i se părea un lucru corect. Sincer, mă şi miram că nu insistase să aşteptăm până aveam să ne căsătorim. Promisiunea era de-ajuns, pare-se. Avea încredere în mine. Credea că eram o fată bună, un om cinstit. Dacă îi spuneam că îl iubesc şi că am să-i fiu veşnic credincioasă, atunci avea să accepte. Spune da.

Dar cuvintele mi s-au împotmolit pe limbă. Nu-l puteam minţi. Nu puteam permite să afle cât de josnică eram de fapt. Şi

în timp ce energia lui ardea în adâncul meu, am realizat că nu-i mai puteam fura şi alta. Deja mă măcina sentimentul de vină pentru ceea ce făcusem. Doar gustasem un pic, dar totuşi îi luasem din viaţă. Şi dacă apoi refuzam să mă mărit cu el după ce făceam dragoste, ar fi gândit că era rău ce făcusem, un păcat, o pată întunecată pe sufletul lui.

M-am strecurat de sub el şi m-am ridicat în capul oaselor.

— Nu, am spus. Nu mă pot căsători cu tine.

Nu i s-a şters expresia de fericire de pe chip.

— Nu trebuie să te hotărăşti acum. Şi nici măcar nu trebuie să… aibă legătură cu asta, a spus şi a făcut un gest spre locul de pe iarbă în care stătusem eu. După cum am spus, nu ne putem căsători prea curând.

— Nu, am repetat cu inima strânsă de durere. Nu mă pot… nu mă pot căsători cu tine. Niciodată.

Nu vreau să te rănesc. Îmi pasă prea mult de tine. Nu-ţi pot lua lumina de pe această lume.

Trebuie să fi văzut ceva pe faţa mea, ceva ce l-a făcut să înţeleagă ce spusesem. Zâmbetul i-a pălit. Soarele a fost acoperit de nori şi mie mi s-a frânt inima. M-am ridicat repede, căci dintr-odată îmi era imposibil să-l privesc. Ce era cu mine? Nu ştiam. Ştiam doar că nu mai puteam sta acolo. Nu mai puteam rămâne să-l privesc cum suferă. Dacă rămâneam, aş fi început să plâng. Deja simţeam lacrimile cum îmi umplu ochii.

— Suzette, nu pleca!

Am plecat grăbită, dar în curând l-am auzit venind în urma mea. Nici după ce-l respinsesem nu părea mânios. Era preocupat, îngrijorat din cauza mea, şi uram şi mai tare lucrul ăsta. Mi-aş fi dorit să-l înfurii. Dar nu, chiar şi ceva de felul ăsta… avea să-l facă să sufere, dar totuşi m-ar respecta şi pe mine şi alegerea pe care o făcusem.

Şi ăsta era motivul pentru care trebuia să mă feresc de el. Nu doar acum, ci întotdeauna. Acum înţelegeam că nu puteam avea în preajma mea un om la care ţineam. Nu puteam suporta gândul că făceam să sufere un om pe care îl iubeam. Nu puteam suporta gândul că osândeam un suflet bun. La un moment dat şi cine ştie cum, după secole în care le făcusem rău altora fără să-mi pese, devenisem un sucub cumplit de neobişnuit. Cum se întâmplase şi când? Cu Niccolo? Oare treptat toate vieţile şi sufletele pe care le rănisem îmi veneau

de hac?

Pornisem înapoi spre prăvălia de pălării. Bastien şi cu mine locuiam deasupra ei. Încă îl mai auzeam pe Luc în urma mea, îmi striga că nu se întâmplase nimic. Ştiam că dacă ajungeam în casă, nu avea să dea buzna după mine. Probabil că avea să bată politicos la uşă, dar apoi avea să plece dacă îi spunea Bastien.

Am luat-o pe o scurtătură, mergând prin spatele unor clădiri din apropierea străzii principale. Ştiam bine drumul, dar acum era întuneric, ceea ce-mi limita destul de mult vizibilitatea încât să nu-l văd pe soldat până să mă lovesc direct de el. Era aşa de nemişcat şi de solid încât am simţit de parcă aş fi intrat din greşeală într-un zid al clădirii. M-am dat pe spate şi m-a prins de umăr.

— Atenţie, a spus. Vorbea franceză cu un accent greoi, german, dar vorbea bine. Să nu păţeşti ceva.

Era un uriaş, tânăr şi atrăgător. Nu-mi dădeam seama în lumina difuză, dar uniforma lui mă făcea să cred că era un soi de ofiţer. Îmi zâmbea şi nu-mi dăduse drumul la umăr.

— Mulţumesc, am spus cu sfială.

Am încercat să mă dau înapoi cu graţie, dar strânsoarea lui era serioasă.

— N-ar trebui să fii deloc aici, a adăugat. Este periculos. Mai ales că mai e puţin şi se dă semnalul de stingere.

Mai era mult până să se dea stingerea, deşi cerul se întunecase. În timp ce vorbea, mă privea cu atenţie. Pe când fugisem, fusta îmi coborâse la loc, dar mi se descheiaseră câţiva nasturi cât fusesem cu Luc şi nu mi-i încheiasem la loc, ceea ce oferea o privelişte pe cinste asupra sutienului şi decolteului meu.

— Stau chiar acolo, am spus. Am să… am să plec acum.

Mâna lui mi-a rămas înfiptă unde era, dar mâna cealaltă mi se strecurase prin deschizătura bluzei şi-mi trasa conturul sânului. Minunat! După revelaţiile profunde şi traumatizante din seara asta despre viaţa blestemată a unui sucub, ultimul lucru de care aveam nevoie era să mă aleg pipăită de către un nazist.

Ştergeţi ce-am spus ultima oară. Era şi altceva mai rău de atât.

— Dă-i drumul.

Glasul lui Luc a răsunat în urma mea şi am tresărit. Sperasem că îl pierdusem în fuga mea, dar dacă mă văzuse venind în direcţia asta, ar fi putut bănui pe ce drum o luam spre casă.

— Pleacă, a spus ofiţerul. N-are nicio legătură cu tine.

Luc avea pumnii strânşi.

— Dă-i drumul, a repetat. N-am să-ţi mai spun încă o dată.

Ofiţerul a scos un râs aspru, cumplit.

— N-o să-mi spui nimic.

M-am străduit să-l zăresc pe Luc cât încă eram în strânsoarea ofiţerului.

— Pleacă, i-am spus. Mă descurc. O să fie bine.

— Deşteaptă fată, a spus neamţul.

Luc s-a aruncat asupra lui şi am fost împinsă într-o parte când cei doi bărbaţi au început să se înhaţe unul pe celălalt. Eu priveam îngrozită. Totul s-a petrecut aşa de repede încât abia am avut timp să-mi dau seama ce văd. Luc era puternic şi rapid, dar tipul celălalt era uriaş – şi avea un cuţit. I-am văzut scânteierea în lumina care mai rămăsese şi apoi corpul lui Luc a înţepenit. Ofiţerul s-a dat înapoi şi a scos lama din abdomenul lui Luc.

Am ţipat şi am încercat să fug spre el, dar braţul nazistului m-a oprit, înşfăcându-mă încă o dată. Luc şi-a dus mâinile la abdomenul din care îi curgea sânge. Şi-a coborât neîncrezător privirea, de parcă ar fi aşteptat ca cineva să spună că e o glumă, şi apoi a căzut la pământ. Am încercat din nou să scap de atacatorul meu, dar n-am putut. Ochii lui Luc s-au înălţat spre mine, deşi buzele lui nu reuşeau să rostească niciun cuvânt în timp ce zăcea pradă agoniei şi viaţa i se scurgea din corp.

Gata, a spus ofiţerul german şi m-a lipit de pieptul lui. Acum nu ne mai distrage nimic.

Cuţitul îi dispăruse în locul din care îl scosese şi mâna în care îl ţinuse, mâna care îl înjunghiase pe Luc, mi se vâra iar sub bluză.

L-am auzit pe Luc scoţând un sunet înăbuşit când ofiţerul mi-a smuls şi ultimul nasture. Mi-am revenit suficient din şoc încât să-mi amintesc că puteam riposta. Mă puteam transforma într-un om de două ori mai mare decât tipul ăsta…

Poc! Capul nazistului a zvâcnit în faţă când ceva l-a lovit din spate. Mi-a dat drumul din strânsoare şi a căzut la pământ, inconştient. Bastien era în spatele lui, cu un calapod pentru pălării, un obiect greu, rotunjit, de lemn folosit la confecţionarea pălăriilor.

— Ţi-aş recunoaşte ţipătul dintr-o mie, a spus el.

Nu aveam timp de glumele lui şi nici de mulţumiri. M-am lăsat în genunchi lângă Luc şi mi-am scos jacheta, încercând înnebunită să-i opresc sângerarea cu ea. Era conştient încă şi ochii lui îmi privea faţa, animaţi încă de speranţa şi iubirea care îl caracterizau. Bastien a îngenuncheat lângă mine, cu un chip solemn.

— Niciun leac omenesc nu poate vindeca aşa ceva, Fleur, a spus uşor.

— Ştiu. Ştiusem lucrul ăsta imediat ce-l văzusem pe Luc căzând. De-aia nu-l trimisesem pe Bastien după ajutor. Doamne, nu poate fi adevărat.

— Sunt… bine.

Abia îi auzeam glasul lui Luc şi aveam sentimentul că se îneca cu sângele.

— Eşti în siguranţă… atât contează…

A tuşit din nou şi de data asta chiar i-am văzut sânge pe buze.

— Nu, nu, am spus. N-a meritat. N-a meritat. N-ar fi trebuit să se întâmple nimic din toate astea!

Era vina mea. Numai vina mea. Luc venise să mă salveze de neamţ. Dădusem peste neamţ pentru că fugisem de Luc. Şi fugisem de Luc pentru că, dintr-odată, mă agăţasem de un principiu moral şi refuzasem să mă culc cu el. Dacă aş fi dat… dacă aş fi spus pur şi simplu că am să mă căsătoresc cu el şi m-aş fi înfruptat cum ar fi trebuit s-o facă un sucub, nu s-ar mai fi întâmplat niciodată lucrul ăsta. Acum am fi stat întinşi pe iarbă, goi, îmbrăţişaţi. În schimb, murise pe aleea asta din cauza mea, din cauza slăbiciunii mele. Eram un sucub care încercase să se poarte ca un om şi mă descurcasem execrabil în amândouă cazurile.

Luc nu mai putea vorbi acum. Îmi spunea totul din ochi în timp ce mă privea, de parcă aş fi fost un înger trimis să-l ducă acasă. Bastien mi-a dat cu cotul.

— Fleur, o să mai trăiască ceva timp. Ştii doar cât durează în cazul unei răni la abdomen. E un chin.

— Ştiu, am mârâit, înăbuşindu-mi un hohot de plâns. Nu trebuie să-mi spui.

— Poţi să-i pui capăt, a spus Bastien pe un ton grav. Să-i uşurezi suferinţa.

L-am privit neîncrezătoare.

— Şi ce te aştepţi să fac? Să iau cuţitul şi să-l termin?

A clătinat din cap.

— Mai are numai un firişor de viaţă, Fleur. Numai un firişor. Nu va trebui să faci prea mult.

Nu am înţeles imediat. Când însă am înţeles, am simţit că mi se cască ochii.

— Nu… nu pot…

— Şi aşa o să moară, a spus Bastien. Depinde de tine să fie mai repede… şi mai dulce…

Încă mai clătinam din cap, dar cuvintele lui Bastien îmi pătrunseseră în suflet. Avea dreptate. Avea dreptate şi îl uram pentru asta. M-am întors dinspre Bastien şi l-am privit din nou pe Luc, pe care îl mângâiam pe frunte. Avea încă privirea aţintită în sus, asupra mea. Pe obraz i-a căzut o picături de apă şi am realizat că era o lacrimă de-a mea.

— Rămas-bun, Luc, am spus uşor.

Aveam senzaţia că ar trebui să-i mai spun un milion de alte lucruri, dar nu puteam rosti cuvintele. În loc de asta, m-am aplecat spre gura lui. Mi-am lipit bine buzele de ale lui, deşi nu mai păstram pasiunea animalică de mai devreme. De data asta era mai delicat, şoapta unui sărut.

Dar, după cum spusese Bastien, nu a durat prea mult şi dulceaţa argintată a energiei lui s-a scurs în mine. Era la fel de pură şi de desăvârşită ca mai devreme şi s-a risipit repede. Am absorbit-o şi m-am îndreptat, exact când Luc îşi dădea ultima suflare. Ochii care mă priviseră cu atâta adoraţie nu mai vedeau nimic acum. M-am ridicat în fund şi m-am sprijinit de Bastien.

— L-am omorât, am spus şi deja nu-mi mai reţineam lacrimile.

— Ba tu i-ai adus pacea. Ai fost îngerul lui.

Era ca un straniu ecou al gândurilor mele de mai devreme.

— Nu mă refer la asta… ci mai înainte. N-ar fi trebuit să fie aici. Este aici din cauza… din cauza mea. Dacă m-aş fi culcat cu el, nu s-ar fi întâmplat lucrul ăsta. Dar n-am putut. N-am vrut să-l rănesc… n-am vrut să-l pângăresc… şi apoi s-a întâmplat asta…

Bastien m-a cuprins cu braţul.

— Dacă ajută la ceva, află că sufletul lui nu are să meargă la ai noştri.

Mi-am afundat faţa în umărul lui.

— E vina mea. E vina mea… Ar fi trebuit să fac ce era menirea mea să fac. Eram pregătită, dar apoi mi-a cerut să mă căsătoresc cu el, la naiba! Ar fi trebuit să accept. Ar fi trebuit să mint. Ar fi fost mai bine pentru toată lumea. Nu ştiu cum s-a întâmplat lucrul ăsta…

— S-a întâmplat pentru că te apropii prea tare de ei, a spus Bastien. Era neînduplecat, dar se străduia să fie delicat. Bărbaţii ca el… oricine de felul ăsta… te farmecă, Fleur. Te ataşezi de ei şi apoi ai de suferit.

— Sau îi fac eu pe ei să sufere, am şoptit.

— Trebuie să rămâi indiferentă.

— E din ce în ce mai rău, am spus. De fiecare dată îmi este din ce în ce mai greu. Nu înţeleg. Ce mi se întâmplă? Ce e în neregulă cu mine?

— De vină e nemurirea, a spus cu înţelepciune. Sunt prea mulţi ani.

— Ce ştii tu? Tu eşti mai tânăr decât mine.

Bastien m-a ajutat să mă ridic, deşi nu voiam să-i dau drumul lui Luc.

— Ştiu că nu poţi continua să faci asta. Ascultă ce ţi-am spus eu: nu te ataşa de cei buni. Indiferent de situaţie, n-are să se sfârşească bine.

— N-am să mă mai apropii deloc de cei buni, am spus cu un glas pierit. Gata. Mă feresc de tot de ei.

Aerul de bunătate al lui Bastien s-a risipit.

— E ridicol, a spus el ironic. Tu n-ai ascultat ce-am spus mai devreme? Nu poţi alerga toată eternitatea după bărbaţi imorali. Aşa nu ţi-ai procura niciun pic de energie şi ar trebui s-o faci la două zile.

L-am privit pe Luc, Luc care mă iubise şi fusese ucis din cauza mea. Era vina mea, numai vina mea.

— Gata, am spus. N-am să mai rănesc niciodată pe nimeni în felul ăsta.

Când m-am întors în cutia din întuneric, nu am avut nevoie de Oneiroi să mă lumineze. Tot ce apăruse în visul ăsta fusese adevărat, cu excepţia părţii de sfârşit. Aia fusese o minciună. Continuasem să rănesc oamenii, iar şi iar.

Capitolul 16

De fapt, dacă te gândeai mai bine, ceea ce trăiam nu diferea foarte mult de moarte. Întotdeauna se spune că ţi se derulează toată viaţa prin faţa ochilor, şi aşa a fost şi pentru mine. Sub forma unui vis după celălalt. Am retrăit cele mai dureroase momente din viaţa mea, vise adevărate în care făcusem lucruri îngrozitoare şi în care văzusem cum celor pe care îi iubesc li se fac lucruri îngrozitoare. Mi-au mai fost arătate şi alte „realităţi” care nu se petrecuseră niciodată. Într-una din ele, afecţiunea pe care mi-o arătase de curând Roman s-a dovedit a fi o înşelătorie. Era o prefăcătorie ca să mă pedepsească pentru rolul pe care îl jucasem în moartea surorii lui. Numai că nu şi-a îndreptat atacul direct spre mine, ci asupra tuturor prietenilor mei, muritori şi nemuritori deopotrivă. L-am urmărit cum îi ucide unul după altul, ignorându-mi rugăminţile de a mă omorî pe mine în schimb.

Oneiroii se agăţau de faptul că mă afecta mai degrabă suferinţa celor dragi mie decât a mea. Mă batjocoreau şi pretindeau că furia lui Roman era o viziune a viitorului care ieşise pe poarta din corn. Nu credeam… cel puţin aşa aveam impresia. Nyx putea vedea viitorul. Oare puteau şi ei? Sau erau poate în contact cu ea, în ciuda întemniţării? Raţiunea ceda în faţa paranoiei pe măsură ce eram lipsită din ce în ce mai mult de esenţa mea. Au început chiar să mă îngrozească şi visele adevărate din lumea muritorilor, cele în care apăreau prietenii mei. Nu mai erau o alinare, mă afundau şi mai tare în beznă. Căci, după cum anticipaseră Oneiroii, nu părea să se întrevadă nicio şansă de salvare la orizont.

Totuşi, am continuat să visez…

***

Roman, Hugh şi vampirii erau într-o furgonetă. La volan era Peter şi ceasul de pe bord indica ora două dimineaţa. Nu vorbea nimeni în spaţiul restrâns şi deci nu-mi dădeau niciun indiciu despre ce se petrecea. Farurile le-au luminat un indicator aflat pe autostradă ce indica ieşirea spre Idaho State Route 41. Idaho?

— Schimbi şi tu postul ăla de radio? a întrebat Hugh. Urăsc emisiunile cu vorbărie.

— Asta pentru că ai putea învăţa ceva din ele? a replicat Peter.

— Pentru că încerc să stau treaz.

— E o regulă a şoselelor: şoferul e stăpân pe radio.

— Unde scrie?

— Gata, a spus Roman.

I se simţea oboseala în glas, faţa îi părea şi mai obosită. Dădea impresia că nu dormise prea mult, dar, ţinând cont de oră, nu era nicio surpriză. A deschis o hartă şi apoi a citit de pe o bucată de hârtie cu nişte note mâzgălite pe ea.

— Ar trebui să fie următoarea ieşire, a spus.

— Cum de-a dat Carter de individul ăsta? a întrebat Cody.

— Nebănuite sunt căile lui Carter, a spus Hugh. Beţii vârtoase, tutun la greu, genul ăsta de căi nebănuite.

— Mda, dar dacă ştia, de ce nu i-a spus lui Jerome?

— Pentru că Jerome ar trece la rupt de oase dacă ar afla. Carter, în schimb, presupun că e adeptul discreţiei, o face ca pe un gest de compasiune. Doar e înger, mă-nţelegi.

— Ah, aşa-i.

Cody părea să fi uitat. Era o greşeală uşor de făcut.

— Jerome ne rupe şi nouă oasele dacă află ce facem, a avertizat Peter.

— El e cu capul în nori acum. Crede că i-am luat urma unui vampir.

— Asta e ideea, a spus Peter. Dacă află că l-am minţit…

— N-o să afle, l-a întrerupt Roman nerăbdător. Nu şi dacă luăm de la tipul ăsta ce ne trebuie şi o ştergem. Asta e, ia-o pe ieşirea asta.

Peter a cotit pe ceea ce cu greu putea trece drept drum. Nu era niciun fel de firme şi un singur felinar lumina o intersecţie, înainte ca bezna să înghită totul. Roman a continuat să dea indicaţii, prilej cu care se afundau din ce în ce mai tare în peisajul rural.

— Nu-i poţi face nimic, a spus Hugh, sucindu-şi gâtul ca să-l privească pe Roman pe bancheta din spate. Numai să dai vreun semn de putere pe teritoriul altui demon şi eşti mort, şi probabil că noi împreună cu tine.

— Tu mă crezi prost? a întrebat Roman.

— Nu tocmai. Dar eu chiar cred că-ţi ieşi repede din fire, nu eşti în stare să-ţi controlezi pornirile şi ai face orice pentru

Georgina.

Mă aşteptam ca Roman să nege totul, sau cel puţin ultima parte, dar nu a spus nimic. S-a lăsat din nou liniştea până când în sfârşit Roman a arătat spre o alee îngustă, acoperită cu pietriş. Era aşa de greu de văzut încât Peter a trecut pe lângă ea, a frânat cu scârţâit şi a dat înapoi. Au parcat aproape de capătul aleii şi au pornit pe ea. Atunci am văzut că spatele furgonetei avea geamuri fumurii şi aş fi pus pariu că vampirii îşi aveau sicriele acolo, în cazul în care era nevoie să circule pe timpul zilei. Aici, în pustietate, cerul era presărat cu stele şi insectele nocturne ţeseau o simfonie de sunete. S-a zărit conturul vag al unei case. Nu era nicio lumină înăuntru.

— Putem să acţionăm în stilul trupelor SWAT? a întrebat Cody nerăbdător. Înconjurăm casa şi ne năpustim înăuntru.

— Nu cred că e nevoie, a spus Roman.

A dat scurt un picior în uşă, care s-a cutremurat, dar nici vorbă să se spargă ca-n filmele de acţiune. Pentru că îşi reţinea puterile de nephilim, avea aceleaşi capacităţi ca cele ale unul om.

Peter a oftat.

— Permite-mi.

I-a luat locul lui Roman, a dat şi el un picior şi de data asta uşa chiar a cedat şi s-a dat de perete. Dat fiind comportamentul lor de prostuţi, era uşor să uiţi uneori că şi Cody şi Peter aveau reflexe extraordinar de bune şi o putere mult superioară. Peter s-a dat înapoi şi şi-a curăţat pantalonii de aşchiile de lemn.

Cei patru au intrat şi în fundul casei s-a aprins o lumină.

— Ce mama dracu'? a întrebat o voce.

Într-adevăr, ce mama dracu'? în cameră a intrat Dante.

Le-a aruncat o privire prietenilor mei şi a spus:

— Rahat!

Apoi a pornit glonţ spre camera din care venise, fără îndoială ţinta lui fiind o fereastră. Însă era prea lent. Într-o clipită, Cody l-a luat pe Dante de gulerul cămăşii şi l-a tras înapoi în camera de zi, aruncându-l pe fostul meu iubit pe un scaun. Dante a dat imediat să se ridice, a observat cum au strâns prietenii mei rândurile în jurul lui şi s-a răzgândit.

A oftat.

— Ştiam eu că asta are să se întâmple într-o bună zi. De ce n-a venit şeful vostru personal? L-a privit pe Roman. Pe tine nu

te-am mai văzut pe undeva?

Dante îl văzuse pe Roman pe o plajă când l-am salvat pe Jerome de la invocare. Fusese niţel haos, aşa că nu mă mira că Dante nu-şi mai amintea prea bine, mai ales că fusese bătut de către un demon.

— N-am venit pentru chestia cu Jerome, a izbucnit Hugh. Apoi s-a mai gândit un pic. De fapt, ba da, dar nu din motivele la care te gândeşti tu.

— Răspunde-ne la întrebări şi poate mai apuci o zi, a spus Peter.

Se pare că încă mai mergeau puternic pe formula filmelor de acţiune.

— Unde e Georgina? a întrebat Roman.

Era interesant faptul că, ori de câte ori gaşca mea interoga pe cineva, prima opţiune de întrebare era asta, în loc de „Ştii unde e Georgina?" Când erai în slujba iadului, toată lumea era vinovată până la proba contrarie.

De pe faţa lui Dante s-a mai şters frica şi şi-a luat obişnuita mină cinică. Şi-a dat părul brunet ciufulit de pe faţă.

— În Seattle, şi-o trage cu scârba aia de scriitor.

— Nu, a spus Roman.

— Nu ce? Nu e în Seattle sau nu şi-o trage cu scriitorul? Dante a ridicat dintr-o sprânceană. Şi tu cine eşti, mă rog frumos?

— Omul cu muşchii, a spus Hugh sec. Georgina a dispărut, ia-o de unde nu-i. Şi dacă există cineva care are motiv s-o vadă dispărută… – a făcut o pauză şi l-a privit neliniştit pe Roman – … tu eşti ăla.

— Nu sunt genul de magician care scoate iepuri din joben. Sau îi face să dispară. Dante căpăta din ce în ce mai multa încredere acum că ştia că Jerome nu avea să-l trimită pachet în genunea cu cazne a iadului. Dacă nu daţi de ea, întrebaţi-l pe arhidemonul ei. El ştie, asta dacă nu cumva a fost invocat din nou.

— Nu ştie, a spus Cody. Dar poate că deja erai la curenit cu treaba asta.

Dante şi-a dat ochii peste cap.

— Vă închipuiţi că am să mă apropii de Seattle cât timp e pus un preţ pe capul meu? Credeţi că mă ascund la dracu-n praznic pentru că aşa vreau eu? Singura mea şansă e să fac farmece şi

să le torn minciuni turiştilor care vin prin Coeur d'Alene despre viitorul care îi aşteaptă.

— Ar fi trebuit să vină şi Carter cu noi, a spus Hugh exasperat. Ar fi trebuit să ştie şi el asta după ce ne-a trimis aici.

Dante s-a crispat şi aroganţa i-a pierit.

— Ştie îngerul ăla unde sunt? Atunci probabil că ştie şi Jerome.

— Îi ascunde lucrul ăsta. Deocamdată. Peter vorbea încă pe tonul ăla melodramatic. Dar se schimbă situaţia dacă nu ne ajuţi.

— Nu ştiu unde e, în pizda mă-sii de treabă. V-am spus: nu pot face un sucub să dispară.

Roman l-a luat pe Dante de gât, cam cum ar fi făcut Jerome. Chiar şi fără puteri supranaturale, Roman tot era puternic.

— Ai mai umblat în cârdăşie cu nemuritori. Ai putea să repeţi figura şi să-i pui pe ei să facă treaba murdară.

— Dacă îmi mai arăt mutra unui nemuritor, sunt mort, a spus Dante sufocându-se.

Roman l-a fixat pe Dante cu o privire sumbră care mi-a amintit de vremea în care încercase să mă omoare pe mine. Şi în care chiar mă omorâse într-unul din visele recente ale Oneiroilor. Într-un final, Roman i-a dat drumul. Uluit şi frecându-şi gâtul, Dante a întrebat din nou:

— Cine eşti?

Cody i-a privit pe ceilalţi.

— Crezi că minte?

— Nu m-ar mira, a spus Hugh. Şi-a încrucişat braţele pe pieptul lat. Dar ne poate fi de folos. Ce ar putea face un sucub să dispară?

— Ce-mi iese dacă vă ajut? a întrebat Dante cu şiretenie.

Ei da, ăsta era fostul meu iubit, mereu în căutarea avantajului propriu.

— Nu-l sunăm pe Jerome, a mârâit Peter.

De data asta, mânia din glasul lui nu era de recuzită. Era pe bune, un lucru care îmi amintea că de fapt chiar era un vampir care putea frânge cu uşurinţă gâturi.

Chestia asta l-a făcut pe Dante să devină sprinţar.

— Bine. Nu că mi-ar păsa mie ce i se întâmplă pupezei ăleia. Cum a dispărut?

Povestea a fost din nou împărtăşită, lucru care începea să mă

întristeze, în mare măsură pentru că toată lumea părea să scoată în evidenţă cât de deprimantă şi de mizerabila era viaţa mea.

— A fost o momeală, a spus Dante sigur pe el.

— Ştim asta, a spus Roman. Ne-a zis Erik.

Dante s-a încruntat când a auzit numele cuiului din talpa lui.

— Normal. Mă şi mir că mai aveţi nevoie de mine având la dispoziţie înţelepciunea lui neţărmurită.

— Ce-ar fi putut-o ademeni? a întrebat Peter, fără îndoială întrerupându-l pe Dante, ca să nu-l mai întrebe încă o dată pe Roman cine era.

— O mulţime de lucruri, a spus Dante. Orice ar putea crea o momeală, dar asemenea viziuni ar avea cel mai probabil legătură cu visele. Iar aţi scăpat-o pe Nyx?

— Nu, a spus Hugh.

Dante a ridicat din umeri.

— Atunci căutaţi altceva ce poate controla visele, încercaţi poate…

Mă aflam în satul în care crescusem.

Trecerea era aşa de bruscă încât, pentru o clipă, m-a cuprins ameţeala. Nici măcar nu fusese o tranziţie, nicio fragmentare a imaginii, nicio trecere lentă spre beznă, ci o întrerupere rapidă, ca într-un film, ca într-un montaj făcut de mântuială.

Mi-am aruncat privirea împrejur şi am văzut din nou locul care mă chinuise aşa de tare. M-am întrebat ce altceva mai aveau să-mi arate Oneiroii aici şi de ce venisem aşa de brusc. Deja retrăisem falsele acuzaţii de la nuntă. La un moment dat, chiar mă făcuseră să visez povestea adevărată despre felul în care infidelitatea mea mă făcuse să-mi vând sufletul. Probabil că acum mă mai aştepta încă o grozăvie inventată. Lumea s-a rotit în jurul meu, clădirile şi oamenii se prindeau într-un vârtej ce mă ameţea.

— Te simţi bine? a întrebat un glas.

M-am întors, peisajul s-a mai liniştit un pic şi m-am trezit că priveam chipul unui moşneag. Pe fruntea brăzdată de riduri se întindeau sprâncenele stufoase, întunecându-i aproape ochii căprui-închis.

— Da… sunt bine. M-am încruntat şi l-am mai privit o dată. Gaius?

A ridicat din sprâncene.

— Ne cunoaştem?

Am făcut ochii mari, incapabilă să vorbesc pentru o clipă. Îl cunoşteam pe Gaius de când începusem să merg în picioare. Era fierar şi braţele lui musculoase stăteau mărturie. Dar era tânăr ultima oară când îl văzusem eu, un bărbat în puterea vârstei. Cuvintele mi s-au revărsat necontrolate pe buze, cuvintele pe care le spusesem şi când trăisem lucrul ăsta pentru prima oară. Era o amintire adevărată. Până acum.

— Ne-am cunoscut cu foarte mult timp în urmă, am spus.

A chicotit.

— Fătuţă, mi-aş aminti de tine. Şi pentru tine „cu foarte mult timp în urmă" se poate să însemne doar câţiva ani.

Atunci am devenit conştientă de corpul meu şi ştiam cum arăt chiar şi fără oglindă. Îmi schimbasem aspectul chiar înainte să intru în sat şi-mi luasem forma pe care jurasem că n-aveam s-o mai iau niciodată. Şi de fapt, după ziua asta, nu aveam s-o mai iau niciodată. Purtam corpul meu iniţial, cel al Lethei, fata de cincisprezece ani, prea înaltă şi cu părul bogat, brunet şi încurcat. Venisem să aflu ceva, ceva ce trebuia să ştiu neapărat.

Am dat slab din cap către Gaius. Şi eu cea din trecut eram la fel de şocată ca cea din prezent de amprenta pe care şi-o lăsase timpul asupra lui. Cât trecuse de când devenisem sucub şi-mi părăsisem satul? Treizeci de ani?

— Mi-aţi putea spune… e vreun om aici… un pescar pe nume Marthanes? Mai locuieşte familia lui aici?

— Sigur, a spus el. În aceeaşi casă în care a locuit dintotdeauna, dincolo de…

— Ştiu unde este, am spus iute.

A ridicat din umeri, fără să-i pese de întreruperea mea.

— Dar pesemne că e jos, în golf. E prea bătrân să mai lucreze, dar jură că ginerii lui nu se descurcă fără el.

Gineri. Desigur. Surorile mele trebuie să se fi căsătorit cu mult timp în urmă.

— Mulţumesc, am spus şi am pornit la drum. Mă bucur că v-am revăzut.

Mi-a aruncat o privire uimită, dar n-a mai spus nimic.

Am pornit spre golf, unde apa era de un albastru aşa de aprins, cu nuanţe de verde, încât părea realizat prin procedeul tehnicolor. Desigur, nimic din natură nu putea crea o asemenea

frumuseţe. În timp ce mă priveam, simţeam cum mă cuprind aleanul şi nostalgia.

Târgul era aglomerat la amiază şi am recunoscut mai multe chipuri decât mă aşteptasem. Copii pe care îi cunoscusem şi care deveniseră adulţi, adulţi pe care îi cunoscusem şi acum se aflau la vârsta senectuţii. Portul era şi el la fel de aglomerat cu corăbii din care erau încărcate şi descărcate bunuri ce făceau comerţul din zona Mediteranei să fie înfloritor. Mi-a luat ceva timp să dau de tata şi aici mi-am atras mai multe priviri decât îmi atrăsesem în sat. Femeile nu prea călcau pe aici, preferau să evite marinarii şi muncitorii cei din topor. Am dat de tata, căci i-am auzit vocea, striga ordine, exact cum făcea în tinereţea mea.

— Încerci să-mi iei pielea? Ce faci toată ziua? Nepoata mea ar prinde atâta peşte doar plimbându-se pe plajă!

Striga la un bărbat pe care nu-l cunoşteam, cu un aer sfios şi speriat, care îi arăta bruma de peşti pe care pare-se că-i prinsese azi. M-am întrebat dacă era cumva bărbatul vreuneia dintre surorile mele. Bărbatul a promis că are să se descurce mai bine pe viitor şi a spălat putina.

— Ta… Marthanes?

Tata s-a întors când m-am apropiat şi am încercat să nu icnesc. Asemenea lui Gaius, timpul îl însemnase şi pe pescarul Marthanes. Oare câţi ani avea acum? Şaizeci, şaptezeci? Pierdusem noţiunea timpului de când devenisem nemuritoare.

— Ce vrei? a izbucnit. Nu mai am nevoie de bulendre. Dacă-ţi cauţi de lucru, treci pe la Claudius. Nu s-a mai culcat cu femeia lui de zece ani. Da’ nu-l condamn. La ce zgripţuroaică de femeie are…!

Poate că bătrâneţea îi albise şi-i rărise părul, poate că avea faţa brăzdată de riduri, dar tata încă avea limba ascuţită.

— N… nu. Nu de-aia am venit. Te-am cunoscut… acum câţiva ani.

S-a încruntat şi m-a studiat din cap până-n picioare.

— Nu te-am văzut în viaţa mea. Sunt destul de sigur că mi-aş aduce aminte de o aşa prăjină de fată.

Fiind sucub, puteam deveni femeia visurilor oricărui bărbat, luând aspectul unei femei a cărei frumuseţe nu se putea descrie în cuvinte. Totuşi, chiar şi având abilitatea asta, încă mă dureau remarcile despre înălţimea mea.

— Ei, eu îmi aduc aminte de dumneata. Când am văzut că privirea i se mută neliniştită spre muncitorii lui, am întrebatŞ Cunoşti un muzicant pe nume Kyriakos? Să fie de vârsta mea, ăăă, adică cu vreo treizeci de ani mai mare decât mine. Mai demult locuia în sudul oraşului.

Tata a pufnit.

— Despre Kyriakos ăla vorbeşti? Nu e deloc muzicant. A luat negoţul lui taică-său când a murit. Se descurcă binişor, deşi îmi cere nişte preţuri absurde pentru peşte.

— Locuieşte în aceeaşi casă?

— Adică în casa lui taică-său? Da. Cum ai zis tu, în sud.

De-acum, neliniştea lui tata era palpabilă. Nu mă cunoştea, aşa că nu avea nicio treabă cu mine.

— Mulţumesc, am spus.

Mă pregăteam să adaug că mă bucur că l-am văzut, cum îi spusesem şi lui Gaius, dar tata dispăruse înainte să apuc.

Cu inima grea, am pornit înapoi prin târg, dar în loc să mă duc spre sud, am ocolit spre fosta mea casă, întrebându-mă ce aveam să descopăr. Am găsit-o pe mama, întindea rufe afară şi fredona în timpul ăsta. Într-o margine a casei, o femeie între două vârste scotea nişte ierburi din pământ. Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama că era sora mea mai mică.

Mama arăta altfel la faţă, dar mă privea cu aceiaşi ochi buni în timp ce-mi spunea cum să ajung într-un loc pe care deja îl cunoşteam. Sora mea a ridicat privirea şi m-a studiat o clipă, apoi şi-a reluat lucrul. Niciuna dintre ele nu m-a recunoscut. Exact ca şi cu tata, pentru ele nu eram decât cineva care le ţinea din treabă.

Ştiam că asta avea să se întâmple. De aceea îmi vândusem sufletul. Contractul pe care îl încheiasem cu iadul le ştersese amintirile despre mine tuturor celora care mă cunoscuseră vreodată. Oneiroii îmi serviseră o minciună despre ziua nunţii. Fusesem virgină, devotată lui Kyriakos. Dar câţiva ani mai târziu, căzusem pradă slăbiciunii. Îl înşelasem şi îl făcusem să sufere mai mult decât şi-ar fi putut închipui cineva. Voise să-şi pună capăt zilelor din pricina durerii şi numai târgul pe care îl făcusem îl salvase. Asta era adevărul.

Totuşi… o parte din mine credea că poate, poate totuşi cineva m-ar putea recunoaşte, doar o scânteiere de amintire.

Kyriakos ar fi putut fi în golf, lângă tata, supraveghindu-şi

flota, dar ceva îmi spunea că se ocupa cu partea administrativă şi cu munca fizică. Bănuiala mea s-a dovedit corectă. Înainte să devin sucub, Kyriakos şi cu mine avuseserăm casa noastră. După ce iadul îi ştersese amintirile, trebuie să se fi mutat înapoi cu familia lui.

M-am pregătit pentru întâlnirea cu stăpâna casei, femeia pe care trebuie să şi-o fi luat-o Kyriakos de soţie. Dar când a ieşit să vadă cine venise în vizită, am descoperit că era singur. Când l-am văzut, mi-a stat inima în loc. Şi peste el trecuseră anii, dar era încă destul de tânăr încât să nu aibă prea multe riduri. Numai câteva fire albe îi înfrumuseţau părul şi, asemenea mamei, avea aceiaşi ochi, negri, minunaţi şi plini de bunătate.

— Ai nevoie de ajutor? a întrebat pe un ton prietenos, plin de curiozitate.

Pentru o clipă, n-am putut să vorbesc. Mă îmbătase prezenţa lui, mă copleşise un amestec de iubire şi durere. Mi-am dorit aşa de tare să fi rămas cu el, să nu fi comis niciodată asemenea păcate. Mi-am dorit să nu fi avut acelaşi chip de fată tânără. Ar fi trebuit să îmbătrânesc odată cu el. La vremea aceea părusem să am puţine şanse să procreez, dar poate că până la urmă am fi reuşit să ne întemeiem o familie.

Exact ca şi cu ceilalţi, m-am prefăcut că am nevoie de îndrumări şi am întrebat de primul loc ce mi-a venit în minte. Mi-a descris în detaliu drumul, deşi îl ştiam deja.

— Vrei să te însoţesc eu acolo? E o zonă sigură… dar nu se ştie niciodată.

Am zâmbit, dar nu am simţit niciun fel de bucurie. Era acelaşi Kyriakos. De o bunătate infinită faţă de alţii, chiar şi faţă de un străin.

— Mă descurc. Nu vreau să te ţin din treabă, am spus, apoi am şovăit. Ne-am cunoscut… acum câţiva ani.

— Da?

M-a studiat şi aparent îşi scotocea printre amintiri. Însă ochii i-au rămas inexpresivi. Nu dădea niciun semn că m-ar fi recunoscut. Eram o străină. Nu existasem niciodată pentru el. M-am întrebat dacă avea măcar să-şi mai aducă aminte de mine când aveam să plec.

A clătinat din cap şi a spus cu sincer regret:

— Îmi pare rău. Nu-mi aduc aminte…

Aştepta să-mi spun numele.

— Letha.

Cuvântul îmi pârjolea buzele. Asemenea corpului, numele era pentru mine de domeniul trecutului. Numai slujitorii iadului îl foloseau.

— Îmi pare rău, a spus din nou.

— Nu-i nimic. Poate mă înşel. Credeam… credeam că eşti muzician.

Când fuseserăm căsătoriţi, lucra pentru tatăl lui, dar spera să poată renunţa şi să se dedice în totalitate muzicii.

Kyriakos a chicotit.

— E doar o pasiune. Cele mai multe zile mi le petrec aplecat deasupra catastifelor.

Lipsa lui de ambiţie m-a întristat aproape la fel de tare ca faptul că nu-şi amintea.

— Probabil că soţia ta se bucură să te aibă acasă.

— Nu sunt căsătorit. Zâmbea încă. Sora mea îmi îngrijeşte de casă când e pe aici.

— Nu eşti căsătorit? am întrebat neîncrezătoare. Dar de ce? La vârsta ta… Am roşit, realizând ce grosolană fusesem. Îmi pare rău.

Însă el nu era jignit.

— La vârsta ta, fetele se gândesc numai la măritiş, nu? Probabil că o fată drăguţă ca tine are o duzină de pretendenţi.

Tipic. Puţini bărbaţi credeau că sunt drăguţă cât fusesem muritoare, însă el întotdeauna mă considerase frumoasă.

— Atât că nu mi-am găsit aleasa, a continuat. Mai bine singur decât să-mi trăiesc viaţa alături de femeia nepotrivită.

Chipul i-a fost copleşit de o mină visătoare, tristă, apoi a clătinat din cap şi a râs, stânjenit, şi a spus:

— În orice caz, nu vrei să asculţi un bătrân cum toarnă prostii despre iubire. Eşti sigură că nu vrei să te conduc?

— Nu, nu… cred că acum ştiu unde este. Mulţumesc. Am dat să mă întorc şi apoi m-am oprit. Kyriakos… eşti… eşti fericit?

Întrebarea adresată de o persoană cu mult mai tânără decât el l-a luat prin surprindere. Şi m-a uimit faptul că a răspuns.

— Fericit? Hm… mulţumit, presupun. Duc o viaţă îndestulată. Mai bună decât cea a majorităţii. O viaţă cu adevărat bună, de fapt. Uneori mă întreb…

Mi s-a tăiat răsuflarea.

— Ce te întrebi?

— Nimic, a spus el şi mi-a adresat din nou un zâmbet amabil. Era să spun şi alte prostii. Da, Letha. Sunt fericit. De ce vrei să ştii?

— Prostii în capul meu, am şoptit. Eşti sigur că nu-ţi aduci aminte de mine?

Mi-am primit răspunsul înainte să vorbesc. Nu. Ochii aceia nu mă mai văzuseră niciodată. Eram doar o fată ciudată aflată în trecere. Eram un nimeni.

— Îmi pare rău, nu. A clipit. Dar acum am să te ţin minte.

Dintr-un motiv sau altul, mă îndoiam. Când am plecat, am simţit cum mi se frânge inima. Sincer, tot timpul mi se frângea inima. Ai fi zis că aşa ceva se putea întâmpla o singură dată. Asta voisem eu, pentru asta îmi asumasem riscul vieţii veşnice. Kyriakos era fericit. Îl salvasem şi ar trebui să fiu şi eu fericită. Totuşi, mă simţeam mai nefericită decât fusesem de când devenisem sucub. În clipa aceea, am decis că nu aveam să mai folosesc niciodată corpul sau numele Lethei. Voiam să mi-o şterg şi pe ea din minte…

***

— Cu tine este ridicol de simplu, a şuierat Oneiroiul.

Cred că era Doi. Revenisem în cutie.

— Nici măcar nu avem nevoie de poarta de fildeş. Amintirea lui Kyriakos mă marcase aşa de tare, adevărul a ceea ce însemna cu adevărat să fii şters din viaţa cuiva, încât eram tentată să-i dau dreptate lui Doi. Apoi, în adâncul meu a licărit o scânteie micuţă. I-am privit cu atenţie pe cei doi Oneiroi.

— Şi celălalt vis? am întrebat. Cel de dinainte de acesta cu soţul meu. De ce nu l-aţi lăsat să se termine?

— Ba s-a terminat, a spus Unu.

Ochii lor de un albastru infinit erau neclintiţi, nu trădau nimic.

— Ba nu, i-am contrazis. L-aţi întrerupt voi. N-a mers cum aveaţi voi de gând, nu? Prietenii mei au aflat ceva de la Dante, ceva ce nu voiaţi să afle.

— N-au aflat nimic, a replicat Doi. A fost o minciună. Ţi-am dat speranţe deşarte şi speranţa asta se va transforma în cenuşă când ai să vezi că-ţi vei petrece restul existenţei aici.

— Ba tu minţi, am spus, căci licărirea din adâncul meu nu-mi dădea pace, iar corpul epuizat îmi mocnea încă. Visul ăla a fost

adevărat.

Unu a continuat să nege.

— Singurul adevăr este că nu-ţi dai seama de diferenţă. Şi că nu ai nicio speranţă.

— Minţi, am spus, dar pe când cele două perechi de ochi reci mă studiau, licărirea mi-a şovăit şi m-a cuprins nesiguranţa.

Trecusem prin aşa de multe, fusese ca un fel de viol mental, încât m-am întrebat din nou dacă aveam încredere în mine. Cuvintele îmi erau îndrăzneţe, dar nu ştiam dacă le mai puteam da crezare.

Doi a zâmbit, căci putea citi în mintea mea.

— Visează, a spus.

Capitolul 17

La început, timpul petrecut cu Oneiroii a fost un amestec de vise adevărate şi false. Pe măsură ce trecea vremea, şi îmi era imposibil să spun cât trecuse de fapt, majoritatea păruseră adevărate. Fie îmi readuceau în memorie evenimente îngrozitoare, fie erau episoade din viaţa mea din prezent, lucruri menite să mă demoralizeze şi să-mi facă dor de acasă.

Eram încă distrusă, încă mă simţeam mai degrabă animal decât om sau sucub, sau… mă rog. Totuşi, frânturile de raţiune ce pluteau prin mine se mirau de lipsa neaşteptată a viziunilor închipuite. Ai fi putut spune că Oneiroii erau leneşi. Îmi trimiteau numai material reciclat, şi ori de câte ori îmi vedeam prietenii, aveam impresia că nu era chiar un vis, ci era mai degrabă ca şi când Oneiroii mă mutau pe un canal TV ca să se asigure că am parte de o distracţie, prilej cu care aveau şi ei din ce se hrăni. Aveam senzaţia că încearcă să mă ţină ocupată pentru că… ei bine, pentru că erau ei ocupaţi. Dar care era motivul? Ce se întâmplase? Ce fusese pe cale să le spună Dante lui Roman şi celorlalţi? Era de ajuns ca să-i facă pe Oneiroi să-şi smulgă atenţia de la mine? Sau se jucau iar cu mintea mea ca să mă arunce în braţele tulburării?

Am tot sperat că aveam să văd o continuare a ceea ce se petrecuse cu Dante, dar Oneiroii voiau să-mi arate alte părţi din viaţa pe care o lăsasem în urmă. Sau, mă rog, părţi pe care nu le lăsasem în urmă. Simone încă umbla prin lume cu chipul

meu şi Oneiroii voiau ca eu să aflu chestia asta.

Şi ca să înrăutăţească şi mai mult lucrurile, îi ajuta pe Maddie şi pe Seth la pregătirile de nuntă. Plecaseră toţi trei să cumpere tortul şi, sincer, eram mai surprinsă să-l văd şi pe Seth acolo decât pe Simone deghizată în Georgina. El se ferise de planificarea nunţii cât de mult posibil, invocând pretextul că nu se pricepea să ia asemenea decizii şi se bucura s-o lase pe Maddie să se ocupe de lucruri aşa cum voia ea.

Nu mă îndoiam de prima parte a explicaţiei lui, dar aveam întrebări în legătură cu a doua. În adâncul inimii, unde credeam că încă mai era îndrăgostit de mine, speram că îi pasa lui Maddie toate treburile doar pentru că era indiferent la eveniment. Voiam să cred că nu-i păsa de organizare pentru că nu-i păsa de nuntă.

Însă era clar că mie îmi păsa. Sau mai degrabă că lui Simone îi păsa. Dată fiind reticenţa mea la cumpărarea rochiei, ai fi zis că Maddie ar putea remarca neaşteptatul zel. Nţ. Maddie era prea adâncită în propria-i fericire şi găsea bine-venit ajutorul „meu”.

Aşa că cei trei au pornit în aventura găsirii tortului şi au trecut pe la toate cofetăriile pe care le alesese Maddie şi le rânduise pe o listă realizată în urma a ore întregi de căutări pe Internet.

— Tu vrei să fie cremos, a spus Simone în timp ce-şi lingea glazura de pe degete într-o cofetărie din Belltown. De fapt, mai degrabă şi le sugea. Ăsta e prea dulce.

Cei trei stăteau la o masă unde li se oferise un platou cu mostre.

— Asta e ideea, a spus Maddie. Ea mânca o bucăţică de tort cu ciocolată într-un fel mai puţin pornografic. Să-i tragem tare cu zahărul.

— Da, dar dacă are prea mult zahăr, zici că e plin de granule. Voi vreţi să alunece, a spus şi s-a întors spre Seth. Nu crezi?

Seth luase o muşcătură dintr-un tort cu blat marmorat.

— Da, e cam granulat.

Simone i-a zâmbit mulţumită de sine şi părea să spună: „Vezi? Eu te cunosc mai bine decât oricine altcineva din lumea asta.”

Seth i-a susţinut privirea pentru o clipă, dar avea o mină impenetrabilă. S-a întors spre Maddie.

— Dar facem cum vrei tu.

— Nu, nu, a spus ea, fără să pară prea dezamăgită. E pentru amândoi. Vreau să-ţi placă şi ţie.

Seth i-a zâmbit răutăcios.

— Chiar contează? Pot să te mânjesc pe faţă cu oricare dintre ele.

Maddie a făcut ochii mari.

— Ba nu! Nici să nu-ţi treacă prin cap să faci aşa ceva.

— Presupun că n-o să ştim până la momentul potrivit, nu? a spus cu un zâmbet mai larg.

Când l-am văzut cum se joacă cu ea, m-am făcut mică, la figurat, dar m-am mai liniştit când am văzut o uşoară iritare în ochii lui Simone. Maddie avea sorţi de izbândă acolo unde Simone nu avea. Aşa trebuia să fie… nu? Triumful neintenţionat al lui Maddie asupra lui Simone implica triumful asupra mea. Oare? Simone semăna cu mine, dar aceea de fapt nu eram eu. La naiba. Era atât de derutantă toată situaţia asta…

— Seth n-ar face aşa ceva, a spus Simone şi i-a pus mâna pe umăr, chipurile prieteneşte.

Din poziţia ei, Maddie nu vedea, dar degetele lui Simone l-au mângâiat uşor pe ceafă.

— Nu şi dacă vrea o lună de miere frumoasă, a adăugat.

Glumise, dar era o oarecare şiretenie în cuvintele ei. Faptul că cineva a pomenit în public despre viaţa ei sexuală a făcut-o pe Maddie să roşească. Seth se foise stânjenit, dar motivul nu era clar. Să fi fost degetele lui Simone, sau faptul că pomenise de sex? Poate că erau amândouă. Simone şi-a luat mâna părând inocentă lumii întregi, mai puţin mie şi lui Seth.

Maddie părea dornică să nu se mai discute despre ingredientele romantice ale lunii ei de miere.

— Cred că măcar ai putea alege tu aroma, a spus ea. Eu aleg în aşa de multe alte privinţe.

— Nu ştiu, a spus Seth. Încă părea stânjenit. Nu mă deranjează dacă alegi tu.

— Da, dar ea vrea să alegi tu, a spus Simone. Haide, ia o decizie. N-are ce să meargă prost. Maddie o să mănânce orice alegi tu.

Hm, o afirmaţie plină de semnificaţii. Nici Seth şi nici Maddie nu au dat semne că ar fi sesizat ceva, dar eu aveam senzaţia că Simone voise să facă aluzie la corpul dolofan al lui Maddie.

— Exact, a spus Maddie. Care e aroma ta preferată?

— Pun pariu că pot să ghicesc eu, a intervenit Simone. Ciocolata.

— Căpşunele, a spus şi Maddie.

Fraierelor. Îi plăcea vanilia.

— Vanilia, a spus Seth.

Maddie a mârâit.

— Normal. Bun, am hotărât, a spus şi s-a ridicat de la masă. Hai să mai încercăm şi în alte câteva locuri şi să ne ocupăm şi de restul. Nu mai sunt multe în afară de ăsta.

Au ajuns la uşă şi Maddie s-a oprit ca să-i arunce o privire lui Simone.

— Ah. Îmi faci un serviciu? Mergi tu cu Seth să-şi ia smoching?

— Poftim? a întrebat Seth.

Acum îi dispăruse indiferenţa de pe chip, era şocat.

Maddie a zâmbit larg.

— Dacă nu are cineva grijă de tine, ai să vii la biserică cu un tricou cu Billy Idol. Şi aduce ghinion dacă merg eu cu tine.

— Credeam că se aplică treaba asta doar în cazul miresei, a spus Seth.

— Vreau să fie o surpriză, a parat Maddie lovitura.

— Sigur că am să merg, a spus Simone şi l-a cuprins din nou pe Seth cu braţul în felul ăla „prietenesc”.

Maddie a zâmbit încântată şi cofetăria a dispărut… transformându-se în magazinul lui Erik.

Erik stătea la o masă mică împreună cu Jerome şi cu Roman şi, pe cinstea mea, beau ceai. Chiar şi Jerome. Roman era vizibil, ceea ce m-a făcut să cred că probabil Jerome hotărâse că nu era cazul să se mai teamă de ochii şefilor care s-ar fi putut întreba de ce colegul meu de cameră „din specia umană” tot umbla cu arhidemonul de Seattle.

Erik lovea gânditor în ceaşca lui de ceai.

— Multe s-ar explica dacă teoria ta este corectă. I se adresase lui Roman. Faptul că viziunile aveau aspect de vis, făptul că domnul Jerome nu poate să dea de ea.

Singurul semn că pe Jerome îl deranjaseră cuvintele „nu poate” erau sprâncenele uşor ridicate.

Erik a continuat, cu privirea în ceaşcă în timp ce medita.

— Şi ai dreptate… dintre toate creaturile pe care le-ai

sugerat, Oneiroii sau demonii morfeici par varianta cea mai plauzibilă.

Aha! am gândit, cu sentimentul că-i dovedisem pe Oneiroi.

Ce ziceţi de treaba asta, scârbelor? Prietenii mei v-au dat de urmă. Dar nu a venit niciun răspuns şi nici nu s-a întrerupt visuI, după cum m-aş fi aşteptat.

— Dar de ce au luat-o pe ea? a întrebat Roman iritat.

Aveam sentimentul că-şi arogase meritul pentru ideea cu visele, ferindu-l pe Dante de mânia lui Jerome.

— De ce un sucub? a continuat. Nu le pasă numai de vieţile oamenilor?

— Au legătură cu Nyx, a subliniat Erik.

Este! Am prieteni deştepţi, mai deştepţi decât Nancy Drew şi Băieţii Hardy la un loc. Şi poate şi decât Matlock.

— N-are importanţă de ce, a vorbit în sfârşit şi Jerome. De asemenea, n-are importanţă dacă sunt Oneiroii sau demonii morfeici. Dacă ceva a dus-o în lumea viselor, ne este complet inaccesibilă.

Roman s-a încruntat.

— De ce? Nu poţi să mergi acolo şi s-o iei, acum că ştii?

Jerome i-a aruncat fiului său un zâmbet care aproape, aproape sugera că era sincer amuzat.

— Tu eşti pe jumătate om şi asta se vede. Nemuritorii de rang înalt nu pot merge acolo. Noi nu visăm, doar oamenii. Nouă ne este inaccesibilă lumea aia.

— Pentru că nu aveţi speranţe şi nici nu vă imaginaţi cum ar putea fi, a spus Erik, iar purtarea şi tonul lui trădau că un asemenea lucru i se părea un defect al îngerilor şi al demonilor. Ai nevoie de suflet ca să poţi visa.

— Atunci, dacă eu sunt pe jumătate uman, mă duc eu, a spus Roman cu încăpăţânare, tăind orice posibilă replică a lui Jerome. Eu visez, aşa că pot să mă duc, nu? Şi pot să mă iau la bătaie cu cei pe care îi găsesc acolo.

Era atâta hotărâre în tonul lui, încât mai că aş fi zis că acum se ia trântă cu o armată întreagă de Oneiroi.

— Habar n-ai despre ce vorbeşti, a spus Jerome. E evident. Ai măcar idee cum e lumea viselor?

— Şi tu ai? a întrebat Roman sec. Credeam că tu nu poţi merge acolo.

— Visele sunt cele care întreţin existenţa umană. Visele de

preamărire, iubire, răzbunare, izbăvire… visele omenirii sunt infinite, nenumărate. Oamenii visează şi cu ochii închişi, şi în somn. Speranţele şi fricile sunt cele care îi pun în primejdie, îşi dau viaţa şi sufletul de dragul unui vis. Dacă intri în lumea viselor, e ca şi când ai nimeri în plin viscol. Fiecare fulg de zăpadă este închipuirea unui om care trece aşa de repede încât nici măcar n-o poţi vedea. Vezi doar o ceaţă, un ghem de dorinţe şi haos. Dacă Georgina e acolo, este şi ea tot un fulg din ăla. N-ai reuşi niciodată să-i găseşti sufletul.

S-a lăsat o tăcere grea.

Într-un final, Roman a spus:

— Tată, ai fost foarte poetic.

— Dar are dreptate, i-a spus Erik lui Roman.

Iar s-a lăsat liniştea.

Roman a privit de la unul la altul fără să-i vină să creadă.

— Şi deci nu avem nicio speranţă? Renunţi fără măcar să încerci s-o găseşti?

— E inutil să încercăm, a spus Jerome.

Poate că demonii nu visează asemenea oamenilor, însă aveam o bănuială că până şi el îşi închipuia ce ar face şefii lui când aveau să afle că pierduse un sucub.

— Magia omenească poate pătrunde în lumea viselor, dar nu ar avea niciun efect.

L-a privit pe Erik, care a încuviinţat din cap.

— Nu poţi recupera pe cineva care s-a rătăcit în lumea aia. Nici măcar cu ajutorul celui mai puternic ritual nu ai reuşi. Sufletul ei n-ar auzi niciodată ceva ce am putem noi invoca.

Chipul lui Roman era un amestec de trăiri. Mânie, neîncredere şi… resemnare. Nu mă surprindea lucrul ăsta. Însă ce am văzut pe chipul lui Jerome, da. La cuvintele lui Erik împietrise şi în ochii lui reci şi întunecaţi am zărit pentru o clipă o înţelegere profundă.

— Dar ai putea duce la îndeplinire ritualul, nu? l-a întrebat pe Erik. Eşti om. Eşti destul de puternic încât să deschizi calea.

Erik l-a privit prudent.

— Da… dar după cum ai recunoscut şi dumneata, nu ar avea niciun efect. Legătura pe care o aveai cu ea era teoretic destul de puternică încât s-o poţi chema înapoi, dar nu poţi intra. Nu ne-am alege decât cu o uşă inutilă.

Jerome s-a ridicat brusc în picioare şi l-a privit pe Roman.

— Mergi singur acasă.

Şi demonul a dispărut într-un nor de fum, de efect.

***

Iar eu am dispărut din nou în temniţa Oneiroilor. Stăteau în întuneric şi străluceau, căci se hrăniseră din mine. În vis, deşi sufeream, nu simţeam efectele îngrozitoare pe care mi le pricinuiau până nu mă trezeam din el. Atunci durerea, pierderea energiei şi confuzia mă copleşeau. Totuşi, de data asta nu eram cu totul învinsă de disperare.

— V-aţi înşelat, am spus.

Am încercat să dau un ton arogant glasului meu, dar din cauza oboselii mi-a ieşit răguşit. Dumnezeule, eram aşa de obosită. Presupun că dacă visai nu însemna neapărat că şi dormeai.

— Prietenii mei şi-au dat seama. Ştiu unde sunt.

Ca întotdeauna, Unu şi Doi erau aproape imposibil de citit.

— Ce te face să crezi că a fost adevărat visul?

Excelentă întrebare.

— Instinctul, am spus.

— Crezi că te poţi încrede în el? a întrebat Unu. După tot acest timp? După atâtea vise? Cum îţi poţi da seama ce este adevărat şi ce nu?

Nu-mi puteam da seama. Ştiam când amintirile erau adevărate, deocamdată, dar scenele din „lumea reală” erau mai greu de interpretat. Poate că ceea ce mă făcea să cred că era adevărat ce văzusem nu era instinctul, cât optimismul meu exacerbat.

Doi mi-a ghicit gândurile.

— Aşa speri. Şi noi ţi-am insuflat speranţa asta şi te-am făcut să crezi că ai o şansă. Aşa că ai să aştepţi şi ai să aştepţi şi ai să tot aştepţi.

— A fost adevărat, am spus cu hotărâre, de parcă asta ar fi făcut să fie real.

— Chiar dacă ar fi fost aşa – a spus Unu – nu a însemnat nimic. Ai văzut şi tu. Este imposibil să te aducă înapoi.

— Poate că asta a fost minciuna, am spus. Poate că restul a fost adevărat. L-aţi amestecat. Şi-au dat seama unde sunt, dar nu mi-aţi arătat partea în care aflau cum să mă salveze. Au să ţină ritualul ăla.

— Au să dea greş. Nimic nu-ţi poate smulge sufletul de aici.

— Te înşeli.

Nici măcar nu ştiam cu adevărat ce spun. În adâncul meu mă simţeam sfâşiată şi, sincer, tot ce-mi venea în minte era să-i contrazic întruna.

— Şi eşti naivă. Aşa ai fost dintotdeauna. Nemuritorii de rang inferior poartă slăbiciunea asta din vremurile în care erau oameni, iar tu eşti dintre cei mai răi. Mama nostră aproape că s-a folosit de slăbiciunea asta a ta ca să se elibereze de îngeri. Acum ea îţi va fi pieirea.

— Cum adică Nyx aproape că s-a folosit de ea?

Oneiroii au făcut schimb de priviri extrem de încântate.

— Visul, fantezia ta, a explicat Doi. Cea pe care a promis să ţi-o arate dacă o lăsai în libertate. Voiai aşa de tare să crezi că era posibil încât aproape că ai cedat.

Pentru o clipă, nu i-am mai văzut nici pe ei, nici bezna aia perpetuă. Mă aflam într-un vis plăsmuit de mine, nu de ei. Visul pe care mi-l trimisese Nyx întruna era despre viitorul meu, aveam o casă, un copil şi un bărbat. Un bărbat pe care îl iubeam şi a cărui identitate rămânea un mister. Nyx nu-mi arătase niciodată finalul, nu mi-l arătase niciodată pe bărbatul din vis.

— Minţiţi de îngheaţă apele, am zis. Spuneţi că Nyx arată adevărul, viitorul. Dar cum se poate să fi fost adevărată viziunea aia dacă în acelaşi timp ideea este că am să fiu întemniţată pentru tot restul existenţei mele? Nu se poate să fie amândouă adevărate.

— Viitorul se schimbă permanent, a spus Unu. Era adevărat când ţi l-a arătat ţie. Acum însă calea ţi s-a schimbat.

— Hai să fim serioşi! Ce sens are să mai ai o viziune despre viitor dacă se poate schimba în orice moment? Asta nu mai e nici adevăr, nici minciună, e o bănuială. Şi în orice caz, nici măcar n-am crezut-o. Ce mi-a arătat ea e imposibil, chiar dacă n-aş fi aici cu voi, imbecililor.

— N-ai să ştii niciodată, a spus Doi. Apoi s-a mai gândit. De fapt, era posibil, dar vei trăi cu conştiinţa faptului că este un adevăr care ţi-a fost luat.

— Nu mi se poate lua ceva ce n-am avut niciodată, am mârâit. Sucubii nu pot avea copii. N-aş fi putut avea niciodată felul ăla de viaţă.

Ce n-am adăugat a fost că exista un lucru surprinzător din vis care se îndeplinise. În el aveam două pisici. La vremea aia aveam una singură, pe Aubrey. Nu la mult timp după, o găsisem pe Godiva, cealaltă pisică din vis. Oare era o coincidenţă? Sau chiar fusesem pe calea spre acel viitor, numai că acum îmi fusese smuls? Ca de obicei, Oneiroii citeau în inima mea şi ştiau ce gândesc.

— Vrei să-l vezi? a întrebat Unu.

— Ce să văd?

— Pe bărbat, a spus Doi. Pe bărbatul din vis.

Capitolul 18

A început înainte să-l pot opri eu.

Stăteam într-o bucătărie, era unul din visele alea în care în acelaşi timp mă priveam şi mă şi simţeam pe mine. Bucătăria era luminoasă şi modernă, mult mai mare decât îmi puteam imagina că ar fi avut nevoie una ca mine care nu prea se încurca cu gătitul. Eu cea din vis stăteam lângă chiuvetă, cu braţele până la coate în apă plină de spumă şi cu miros de portocale. Spălam vasele de mână şi făceam o treabă de mântuială, dar eram prea fericită să remarc. Pe podea zăcea bucăţi o maşină de spălat vase, ceea ce explica necesitatea de muncă manuală.

Dintr-o altă încăpere, răzbăteau până la mine acordurile piesei Sweet Home Alabama. Fredonam şi eu în timp ce spălam vase. Eram mulţumită, stăpânită de o fericire aşa de desăvârşită încât abia o puteam cuprinde cu mintea după toate nenorocirile care se petrecuseră în viaţa mea, mai ales după ce fusesem luată prizonieră de către Oneiroi. După ce am mai fredonat câteva măsuri, am pus un pahar ud pe blat şi m-am întors ca să mă uit în livingul din spatele meu.

Acolo se afla o fetiţă, de vreo doi anişori. Era pe o pătură, înconjurată de animăluţe de pluş şi alte jucării. Ţinea strâns în mână o girafă de pluş. Când o agita, girafa scotea un sunet. Simţindu-mi parcă privirea, s-a uitat la mine.

Avea obrăjori dolofani care încă nu-şi pierduseră grăsimea de bebeluş. Avea şuviţe şaten-deschis şi ochi mari, căprui, cu gene negre. Era adorabilă. În spatele ei, pe canapea, Aubrey stătea

ghem, iar lângă ea, Godiva.

Pe feţişoara fetiţei s-a aşternut un zâmbet de încântare, ceea ce i-a dezvăluit o gropiţă într-un obraz. Prin mine s-a răspândit un val de iubire şi fericire, sentimente pe care cu greu le lăsam să pătrundă, eu cea reală şi suferindă. Exact ca prima oară când avusesem visul ăsta, am ştiut cu siguranţă, fără nici cel mai mic dubiu, că fetiţa aceea era fiica mea.

După încă vreo câteva clipe, mi-am reluat spălatul vaselor, deşi tot ce-mi doream era să mă duc înapoi în living. Mama ei de muncă manuală! Nici eu cea din vis şi nici eu cea reala nu ne mai săturam de fetiţă. Îmi venea s-o mănânc. Aş fi putut-o privi veşnic, delectându-mă cu ochii aceia cu gene lungi şi cu cârlionţii fini.

Incapabilă să rezist tentaţiei şi sătulă să mai spăl vasele, în sfârşit am cedat şi m-am uitat înapoi. Fetiţa nu mai era acolo. Am scos mâinile din apă la timp cât să aud un pocnet şi un trosnet, urmate de un plâns.

Am sprintat din bucătărie. Aubrey şi Godiva au ridicat capetele, surprinse de mişcarea bruscă. În partea cealaltă a livingului, fiica mea stătea pe podea lângă o măsuţă de cafea cu colţuri ascuţite, ţinându-şi mânuţa la frunte. Plângea şi obrajii îi erau potopiţi de lacrimi.

Într-o clipită eram în genunchi şi o strângeam tare în braţe. În timp ce priveam şi simţeam visul ăsta, îmi venea şi mie să plâng, conştientă de trupuşorul acela moale şi cald din braţele mele. Am legănat-o pe fetiţă, în vreme ce-i şopteam cuvinte fără sens ca s-o liniştesc şi îmi lipeam buzele de părul ei mătăsos. În cele din urmă, suspinele i s-au domolit şi şi-a sprijinit capul de pieptul meu, mulţumindu-se să se lase iubită şi legănată. Am mai petrecut cam un minut de fericire şi apoi în depărtare am auzit zgomotul unui motor. Am ridicat capul.

— Ai auzit? am întrebat-o. A venit tăticul acasă.

Pe feţişoara fetiţei s-a aşternut entuziasmul în timp ce eu mă ridicam, ţinând-o încă în braţe, pe un şold. Era un gest ce necesita o mare coordonare, ţinând seama de cât de micuţă eram.

Am mers spre uşa de la intrare şi am ieşit pe o verandă. Era noapte, linişte şi beznă, cu excepţia unei lumini slabe atârnate deasupra capului meu. Cădea pe o porţiune lungă de zăpadă neatinsă de pe peluză şi pe alee. Împrejur, zăpada continua să

cadă neîntrerupt. Nu am recunoscut locul, dar sigur nu era Seattle. Aşa de multă zăpadă ar fi stârnit panică în oraş, declanşând alarma pentru sfârşitul lumii. Eu şi fiica mea ne simţeam în largul nostru şi abia remarcam zăpada. Indiferent unde am fi fost, vremea era un lucru normal.

Maşina pe care o auzisem deja parcase pe alee. Inima îmi era plină de fericire. În spatele ei se afla un bărbat, o siluetă incertă şi întunecată din cauza luminii slabe. A scos o valiză cu rotile şi a închis portbagajul. Fetiţa şi-a împreunat entuziasmată palmele, iar eu am făcut cu mâna. Bărbatul mi-a făcut şi el cu mâna, în timp ce venea spre casă. Era prea întuneric şi încă nu-l vedeam.

Trebuia să-i văd faţa. Eram aşa de aproape. Aici se oprise visul data trecută, refuzându-mi finalul. O parte din mine era sigură că şi de data asta era o păcăleală, că Oneiroii aveau să facă la fel ca Nyx şi să pună capăt visului.

Însă nu au făcut-o.

Bărbatul a continuat să vină spre noi şi în sfârşit becul de pe verandă i-a luminat chipul.

Era Seth.

Fulgi de zăpadă dantelaţi i se odihneau în părul ciufulit şi pe sub haina groasă de lână îi zăream un tricou din ăla trăsnit. A lăsat valiza lângă trepte şi le-a urcat în grabă ca să ajungă mai repede la noi.

Ne-a îmbrăţişat, iar eu şi fiica mea ne-am cuibărit la pieptul lui. Poate că oriunde altundeva ar fi fost cumplit de frig dar în micul nostru cerc era concentrată toată căldura din lume.

— Fetele mele, a şoptit el.

Şi-a scos o mănuşă şi şi-a trecut mâna pe părul de mătase al fiicei lui. A sărutat-o pe frunte şi apoi s-a aplecat spre mine. Ne-am sărutat dulce şi, când ne-am despărţit, am văzut abur în aer de la căldura gurilor noastre. Ne-a strâns şi mai tare în braţe.

Am oftat fericită.

— Nu mai pleca, am spus. Nu mai pleca în călătorii.

A râs uşor şi m-a mai sărutat o dată, de data asta pe obraz.

— Am să văd ce pot face. Dacă ar fi după mine, n-aş mai pleca niciodată.

Dar visul s-a spulberat, spărgându-se ca nişte cioburi de sticlă înlăturate apoi de o mătură. În vreme ce înainte număram secundele până la sfârşitul acestor vise, de data asta

voiam să mă agăţ de el. Mâinile pe care nu le aveam la dispoziţie în forma asta imaterială tânjeau să culeagă cioburile, însângerându-mi carnea, doar ca să se mai bucure de câteva clipe din fericirea desăvârşită de care avusesem parte eu cea din vis.

Dar se dusese, iar eu mă trezisem pustiită.

Mult timp nu mi-am putut reveni din sentimentul de pierdere pe care l-am avut după terminarea visului. Eram un amestec de senzaţii: durere, furie, dor şi nedesăvârşire. Totul era trăire, nici urmă de raţiune. Când a revenit coerenţa, până şi asta era o harababură. Seth. Seth era bărbatul din vis? Bineînţeles că era el. Nu simţisem eu lucrul ăsta aproape imediat ce ne cunoscuserăm? Nu spusesem eu adesea că era parcă o bucată din sufletul meu? Nu simţisem eu că ceva lipsea când ne despărţiserăm?

Apoi, toate îndoielile pe care Oneiroii se pricepuseră aşa de bine să mi le strecoare în suflet au început să mă învăluie. Nu putea fi Seth. Nu puteam fi cu un muritor, nu ca un om normal. Cu siguranţă nu puteam avea un copil cu un muritor şi, în orice caz, Seth se căsătorea cu altcineva. Era o păcăleală, o altă minciună. Totul era o minciună menită să mă chinuie şi mai tare, pedeapsă binemeritată după părerea Oneiroilor.

— Nu se poate întâmpla aşa ceva, am spus.

Cuvintele erau dure. Şi nu le mai spusesem şi mai devreme? Situaţii care se repetau la infinit. Viaţa mea urma acelaşi traseu iar şi iar.

— Nu se poate întâmpla niciodată nimic din tot ce mi-aţi arătat.

— Nu, mi-a dat dreptate Doi. Nu se mai poate. Viitorul ţi s-a modificat.

— Ăsta nu a fost niciodată viitorul meu. Minţiţi. Şi Nyx a minţit. Nu e nimic adevărat.

— Ăsta este adevărul, a spus Unu.

Încă un vis. Un vis adevărat? Nu, nu. Partea din mine care începea să se piardă cu firea jura întruna că nu putea fi adevărat. Nu e nimic adevărat.

Mă aflam din nou în lumea reală, cu Seth şi Simone drept Georgina. Erau într-un magazin de smochinguri şi se uitau după costume, iar eu mi-am stors fără succes creierii ca să înţeleg. Maddie le ceruse să meargă la cumpărături… totuşi,

sigur nu se întâmplase în ziua aia. Oare? Era o altă zi? Cât timp trecuse? Nu-mi puteam da seama dacă visele astea durau o secundă sau o viaţă. Afară, cerul căpăta culorile amurgului, aşa că poate era aceeaşi zi.

— Nu e obligatoriu să porţi papion, a spus Simone în timp ce studia un manechin bine îmbrăcat.

Era şi ea îmbrăcată extraordinar, cu o rochie mulată de un portocaliu ce amintea de frunzele tomnatice. Era scurtă, desigur, şi îmi scotea în evidenţă sânii pe cât se putea de decent poate chiar mai mult. Costumaţia era completată de nişte pantofi cu toc de culoarea bronzului. Era prea elegantă pentru a merge la cumpărat un smoching, dar arăta extraordinar. Adică eu arătam extraordinar. Sau mai degrabă noi. Mă rog.

Seth a venit lângă ea şi a studiat costumul. Dacă n-ar fi fost un vânzător care aranja o vitrină lângă uşă, aveam sentimentul că Seth şi-ar fi luat tălpăşiţa.

— E mai tradiţional, a spus Seth. Cred că asta vrea Maddie.

Simone s-a arătat ironică.

— Şi? Cum rămâne cu ce vrei tu? a spus şi a făcut un pas spre el. Nu poţi sta cu mâinile în sân lăsându-i pe alţii să-ţi spună ce să faci! Ai şi tu nevoile tale, dorinţele tale. Nu poţi rămâne indiferent.

Era pasiune în cuvintele ei, o convingere pe care nici eu nu mă puteam abţine să n-o admir. Era genul de discurs care îţi atrăgea adepţi la cauza pentru care luptai, dar ca tot ceea ce spusese în ultima vreme, exista şi un substrat sexual pe acolo. A privit-o lung câteva clipe, la fel de impresionat ca şi mine, dar într-un final şi-a ferit privirea şi a făcut şi un pas înapoi.

— Poate. Dar nu cred că acum viaţa mea depinde de alegerea unui papion sau a unei cravate normale. Cred că ar trebui să-mi păstrez momentele de eroism pentru un lucru ceva mai important.

A plecat să se uite la un alt costum şi nu i-a văzut încruntătura pe care eu n-am ratat-o.

În curând, ea şi-a recăpătat zâmbetul ăla dulce şi a venit din nou aproape de el – foarte aproape de el – în timp ce se uitau după croieli, culori şi o mulţime de detalii pe care le presupunea planificarea unei relaţii pe termen lung. Vânzătorul nu putea sta deoparte, desigur, şi curând a apărut să-şi ofere

ajutorul.

— Sacoul ar pica foarte bine pe corpul dumneavoastră, i-a spus lui Seth. Avem pe negru şi gri şi încă vreo câteva, aşa că s-ar potrivi foarte bine cu rochia dumneavoastră.

Ultima parte îi era adresată lui Simone. Ea a râs plină de veselie, dar pentru mine era ca şi când ar fi zgâriat o tablă cu unghiile.

— Oh, nu ne căsătorim, a spus şi l-a bătut pe Seth pe braţ. Suntem doar buni prieteni. Îi dau o mână de ajutor.

Seth s-a îndepărtat, trăgându-şi braţul, şi dintr-odată a părut foarte interesat să probeze sacoul. Vânzătorul a găsit mărimea lui Seth, l-a potopit cu complimente şi apoi i-a lăsat să mediteze.

— Arată super, a spus Simone, aşezându-se chiar în faţa lui – nu vedeam niciun milimetru între ei. I-a aranjat ca din întâmplare reverul, nu că ar fi avut nevoie de aşa ceva. Îţi vine mănuşă.

Seth a prins-o de mâini, i le-a împins şi apoi s-a dat înapoi.

— Trebuie să încetezi, a spus el, coborându-şi glasul ca să nu audă ceilalţi.

— Ce să încetez? a întrebat Simone.

— Ştii foarte bine! Aluziile, atingerile, totul. Nu poţi continua cu lucruri din astea.

Simone a făcut un pas mai aproape de el şi şi-a pus mâinile în şolduri. Vorbea şi ea încet, mai degrabă torcea. Ceea ce făcea să fie enervant în mod deosebit era faptul că avea vocea mea.

— De ce? Pentru că nu-ţi place? Haide, Seth. Cât ai de gând să te mai minţi singur? Ştii că încă mă doreşti. Farsa asta de nuntă n-are să schimbe situaţia. Ce-a fost între noi… ce este între noi e prea puternic. Văd cum mă priveşti, iar pe ea n-o priveşti în felul ăsta. Spui că trebuie să mă opresc? Nu. Tu eşti cel care trebuie să oprească nunta asta. Termin-o cu ea. Sau dacă nu ai curajul, hai să mai fim iar împreună. Măcar o noapte. Vreau să te simt din nou, să te simt în mine. Şi ştiu că şi tu vrei.

Mă uluia îndrăzneala ei. Nu-mi venea să cred ce voia să facă scârba aia. Era destul de neplăcut faptul că umbla cu corpul meu prin lume, acum mai şi încerca pe faţă să şi-l atragă pe Seth în pat? Era de neiertat. Mă aşteptam ca Seth să fie şi el revoltat, dar era întruchiparea calmului.

Şi-a scos sacoul şi l-a aşezat pe o masă.

— Nu ştiu cine eşti, dar fereşte-te de mine. Şi să nu-mi mai adresezi niciun cuvânt, nici mie, nici lui Maddie.

Vorbise cu hotărâre şi pe un ton ameninţător, cu o mânie pe care rareori îmi fusese dat s-o aud la el.

În sfârşit, a şovăit şi Simone.

— Ce tot vorbeşti?

— Tu nu eşti Georgina, a spus el. Ar fi trebuit să ascult când mi-a spus prima oară nepoata mea. Georgina n-ar face niciodată aşa ceva, indiferent ce-ar simţi ea. Georgina n-ar încerca pe faţă să-i strice nunta prietenei sale. Ea n-ar înşela-o pe Maddie.

Ochii lui Simone au scăpărat de mânie.

— Serios? Şi atunci cum ai cataloga mica ta aventură din primăvară?

Nu mă mira că ştia despre asta. Toată lumea din cercul meu de slujbaşi ai iadului îşi dăduse seama de lucrul ăsta când sufletul lui Seth fusese pângărit.

Zâmbetul lui era deopotrivă trist şi rece.

— A făcut-o… fără să-şi dea seama. Ştia ce face, dar motivele… ei bine, erau altele.

— Nu mai încerca să-i găseşti o scuză infidelităţii. Şi nu mai vorbi despre mine la persoana a treia!

— Tu nu eşti ea, a spus Seth din nou. O cunosc. Aş recunoaşte-o sub orice formă ar avea. Şi deşi semeni cu ea, e evident că tu nu o cunoşti.

S-a întors să plece şi a dat nas în nas cu Jerome.

Seth nu-l văzuse pe Jerome intrând sau teleportându-se în magazin. De altfel, nici eu. Totuşi, chiar dacă demonul ar fi intrat vizibil, cred că Seth ar fi avut aceeaşi reacţie, de uluială şi tulburare profundă. Atitudinea relaxată pe care o arătase în faţa lui Simone dispăruse.

— Scuze, a spus Seth şi s-a dat înapoi. A privit-o neliniştit pe Simone, care era şi ea la fel de surprinsă. Vă… vă las.

— N-am venit la ea, a mârâit Jerome.

— Poftim? a exclamat ea, aparent profund ofensată.

Ochii întunecaţi ai lui Jerome i-au sfredelit pe cei ai lui Seth.

— Am venit după tine. Trebuie să vii cu mine imediat. Când un demon îţi spune să faci ceva, e destul de greu sa refuzi. Poate că eu şi prietenii mei glumim pe tema aspectului prostesc

de John Cusack al lui Jerome, dar, dincolo de toate astea, Jerome era al dracului de înspăimântător. Iar când îşi îndrepta furia demoniacă împotriva unui om, era de-a dreptul îngrozitor.

Totuşi, cu un curaj remarcabil, Seth a întrebat:

— De ce?

Jerome a părut supărat din cauză că Seth nu sărise imediat să se execute.

— Ca s-o aducem înapoi pe Georgie.

— Înapoi? a repetat Simone. Dar dacă se întoarce…

Jerome şi-a luat ochii de la Seth şi a fulgerat-o pe ea cu privirea.

— Da, da, ştiu. Dar poate că ar fi mai bine să renunţi. Ai dat chix.

— Dar pot să…

— E evident că nu poţi. Jerome s-a apropiat cu paşi mari de ea şi s-a aplecat către faţa ei. A vorbit încet, dar eu auzeam din punctul meu de observaţie. Nu aşa trebuie procedat. Acum ştiu de ce ai venit, dar spune-i lui Niphon că ori de câte ori încearcă să repare situaţia, o dă şi mai tare în bară. E prea târziu. Mă ocup eu de asta. Tu n-ai nicio treabă.

— Dar…

— Destul.

Cuvântul a făcut magazinul să răsune. Vânzătorul şi-a ridicat speriat privirea, dar s-a ţinut la distanţă.

— Până acum nu ţi-am contestat prezenţa, dar acum poţi pleca.

La suprafaţă, lăsa impresia că îi dădea permisiunea să plece dar amândouă auzeam semnificaţia ascunsă: dacă nu pleca ea singură, avea s-o „ajute” el. Simone n-a mai protestat.

Jerome s-a întors din nou spre Seth.

— Georgina a fost răpită. Mergem s-o salvăm. Iar tu ai să joci un rol în afacerea asta.

Seth a amuţit pentru o clipă şi când a vorbit, a pus întrebarea cea mai evidentă:

— Cum?

— Pentru început, ai putea înceta cu întrebările stupide. Vino cu mine şi ai să afli. Apoi Jerome a dat o lovitură de maestru: Cu fiecare clipă de întârziere e într-un pericol şi mai mare.

Nimic altceva nu l-ar fi putut îmboldi mai tare pe Seth. La cuvintele alea a tresărit şi pe faţă i s-a zărit un caleidoscop de

sentimente.

— Bine, i-a spus lui Jerome. Hai să mergem.

Capitolul 19

— A fost real, am icnit. Ăsta a fost… real. Seth n-a cedat în faţa ispitei, i-a rămas fidel lui Maddie.

— E posibil, a spus Unu.

Dintr-odată, am simţit o nevoie puternică şi bruscă de a-i scoate ochii. Era o pornire animalică şi necugetată şi de asemenea imposibilă, pentru că aici nu aveam corp. Era o pornire pe care o avusesem de mai multe ori faţă de Oneiroi.

— A fost adevărat, am replicat.

Era parcă o neîntreruptă joacă de copii. Sau poate un test la care răspunsul putea fi adevărat sau fals. Situaţii repetitive după situaţii repetitive. Viaţa mea era o nesfârşită repetiţie.

— Iar Jerome…

La finalul visului, şeful meu îl luase pe Seth de acolo ca prin farmec.

— Vine să mă salveze. L-a luat pe Seth. Au să ţină ritualul ăla. Erik o să se ocupe de asta.

— Da. Şi o să dea greş.

— Ba nu, am ţipat.

Fiecare bucăţică din mine era întruchiparea disperării: vocea, mintea, sufletul.

— Jerome o să mă caute şi o să mă salveze.

— Nu vine nimeni să te caute, a spus Doi. Au să încerce, dar au să dea greş.

Apoi m-au trimis din nou în lumea mea şi, indiferent cât de tare îmi doream să văd chipuri cunoscute, îndoiala şi nesiguranţa pe care mi le tot transmiteau Oneiroii mă lăsau pradă disperării şi confuziei.

Eram la Erik, şi acolo se aflau şi ceilalţi, pare-se.

Magazinul lui avea o încăpere mare în spate în care depozita lucruri şi pe care o zărisem o dată. Îmi amintea de un garaj cu podeaua din ciment, neterminată, şi pereţi laterali din rigips nefinisaţi. Pe o măsuţă era un bol în care ardea tămâie, ceea ce făcea ca aerul să fie ceţos. Marginile camerei erau înţesate cu cutii şi lăzi care păreau să fi fost împinse ca să lase loc liber

împrejurul încăperii. De asemenea, pe margini era şi clubul de nemuritori din Seattle: Hugh, Cody, Peter, Carter şi chiar şi Mei. Probabil că era şi Roman, dar era ascuns din cauza lui Mei. În mijlocul încăperii, Erik desena ceva cu cretă pe podea. Jerome se afla şi el prin apropiere şi Seth stătea stingher între ei şi prietenii mei înşiraţi de-a lungul peretelui. Cred că nu prea se hotăra lângă care se afla mai în siguranţă. Dacă n-ar fi fost şi Mei, probabil că i-ar fi ales pe prietenii mei.

Mei îi privea pe Erik şi pe Jerome cu un aer dezaprobator, avea ochii aproape negri mijiţi şi buzele date cu ruj cărămiziu ţuguiate. Într-un final, şi-a desfăcut braţele şi a mers spre centru cu paşi mari, iar tocurile cui ţăcăneau tare pe podeaua de ciment. Seth s-a dat iute din calea ei şi s-a retras aproape de prietenii mei, la adăpost.

— E ridicol, a spus Mei. Ne iroseşti tuturor timpul. Chiar dacă sunt toţi aici – şi a făcut un gest spre gaşca de lângă perete – nu e de-ajuns s-o aduci înapoi. Trebuie să anunţi şi să iei alt sucub.

— Dacă anunţ, are să fie şi un nou arhidemon aici. Jerome i-a aruncat o privire tăioasă. Mă cam miră că n-ai făcut-o tu deja.

Bună observaţie. Fiindu-i subordonată, Mei i se supunea, dar era ambiţioasă. Dacă Jerome avea necazuri pentru că mă pierduse, ea putea trage foloase.

— Nici nu e nevoie, a spus ea neutru. În curând ai să le spui chiar tu. De ce trebuie să fiu şi eu aici? N-am nicio legătură cu ea.

— Pentru că aşa ţi-am spus eu! Nu te mai tot împotrivi.

Jerome a fulgerat-o cu privirea şi cei doi demoni s-au privit fix. În cele din urmă, Mei a dat scurt din cap, dar nu a părut să cedeze din cauza autorităţii lui, era mai degrabă de parcă el i-ar fi comunicat ceva, iar ea încuviinţa. Apoi s-a întors în marginea încăperii, vizavi de prietenii mei.

Erik a trebuit să se aplece şi să se lase în genunchi ca să deseneze cu cretă, ceea ce probabil că a fost un chin pentru spatele lui. Cu un oftat, s-a ridicat în sfârşit şi şi-a studiat desenul. Erau două cercuri mari, concentrice, în interiorul şi în jurul cărora erau nişte simboluri oculte. Pe unele le cunoşteam pe altele, nu. Jerome a studiat şi el desenul şi, pentru prima oară în viaţa lui, şeful meu părea… tulburat.

— E gata? a întrebat el.

Erik a încuviinţat din cap şi şi-a frecat absent cu o mână spatele.

— Da, în afara descântecului propriu-zis.

Ochii lui Jerome au căzut pe Seth, care a tresărit.

— Vino încoace, a spus demonul.

Seth a privit desenul aproape la fel de neliniştit ca Jerome.

— Ce-o să mi se întâmple?

— N-o să mori, dacă de-asta îţi faci griji. În plus, tu poţi ieşi din cerc când vrei. Şi acum nu mai irosi timpul.

Nu-mi plăcea să-l aud pe Jerome făcând-o pe şeful cu Seth. Lucrul ăsta îmi aţâţa tăciunii mâniei care mocneau în mine în ultima vreme. M-am înfuriat chiar şi când l-am văzut pe Seth că se execută; eu aş fi vrut să-l sfideze pe Jerome. O clipă mai târziu, am încercat să-mi alung gândurile astea. Trebuia să-mi păstrez furia pentru Oneiroi, nu pentru gaşca mea. Cu siguranţă că Jerome nu minţea. Carter, care nu scosese niciun sunet în timpul ăsta, l-ar fi atenţionat pe Jerome. Aşa speram eu.

Seth s-a apropiat de Jerome, atent să nu calce pe vreo linie trasată cu cretă, aşa cum superstiţioşii evită să calce pe crăpăturile de pe trotuar. Erik i-a zâmbit uşor lui Seth.

— Are dreptate, domnule Mortensen. N-are să vă facă niciun rău. Deşi are să fie… ciudat.

Dintr-odată, Mei s-a crispat din nou.

— Pe el îl folosiţi, şi-atâta tot? Jerome, un singur om nu poate…

— De-ajuns! a tunat Jerome. M-am săturat să ascult pe toată lumea că-mi întoarce vorba. Putem continua treaba?

Erik a dat din cap şi s-a dus la masa cu tămâia. Mai erau acolo şi un bol mic cu apă şi o bucată prelungă de piatră tăiată cu iregularităţi. Cuarţ fumuriu, am gândit. Erik a luat-o cu grijă şi respect. A băgat vârful baghetei în tămâia ce mocnea şi apoi a ridicat-o pentru ca fumul să o poată înconjura. Câteva clipe mai târziu, a vârât capătul baghetei în apă. Când a terminat, a mers cu bagheta spre cerc.

— Stai, a spus Carter deodată. S-a îndreptat, unde până atunci stătuse prăvălit pe nişte cutii. Mă duc şi eu.

— Sunteţi nebuni cu toţii, a mormăit Mei.

— Are dreptate, a spus Jerome. Dacă eşti şi tu aici…

— Ştiu, ştiu, a spus Carter şi a trecut peste liniile din cretă

alăturându-se lui Jerome. Şi mai ştiu ce-ar putea ieşi din asta.

Cei doi s-au privit, făcând iar schimb de mesaje nerostite şi niciunul nu a mai spus nimic.

Erik s-a întors în centrul cercului şi a ridicat bagheta sus. Şi Carter şi Jerome se îndepărtaseră cât de mult posibil de oameni fără să calce cercul interior. În timp ce braţele lui Erik se îndreptau spre cer, dintr-odată nu mai părea un bătrân slab. E adevărat că avea trupul firav şi din zi în zi era mai sfrijit, dar în timp ce stătea acolo şi şi-a început farmecul, a devenit ceva mai mult de un simplu om. De fapt, Dante era un magician mai bun, dar nici Erik nu era lipsit de puteri, deşi rareori le folosea. Dacă aş fi fost acolo fizic, aş fi simţit magia pe care o invoca. Faptul că ştiam că este prezentă aproape că mă făcea să cred că o văd.

Şi-a terminat psalmodierea, din ale cărei cuvinte ştiam foarte puţine, şi apoi a mers împrejurul cercului. L-a atins în patru locuri cu bagheta, la distanţe egale unele de altele. În momentul în care a atins cu bagheta în al patrulea loc, fiecare nemuritor din încăpere a tresărit brusc şi a avut un aer stânjenit, până şi cei de rang înalt. În general, Seth părea confuz.

Fiind doar o observatoare neimplicată, eu vedeam ce vedea şi Seth, adică nimic. Dar atunci am realizat că, dacă aş fi fost prezentă, aş fi simţit şi eu ceea ce simţiseră toţi nemuritorii. Erik ferecase cercul, ridicând ziduri invizibile. Fiecare cerc magic era altfel, dar îi spusese lui Seth că putea ieşi din ceea ce însemna că era un cerc care îi ţinea numai pe nemuritori înăuntru. Nu era tocmai ca o invocare. În invocări era nevoie de foarte multă magie pentru că acestea aveau menirea de a înrobi un nemuritor împotriva voinţei lui. Şi cercul ăsta era o temniţă, dar necesita mai puţină magie, pentru că nemuritorii intraseră aici de bunăvoie. Jerome şi Carter acceptaseră cu bună ştiinţă să fie luaţi captivi.

De-aia voia să fie şi Mei acolo. Pentru un magician lipsit de scrupule, ca de exemplu Dante, asta era o ocazie unică. Să aibă ferecaţi doi nemuritori de rang înalt? Lucrul ăsta îi oferea nenumărate posibilităţi unui magician. Indiferent ce făcea Erik aici, nu credeam că avea să abuzeze de situaţie. Dar Jerome, fiind demon, nu avea încredere în nimeni şi voise s-o aibă pe Mei prin preajmă ca să rupă câteva oase dacă Erik nu-i elibera

pe prizonieri. Desigur, ea nu putea face nimic până nu ieşea Erik din cerc, lucru pe care până la urmă trebuia să-l facă.

Însă, dacă încercau cu toţii să mă salveze, Erik n-ar fi putut crea acest cerc cu intenţia de a-i lua în mod special prizonieri pe Jerome şi pe Carter. În memorie mi-au revenit cuvintele îngerului: „Şi mai ştiu ce-ar putea ieşi din asta.”

Erik stătea în faţa lui Seth, care era din ce în ce mai neliniştit, cu fiecare clipă. Pe chipul lui Erik se vedea ce forţă se chinuia să ţină în frâu. Acum nu putea face pe bătrânelul simpatic, dar se străduia.

— Vă pasă de domnişoara Kincaid? l-a întrebat pe Seth. Vreţi s-o salvaţi?

— Da, a răspuns Seth iute.

— Atunci trebuie să vă gândiţi la ea, concentraţi-vă fiecare moleculă a corpului asupra ei. Imaginaţi-vi-o, strigaţi-o. Nu trebuie să vă mai gândiţi la altceva, doar la ea.

Seth părea nedumerit, dar a dat din cap. Erik s-a întors spre Jerome şi spre Carter.

— Iar voi trebuie să-l opriţi să intre acolo de tot. Voi nu puteţi intra, dar îl puteţi ţine pe el aici. Este obligatoriu, altfel aveţi să-i pierdeţi pe amândoi.

Erik nu a aşteptat confirmarea îngerului şi a demonului. A ridicat iar bagheta şi l-a atins pe Seth pe frunte, pe amândoi obrajii şi pe bărbie. Seth s-a cutremurat.

— Nu uitaţi, a spus Erik. Când se deschide poarta, gândiţi-vă la ea, numai la ea. Căutaţi-o şi când o găsiţi, nu-i daţi drumul.

— Poartă? a întrebat Seth. Ce…?

Dar Erik începuse din nou să psalmodieze şi din senin s-a stârnit un vânt, fluturându-le părul celor din cerc. Glasul lui a devenit din ce în ce mai puternic şi apoi…

Eram din nou cu Oneiroii.

— Ce s-a-ntâmplat? am exclamat. Pentru a milioana oară mi-am dorit să pot izbi în pereţii temniţei mele. Aş fi vrut din nou să le scot ochii, să-i strâng de gât. Arătaţi-mi ce se întâmplă!

— Eşec, a spus Unu.

— N-au să reuşească, a adăugat Doi. Demoniţa avea dreptate. O duzină de oameni care te-au iubit n-ar putea să ajungă la tine, darămite…

S-a oprit. Ochii lui i-au întâlnit pe cei ai lui Unu şi apoi amândoi au privit împrejur de parcă ar fi căutat ceva. Am

încercat să-mi dau seama ce vedeau sau auzeau, dar pentru mine nu era nimic, doar beznă şi linişte.

Apoi am simţit că mi se înfiripă un alt vis. Lumea beznei a început să devină ceţoasă şi amândoi Oneiroii şi-au smucit capetele spre mine.

— Nu! a exclamat Doi, întinzând mâna.

Totul a redevenit limpede. Nu visam. Am rămas în locul în care mă aflam.

Georgina.

Numele meu. După mult timp, de fapt habar n-aveam de câte zile, auzeam şi altceva în afară de glasurile Oneiroilor. Era aşa de slab, ca o şoaptă rătăcită printre faldurile vântului. Era numele meu. Sau cel puţin unul dintre ele.

Nu-mi puteam da seama de unde vine, dar fiecare părticică din mine încerca să se concentreze asupra lui, să-şi dea seama de unde provenea.

Georgina.

— Da! am strigat tare. Sunt aici!

Lumea a redevenit ceţoasă. Nu mi-am auzit numele, dar era din nou precum cântecul sirenei. Ca o muzică fără sunet, ca nişte culori nedefinite.

— Fă-l să înceteze! a strigat Unu.

Nu-i auzisem niciodată pe Oneiroi ridicându-şi glasurile. Vorbeau întotdeauna pe un ton scăzut, cu şiretenie. Dar acum erau destul de supăraţi.

— Ripostează! vorbise Doi, i se adresase lui Unu. Vino alături de mine! Nu-l lăsa…

I-am părăsit şi am pătruns în alt vis. Sau mai degrabă în alt loc. Nu, nici măcar nu era un loc. Era de parcă aş fi plutit prin spaţiu, într-o nebuloasă. Poate că era mai nimerit s-o compar cu un uragan, pentru că în jurul meu se vânzoleau diferite lucruri şi treceau într-un iureş pe lângă mine. Erau dâre de fum, frânturi de culoare, stele scânteietoare. Unele m-au atins, altele au trecut prin mine. Şi de fiecare dată când mă atingeau, simţeam o emoţie, una care nu-mi aparţinea. Fericire. Groază. Împreună cu emoţia aceea, a apărut şi o imagine fulgerătoare.

Un câmp înverzit, un avion, un monstru. Era o furtună de stimuli.

Mă simţeam pierdută şi în derivă, şi mi-era aproape mai frică decât în temniţa mea alături de Oneiroi. Măcar aia avusese

ceva substanţă, indiferent cât de nesemnificativă ar fi fost. Însă asta… ce era? Din când în când, se topea într-o masă de întuneric, de parcă m-aş fi întors în cutie… Apoi bezna se risipea, redându-mă fără speranţă vălmăşagului de sentimente.

Georgina.

Iar îmi auzeam numele. Şi odată cu el simţeam imboldul ăla, ceva familiar mie. Deşi teoretic nici aici nu aveam corp, am căutat vocea şi imboldul ăla, răscolind prin abundenţa de culori.

Georgina.

Era mai puternic acum şi aveam sentimentul că sunt invocată. Ardeam de dorinţă să ajung acolo. Era o parte din mine, acolo mă simţeam acasă. Şi apoi, în tot acel haos, o lumină a scânteiat mai tare decât toate celelalte. Era albă, pură, imaculată în caleidoscopul ce se cernea asupra mea. Am privit şi m-am întins după ea cât de tare am putut. Lumea a început din nou să se spargă în cioburi negre, dar era pentru ultimia oară. Nu aveam să mă mai întorc în cutie, nu şi acum, când aveam lumina asta înaintea mea. E greu de spus dacă devenea din ce în ce mai puternică sau dacă mă apropiam eu din ce în ce mai tare, dar deodată a apărut în faţa mea, m-a năpădit şi apoi a devenit fiinţa mea.

Exact ca atunci când avusesem visele celelalte, a intervenit rapid o viziune care m-a smuls pentru o clipă din vârtej. Eram în braţele lui Seth. Oare? În timp ce mă îmbrăţişa, faţa lui părea să împrumute alte şi alte forme. Nu, era el. L-aş fi recunoscut oriunde. Îmi era aşa de familiar, şi acum, că era aşa de aproape de mine, nu-i puteam da drumul. Mă simţeam ca acasă alături de el.

Georgina, s-a auzit din nou vocea şi era a lui. Georgina, nu-mi da drumul.

Nu, nu-i dădeam drumul. Nu aveam să-i mai dau niciodată drumul…

Acel scurt moment de apropiere umană a lăsat locul lumii înstelate a viselor, dar de data asta aveam o ancoră. Eram una cu lumina. Eram lumina şi am simţit-o cum mă trage după ea, dar nu aveam nevoie de îndemn. M-aş fi dus oriunde cu ea. Am renunţat la orice control. Aveam senzaţia că plutesc, că sunt infinită şi că pornesc înainte. Din spate ceva trăgea de mine, dar nu avea destulă forţă. Mergeam înainte, înainte şi tot

înainte şi…

Încăperea s-a umplut de ţipete. Eu ţipam. Ţipam din cauza durerii pe care o simţeam când eram sfâşiată şi apoi reîntrupată, a durerii resimţite când îmi era smulsă toată energia.

Eram slăbită, însângerată, redusă la zero.

Ce cameră era asta? Vedeam nişte feţe. Feţe în apropierea mea, feţe de-a lungul peretelui încăperii. Mă priveau de parcă m-ar fi cunoscut. Oare mă cunoşteau? Iar eu le cunoşteam pe ele? Mi s-au îndoit picioarele sub mine, lipsite de putere ca ale unui mânz. Unul dintre bărbaţii de lângă mine s-a întins, dar m-am dat înapoi, căci simţeam nevoia să fug. Nu-l puteam lăsa să mă atingă, eram sigură de asta. Mintea îmi fusese ruptă în bucăţi, sfâşiată. Nu mai voiam să mă atingă nimeni. Am simţit podeaua rece şi netedă în timp ce mergeam repede pe ea dar m-a oprit un zid. Sau cel puţin aşa îl simţeam. Nu era nimic vizibil, doar o linie albastră pe podea. Peretele invizibil îmi era cunoscut şi mi-a stârnit frica. Îmi amintea de cutie. Mi-am ridicat genunchii la piept şi, cuprinsă de tremur, am încercat să mă fac mică.

Bărbaţii de lângă mine, patru la număr, vorbeau într-o limbă pe care n-o cunoşteam. Se certau. Unul dintre ei tot încerca să vină la mine, dar un altul îl oprea. Acesta din urmă era înspăimântător. Trăsăturile lui nu aveau nimic extraordinar, era înalt, cu ochii şi părul închise la culoare, dar avea ceva care mă îngheţa. Avea forţă în el şi împrejurul lui. O simţeam şi o vedeam. Îmi amintea de pucioasă. M-a privit în timp ce le vorbea cu asprime celorlalţi şi m-am chircit şi mai tare. Eram sigură că-l cunoşteam, dar tot mi-era frică de el.

Deodată, un alt bărbat a exclamat ceva şi l-a atins pe braţ pe bărbatul cu părul brunet. Acesta era blond. Şi în jurul lui simţeam forţa, dar era altfel. Era curată şi cristalină. Toţi patru s-au întors cu spatele la mine şi priveau ceva. La început, nu era nimic, apoi am început să văd şi să simt. Înaintea lor a apărut o sferă purpurie, strălucitoare, care se mărea din ce în ce mai mult. În timpul ăsta am văzut că era mai degrabă o spirală şi, pe măsură ce creştea, braţele i se roteau. Cei doi bărbaţi care nu răspândeau forţă s-au dat înapoi. Dacă peretele nevăzut mi-ar fi permis, m-aş fi îndepărtat şi eu.

Din lumina purpurie, s-au materializat dintr-odată două

siluete întunecoase şi au păşit înainte. Erau întunecoase, dar în acelaşi timp răspândeau lumină şi aveau ochii albaştri strălucitori. Am căscat ochii. Poate că nu ştiam ce se petrece în jurul meu, dar pe ele le cunoşteam. Le cunoşteam şi aveam de gând să le omor.

Nu ştiu sigur cum am făcut lucrul ăsta, pentru că părea să nu mai fie niciun strop de viaţă în mine, totuşi, cine ştie cum, mi-am strâns forţele ca să ţâşnesc în picioare şi să fug spre ei. Cuvintele pe care le-am urlat erau incoerente, dar nu conta, tot ce conta era să-i distrug. Aveam să-i fac bucăţi. Aveam să-i fac să sufere aşa cum şi ei…

Însă nişte braţe puternice m-au înşfăcat, oprindu-mă cu aceeaşi siguranţă cu care o făcuse şi zidul. Era bărbatul blond şi avea o strânsoare de fier.

— Dă-mi drumul! am ţipat. Îi omor! îi omor pe amândoi!

Bărbatul cu părul brunet ne-a privit pe amândoi.

— Nu-i da drumul, a spus blând, de data asta într-o limbă pe care o înţelegeam.

M-am luptat în zadar cu braţele, dar nu am izbândit.

Bărbatul brunet s-a întors spre Oneiroi.

— Asta nu e lumea voastră, a spus el.

— Am venit după ceea ce ne aparţine, a spus unul dintre Oneiroi. Tu ne-ai luat-o.

— Ba am recuperat ceea ce-mi aparţine, a replicat bruneţul. Voi aţi răpit-o.

— Am câştigat-o. A venit la noi de bunăvoie.

Brunetul a pufnit. Jerome, mi-am amintit deodată. Se numea Jerome.

— Se pare că înţelegem diferit noţiunea de „bunăvoie”, a spus el.

— O vrem înapoi, au protestat Oneiroii.

— Ba n-o să luaţi nimic înapoi, a ripostat Jerome, cu un glas dur. Plecaţi până nu mă răzgândesc.

În timp ce ei vorbeau, eu mă moleşisem, dar acum furia mă reanimase şi m-am zbătut din nou.

— Lasă-mă să-i omor! am ţipat. Jerome, e dreptul meu! Lasă-mă să-i distrug!

Jerome s-a întors, surprins poate că-l strigasem pe nume.

— Nu cred că eşti în starea în care să poţi omorî ceva.

— E dreptul meu, am spus. După ce mi-au făcut, au să sufere

şi ei cum am suferit şi eu. Am să-i sfâşii, am să le smulg sufletul!

— N-au suflet, a spus sec. Dar îmi place entuziasmul tău. Apoi s-a întors spre Oneiroi. Aşa deci, mi-aţi furat sucubul şi mi l-aţi şi torturat.

Glasul lui avea un fior din ăla reptilian şi mi-a îngheţat sângele, iar aerul a sfârâit de tensiune. Oneiroii s-au foit neliniştiţi. Nu-i lăsa indiferenţi.

— Din cauza ei, mama noastră a fost din nou ferecată, a spus unul dintre ei. Dar nu mai părea încrezător sau revoltat ca înainte. Avem dreptul la răzbunare.

— Credeţi că insultarea altuia justifică răzbunarea? a întrebat Jerome.

Oh, vocea aia care făcea aerul să îngheţe.

— Da, au spus Oneiroii într-un glas.

— Şi eu, a răspuns Jerome.

Nici măcar nu s-a mişcat, dar am simţit cum dinspre el pleacă un val de putere, ca o torţă aruncată pe o mână de iască. A explodat şi la fel şi Oneiroii. De fapt, ei mai degrabă au făcut implozie. Forţa i-a atins şi apoi au dispărut, pur şi simplu.

— Of, Jerome, a spus bărbatul care mă ţinea pe mine. Îţi dai seama ce-ai făcut?

Jerome s-a uitat iar la noi şi a ridicat din umeri.

— Nu-i suport pe ăia care umblă cu lucrurile mele.

Poarta rotitoare purpurie nu dispăruse nicio clipă şi acum începuse să se facă şi mai luminoasă şi să se rotească şi mai tare.

— Rahat, a exclamat Jerome. Speram să nu observe nimeni.

Bărbatul care mă ţinea pe mine a oftat. M-a privit şi ochii lui cenuşii mi-au pătruns până în suflet.

— Ascultă-mă. Să nu te mişti. Înţelegi? Stai aici. Când a văzut că nu răspund, a oftat din nou. Mă cunoşti?

Îl cunoşteam? Da. Ochii ăia, cunoşteam ochii ăia.

— Carter, am spus, iar cuvântul a sunat ciudat în gura mea.

— Da, a spus el. Mă cunoşti. Ai încredere în mine. Nu te mişca.

Mi-a dat drumul, a aşteptat să vadă ce fac şi apoi s-a dus lângă Jerome când a văzut că stăteam pe loc. Nimic nu m-ar fi putut face să mă mişc de acolo, după ce am văzut ce ieşea pe poartă.

Era o fiinţă monstruoasă, la propriu. Avea ochi gălbejiţi şi era acoperită cu solzi, cu pete mov şi gri. Avea ceva ce semăna cu un rât de porc şi pe cap şapte coarne, ca vârfurile unei coroane. Când a ieşit pe poartă, am văzut că era mai mare decât Jerome şi Carter, dar cei doi au stat pe loc şi au sfidat-o cu privirea.

— Mi-aţi distrus supuşii, a mârâit creatura, cu un glas ce îi izvora din adâncul gâtlejului şi făcea să vibreze podeaua. Aţi încălcat legile.

— Supuşii tăi erau pe tărâmul nostru, a spus Jerome, perfect calm. Mi-au răpit una dintre supuse şi au abuzat de ea. Ei sunt cei care au încălcat legile.

— Asta nu-ţi dă dreptul să faci ceea ce ai făcut, a venit răspunsul.

— Ar fi distrus-o dacă ar fi fost în stare de aşa ceva. Data viitoare ţine-ţi mai bine în frâu supuşii ca să nu creeze probleme unde nu au ce căuta.

Nările monstrului au fremătat.

— Te-aş putea distruge eu pe tine.

— Încearcă numai, a spus Jerome. Încearcă să ne ataci pe amândoi.

Ochii gălbejiţi s-au mutat asupra lui Carter şi câţiva dinţi din gura creaturii au ieşit la iveală. Cred că zâmbea.

— Un înger şi un demon, luptând împreună. Aproape că merită să vezi aşa ceva.

S-a aşternut liniştea în timp ce se măsurau unii pe alţii din priviri. Nu-mi dădeam seama ce forţă avea monstrul. Forţa fizică nu era proporţională cu puterea. Însă Jerome şi Carter ardeau ca nişte mici sori, gata să explodeze din clipă în clipă.

În cele din urmă, monstrul a ridicat din umeri, sau a făcut ceva ce echivala cu chestia asta.

— Dar mi-a fost de ajuns să văd cum vă apăraţi unul celuilalt onoarea. N-am să vă distrug… azi. Dar nu mai vreau niciun atac asupra poporului meu. Dacă se mai întâmplă, n-am fiu atât de iertător.

— Şi dacă poporul tău nu-l lasă pe al meu în pace – a spus Jerome calm – n-am să fiu nici eu aşa de iertător.

Creatura a mârâit şi pentru o clipă am crezut că avea să se răzgândească. Dar nu a făcut-o, ci s-a dat înapoi spre lumina purpurie. S-a contopit cu ea, dispărând din ochii noştri, şi apoi

a dispărut şi poarta.

— Mincinosu' dracu', a spus Jerome. Iertător pe mă-sa. Ştia că am fi fost în stare să-l facem arşice.

— Mda, mă rog, sper să nu aflăm niciodată dacă e adevărat sau nu, a spus Carter. Până şi în tabăra mea uciderea unui demon morfeic ar atrage hârţogărie.

Jerome a zâmbit.

— Ce n-aş da să văd aşa ceva.

M-am uitat la amândoi, iar teama cauzată de confruntarea care se anunţa se risipise. Cu ultima fărâmă de energie, am pornit spre Jerome şi l-am lovit cu pumnii în piept. M-a prins şi m-a imobilizat la fel de uşor precum Carter.

— Trebuia să mă laşi pe mine s-o fac! Trebuia să mă laşi pe mine să-i omor! Era dreptul meu!

— Asta te supără pe tine? Nici măcar nu ştiu cum de mai stai în picioare, Georgie.

— Era dreptul meu, am repetat. Tu nu ştii ce-au făcut.

— Ba cred că pot să ghicesc.

M-am oprit din zbatere şi în sfârşit m-a copleşit întreaga forţă a tot ceea ce se întâmplase. Am simţit toată epuizarea propriei mele fiinţe. M-am moleşit în braţele lui şi el m-a prins. Oamenii şi locurile dimprejurul meu erau încă un pic în ceaţă, dar multe lucruri începeau să se limpezească.

— Tu ar fi trebuit să ai grijă de mine, am spus cu un glas pierit. Am simţit că mi se umezesc ochii. N-ar fi trebuit să permiţi să se întâmple aşa ceva, să-i laşi să mă răpească. Tu trebuia să ai grijă de mine.

Jerome a părut sincer surprins şi nu mi-a răspuns imediat. Mi-era teamă să nu se înfurie, dar în loc de asta, a spus încet:

— Da, aşa e. Şi am făcut-o până la urmă, dar… am ajuns târziu.

— Mii de scuze, a spus Carter.

Acum Jerome se înfuriase din nou.

— N-am de ce să-mi cer scuze! apoi s-a întors iar spre mine şi vocea i-a redevenit calmă şi răbdătoare, aproape blândă. Ştiam că nu era un lucru tipic lui. Te-am adus înapoi, a spus. Acum eşti în siguranţă. N-au să-ţi mai facă niciun rău, niciodată. Înţelegi?

Am încuviinţat din cap.

— Bun. Acum e vremea să terminăm aici.

Jerome s-a întors spre oameni. Unul dintre ei era bătrân, foarte bătrân, cu pielea cafeniu-închis şi păr cenuşiu. Ochii lui erau copleşiţi de milă. Celălalt bărbat era mai tânăr, cu părul ciufulit şi ochi căprui care la lumină căpătau o tentă chihlimbarie, precum mierea. Mă privea de parcă m-ar fi cunoscut, lucru care nu mă mira, pentru că şi eu îl cunoşteam pe el. Nu ştiu de unde, dar îl cunoşteam. De fapt, începeam să realizez că ştiu pe toată lumea din încăperea asta. Îmi veneau în minte alte nume. Numele lui, însă, îmi scăpa, mai ales pentru că îmi tot apăreau altele în cap. M-a privit cu atenţie, de parcă ar fi încercat să-şi dea seama de ceva, şi m-am trezit că mă pierd în ochii ăia căprui-aurii.

Jerome i-a spus ceva bărbatului cu părul cenuşiu în limba cealaltă. Încă n-o înţelegeam, dar avea ceva familiar mie. Bătrânul nu a răspuns, nici nu s-a mişcat imediat şi încăperea a fost copleşită de o tensiune palpabilă. În sfârşit, bătrânul a luat o baghetă şi a început să atingă nişte puncte din cercul ăla de pe podea, şoptind delicat în timpul ăsta. Când a atins cercul a patra oară, era de parcă o mare presiune, una de care nu fusesem conştientă, ar fi fost eliberată din încăpere.

Jerome a făcut un scurt schimb de cuvinte cu bărbatul şi apoi s-a întors spre mine.

— După cum spuneam, nu reuşesc să înţeleg cum de eşti conştientă, dar dacă ne gândim la toate celelalte absurdităţi pe care le faci tu, n-ar trebui să mă mire.

A făcut un pas spre mine şi şi-a apăsat degetele pe fruntea mea. Am icnit când m-a străbătut… ceva. La început era şocant, înţepător. Apoi a devenit dulce, minunat, lucrul cel mai minunat de pe lume. M-a umplut, m-a energizat, m-a întregit. Cum de putusem crede până în momentul ăsta că sunt vie?

Lumea a devenit mai clară şi locurile au început să mi se pară mai cunoscute. M-am clătinat, nu din cauza slăbiciunii de data asta, ci datorită fericirii pure a vieţii pe care mi-o dăruise Jerome. Mi-a spus ceva în limba cealaltă şi m-am încruntat, pentru că nu înţelegeam.

A vorbit din nou cu cuvintele pe care le înţelegeam eu.

— Transformă-te la loc, Georgina. E timpul să plecăm.

— În ce să mă transform?

— În ce vrei tu. În corpul care-ţi place în prezent, aş presupune eu. Nu ieşi cu corpul ăsta, a spus şi a făcut un gest

spre trupul meu.

M-am studiat pentru prima oară. Nu eram la fel de înaltă ca el, poate cu câţiva centimetri mai scundă. Aveam picioarele şi braţele lungi şi subţiri şi pielea bronzată de la soare. Aveam o rochie simplă de culoarea fildeşului şi vedeam că pe piept îmi cădeau vârfurile părului brunet. M-am încruntat. Eram eu… şi totuşi nu eram eu.

— Transformă-te, Georgina, a repetat.

— Nu mă cheamă aşa, am spus.

— Scapă de ce ţi-au făcut, a spus, evident nerăbdător. S-a terminat. Ţi-au înceţoşat mintea, dar poţi să ţi-o limpezeşti. Transformă-te, Georgina. Întoarce-te la vremurile astea.

Apoi a spus ceva în limba cealaltă şi am clătinat mânioasă din cap.

— Nu înţeleg. N-ar trebui să fiu aici. Ăsta e corpul meu dar nu e epoca mea.

A rostit încă un ordin pe care tot nu l-am înţeles şi i-am dat acelaşi răspuns. De trei ori am făcut chestia asta şi apoi, a patra oară, cuvintele lui mi-au pătruns în minte; le înţelegeam perfect. Ştiam ce spunea. Limba engleză mi-a explodat în minte şi odată cu ea, mult mai mult de-atât.

Am întins mâinile înainte, le-am privit intens, de parcă le-aş fi văzut pentru prima oară.

— Asta e epoca mea, am şoptit în engleză. Mi-am privit picioarele lungi şi m-a luat o senzaţie de greaţă. Asta nu era corpul meu.

Totuşi… totuşi era. Pe de o parte era, pe de alta, nu. Sleită de energie, în asta mă transformasem.

— Cum te cheamă? m-a întrebat.

Letha. Mă cheamă Letha.

— Georgina, am spus.

Şi cu asta, mi-am adunat forţele ca să-mi fac corpul să mi se transforme. Suplă, scundă, cu părul şaten-deschis şi cu ochii verzi-aurii. Rochia alb murdar ţesută în casă s-a transformat într-o rochie albastră de bumbac. O clipă mai târziu, am schimbat-o în favoarea unei perechi de blugi şi a unei cămăşi albastre.

Jerome l-a privit pe Carter.

— Vezi? Nu s-a întâmplat nimic rău.

Carter nu a răspuns la asta, ci l-a întrebat:

— Şi acum ce facem?

— Acum? Jerome m-a privit din nou. Acum Georgina se duce la culcare.

— Poftim? am ţipat. Nu! Nu după ce… nu. N-am să mai dorm niciodată.

Jerome aproape că a zâmbit înainte să-mi atingă din nou fruntea.

Şi m-a cuprins somnul.

Capitolul 20

M-am trezit în patul meu şi am găsit-o pe Mei stând lângă mine. Nici măcar sora Ratched nu m-ar fi putut speria aşa de tare.

Mei răsfoia o revistă şi şi-a ridicat ochii, aparent plictisită.

— Oh. Te-ai trezit. În sfârşit, a spus şi s-a ridicat.

— Ce… ce s-a întâmplat? am întrebat şi am clipit din cauza luminii ce se revărsa pe fereastră.

Mă surprindea faptul că nu trăsese perdelele. Nu-mi părea genul de fiinţă care se bucură de soare.

— Nu-ţi aduci aminte? m-a întrebat, şi expresia ei dezinteresată a devenit tăioasă. Jerome spunea că ai să-ţi aduci aminte. Dacă nu…

M-am ridicat în capul oaselor şi mi-am tras genunchii la piept.

— Nu, nu. Îmi aduc aminte… îmi aduc aminte ce s-a întâmplat la Erik. Îmi aduc aminte… de Oneiroi. Când am spus cuvântul ăsta, m-am cutremurat. Dar după aia ce s-a mai întâmplat? Cât timp am dormit?

— Trei zile, a spus ea pe un ton neutru.

— Poftim? am întrebat cu ochii şi gura căscată. Dacă Mei ar fi fost genul glumeţ, acum m-aş fi aşteptat să spună poanta. Nu… adică a trecut aşa de repede. Şi n-am visat.

A zâmbit strâmb.

— S-ar zice că ţi-ai fi dorit asta. Somnul adânc te ajută să te vindeci mai repede.

Zâmbetul îi devenise o grimasă.

— Nu că mi s-ar fi părut că au trecut prea repede cele trei zile petrecute la căpătâiul tău, adăugă. Jerome m-a pus să-ţi ţin

toţi prietenii departe. Asta chiar că m-a distrat.

— Ai apelat doar la sarcasm?

— Plec, a spus ea, redevenind expeditivă. Am făcut ce mi-a cerut Jerome.

— Stai puţin! Ce s-a întâmplat cu Seth şi cu Erik? Sunt bine?

— Sunt bine, a spus ea.

Am aşteptat să se facă nevăzută, dar n-a fost aşa. M-a privit cu curiozitate.

— N-ar fi trebuit să dea rezultate, a spus.

— Ce anume?

— Ritualul. Era imposibil să te găsească omul ăla, la câte suflete erau acolo.

Oneiroii spuseseră acelaşi lucru şi, când m-am gândit la furtuna de culori şi la harababura de acolo, le înţelegeam raţionamentul.

— Ne… ne iubim.

Nu eram sigură că aveam voie să folosesc cuvintele alea, dar mi-au ieşit oricum.

Mei şi-a dat ochii peste cap.

— Asta nu înseamnă nimic. Iubirea omenească, indiferent ce auzi în toate cântecele şi-n filmele alea pentru femei, nu e de-ajuns. N-ar fi trebuit să dea rezultate.

Nu ştiam ce să spun.

— Păi… eu presupun că a dat.

— Şi Jerome ştia că avea să meargă, a meditat ea şi pe frunte i-a apărut o încruntătură uşoară. M-a privit serioasă. Tu ştiai? Ai idee cum s-a întâmplat?

— Poftim? am chiţăit. Nu! Nu! Eu nu înţeleg nimic din toate astea.

Mă aşteptam să mă contrazică şi să-şi continue interogatoriul. În loc de asta, s-a încruntat şi mai tare şi am realizat că nu-i mai eram de folos la dezlegarea acestui mister. Aşa că a dispărut.

În aceeaşi clipă, Roman a dat buzna în camera mea.

— A plecat? a întrebat.

Dacă era pe aproape, ar fi simţit că amprenta ei personală dispăruse.

— Tu ai stat pe aici în tot timpul ăsta? am întrebat.

S-a aşezat pe scaunul pe care stătuse ea.

— Jerome i-a poruncit să nu dea nimănui voie să se apropie

de tine.

— Tu ai fi putut s-o dovedeşti, am făcut eu o tentativă de glumă.

— Nu fără a crea mari probleme. S-a încruntat şi privirea îi era tulburată de gânduri. Deşi m-aş fi făcut vizibil dacă era nevoie, dacă… fiinţa aia care a ieşit pe poartă ar fi încercai să-i atace pe Carter şi pe Jerome.

Amintirea asta m-a făcut să mă cutremur.

— Nici măcar nu ştiam că erau monştri din ăştia în… stai puţin. Cum i-ai fi putut ajuta? Erai… erai şi tu în cerc?

Eu presupusesem că privise de pe margine.

— Desigur.

N-a mai spus nimic şi, judecând după felul în care vorbise, găsea că pusesem o întrebare ridicolă.

— Tu ai înnebunit? am exclamat. Nu numai că-ţi băgai gâtul în laţ. Dacă te descoperea Mei, chiar şi una din creaturile din vis, dădeai de dracu'. Te-ar fi dat de gol.

— N-aveam de ales, a spus Roman. Trebuia să fiu acolo, în caz că aveai nevoie de mine.

— Era un risc prea mare, l-am contrazis şi de data asta vocea mi-a tremurat. Dacă ar fi izbucnit o bătaie, Jerome şi Carter n-ar fi avut niciun motiv să te apere. Şi dacă lor monstrului morfeic i-ar fi fost teamă să le facă ceva, tu ai fi fost o pradă uşoară.

— Ţi-am spus, nu contează. Trebuia să fiu alături de tine.

Ochii lui, ochii aceia care semănau aşa de tare cu marea cu care crescusem eu, arătau o asemenea seriozitate şi afecţiune încât a trebuit să-mi feresc privirea. Nu-mi venea să cred că riscase tot ce avea pentru mine. De ce o făcea? Nu avea niciun motiv să ţină la mine după tot ce-i făcusem, totuşi era clar că încă mă dorea. Mi se părea că trecuse o întreagă viaţă din noaptea în care mă răpiseră, dar evenimentele mi-au revenit în memorie cu detalii clare: buzele, mâinile lui…

— Mi-aş dori să vrei să mă omori iar, am mormăit. Ar fi mai simplu.

Şi-a odihnit mâna pe a mea şi căldura ei mi s-a răspândit prin corp.

— Nimic din viaţa ta nu este simplu.

L-am privit din nou.

— Chestia asta e al dracu' de adevărată. Dar nu ştiu… nu ştiu

dacă pot să fac lucrul ăsta… mă refer la, ăăă, ştii tu.

— Nu trebuie să faci nimic, a spus el. O să continuăm la fel. O să fim colegi de apartament. Vedem încotro se îndreaptă lucrurile. Dacă se schimbă, bine. Dacă nu… A ridicat din umeri. Asta e.

— Am spus cumva că ar fi fost mai simplu dacă ai fi vrut să mă omori? Nu prea ştiu ce să cred despre faptul că eşti aşa de rezonabil.

— Mă rog, poate că mi-e milă de tine acum, după tot ceea ce s-a petrecut. Poate că peste scurt timp am să mă răzgândesc. M-a strâns de mână. A fost… a fost groaznic?

Iar mi-am ferit privirea.

— Da, mai mult decât groaznic. E greu de explicat. Mi-au trimis fiecare coşmar posibil, fiecare temere întrupată. Unele dintre lucrurile pe care mi le-au arătat se întâmplaseră deja şi erau aproape la fel de rele precum coşmarurile. Nu-mi dădeam seama ce era adevărat. Mi-aţi apărut şi voi, dar nu era întotdeauna adevărul. Mă îndoiam de toate, de cine sunt, de ceea ce simt.

Mi-am reţinut lacrimile şi mă bucuram că-mi ferisem ochii.

— Hei, a spus uşor şi m-a prins de bărbie, forţându-mă să-l privesc din nou. S-a terminat. Eşti în siguranţă. O să te ajutăm să te refaci. Am să te ajut. N-am să permit să ţi se întâmple nimic.

Din nou, sentimentele pe care le nutrea faţă de mine mă făceau să mă simt stingheră, nedumerită. Oare erau efectele secundare ale influenţei Oneiroilor? Nu, am decis o clipî mai târziu. Asta era genul de situaţie care ar nedumeri pe oricine. Inima mea tânjea încă după Seth, un om la care ştiam că ar trebui să renunţ, dar care mă găsise, deşi păruse imposibil. Şi iată-l şi pe Roman, un bărbat cu care mi-ar fi fost mai simplu să fiu, oarecum, şi care îşi riscase viaţa pentru mine. Oare îmi puteam continua viaţa alături de el? Nu ştiam, dar puteam încerca.

I-am luat din nou mâna şi i-am strâns-o.

— Mulţumesc.

S-a aplecat spre mine şi cred că ar fi fost posibil să ne sărutăm, dar soneria telefonului mobil ne-a smuls din vraja romantismului. Mi-am tras mâna dintr-a lui şi am înşfăcat telefonul de pe noptieră.

— Alo?

— Domnişoară Kincaid, s-a auzit glasul blând, familiar. Ce plăcere să-ţi vorbesc din nou.

— Erik! Ce mă bucur că eşti tu. Voiam să-ţi mulţumesc…

— Nu ai de ce-mi mulţumi. Aş mai face-o încă o dată cu mare drag.

— Atunci îţi mulţumesc în orice caz.

Roman a realizat că nu avea legătură cu el, s-a ridicat şi a plecat, dar nu înainte de a-mi mai arunca încă o privire drăgăstoasă.

— Cum doreşti, a spus Erik. Te simţi mai bine?

— Oarecum. Fizic, categoric mai bine. Şi cred că restul o să vină mai târziu.

Mi-am dorit ca, odată cu vindecarea corpului, să pot uita şi lucrurile cumplite pe care le văzusem. Totuşi lucrul ăsta nu avea să se întâmple, dar nu voiam să-l supăr pe el cu problemele mele.

— Mă bucur, a spus. Foarte tare.

S-a lăsat liniştea şi în minte mi s-a strecurat o bănuială. Presupusesem că mă sunase pur şi simplu ca să vadă cum în. I simt, dar ceva îmi spunea acum că era mai mult de-atât.

— Domnişoară Kincaid, a spus într-un târziu. Sunt convins că nu vrei să discuţi despre ceea ce s-a întâmplat…

— Hm.

Am şovăit. Îl cunoşteam pe Erik. Nu ar fi adus asta în discuţie fără un motiv întemeiat.

— E vreun subiect anume despre care ar trebui să discutăm?

Acum era rândul lui să şovăie.

— Îmi mulţumeşti mie… dar, să spun cinstit, n-ar fi trebuit să meargă ce-am făcut noi acolo. Nu mă aşteptam să reuşim.

Mi-am amintit de comentariul lui Mei, la fel ca şi de celelalte discuţii la care asistasem prin intermediul viselor.

— Nu pare să se fi aşteptat nimeni.

— Domnul Jerome, da.

— Unde baţi?

— Nu ştiu cum de a dat rezultate. Domnul Mortensen n-ar fi trebuit să dea de sufletul dumitale.

Îl iubeam pe Erik şi detestam iritarea din glasul meu.

— Tot aud povestea asta, dar este evident că m-a găsit. Poate că ar fi trebuit să fie imposibil, dar după tot ce am îndurat, nu-

mi pasă cum s-a petrecut.

— Îmi închipui că nu, dar totuşi… totuşi, nu pot să nu mă întreb. Te-ar deranja să-mi spui ce s-a întâmplat când te-a găsit?

Asta era o parte a chinului pe care nu mă deranja s-o relatez, în mare măsură pentru că avusese un final fericit. Desigur, nu era prea simplu de explicat. M-am străduit să descriu cum era să pluteşti în derivă prin lumea viselor şi cum se părea că mă strigase Seth. Erik a ascultat răbdător şi apoi m-a întrebat dacă vreau să-i povestesc despre contractul meu cu iadul şi despre felul în care îmi vândusem sufletul.

Lucrul ăsta era un pic mai greu de povestit, ca să nu mai spun de faptul că era o întrebare ciudată. Oneiroii îmi arătaseră atât de multe versiuni ale celor întâmplate între mine şi Kyriakos şi, deşi unele fuseseră adevărate şi altele false, cu toatele fuseseră oribile. Totuşi, simţind că era posibil să se întâmple ceva important aici, am povestit cu hopuri toată tărăşenia: cum îl înşelasem pe Kyriakos cu cel mai bun prieten al lui, infidelitate care mai târziu a fost descoperită. Durerea pricinuită de asta îl făcuse pe Kyriakos să vrea să se sinucidă, ceea ce pe mine mă determinase să semnez un contract cu iadul. Îmi vândusem sufletul şi devenisem sucub, pentru ca în schimb toţi cei pe care îi cunoşteam eu, inclusiv Kyriakos, să uite de mine şi lucrurile îngrozitoare pe care le făcusem.

— Mai spune-mi o dată condiţiile, a insistat Erik.

— Toţi cei pe care îi cunoşteam pe vremea aia, familia, prietenii şi mai ales soţul meu, să mă uite pe mine şi ceea ce se întâmplase.

Glasul mi s-a gâtuit un pic.

— A mers. M-am întors mai târziu şi nu mă cunoştea nimeni, n-au dat nici măcar un semn că m-ar cunoaşte.

— Nu mai era şi altceva în contract?

— Nu. Un drăcuşor pe care îl cunosc l-a citit de curând şi mi-a confirmat.

— Serios?

Chestia asta i-a reţinut atenţia lui Erik.

— Şi de ar fi făcut el aşa ceva? a întrebat.

— E o ea. Ca pe o favoare. Drăcuşorul care s-a ocupai de vânzare este cel care s-a înhăitat cu Nyx şi i-a făcut probleme lui Seth. Hugh a spus că, dacă un drăcuşor arată atâta interes e

ceva în neregulă cu contractul. Aşadar Kristin, celălalt drăcuşor, s-a uitat în contractul meu.

Nu se bucurase prea tare că trebuia să facă asta. Dacă o prindea cineva vârându-şi nasul în evidenţele iadului, consecinţele ar fi fost cumplite. Recunoştinţa pe care o avea faţă de mine pentru că o cuplasem cu şeful ei o făcuse să-şi învingă teama.

— Mi-a spus că e beton. Totul era aşa cum trebuie, nu e nicio greşeală.

Iar s-a lăsat liniştea. Discuţia asta începea să mă stânjenească.

— Şi drăcuşorul ăsta, Niphon? I-a făcut ceva până la urmă domnului Mortensen?

— Nu cine ştie ce… adică în parte asta ne-a determinat să ne despărţim… Am făcut o pauză să mă adun. Dar au mai fost şi alţi factori care au dus la asta.

— Niphon s-a întors?

— Nu, dar e un sucub aici. Uitasem de Simone cu toată nebunia asta. Mi-a împrumutat corpul. A tot încercat să-l seducă pe Seth… dar nu i-a mers. Cred că Jerome a trimis-o la plimbare, dar nu sunt sigură.

Din nou i-a luat o mulţime de timp să răspundă. Într-un final a oftat.

— Mulţumesc, domnişoară Kincaid. M-ai pus pe gânduri. Îmi cer iertare dacă te-am făcut să rememorezi lucruri neplăcute. Şi mă bucur foarte tare că te simţi mai bine.

— Mulţumesc, am spus. Şi mulţumesc încă o dată pentru ajutor.

Am închis şi am pornit spre living. Roman era în bucătărie, punea pe o farfurie nişte sendvişuri prăjite cu brânză.

— Ţi-e foame? a întrebat.

— Sunt moartă, am spus.

Mi-a dat o farfurie împreună cu o ceaşcă de cafea şi am zâmbit.

— Mersi. Nu sunt prea sigură ce am făcut să merit asta.

— Nu trebuie să faci nimic. În plus, mi-au mai rămas. Voiam să mănânc zdravăn înainte să plec la serviciu.

— Înainte să ce?

Zâmbetul larg pe care mi l-a adresat demonstra că murea de nerăbdare să-mi dea veştile.

— Mi-am găsit de muncă.

— Nu se poate.

— Ba da. M-am întors la şcoala la care am mai predat. Aveau câteva posturi libere, aşa că o să ţin câteva ore.

Eram uluită. După cât îl bătusem la cap, Roman îşi căutase o muncă remunerată, nici mai mult, nici mai puţin în specialitatea lui, lingvistică.

— Asta înseamnă că acum o să-mi plăteşti chirie?

— Hai să nu exagerăm, iubire.

Şi-a luat şi el o farfurie şi am mâncat în living în timp ce pisicile priveau pline de speranţă că poate le pică ceva resturi. Când am văzut-o pe Godiva, am simţit că mă încrunt. Visul, bărbatul din vis. Oneiroii spuseseră că era Seth… dar era imposibil. Mi-am ridicat ochii la Roman, şi mă întrebam dacă puteam reaprinde iubirea pe care o avusesem mai demult. Dacă exista vreun bărbat din vis, el era un candidat mai nimerit.

— Ai discutat ceva timp cu Erik, a spus Roman când mi-a sesizat aerul cercetător.

— Îl nedumerea salvarea mea. Zice că n-ar fi trebuit să dea rezultate.

— Mda, am auzit şi eu asta.

Printre muşcături, i-am relatat discuţia, inclusiv interesul lui Erik faţă de Seth şi de contractul meu.

— Nu văd care e problema, am conchis. Seth şi cu mine încă avem sentimente unul faţă de celălalt, sentimente peste care încercăm să trecem.

Însă, în momentul în care sufletele noastre s-au întâlnit, ultimul lucru pe care mi-l dorisem fusese să mă despart de el.

— Poate că asta a fost de ajuns. Poate că oamenii nu au încredere în puterea dragostei.

— Poate, a spus Roman.

Dar acum şi el părea gânditor.

O bătaie în uşă ne-a întrerupt discuţiile. Nu simţeam nicio amprentă de nemuritor şi am sperat că nu era vecinul meu care venea în căutarea unei partide de sex. Slavă Domnului până acum mă lăsase în pace.

Dar nu era Gavin, era Maddie.

Şi plângea.

N-am întrebat nimic. Când un prieten are probleme, mai întâi ai grijă de el. Am tras-o înăuntru, am dus-o la canapea şi

imediat am luat-o în braţe.

— Ce este? am întrebat într-un final. Ce s-a întâmplat?

N-a reuşit să vorbească imediat. Hohotea prea tare şi se sufoca cu propriile lacrimi. Ceva m-a împuns în braţ. Era Roman, îmi dădea o cutie cu batistuţe. I-am aruncat o privire recunoscătoare şi i-am dat câteva lui Maddie.

În cele din urmă, a spus cu un icnet:

— Seth.

Mi-a stat inima în loc. Pentru o clipă, prin minte mi-au trecut o sută de scenarii îngrozitoare. L-a călcat o maşină, l-a lovit o boală ucigătoare. Am prins-o tare de braţ, aşa de tare încât am realizat că îmi afundasem unghiile în el. Mi-am slăbit strânsoarea cât de bine m-am priceput.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat. A păţit ceva?

— A rupt-o cu mine, a spus şi a buşit-o iar plânsul. A rupt logodna şi mi-a spus că s-a terminat.

Şi-a afundat faţa în umărul meu şi am mângâiat-o absentă, în timp ce creierul meu încerca din greu să-i înţeleagă cuvintele. Probabil că nu auzisem bine.

— Nu se poate, am spus cu glasul la fel de spart ca al ei. Te… te iubeşte.

A ridicat capul şi m-a privit cu ochi trişti, scânteietori.

— A spus că nu mă iubeşte aşa cum ar trebui, că nu mă iubeşte aşa cum merit. A spus că nu ar fi corect să mă facă să mă mărit cu el, că nu este menirea noastră să ne petrecem viaţa împreună. A luat o batistuţă şi s-a şters la nas, apoi a făcut ochii mari de disperare. Ce înseamnă asta, Georgina? De ce ar putea spune că mă face să mă mărit cu el? Eu chiar vreau să mă mărit cu el. Nu înţeleg.

Am privit în direcţia ei şi i-am întâlnit ochii lui Roman. Noi nu puteam vorbi aşa cum o făceau nemuritorii de rang înalt, dar am făcut schimb de suficiente mesaje. Seth nu o forţase să se logodească cu el, dar o făcuse dintr-un sentiment de vină, pentru că o înşelase şi se simţea în continuare atras de mine, deşi în acelaşi timp credea că era mai bine să ne ţinem departe unul de celălalt.

— Mi-a spus că mă iubeşte, a continuat Maddie. Dar că am nevoie de cineva care să mă iubească mai mult, pentru care însemn totul. A spus că nu are decât să mă rănească şi mai mult dacă am continua. Cum ar putea durea mai rău?

Au podidit-o şi mai tare lacrimile. S-a retras şi şi-a afundat faţa în palme.

— Nu poate fi mai dureros de-atât. Aş vrea să mor.

— Nu! am spus, şi am tras-o iar lângă mine. Să nu spui asta. Nu care cumva să mai spui asta vreodată!

— Georgina, m-a avertizat Roman uşurel.

Am realizat că o scuturam pe Maddie şi m-am oprit imediat.

— Ascultă-mă, am spus şi am făcut-o să mă privească. Eşti o fată extraordinară. Eşti unul dintre cei mai buni oameni pe care-i cunosc. Ai să te vindeci… îţi promit. N-am să te las să treci singură prin asta, da? Şi meriţi tot ce e mai bun. Dacă n-are să fie el, atunci ai să găseşti unul mai bun.

Mi-era greu să-i spun cuvintele alea. Ar fi trebuit să mă bucure veştile. Aşa nu mai trebuia să-i văd împreună. De asemenea, ceva îmi spunea că aveam şi eu o implicare aici. Ce zisese? Că Seth îi spusese că merita să fie cu cineva pentru care să însemne totul? Mie îmi mărturisise că sunt totul pentru el. Într-unul din vise îi spusese şi ei asta, dar acum ştiam că era o minciună. Totuşi, nu m-am putut abţine:

— Şi poate… poate dacă mai staţi de vorbă, ai să înţelegi…

Hohotele s-au domolit, un pic, şi m-a privit nedumerită.

— Asta e problema. Nu pot.

— Poate că aşa pare, dar nu e un om cu care să nu te poţi înţelege.

De ce naiba luasem rolul avocatului diavolului? Pentru că Maddie era prietena mea şi nu suportam s-o văd suferind şi de asemenea pentru că şi mie îmi fusese frântă inima de prea multe ori.

— Aşteaptă câteva zile, i-am spus, apoi caută-l şi vezi dacă, nu ştiu, poţi purta un dialog productiv. Poate rezolvaţi problema. Ăăă… Poate cel puţin ai să-i înţelegi… să-i înţelegi decizia.

A clătinat din cap.

— Aia e problema, nu dau de el. Nimeni nu dă de el. Georgina, a dispărut.

Capitolul 21

Maddie spunea că nici măcar familia lui Seth nu ştia unde

este. Din câte spunea ea, pur şi simplu… dispăruse. Nu răspundea la telefon, nu venea la librărie. Când oamenii dispăreau, imediat trăgeam concluzia că asta avea legătură cu lumea supranaturală, dar apoi Maddie a adăugat, tot printre lacrimi, că se folosise de cheia ei ca să-şi ia lucrurile de la Seth de acasă şi văzuse că lipseau o valiză şi câteva haine. Se simţea vinovată pentru că încă mai avea cheia, aşa că mi-a dat-o mie şi mi-a spus să i-o dau eu înapoi. Sau s-o arunc.

Am făcut tot ce-am putut ca s-o liniştesc şi apoi m-am oferit s-o duc acasă la Doug. Pe când ne pregăteam să plecăm, Roman mi-a aruncat o privire de avertizare.

— Să nu faci vreo prostie, a spus când nu auzea Maddie.

— Ştiam eu că n-o să te ţină prea mult amabilitatea de mai devreme, de când eram suferindă, i-am replicat.

În ciuda stilului de viaţă de pierde-vară, de rocker, al lui Doug, ştiam că Maddie avea să fie pe mâini bune. Am lăsat-o la el şi l-am descoperit pe Doug ca fiind un amestec de personalităţi. Cu Maddie a fost uimitor de bun şi de delicat, fratele iubitor faţă de obişnuitul frate care o tracasa tot timpul. Odată ce ea s-a întins în camera cealaltă, a avut grijă să aflu exact ce crede el despre Seth, la modul explicit. Nu puteam spune mare lucru, doar că să mă sune dacă au nevoie de ceva. Apoi am plecat.

În ciuda cuvintelor lui Maddie, am mers totuşi acasă la Terry şi la Andrea. Despărţirea bruscă a lui Seth de Maddie era o nebunie, o nebunie aproape mai mare decât cea de care dăduse dovadă când o ceruse de soţie. Dar să dispară fără să-i spună familiei lui? Nu. N-ar face aşa ceva. Era prea responsabil. Cel mai probabil le ceruse să nu-i spună lui Maddie unde era.

Kendall mi-a deschis uşa când am ajuns şi feţişoara i s-a luminat ca în dimineaţa de Crăciun.

— Georgina! A venit Georgina!

Morgan şi Mekenna, care se uitau la desene animate, au venit într-o fugă şi fiecare mi s-a prins de un picior.

— Şi eu mă bucur să vă văd, am spus râzând.

Terry stătuse pe canapea în apropierea gemenelor şi a venit spre mine cu mai puţin zel.

— Bună, Georgina, a spus cu obişnuita prietenie întipărită pe faţă. Era mai scund decât Seth şi cu câţiva ani mai mare, dar per total, semănau destul de mult. Scuze pentru atacul în masă.

— Nu-i nicio problemă. Am desprins-o pe Morgan de mine, dar Mekenna s-a dovedit un pic mai rezistentă. M-am uitat înapoi la Terry şi am spus şovăielnică: Aş putea sta cu voi de vorbă, ăăă, în legătură cu o chestie?

Terry nu era prost. Nimeni din familia Mortensen nu era.

— Sigur, a spus. Fetelor, daţi-i drumul Georginei şi mergeţi înapoi la desene. Noi ne ducem în bucătărie.

— Dar vrem să se uite şi ea cu noi!

— Putem să venim şi noi?

Terry a făcut ordine ferm dar părinteşte, prieteneşte, şi după o mare împotrivire, fetele s-au întors la canapea. Eram impresionată. Eu nu eram sigură că le-aş fi putut refuza ceva fetelor ălora. M-a condus în bucătărie, dar înainte să apucam să spunem ceva, a venit Andrea de pe hol şi a zâmbit surprinsă când m-a văzut. I-am zâmbit şi eu surprinsă, dar cauza era mai degrabă aspectul ei decât orice altceva. Era miezul zilei, dar ea purta un halat peste pijama. Părul blond ciufulit şi cearcănele sugerau că dormise.

Terry stătuse sprijinit de blat, dar a sărit când a văzut-o.

— Iubito, ar trebui să te duci înapoi în pat.

Ea a ridicat din umeri.

— Voiam să văd cine este. Ce faci?

— Bine, am spus. Apoi, incapabilă să mă abţin, am adăugat: Te simţi bine?

— Mi-e un pic rău. Din fericire, astăzi se ocupă Terry. Şi se descurcă cu fetele aproape la fel de bine ca mine.

Am zâmbit din politeţe la gluma asta, dar mi s-a risipit curând amuzamentul. Am stat stânjeniţi pentru o clipă, toată lumea conştientă de ce mă aflam aici, dar nimeni nu îndrăznea să facă nimic în privinţa asta. În final, am respirat adânc.

— Am venit să vă întreb unde este Seth.

— Ciudat, a spus Andrea. Voiam să te întrebăm şi noi acelaşi lucru.

Eram deconcertată.

— Eu de unde să ştiu?

Amândoi au făcut ochii mari.

— Nu ştiu!

— Când s-a întâmplat lucrul ăsta acum câteva zile… chestia asta cu Maddie… Terry şi-a privit neliniştit soţia înainte să continue. Am presupus că s-a întâmplat din cauza ta.

— De ce ar fi din cauza mea? Eu abia am aflat astăzi.

— Întotdeauna a fost din cauza ta, a spus Andrea cu blândeţe. N-a fost niciodată nimeni altcineva în afară de tine. Ne place Maddie. Şi el o place. Dar asta e problema. În ciuda a tot, ne dădeam seama că tu ai fost mereu aleasa lui. Indiferent ce s-a întâmplat între voi de aţi rupt relaţia, nu e treaba noastră. Atât că nu ne mirăm chiar atât de tare să vedem că a ieşit aşa.

— Totuşi, am vrea să ştim unde este, a spus Terry, cu mai mult pragmatism.

— Nu ştiu, am spus deznădăjduită, încă mirată un pic de cuvintele Andreii. Maddie mi-a spus că a plecat cu o valiză şi mi-am închipuit că nu vreţi să-i spuneţi ei unde este. I-am privit suspicioasă. Sau mie.

— Nu, a spus Terry. Chiar nu ştim.

Nu aveam eu talentul unui înger, dar credeam că spune adevărul.

Andrea a încuviinţat din cap.

— Ne-a sunat acum câteva zile şi ne-a spus că a rupt relatia. Nu ne-a dat nicio explicaţie, dar, mă rog, îl ştii cum e. El nu prea dă explicaţii. Apoi, când nu l-a mai văzut nici Maddie şi nimeni altcineva, am început să ne facem griji.

Acum câteva zile. Seth o rupsese cu ea acum câteva zile, când fusese toată chestia aia cu recuperarea sufletului.

— De fapt, am încercat să te sunăm, a adăugat Terry. Dar nu a răspuns nimeni.

— Ah, da. Am fost şi eu bolnavă săptămâna asta. Am privit-o pe Andrea, care părea epuizată, şi dintr-odată m-am simţii prost să le mai răpesc din timp. Ar trebui să plec. Mulţumesc pentru informaţii. Mă… anunţaţi dacă aveţi veşti de la el?

Andrea a zâmbit din nou.

— Ceva îmi spune că tu o să ai veşti despre el înaintea noastră.

Eu nu eram atât de încrezătoare. Nu a fost chiar aşa de simplu să plec, căci fetele nu voiau să mă lase, dar într-un final am reuşit să mă extrag din adorabila lor strânsoare şi am şters-o. Mergeam spre maşină când am auzit un glas:

— E bolnavă, ştii?

M-am întors, speriată, şi am văzut-o pe Brandy aproape de o poartă ce ducea în curtea din spate. Avea acelaşi aer posomorât

pe care îl afişa de atât de mult timp.

— Bună, am salutat-o. Tu de unde ai apărut?

— Am fost pe-aici. Te-am auzit discutând cu mama şi cu tata.

Am reluat cuvintele de mai devreme ale lui Brandy.

— Te referi la mama ta, vrei să spui că ea e bolnavă, nu? Mi-am dat seama de asta.

— Nu, vreau să spun că este foarte bolnavă. E grav bolnavă, dar nu vor să vorbească despre asta. Brandy a dat din cap spre uşa de la intrare. Nu mai ştie nimeni altcineva. Nici măcar unchiul Seth nu ştie cât de bolnavă este.

O pală de vânt rece a agitat frunzele uscate împrejurul picioarelor mele, dar nu se compara cu frigul care mă copleşea.

— Despre ce vorbeşti, Brandy?

Brandy şi-a târşâit picioarele pe alee, cu ochii plecaţi.

— Are cancer ovarian. E grav… dar încă încearcă să-şi dea seama cât de grav este.

— A mers la doctor în ziua în care am fost eu aici, mi-am amintit cu glas tare.

Andrea fusese aşa de veselă încât am presupus că era un control de rutină. De asemenea, am realizat că teoretic nu fusesem aici, ci văzusem asta în vis. Din fericire, Brandy era prea distrasă să remarce că mă luase gura pe dinainte.

— A fost de multe ori la doctor. Tata lipseşte o grămadă de la serviciu. A mai ajutat şi unchiul Seth, iar eu am stat tot timpul cu alea mici.

Dintr-odată, m-am simţit teribil de egoistă. Presupusesem că Brandy era posomorâtă din cauză că mă despărţisem eu de Seth. Dar ăsta era doar un semn că problema era mult mai gravă. Mama sa era foarte bolnavă şi fiecare aspect al vieţii ei suferea o revoluţie. Probabil că propria sa viaţă era pusă pe pauză pentru ca ea să aibă grijă de surorile sale şi cred că până şi viaţa amoroasă a unchiului ei avea darul să tulbure ceea ce ea considerase ca fiind normalitatea. Toate constantele din viaţa ei se prăbuşeau.

— Brandy…

— Trebuie să plec, m-a întrerupt şi a pornit înapoi spre poartă, cu chipul împietrit. Kayla are să se trezească probabil cât de curând. Azi trebuie să am grijă de ea.

Brandy a dispărut după colţ înainte să apuc să spun ceva. Am rămas pe loc, cu un sentiment de sfârşeală. Nu ştiam pentru

cine îmi părea mai rău: pentru Brandy sau Terry, care ştiau ce se întâmplă, sau pentru fetiţe, pentru că nu ştiau. Şi îmi părea foarte rău pentru că nu puteam face nimic. Niciodată nu puteam face nimic. Aveam puteri ce depăşeau puterea de înţelegere a oamenilor, dar niciuna din ele nu-i putea ajuta de fapt.

Am mers în centru cu inima grea şi mă străduiam, deşi nu reuşeam, să nu am o reacţie exagerată. Brandy spusese şi ea că era grav, dar că încă trebuiau să afle cât de grav. Desigur, mai erau analize care poate aveau să le mai dea ceva speranţe. Şi, desigur, mai exista şi tratamentul. Măcar cu atâta lucru oamenii se descurcau singuri.

Jerome era unde sperasem eu. Sincer, am decis eu, The Cellar îi era aproape ca un birou. Carter era alături de el la masa din spate şi amândoi se serveau cu păhărele dintr-o sticlă de Jägermeister. Cei doi nu discriminau băuturile. Mă întrebam dacă beau ca să uite de necazurile zilei trecute sau sărbătoreau succesul.

Trebuie să fi fost ultima variantă, pentru că Jerome aproape că mi-a zâmbit când m-a văzut.

— Georgie a noastră a revenit printre cei vii, cu aspectul ei minion. Totuşi… eşti aşa de tristă. Tristă ca întotdeauna.

Mda, trăseseră la măsea. Îngerii şi demonii îşi puteau reveni din beţie dacă voiau ei, dar el se pare că se delecta cu efectele neîngrădite ale acesteia.

— Am nişte veşti proaste, am spus în timp ce mă aşezam vizavi de ei.

— Ce, că nu dai de Mortensen? a întrebat Jerome.

— De unde ştii de chestia asta?

— Am vorbit cu Roman. Mi-a spus pe scurt ce ai făcut în ziua asta, faptul că a sunat bătrânul să vadă ce mai faci, faptul că ţi-ai alinat rivala în dragoste… ce să zic, m-a mişcat.

M-am încruntat.

— Minunat. Îl pui pe Roman să mă spioneze.

— Nu e spionaj. Îl întreb doar diferite chestii. Dacă te ajută cu ceva, niciodată nu e prea încântat să-mi răspundă.

— Cât de des faci treaba asta? am întrebat cam neîncrezătoare.

— Nu chiar aşa de des.

Un chelner a mai pus o sticlă pe masă.

— Mai degrabă voiam să văd cum te refaci după visele alea.

— Bine. Sunt bine, am spus şi m-am uitat la Carter. Azi nu mă învredniceşti cu niciun comentariu?

— Pe mine nu mă implica în chestia asta, a răspuns el. Eu beau şi atât.

Aşa a spus el, dar în acelaşi timp privea şi asculta cu mare atenţie. Nu lăsa alcoolul să-l afecteze.

M-am întors înapoi spre Jerome.

— Am venit să cer favoarea pe care mi-o datorezi.

Amuzamentul sumbru din ochii lui a lăsat locul suspiciunii.

— Ce favoare?

— Cea pe care mi-ai promis-o pentru că am ajutat şi eu la salvarea ta din ghearele lui Grace, mai ştii?

Gata, se dusese amuzamentul.

— Numai ce te-am salvat dintr-un alt plan al existenţei, din mâinile unor creaturi care îţi chinuiau minţile.

Am tresărit, dar am continuat.

— Mi-ai promis o favoare şi până acum nu ţi-am cerut-o. În plus, ai fi făcut-o oricum ca să nu dai de belea.

— Ţi-am promis că-ţi fac o favoare în vâltoarea evenimentelor de atunci, a replicat. Probabil că am spus tot felul de lucruri.

— Mi-ai promis, am repetat.

— Înţeleg foarte bine fără să accentuezi, Georgie, a izbucnit.

— Totuşi, aşa e, a subliniat Carter.

Demonii puteau să mintă, şi chiar o făceau, dar anumite învoieli erau nevoiţi să şi le ţină. Jerome spusese acolo, pe plajă, că avea să-mi facă o favoare, şi fusese o promisiune sinceră.

— Bine, a spus el iritat şi a făcut semn că mai vrea un păhărel. Ce vrei? Şi nu sunt obligat să ţi-o îndeplinesc dacă e ceva deplasat.

— Vreau să ştiu…

— Ai grijă, m-a întrerupt Carter.

M-am oprit şi Jerome l-a fulgerat pe înger cu privirea. Carter n-a mai spus nimic altceva, dar ochii lui cenuşii erau încă atenţi şi circumspecţi. Exact ce-mi trebuia mie. Jerome îmi promisese o favoare şi, ca orice demon, avea să încerce să găsească oricât de multe chichiţe posibil. Era să-l întreb unde este Seth, dar asta nu avea să mă ajute cine ştie ce. Aşa nu reuşeam să ajung la el.

— Vreau să mă trimiţi la Seth ca să petrec câteva zile cu el.

Jerome m-a studiat, cu un aer şiret.

— Sunt câteva probleme. Una e că ai cam cerut două lucruri. Cealaltă e că nu sunt omniscient. Nu ştiu unde este.

— Poţi să afli, am spus. Cel puţin, dacă a plecat cu avionul, poţi să afli.

Faptul că Seth îşi făcuse bagajele sugera că plecase într-o călătorie serioasă. Maddie spusese că încă avea maşina acasă, ceea ce însemna că nu plecase cu maşina. Dacă era aşa, ar fi fost mai greu de depistat. Dar aeroporturile aveau evidenţe iar iadul avea acces la aşa ceva. Lui Jerome îi era foarte simplu să pună un drăcuşor sau un demon mai mic să acceseze evidenţele Sea-Tac de săptămâna asta ca să vadă unde se dusese Seth. Probabil că i-aş fi cerut lui Hugh să facă lucrul ăsta, dar asta nu mi-ar fi permis să merg de fapt la Seth, de unde şi alegerea exprimării ăsteia.

— Şi amândoi ştim că ar fi o prostie din partea ta să mă trimiţi acolo şi apoi să mă aduci imediat înapoi. Faptul că-ţi cer câteva zile face să merite, altfel este o favoare de tot rahatul.

— E discutabil, a replicat Jerome.

— Putea fi şi mai rău, a spus Carter. Nu ţi-a cerut pacea mondială, sau mai ştiu eu ce.

— Tu nu te băga, i-a răspuns demonul. Ştiu ce vrei.

Carter a ridicat din umeri şi a mai cerut un pahar de băutură.

— Bine, s-a învoit Jerome în final. Am să-l pun pe Hugh să verifice evidenţa zborurilor. Să ştii că s-ar putea să nu existe hârtii care să ne spună asta.

— Ştiu. Dar dacă îl găseşti?

— Atunci poţi să mergi la el. Deocamdată, du-te acasă. Îmi strici buna dispoziţie. Dacă am noutăţi, te caut eu.

Nu trebuia să-mi spună de două ori.

— Curând, am spus. Trebuie să cauţi curând.

Jerome a schiţat un zâmbet.

— N-ai spus nimic despre asta când mi-ai cerut favoarea.

Carter i-a dat un cot şi a trebuit să-l cred pe cuvânt că avea să se mişte repede. Prin cuvintele mele sugerasem că voiam să fiu unde era Seth acum. S-ar fi putut spune că, dacă mai aşteptam, Seth putea pleca de unde era acum, ceea ce presupunea că nu obţineam ce voiam. De asemenea, trebuia să cred că avea dreptate Carter când spunea că era o favoare

relativ uşoară. I-aş fi putut cere mai mult.

Uşoară sau nu, îmi era greu să aştept până îmi dădea un răspuns. Roman plecase când am ajuns eu la apartament şi nu aveam altceva de făcut decât să meditez. Îmi dădusem voie să lipsesc de la serviciu şi nu-mi părea rău. Totuşi, niciodată nu era un lucru bun să stau singură şi să meditez, şi erau prea multe lucruri care mă tulburau: Oneiroii, Seth, Andrea…

— Bun, Georgie.

Patru ore mai târziu, Jerome a apărut în livingul meu cu un pocnet.

M-am topit de uşurare.

— L-ai găsit.

— Da.

— Şi ai să mă trimiţi la el pentru o perioadă mai consistentă de timp?

— Trei zile, a spus demonul. Părea irascibil şi nerăbdător, şi mă întrebam dacă băuse în tot timpul ăsta şi se supărase că fusese întrerupt. Vreau ca peste şaptezeci şi două de ore să fii înapoi şi e treaba ta cum faci chestia asta. Ai înţeles?

— Da, am spus nerăbdătoare. Tu doar trimite-mă acolo.

Trebuia să discut cu el. Trebuia să aflu exact ce se întâmplase. Trebuia să mă asigur că e bine.

— Şi cu asta ţi-am făcut favoarea. De acord?

— De acord, am spus.

Pusesem forţă în cuvintele alea, la fel cum pusese şi Jerome în promisiunea iniţială. Nu mai puteam cere nimic altceva.

— Atunci du-te, a spus el.

Am dispărut din livingul meu…

…şi am reapărut pe un trotuar aglomerat. Lumea viermuia în jurul meu şi nimeni nu părea să remarce că apărusem de nicăieri. Soarele era la apus, dar cerul era luminos şi senin, era cald, foarte cald. Oamenii dimprejurul meu erau îmbrăcaţi în haine de plajă şi dădeau impresia că ar fi turişti. M-am ferit din calea lor şi m-am trezit în faţa unui hotel mare, gen staţiune.

Brusca schimbare a locaţiei şi disconfortul teleportării mă dezorientaseră şi trebuia să stau să-mi revin. Am cercetat cu mai multă atenţie împrejurimile şi am auzit oameni care vorbeau şi în spaniolă, şi în engleză. M-am întors spre omul care era cel mai aproape de mine, un bărbat scund şi bronzat bine, îmbrăcat în uniforma unui hotel, care indica taxiurilor s-o

ia pe aleea hotelului.

Am dat să întreb unde mă aflam şi am hotărât că ar suna prea stupid. Am arătat spre hotel şi am întrebat cum se numea. Cunoşteam o mulţime de limbi la perfecţie şi imediat am trecut pe spaniolă.

— El Grande Mazatlan, senorita, a răspuns.

Mazatlan? De data asta, chiar am pus o întrebare stupidă:

— ¿Estoy en Mexico?

A dat din cap şi mi-a adresat privirea pe care o aşteptam şi care sugera că mă crede nebună. Probabil că nu a ajutat prea mult nici faptul că-mi căzuse faţa.

Mă rog, am presupus că dacă tot fugeai, măcar să fugi undeva unde era cald.

Capitolul 22

Am intrat în holul hotelului, încă un pic uimită de situaţia în care mă aflam. Seth era… în Mexic. Presupunând că Jerome chiar îşi respectase promisiunea, desigur. Trebuia să cred că şi-o respectase, dar întrebarea era dacă el chiar mă trimisese aproape de Seth. Exista ceva din exprimarea mea care putea fi uşor răstălmăcit. M-am uitat la hotel şi am sperat că oamenii lui Jerome merseseră aşa de departe încât să caute numele lui Seth prin hotelurile din zonă când dăduseră de biletul de avion. I-am adresat un zâmbet rapid bărbatului care mă ajutase şi am pornit spre intrarea hotelului.

Într-un loc care le satisfăcea nevoile atâtor turişti, mare parte din personal vorbea limba engleză, nu că lucrul ăsta ar fi contat prea mult pentru mine. Am mers la recepţie şi am întrebat dacă aveau un musafir pe nume Seth Mortensen. Femeia de acolo a căutat şi când a dat de el în baza lor de date mi-am ţinut respiraţia. Era acolo. Chiar îl găsisem.

Hm, oarecum. Când am întrebat care era numărul camerei, mi-a spus că hotelul nu putea oferi această informaţie însă putea să-mi facă legătura în camera lui. Am ezitat înainte să accept. Dacă Seth chiar nu voia să i se dea de urmă, şi-ar fi putut schimba hotelul sau chiar putea pleca din oraş odata ce afla că îl găsisem. Totuşi, nu aveam altă modalitate prin care să dau de el, aşa că am lăsat-o pe femeie să-mi facă legătura. Dar

nu a ajutat pentru că n-a răspuns.

I-am mulţumit şi am pornit spre zona din spate a staţiunii, gândind că aveam să mă plimb ca să scap de sentimentul de frustrare şi poate aşa îmi şi limpezeam gândurile în timp ce stabileam ce aveam să fac în continuare. Piscina şi plaja ce se întindeau în spatele clădirii erau destinate în exclusivitate clienţilor, dar nu mi-a fost prea greu să trec de supraveghetori. Am profitat chiar, când am rămas pentru scurt timp singură pe hol, ca să mă schimb în haine mai adecvate, un bikini roşu şi un sarong.

Ajunsă afară, căldura m-a lovit iar şi m-am oprit, lăsând soarele să mă pătrundă. Diferenţa de fus orar faţă de Seattle nu era prea mare, dar chiar şi spre seară temperatura era ridicată, lucru pe care îl adoram. Dincolo de piscină şi baruri, vedeam o întindere de nisip moale şi auriu ce şerpuia pe lângă apa de un albastru intens. Nu era de un albastru la fel de intens ca al mării lângă care crescusem eu, dar totuşi era frumoasă. De-a lungul plajei erau împrăştiate şezlonguri şi adăposturi, în timp ce amatorii de căldură încercau să prindă ultimele raze de soare ale zilei.

Am mers spre ea, în speranţa că aveam să găsesc şi eu un şezlong şi poate chiar un Mai Tai. Dacă nu-l găseam acum pe Seth, puteam să…

Uite-l.

M-am oprit brusc, aproape făcând un cuplu de tineri care chicoteau să se lovească de mine şi să-şi verse băuturile. Nu-mi venea să cred. Poate că erau nebănuite căile Domnului, dar ale iadului erau eficiente.

Mi-am cerut scuze cuplului şi am pornit spre Seth, apoi m-am oprit după încă vreo câţiva paşi. Ce aveam să fac acum? Ce aveam să-i spun? Seth rupsese logodna şi fugise de toţi cunoscuţii. Şi acum iată-mă pe mine cum îi stricam ploile. Îmi făcusem câteva scenarii în minte, dar nu decisesem nimic concret. Am oftat adânc şi am hotărât să-i dau înainte şi să improvizez.

M-am apropiat din spate de şezlongul lui şi umbra mi s-a proiectat asupra sa. Stătea întins în şort şi cu un tricou cu Tootsie Pops. Lângă el avea o băutură care părea suspect de alcoolică şi citea o carte căreia nu-i vedeam coperta din unghiul ăsta. Încă o dată m-am oprit, nedumerită în privinţa

sentimentelor mele.

— Parfumul, a spus pe nepusă masă. Până şi de aici îl simt. Te-aş recunoaşte oriunde. Tuberoză şi tămâie.

L-am ocolit, m-am oprit în dreapta lui şi mi-am pus mâinile în şolduri.

— Nu pari surprins să mă vezi.

Şi-a scos ochelarii de soare şi m-a studiat cu un zâmbet uşor, amuzat, pe faţă.

— Sunt… şi în acelaşi timp nu sunt. Am crezut că m-am ascuns bine. Dar ştiam că dacă avea să mă găsească cineva, tu erai aia.

— Pentru că am relaţii?

— Pentru că aşa eşti tu.

Am căutat o porţiune liberă cu nisip şi m-am aplecat ca să mă aşez, dar Seth s-a dat mai încolo pe şezlong şi mi-a arătat locul de lângă el. Numai o clipă am ezitat, m-am aşezat şi l-am studiat în timp ce picioarele ni se atingeau. S-a întins după băutură, o monstruozitate de culoarea piersicii cu destule fructe tăiate felii cât să formeze o salată, şi a sorbit.

— Ce-i aia? am întrebat.

— Se numeşte Chupacabra.

— Nu se poate.

— Ba da. Cred că are vreo cincizeci de feluri de votcă. Ţi-ar plăcea.

— Mă mir că-ţi place ţie.

— Dacă tot te transformi într-un ticălos, măcar să mergi până la capăt, a răspuns şi i-a făcut semn unui chelner să mai aducă unul.

— Nu eşti un ticălos, am spus cu blândeţe.

— Serios? Nu asta spune toată lumea acasă?

Mi-am ferit ochii şi am privit cum se sparg valurile de mal.

— N-am vorbit cu chiar aşa de multe persoane. Familia ta e mai degrabă îngrijorată.

— Foarte elegant ai evitat întrebarea.

— Vrei să discutăm despre asta? am spus, întorcându-mă din nou spre el.

A ridicat uşor din umeri.

— Ce e de spus? I-am frânt inima. Ţi-am frânt-o şi pe a ta. Nu cred că unul ca mine este menit să aibă o relaţie.

— E o prostie. Nu tu le absorbi sufletele oamenilor.

— Depinde dacă o iei la propriu sau la figurat.

— Seth, încetează. Nu mai trata lucrul ăsta ca pe o glumă. De ce-ai făcut chestia asta?

— E nevoie să mai întrebi?

Băutura a sosit remarcabil de repede şi mi-a dat-o. Avea dreptate. După gust, chiar ai fi zis că are vreo cincizeci de feluri de votcă.

— Nu simţeam. Nu aşa cum ar trebui. Ştii foarte bine.

Ştiam şi mă surprindea că discutam cinstit şi pe faţă. Nu mai discutaserăm niciodată aşa… sau, mă rog, nu mai discutaserăm din vremea în care eram împreună. De când se alese se praful de toate, între noi fusese numai stânjeneală şi prudenţă.

— Dar de ce acum?

De data asta şi-a ferit el privirea şi s-a uitat la priveliştea demnă de o carte poştală, fără însă a vedea ceva. Lumina soarelui încă nu căpătase o tentă portocalie, dar scotea în evidenţă nuanţele arămii ale părului său şi pe cele chihlimbarii ale ochilor. L-am privit, delectându-mă cu toate, abia remarcând cât îi luase să răspundă.

— Georgina, a spus într-un târziu, cu privirea încă în altă parte. Când am pus capăt relaţiei noastre de Crăciun… am făcut-o ca să nu te rănesc într-o bună zi. Şi, presupun, ca să nu mă răneşti nici tu pe mine. M-am apropiat atunci de Maddie din motive nu tocmai cinstite, dar atunci nu mi s-a părut chiar aşa de rău din moment ce de fapt ţineam la ea – în afară de faptul că tu trebuia să vezi asta zi de zi. Nu voisem să se întâmple lucrul ăsta.

— Nu-i nimic, am spus automat, detestând tristeţea din glasul lui. Nu…

— Şşt, a spus, ridicând mâna. Vreau să vorbesc şi eu odată, aşa că mai bine m-ai lăsa până nu-mi pierd curajul.

Am zâmbit – deşi nimic din toate astea nu era amuzant – şi am dat din cap.

— În orice caz, mi-aş dori să fi ales o fată pe care să n-o plac sau s-o respect. Asta mi-ar fi uşurat situaţia. Dar pe măsură ce trecea timpul, m-am trezit că mă apropii din ce în ce mai tare de ea, dar că în timpul ăsta nu mă îndepărtez de tine. Planul meu nu dădea rezultate. Nu făceam decât să vă rănesc pe amândouă din ce în ce mai mult. Poate că ar fi trebuit să dispar în momentul ăla.

Mi-am muşcat buzele ca să nu fac niciun comentariu.

— Singura care nu suferea era Maddie, căci pe ea o feream de adevăr. Şi după ce noi doi… ştii tu. După ce am fost împreună, m-am simţit aşa de cumplit… aşa de vinovat… m-am urât pentru ce i-am făcut. Voiam cu disperare ca măcar cineva să se simtă fericit în toată treaba asta. Voiam să se bucure de dulcea ignoranţă. Voiam să mă revanşez faţă de ea.

Asta dedusesem şi eu. Şi mai ştiam şi de sentimentul de vină… vina cauzată de păcatul care îi pângărise sufletul. Seth nu ştia despre asta şi probabil că n-ar trebui să afle niciodată.

i Dar fericirea pe care i-o puteam oferi nu era reală, a continuat. Şi am realizat lucrul ăsta zilele trecute când eram la Erik şi am… La naiba, Georgina. Nu ştiu ce s-a întâmplat şi nici ce am văzut. Numai de două lucruri sunt sigur. Unul este că atunci când Jerome a venit şi mi-a spus că trebuie să merg să-l ajut, m-am dus. Dacă mi-ar fi spus că trebuie să mă ducă în iad, m-aş fi dus.

Am închis ochii.

— Seth…

I Şi când eram acolo şi Erik m-a trimis unde m-o fi trimis, am simţit… ei bine, a fost ceva ce nu mai trăisem niciodată. La început, am fost aşa de confuz şi de dezorientat. Nu înţelegeam ce vorbeau despre găsirea ta. Părea ireal. Apoi a fost cel mai simplu lucru din lume. Te-am căutat pur şi simplu şi te-am găsit. În tot spaţiul ăla imens şi în tot haosul ăla, să dau de tine a fost de parcă aş fi privit în adâncul meu. Eram aşa de aproape… încât sfida orice lege a fizicii şi a naturii pe care o cunosc. Nu părea posibil să pot avea o asemenea legătură cu cineva. Şi când s-a terminat, cum am mai spus, nu eram sigur la ce fusesem părtaş. Dar ştiam că nu mai avusesem niciodată o asemenea legătură cu nicio femeie. Poate eşti singura, poate mai există una… dar, indiferent de situaţie, nu o aveam cu Maddie. E extraordinară, chiar o iubesc. Dar dacă m-aş mai afla în situaţia aia, pe ea nu aş găsi-o niciodată. Şi ştiam că nu e cinstit să o fac să trăiască o viaţă alături de mine dacă nu aveam legătura asta cu ea. Tu şi cu mine… nu înţeleg ce este între noi, dar prefer să-mi trăiesc viaţa singur decât cu oricine altcineva în afară de tine.

A tăcut şi m-am trezit într-unul din momentele alea ciudate în care nu aveam un răspuns pregătit. În loc de asta, l-am prins de

mână, m-am întins lângă el pe locul pe care mi-l făcuse pe şezlong şi mi-am aşezat capul pe pieptul lui. Mi-a pus mâna pe umăr şi degetele lui mi s-au afundat în piele, dorind să se asigure că rămân acolo. Îi simţeam la ureche bătăile inimii.

— Cum o să se sfârşească treaba asta? am întrebat pe un ton sumbru.

— Nu ştiu, aşa cum nu ştiu nici cum o să se termine povestea cu Cady şi O'Neill. A oftat. Am sentimentul că am să fiu singur. În ciuda a ceea ce s-a schimbat între noi, de fapt nimic nu s-a schimbat.

— Nu… nu ştiu.

Iar rămăsesem fără replicile mele inteligente, dar avea dreptate. Părea să fi trecut o viaţă de când ne despărţiserăm dar aveam toate problemele de dinainte. Poate că vorbeam eu la modul poetic despre legătura universală a sufletelor noastre, dar asta nu se putea niciodată consuma fizic, cel puţin nu atâta timp cât refuzam eu. Şi mai era şi faptul că era muritor… o ameninţare permanentă. Seth nu avea să trăiască veşnic şi faptul că ştiam lucrul ăsta mă ucidea – la figurat.

Ceea ce m-a făcut să-mi aduc aminte de altceva. Am ridicat capul şi m-am sprijinit de el, aşa încât părul meu ne înconjura când i-am privit chipul.

— Când vii acasă?

Mi-a dat câteva şuviţe după ureche, dar au căzut din nou.

— Cine a spus că vin acasă?

— Termină cu glumele. Trebuie să vii.

— Nu glumesc. Crezi că pot să mă întorc acolo? Nu pot să dau ochii cu Maddie… nu pot suporta să văd ce i-am făcut.

— Nu trebuie să dai ochii cu ea, am spus. Nu te mai duce la magazin. Oamenii se despart tot timpul şi nu trebuie să se mute.

Seth a clătinat din cap.

— Da, dar la ce noroc am eu, tot ne-am întâlni din întâmplare. La film, la un restaurant, ceva de genul. Sunt un laş, Georgina. Nu vreau s-o văd… nu după… tu nu i-ai văzut reacţia după ce i-am spus.

— I-am văzut-o după aceea, am spus. Probabil că era pe aproape. Nu pot să cred că vorbeşti serios când spui că nu te-ai mai întoarce în Seattle doar ca s-o eviţi pe ea.

— Nu numai pe ea aş evita-o. A încercat din nou să-mi dea la

o parte părul rebel. Când a eşuat din nou, pur şi simplu mi-a trecut mâna pe braţ, trasându-i curbele cu degetele. Nici pe tine nu cred că suport să te văd. Chiar faptul că sunt acum cu tine… este cel mai frumos şi în acelaşi timp cel mai urât lucru din lume. Dacă te-aş vedea tot timpul, aş conştientiza faptul că nu putem fi împreună – şi chiar ne-am vedea tot timpul, ştii asta. Dacă am învăţat ceva, e că soarta nu ne permite să stăm departe unul de celălalt prea mult timp.

Era o mare contradicţie în ceea ce spunea Seth. Pe de o parte se simţea iubirea şi cât de cumplită era viaţa lui fără mine, dar totuşi era ceva mai mult de atât. Se mai simţea şi o resemnare pe care n-o mai întâlnisem la el până atunci. Undeva, în toată povestea asta, Seth căpătase o amărăciune şi m-a încercat un gând neliniştitor că, dacă i-aş fi putut vedea sufletul ca Hugh, pata cauzată de păcatul ce-i întuneca sufletul era şi mai neagră. Am mai făcut o încercare.

— Pe mine scoate-mă din ecuaţie. Trebuie să te întorci pentru familia ta. Are nevoie de tine. Andrea e bolnavă.

— Toată lumea se îmbolnăveşte. Ăsta nu e un argument convingător.

— Nu… nu înţelegi. Ţie nu ţi-au spus. Nu are gripă… are cancer.

Asta i-a smuls o reacţie. Chipul i s-a împietrit.

— Nu-i adevărat.

— Ba da, mi-a spus Brandy.

— Trebuie să se fi înşelat, a rostit inflexibil. Mi-ar fi spus.

— Nu cred că ar confunda „răceala” cu „cancerul ovarian”. Şi crezi că ar inventa aşa ceva?

A meditat o clipă.

— Nu, n-ar inventa. Dar de ce nu mi-au spus nimic?

— Cred că n-au spus nimănui până nu află mai multe. Nu înţelegi? M-am aplecat spre el, sperând să-l conving. Au nevoie de tine. Trebuie să te întorci acasă pentru ei.

Pentru o clipă am crezut că l-am convins, apoi a clătinat uşor din cap.

— Or să se descurce foarte bine şi fără mine. Şi ai spus chiar tu că aşteaptă să afle mai multe. Poate că nu e chiar aşa de grav.

— Seth, e cancer. Indiferent de situaţie, un anume grad de gravitate tot are. Cum îi poţi lăsa de izbelişte?

— La naiba, a spus, mai furios decât îl văzusem vreodată – ceea ce în cazul lui era întotdeauna destul de blând, în momentul ăsta n-am nevoie de un înger al moralităţii pe umăr. Lasă-mă… lasă-mă şi pe mine să fiu egoist o dată în viaţa mea. Vreau să stau departe de toate. Vreau să mă ascund şi eu o dată de problemele mele în loc să fie eu cel responsabil. Dacă ai venit să mă chinui spunându-mi ce pot şi ce nu pot face, atunci ar trebui… ar trebui să pleci. Lasă-mă să mă ascund şi să mă simt liber. Lasă-mă să scriu la seria cea nouă şi să uit de toate celelalte lucruri.

Parcă mă vedeam pe mine cea de mai demult. Numai că în loc să încerc să uit de problemele mele, îi făcusem pe toţi să uite de mine. Uneori îmi dorisem să fi adăugat şi chestia asta la târgul pe care îl făcusem. Prin urmare, înţelegeam de unde i se trăgea atitudinea asta. Îi înţelegeam dorinţa de a face ca toate relele să dispară pur şi simplu. Asta voisem şi eu. Şi chiar reuşisem. Problema era că aşteptam de la el mai mult decât de la mine însămi. Când mi-a sesizat ezitarea, mi-a cuprins faţa în palme şi m-a sărutat uşor. M-am retras şi l-am privit uimită.

— Ce-a fost asta? am întrebat.

— Poate că în definitiv încerc să te evit, dar dacă acum te am lângă mine, n-ar fi rău să profit de moment.

Avea un licăr drăcesc în ochi şi n-am putut să nu zâmbesc, în ciuda tuturor temerilor din sufletul meu.

— Eşti un ipocrit, am spus.

— Un oportunist, m-a contrazis. De fapt, de ce ai venit, Georgina? Ce vrei?

Mi-am coborât privirea. Nu ştiam. Nu ştiam de ce venisem. Venisem să mă asigur că e bine… dar apoi, ce altceva mai voiam? Întotdeauna oscilam. Îl iubeam, dar trebuia să-l uit. Oscilam şi iar oscilam.

— Nu ştiu, am recunoscut. N-am un răspuns mai bun de-atât.

Şi, fără să mai stau pe gânduri, l-am sărutat din nou, de data asta mai prelung, surprinsă să constat cât de simplu era să ne reluăm sărutările de mai demult, cele care se apropiau de graniţa la care începeam să-i iau din energie. Părea pregătit să meargă mai departe, aşa că eu am fost cea care l-a oprit şi am stat iar întinsă pur şi simplu lângă el. Am privit amândoi soarele cum cobora la apus, răspândind culori aprinse pe cer. Nu a protestat, părea mulţumit să stea pur şi simplu lângă

mine.

Am luat cina într-un restaurant din incinta staţiunii, iar absenţa bagajului nu a fost nicio problemă, dat fiind că aveam la dispoziţie schimbarea aspectului. Mi-am tras o rochie sexy de seară cu decolteu în formă de V a cărei nuanţă de violet îmi amintea de prima noastră întâlnire. Şi în timp ce vorbeam şi beam la cină, conversaţia noastră a căpătat accentele amuzante şi relaxante de care aveam întotdeauna parte noi doi. Cum Maddie ieşise din ecuaţie, era exact cum spusese el: se schimbaseră atât de multe şi totuşi nu se schimbase nimic. Legătura dintre noi era aşa de profundă, la fel şi tensiunea sexuală în timp ce ne studiam unul pe celălalt pe când discutam relaxat. Părea plin de viaţă, mai plin decât îl văzusem de ceva timp, dar nu-mi dădeam seama dacă era de la băutură sau de la sentimentul de libertate.

Deşi inima îmi zburda pentru că eram în sfârşit cu el, încă mă mai asaltau un milion de îndoieli. Îmi spusese să le alung, dar era greu. Maddie, pesimismul din adâncul lui, dorinţa lui de a fugi, familia lui, egoismul meu.

Dar când am terminat cina, toate grijile astea s-au risipit. Imediat ce ne-am întors în camera lui, un apartament spaţios ce dădea spre apa de acum neagră, ne-am aruncat unul asupra celuilalt. Dorul care ne încerca a explodat. Mâinile lui mi-au desfăcut fermoarul rochiei şi au scos-o de pe mine. Am căzut pe pat şi i-am tras de chiloţi, iraţională şi complet iresponsabilă. Mi-a mângâiat corpul, şoldurile, în timp ce gura lui luneca dinspre claviculă spre locul dintre sânii mei şi în sfârşit mi-a ajuns la sân, la sfârcul întărit.

Îl trăgeam de pantaloni când am simţit cum energia lui începe să se strecoare în mine. Pentru o clipă, am reuşit să-i ignor implicaţiile. Îl doream. Voiam să simt ce simţisem acum câteva luni când trupul lui se contopise cu al meu şi avusesem sentimentul ăla de îmbinare perfectă. Energia era un afrodiziac ce stimula dorinţa resimţită de corpul meu.

Poate că era obişnuinţa din zilele în care eram împreună, dar, încă o dată, tot eu trebuia să-i pun capăt. M-am depărtat de el, deşi încă eram îmbrăţişaţi.

— Stai, am spus, iar inima îmi bubuia în piept. Suntem pe cale să depăşim limita.

În ochii lui Seth se citea poftă, poftă şi iubire şi aceeaşi

nevoie de a atinge desăvârşirea.

— Am depăşit-o un pic, nu? a întrebat cu respiraţia întretăiată. Am simţit şi eu.

— Mda, am recunoscut. Nu prea mult.

Dar nu prea mult e deja prea mult.

S-a încruntat un pic şi mâna încă i se plimba pe piciorul meu. Era atât de periculos. Încă un pic şi am fi întrecut iar limita.

— Am mai simţit asta, a spus. Când ai început să bei un pic din mine. Foarte discret, dar am simţit. Însă cine ştie cum, de data asta nu a părut la fel de rău.

Avea dreptate şi asta era din cauză că îi fusese un pic pângărit sufletul. Desigur, nu era la fel de rău ca în cazul multora dintre oamenii sortiţi iadului, dar chiar şi atâta lucru schimba situaţia. Simţeam. Înainte fusese pur şi imaculat, ca o scânteiere de argint şi cu o viaţă fără pată. În mare parte încă era aşa, cu excepţia umbrei aceleia, care, bănuiam eu, creştea din ce în ce mai mult pe măsură ce se hotăra să le întoarcă spatele celor din viaţa lui. Şi cu cât avea sufletul mai întunecat, cu atât scădea cantitatea pe care o luam eu.

— Ai dreptate. Nu m-am deranjat să intru în detalii. Dar tot ar fi rău.

— Prea rău încât să risc doar de data asta?

Vechea poveste.

— Ce s-a ales de convingerea ta că trebuie să renunţi la mine?

— Am s-o fac dacă e nevoie. Eram pregătit s-o fac. Dar asta a fost înainte să vii aici… încă nu mi-ai spus de ce, ce vrei. Aş face-o încă o dată. Am fi din nou împreună, dar fără limite fizice. Mi-a întrerupt protestele. Ştiu. Ştiu care sunt riscurile. Şi mai ştiu, aşa cum ar trebui să ştii şi tu, că ce este între noi depăşeşte latura fizică. Dar tot ne stătea ca un ghimpe în coastă, oricât de bine am fi ştiut noi că n-ar trebui să fie aşa. Nu vreau să se mai întâmple lucrul ăsta. Îmi asum riscul. E alegerea mea.

— Nu… nu ştiu. Pur şi simplu nu ştiu…

— Hm, e mai bine decât „nu pot”. A chicotit. S-a apropiat mai tare de mine şi buzele lui le-au atins uşor pe ale mele. Şi dacă hotărăşti că nu, atunci aşa are să fie. Dar poate… poate doar o dată… poate o dată ai putea renunţa…

Am închis ochii şi buzele i s-au lipit iar de ale mele, de data

asta mai tare, şi trupurile ni s-au apropiat din nou. Iar avea dreptate. Aproape că puteam ceda, de data asta. Trecusem prin prea multe în ultima vreme, prin atâtea tulburări emoţionale şi spirituale. Acum mi se părea cel mai normal lucru din lume să fiu cu el… dar tot îmi declanşa alarma. Dacă îi scurtam viaţa şi-i întunecam sufletul, avea să fie mult mai aproape de iad.

— Nu, am spus într-un târziu.

Era din ce în ce mai greu să mă retrag.

— Încă nu pot. Nu încă. Nu spun că niciodată… Pur şi simplu sunt în ceaţă. Îmi pare rău.

Părea dezamăgit, dar, spre uşurarea mea, n-a insistat. Era posibil să nu mai pot rezista dacă insista.

— Dar ai să rămâi? Cel puţin ai să stai cu mine în noaptea asta?

Am încuviinţat din cap.

— Pot să stau trei zile.

— Trei zile. E perfect. Fac faţă. Încă trei zile în care să ne gândim la toate. Dacă putem sta împreună… atunci aşa să fie. Dacă nu, atunci am să rămân singur până apare o altă Georgina.

Tonul ironic sugera că se cam îndoia în privinţa asta.

— Deocamdată, este de-ajuns, a încheiat hotărât.

După aceea, am stat goi unul în braţele celuilalt, reuşind ca prin miracol să nu lăsăm lucrurile să ne scape de sub control. Desigur, era o tehnică pe care o perfecţionaserăm cât timp fuseserăm împreună, aşa că ne ieşea natural, deşi o făceam cam fără chef. Am stat mult timp de vorbă, de parcă nu ne-am fi văzut ani de zile şi aveam o viaţă la dispoziţie să recuperăm timpul pierdut. Ceea ce nu era prea departe de adevăr.

În sfârşit, l-a luat somnul, dar eu eram neliniştită. L-am privit pe întuneric cum respiră domol; dormea adânc din cauza băuturii. Pielea lui, lipită de a mea, era caldă şi m-am simţit mai în siguranţă decât mă simţeam de ceva vreme.

Trei zile. O să avem trei zile şi pentru încă ceva timp mă puteam preface că e din nou al meu, ca pe vremuri. Dacă voiam eu, putea chiar deveni un lucru permanent. Îi spusesem că aveam să mă gândesc la asta. Singura problemă era că lucrurile nu mai erau ca pe vremuri. În minte mi s-a derulat din nou visul, visul care ar putea fi o minciună. Seth fusese bărbatul din vis, cel cu care puteam fi dacă ceea ce-mi

arătaseră Oneiroii era adevărat. Dar oare acest Seth care stătea în braţele mele era bărbatul din vis? Cel pe care îl visasem eu avea o bunătate extraordinară, era cel de care mă îndrăgostisem. Seth cel din realitate se schimbase – treptat, ce-i drept… dar se schimbase.

Era greşit din partea mea să-l judec, dat fiind că în parte schimbarea suferită în decursul anului trecut se datorase prezenţei mele în viaţa lui. Totuşi, încă o dată, partea egoistă din mine gândea că ar fi trebuit să reziste. Mă îndrăgostisem de Seth datorită moralităţii lui, lucru care întotdeauna mă atrase se la un bărbat. Era o ironie şi posibil o probă de ipocrizie din partea unui slujitor al iadului. Încă îl iubeam pe Seth, încă simţeam legătura aceea dintre noi, dar acum lucrurile se înrăutăţiseră. Amărăciunea asta a lui, atitudinea care îl făcea să-şi dorească să se retragă departe de lume dintr-o pornire egoistă nu era tocmai un lucru la care să mă fi aşteptat de la el. Mă aşteptasem la mai mult.

Nu voiam să-l pierd. Voiam să petrec aceste ultime zile cu el. Voiam să fiu veşnic cu el, dar dacă rămâneam, aş fi încurajat această atitudine pe care o uram. Aş fi sporit bezna care se acumula în el. Nu voiam să asist la aşa ceva. Şi, indiferent cât de mult îl iubeam şi oricât aş fi dorit să mă agăţ de încă vreo câteva clipe alături de el, am realizat că era o idee proastă să mai stau cu acest Seth care mă dezamăgea aşa de tare. Seth spusese că preferă să fie singur decât cu femeia nepotrivită. Iar eu preferam să stau departe de el decât să-l văd în felul ăsta. Voiam ca amintirile cu el să-mi rămână pure.

Şi astfel, deşi mi se rupea inima, m-am desprins de el. Nu s-a trezit din somnul lui profund. Iar remarcam ipocrizia de care dădeam dovadă. Încercasem de atâtea ori să-l fac să bea şi el ceva, iar acum îl dispreţuiam că recursese la cocteiluri ca să-şi aline durerea. Ce prostie, am gândit, că în sfârşit puteam fi împreună din cauză că acum avea sufletul pângărit… şi totuşi inima mea făcea imposibil lucrul ăsta.

Mi-am tras pe mine o pereche de blugi şi un maiou subţire prin schimbarea aspectului şi am găsit o hârtie şi ceva de scris puse la dispoziţie de hotel. Am mâzgălit câteva rânduri:

Seth,
Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Ţi-am spus că am să mă

gândesc la situaţie, dar m-am înşelat. Te iubesc prea mult ca să rămân.

Prea criptic? Era o slabă încercare de a exprima toate sentimentele alea, dar, cumva, bănuiam că avea să înţeleagă. El mă cunoştea. Am lăsat hârtia pe noptieră şi apoi l-am privit câteva clipe, l-am admirat pe bărbatul pe care îl iubeam şi pe care aveam să-l iubesc întotdeauna. Într-un final, cu ochii umeziţi de lacrimi, m-am întors şi am plecat din cameră ca să iau un taxi spre aeroport.

Capitolul 23

— Pe unde ai umblat? m-a întrebat Roman.

Abia târziu, a doua zi, aterizasem în Seattle. Se pare că durează mai mult să străbaţi distanţa dintre Mexic şi regiunea Pacificului de Nord-Vest cu avionul decât dacă apelezi la teleportarea demoniacă, mai ales dacă eşti luat pe nepusă masă.

— Până la capătul lumii şi înapoi, am spus în timp ce mă prăbuşeam pe canapea.

Amândouă pisicile au venit la mine, lucru pentru care m-am arătat oarecum mândră de mine, dat fiind că de obicei se gudurau pe lângă Roman.

— Şi ia zi, unde ai fost? În South Dakota?

M-am strâmbat şi mi-am acoperit ochii cu un braţ. Călătoria pe care o făcusem ca să dau de Seth îmi luase numai douăzeci şi patru de ore, dar, sincer, îndurasem multe într-un timp aşa de scurt.

— L-am găsit pe Seth.

— Ah, a făcut Roman, dar entuziasmul îi scăzuse considerabil. Deci nu era chiar aşa de „dispărut” cum pretindea Maddie.

— A trebuit, la propriu, să apelez la ajutorul diavolului ca să dau de el.

— Şi? Acum că e liber, alergaţi împreună spre zări albastre?

Când a pomenit de zări albastre am tresărit, pentru că mi-am amintit cum stătuserăm împreună îmbrăţişaţi pe plajă.

— Nu tocmai. L-am… părăsit.

— Şi asta ce înseamnă mai exact?

Am încercat să-i explic tot ce se întâmplase cu Seth, dar nu era simplu. Era aproape prea mult de procesat pentru creierul meu, darămite să mai explic şi altcuiva. Când am terminal, eram şi mai obosită decât înainte.

— Şi adică ce? N-o să vă mai vedeţi niciodată? a întrebat Roman pe un ton sceptic.

— A spus că nu se întoarce, iar eu n-am rămas acolo. Aşa că răspunsul e da.

— Mi-e greu să cred aşa ceva. O să stea veşnic la hotelul ăla? Nici măcar el nu poate câştiga chiar aşa de mulţi bani.

— Nu, la cină a pomenit de faptul că are să se stabilească altundeva. Doar că nu a hotărât unde.

Pentru un minut s-a lăsat liniştea între noi. Singurele sunete erau cele ale traficului de afară şi torsul lui Aubrey în urechea mea. Într-un târziu, Roman a întrebat:

— Te simţi bine?

L-am privit surprinsă.

— Ce vrei să spui?

— Exact ce-am spus. N-are cum să-ţi fie simplu. Vreau să spun că nici măcar n-ai avut timp să-ţi tragi sufletul de când cu faza cu Oneiroii.

Nu ştiu de ce m-au surprins cuvintele lui. Presupun că era din cauză că în toată zăpăceala aia eternă din viaţa mea, puţini oameni mă întrebau vreodată dacă mă simt bine. Probabil că renunţaseră să mai întrebe, pentru că deprimarea era aşa un lucru obişnuit la mine. Ce ciudat, am gândit, că Roman trecuse de la genul sociopatului la cel al compătimitorului, în timp ce Seth o luase pe o cale a întunericului. Desigur, nu aveam nicio probă solidă că Roman nu era de fapt un sociopat plin de compasiune. Totuşi, i-am zâmbit recunoscătoare.

— Mă simt bine, sau, mă rog, o să mă simt bine până la urmă. Mulţumesc.

Probabil că ceva din zâmbetul meu i-a dat speranţă sau pur şi simplu l-a inspirat, pentru că a zâmbit şi el plin de căldură. Uitasem ce zâmbet frumos avea, felul în care îi lumina faţa. După aceea am renunţat la subiectele cu potenţial periculos şi am stat împreună tot restul nopţii. Categoric nu eram pe de-a-ntregul bine, dar îmi plăcea că pentru un timp eram şi eu normală şi nu mai trăiam nicio dramă. M-am întrebat dacă aşa

avea să fie viaţa mea de acum şi ce rol avea să joace Roman.

***

Totuşi, nu mi-a fost simplu ca în zilele următoare să mă adaptez la o viaţă fără Seth. Chiar şi când era cu Maddie, chiar şi când mă durea să-l văd, totuşi era acolo. Iar eu ştiusem lucrul ăsta. Acum, conştiinţa faptului că plecase şi că nu se mai întorcea îmi crease un gol ciudat în inimă, în vreme ce restul vieţii începea să mi se stabilizeze.

M-am întors la muncă, un lucru bun pentru magazin, pentru că Maddie îşi luase un concediu atât de necesar. M-am interesat de starea ei prin intermediul lui Doug şi m-am oferit s-o vizitez dacă era nevoie, deşi eram conştientă că nu avea să-mi facă plăcere s-o aud jelind după Seth. Desigur, cum şi eu făceam acelaşi lucru, poate n-ar fi trebuit să resping aşa de rapid varianta cu compasiunea.

— Acum vrea să fie singură, a spus Doug, sprijinit în cadrul uşii de la biroul meu. Azi nu avea pregătită nicio glumă şi nici nu se zărea nimic din obişnuita lui nebunie. E încă supărată, dar e o luptătoare. Te anunţ eu când e pregătită să vadă pe cineva.

— Bine, am spus, şi mi-era milă de ea. Ţine-mă la curent.

Se apropia ora închiderii şi am mers în zona principală a magazinului ca să ajut la treburile de seară. Câţiva dintre membrii personalului plecau deja acasă. Unul dintre ei era Gabrielle. Şi pleca cu Cody.

— Care e faza? l-am întrebat în şoaptă cât ea s-a dus să-şi ia geanta.

Nici măcar nu era îmbrăcat în negru.

— Am ieşit de câteva ori împreună de când… ăăă, cât timp ai fost tu cu treburi.

Părea să-şi ceară scuze că era fericit.

— E minunat, am spus.

Undeva în lumea asta, dragostea reuşea să învingă totul.

— Ce-a făcut-o să se răzgândească? Concertul?

— Un pic. Cred că atunci s-a creat o portiţă. Îi place mult chestia că nu ies decât noaptea. Şi că-i pot arăta vampiri pe bune.

— Ce? Ai reuşit s-o convingi că Peter e vampir?

Unui om obişnuit chestia asta i s-ar părea mai puţin posibilă

decât că este Cody vampir.

— Nu, sigur că nu.

Expresia amorezată i s-a împietrit un pic.

— Dar Milton – îl ştii pe vampirul ăla din Eugene? – e în oraş săptămâna asta. Zice că a venit în vizită la nişte prieteni.

Vampirii erau posesivi în materie de zone de vânătoare, chiar şi unii precum Peter şi Cody, care rareori făceau victime şi atunci nu le ucideau.

— N-a creat niciun fel de probleme, dar eu nu pun botul la chestia cu vacanţa, a spus Cody. E la fel de ridicolă ca ideea că Simone a venit în vizită şi nimic mai mult.

— A plecat, nu? am întrebat.

Aşa umblase zvonul şi, cum nu apăruseră probleme cu ciudata apariţie a două Georgine, trebuia să cred că era adevărat. Niciodată nu aflasem care îi fuseseră motivele.

— Mda, din câte ştiu eu. În orice caz, revenind la Milton. El chiar seamănă cu un vampir. L-ai văzut. E ca un Nosferatu al zilelor noastre. Am luat-o şi pe Gabrielle când am mers să-l spionez într-un club de dans şi fata s-a entuziasmat la maximum. Crede că am un fel de talent la depistat vampiri, cel puţin din ăia care aspiră la titlu.

— Hm, am făcut. E ciudat, amuzant şi drăguţ în acelaşi timp. Şi poate şi un pic tulburător.

La cuvintele mele a zâmbit, arătându-şi colţii.

— De dinţi ce părere are? l-am întrebat. Pe ăştia nu poţi să-i ascunzi dacă stai aproape de ea tot timpul.

— I-am spus că mi i-am făcut prin operaţii estetice. Părea încântat. I se pare super.

Aventura lui romantică m-a lăsat într-o stare plăcută când în sfârşit am plecat. Am ieşit în noaptea răcoroasă şi m-a surprins că nu mă deranja chiar aşa de tare. Aerul curat şi revigorant mă înviora şi pentru prima oară de ceva timp regretam că mă mutasem din Queen Anne. Mi-ar fi plăcut să merg pe jos acasă în seara asta timpurie de iarnă, în loc să intru în maşina din plastic şi metal.

Dar nu aveam ce face. Am pornit maşina şi mi-am verificat telefonul mobil înainte să ies din parcare. Deseori îi luam sonorul cât eram la serviciu, şi primisem trei apeluri. Aveam pentru fiecare un mesaj vocal. Primul era de acum câteva ore, de la Erik. Vorbea ca de obicei, pe un ton blând, dar simţeam

dincolo de asta ceva presant. Mi-a spus că avea nişte teorii în legătură cu contractul meu şi voia să stea de vorbă cu mine curând.

Următorul mesaj era de la Roman, de cam acum o oră. Îmi ştia la perfecţie orarul şi mă suna să mă întrebe ce fel de mâncare la pachet vreau. Spunea că dacă îl sunam când ieşeam probabil că atunci când ajungeam avea mâncarea. Am simţit cum mi se înfiripă un zâmbet, unul care mi-a dispărut rapid când am auzit ultimul mesaj. Îl primisem acum cinci minute şi era tot de la Erik.

„Georgina…”

Atâta tot. Doar numele meu, rostit cu un glas încordat şi înăbuşit. Apoi s-au auzit interferenţe, de parcă telefonul i-ar fi scăpat din mână, şi apoi s-a terminat mesajul vocal. Mi-am privit telefonul de parcă ar fi fost un obiect străin de mine.

Niciodată nu-l auzisem pe Erik spunându-mi pe numele mic.

Eram deja în drum spre magazin când am sunat la el. Era prea târziu să mai fie deschis magazinul, dar numărul ăsta mi-l înregistrase telefonul mobil. N-am primit niciun răspuns. Am încercat numărul de acasă, pentru orice eventualitate, dar nici acolo nu mi-a răspuns. Teama mi s-a amplificat şi am accelerat. Traficul era lejer, dar tot simţeam de parcă magazinul s-ar fi aflat la sute de kilometri distanţă.

Am ajuns în cincisprezece minute, lucru remarcabil. Luminile erau aprinse, deşi restul mallului şi parcarea erau cufundate în întuneric. Am parcat chiar în faţă, pe un loc pentru persoane cu dizabilităţi, am ieşit rapid din maşină şi aproape că m-am oprit brusc din cauza a ceea ce văzusem.

Geamul uşii şi ferestrei erau sparte şi trotuarul era acoperit de cioburi scânteietoare. Chiar dacă uşa era încuiată, aş fi putut deschide vârând mâna înăuntru. Am intrat şi am descoperit şi alte distrugeri. Fântânile încă mai susurau, muzica se auzea încă, dar restul era distrus. Rafturi răsturnate, statuete făcute bucăţi, vitrine cu bijuterii sparte şi golite.

— Erik, am strigat, mergând iute prin magazin.

Nu mi-a răspuns nimeni. Am trecut de casa de marcat, am văzut-o deschisă şi am bănuit că avea să fie şi ea goală precum vitrinele.

Mă îndreptam spre spatele magazinului când am auzit un sunet firav. M-am întors, mi-am plimbat înnebunită privirea

împrejur şi am zărit o mână în spatele tejghelei pe care era casa de marcat. Acolo l-am găsit pe Erik întins pe podea, palid în ciuda pielii închise la culoare. Ţinea o mână pe abdomen, pe care era o băltoacă de sânge închis la culoare. Avea ochii sticloşi şi pentru o clipă am crezut că murise. Apoi pleoapele i-au zvâcnit şi şi-a concentrat privirea asupra mea.

— Domnişoară Kincaid…

Am sunat la 911 în timp ce încercam să-mi smulg haina de pe mine. Am ţipat în telefon să-mi trimită o ambulanţă şi am apăsat ţesătura fină a trenciului pe abdomenul lui. Efortul era inutil, căci un pârâiaş roşu a început imediat să se răspândească prin ţesătură.

— Nu spune nimic, l-am implorat când i-am văzut buzele vinete mişcându-i-se. Vine cineva. O să te faci bine.

Aş fi vrut să-i pun o sută de întrebări: ce se întâmplase, cine făcuse aşa ceva. Dar niciuna nu conta. Tot ce conta era să-l salvez şi în plus scenariul era dureros de limpede. Cineva pătrunsese înăuntru şi probabil că el îl prinsese. Două urme de glonţ din perete mărturiseau ce păţise la stomac. Al treilea nimerise.

— Domnişoară Kincaid… a spus cu un glas pierdut, un simplu cârâit.

— Şşt. Vorbim pe urmă, după ce vine ambulanţa. Păstrează-ţi energia.

— Nu mai apuc, a icnit şi – jur – a încercat să zâmbească. S-a terminat… pentru… mine…

— Vin în vreo cinci minute, l-am contrazis eu.

— Nu contează. Prea slăbit. Prea mult sânge.

— Nu, am spus disperată. Nu. Nu!

În timp ce imploram, din ce în ce mai isterică, am ştiut că avea dreptate. Chiar pierduse prea mult sânge. Mai era viu pentru că avea o rană din pricina căreia mureai greu. Chiar dacă ar fi intrat chiar acum pe uşă medicii de pe ambulanţă n-ar fi ajuns la timp la spital ca să-l salveze. Din cauza vârstei şi a recentei boli, nu avea să-şi mai revină din asta. Totuşi, eu refuzam să accept.

— O să te faci bine. Ascultă…

— Ascultă dumneata. Nu pusese prea multă forţă în ordinul ăsta, dar am tăcut. S-a agăţat cu o mână de mine. Nu e… contractul dumitale.

Eram confuză, cu gândul încă la starea lui şi la magazin. Apoi mi-am dat seama la ce se referea.

— Lasă contractul. Ne facem griji din pricina lui mai târziu.

M-a strâns şi mai tare.

— Trebuie să mai fie unul. Două contracte.

— Poftim? Nu. Nu aşa merg treburile. Ştiu sigur. E un contract pentru fiecare suflet. Unul am semnat. Acum, te rog. Nu mai spune nimic.

— Caută-l, a spus şi a tuşit. Avea sânge pe buze. Caută-l…

— O să-l caut, o să-l caut.

Aş fi fost de acord cu orice, deşi nu avea niciun sens ce spunea. Cuvintele mele trebuie să-l fi liniştit, pentru că s-a relaxat un pic. Totuşi, nu era nicio îndoială că se chinuia cumplit. Mi-am ridicat privirea spre partea din faţă a magazinului şi-mi doream să aud sirene.

— Or să apară, am spus.

— Prea… târziu. Dumneata… poţi să opreşti durerea.

Deja mi-era aşa de greu să-l aud încât a trebuit să mă aplec.

Nici măcar atunci nu i-am înţeles pe deplin cuvintele până câteva clipe mai târziu.

— Încerc.

Am mişcat un pic haina, ceea ce se dovedea complet inutil.

— Un sărut… un sărut…

— Aăă… Am făcut ochii mari. Nu. Nu. Are să te ucidă…

În timp ce rosteam cuvintele, am realizat ce stupide erau.

Rana de glonţ avea şi aşa să-l ucidă. Avea să moară. Un sărut. Voia să-i dau un sărut care să-i grăbească moartea, aşa cum îi dădusem şi lui Luc. De-atunci, nu mai făcusem niciodată lucrul ăsta şi nici nu mai voisem să-l fac. Poate că fusese o dovadă de milostenie, dar mă simţisem ca o criminală. Şi totuşi, exact ca atunci, ştiam că avea să-i uşureze trecerea…

Am clătinat din cap.

— Nu.

— Nyx… mi-a arătat. Mi-a arătat moartea: dumneata.

A tuşit din nou şi n-a mai putut vorbi. Totuşi încă se mai agăţa de viaţă, pe faţă i se citea suferinţa şi mă privea cu ochi rugători.

Nyx? Nyx îi arătase cum avea să moară…

În străfundurile minţii, mi-am amintit că într-o zi mă dusesem la el, chiar după ce Nyx îl vizitase şi îi trimisese o viziune. Se

ferise de mine la început şi apoi, mai târziu, nu mai dăduse importanţă faptului, tratându-l ca pe rămăşiţa unui coşmar. Dar acum înţelegeam. Îşi văzuse moartea, văzuse că eu eram cea care i-o aducea. În momentele acelea îi fusese frică de mine. Bărbatul din vis fusese o minciună, dar toate celelalte viziuni pe care mi le trimisese fuseseră adevărate. Era destinul meu să joc un rol în moartea lui Erik… doar că nu la modul violent. Aşa funcţionau adesea visele ei. Nu ieşea niciodată cum te aşteptai tu.

Şi astfel, pentru a doua oară, am devenit un înger al compasiunii… un înger al morţii… sau mai ştiu eu ce. M-am ghemuit şi l-am sărutat, ignorând sângele de pe buzele lui. Exact ca în cazul lui Luc, îi mai rămăsese doar o geană de viaţă. Încă cinci minute şi Erik s-ar fi dus fără ajutorul meu. Rămăşiţa aia de viaţă era la fel de pură şi de bună cum ştiam că avea să fie. Erik îşi va primi răsplata în viaţa de apoi.

Când am ridicat capul şi am privit cum liniştea i se aşterne pe chip, câteva sentimente vagi s-au strecurat în mine, cum se întâmpla uneori pe când absorbeam energie. Simţea afecţiune faţă de mine. Nu era dragoste romantică, ci mai degrabă dragoste părintească, prietenie. Iar dincolo de toate astea se afla un avertisment, unul pe care nu mai apucase să mi-l transmită. Eram aşa de prinsă în aceste ultime sclipiri de viaţă, că mi-am dat doar vag seama când s-au apropiat luminile şi sirenele.

Cineva m-a ridicat de acolo şi am văzut nişte oameni care se îngrămădeau în jurul lui, dar era prea târziu. Am privit vânzoleala ce a urmat, paramedicii, poliţia. Am văzut fără să văd cu adevărat şi am răspuns la întrebări fără ca măcar să ştiu ce spun. Un poliţist cu ochi blânzi a notat totul şi mi-a vorbit cu delicateţe, deseori repetându-se. Nu ştiu cât a durat totul. Poate o oră, poate mai multe. Îmi amintesc doar că i-am asigurat în mod repetat că mă simt bine, că mă duc acasă şi că aveam să le răspund la orice alte întrebări pe care le aveau.

Dar când am plecat, şocată încă, incapabilă încă să înţeleg pe deplin ce se întâmplase, nu m-am dus în West Seattle, ci în Pioneer Square, am parcat pe un loc pe care am avut norocul să-l găsesc liber şi apoi mi-am croit drum printre mulţimile de petrecăreţi. Câţiva oameni mi-au aruncat priviri curioase când am intrat în The Cellar, priviri cărora nu le-am dat importanţă

în timp ce mă îndreptam spre masa lui Jerome. În noaptea asta stătea singur la băute şi ochii lui închişi la culoare mă priveau cu atenţie în timp ce mă apropiam.

— Georgie, a spus când m-am oprit în faţa lui. Ce sens are să-ţi poţi schimba aspectul dacă umbli mânjită de sânge?

Mi-am coborât privirea, doar atunci remarcând petele de pe cămaşa mea. M-am întors spre el şi am ignorat sugestia legată de schimbarea aspectului.

— A murit Erik, i-am spus pe un ton neutru.

Pe faţa lui Jerome nu s-a zărit nicio reacţie.

— Cum?

— Cineva i-a spart magazinul şi l-a împuşcat.

Jerome şi-a sorbit whisky-ul şi a rămas tăcut.

— Ei? N-ai nimic de spus?

S-a încruntat.

— Ce te aştepţi să spun? Ar trebui să plâng? Să mă pun pe jelit? Oamenii mor tot timpul, Georgie. Tu eşti cea care îi plânge, nu eu. Eu n-am niciun fel de sentimentalisme faţă de niciunul dintre ei. Ştii foarte bine lucrul ăsta. Şi în niciun caz faţă de el.

Da, chiar ştiam lucrul ăsta. Când Duane, unul din foştii subordonaţi ai lui Jerome, fusese ucis, singura reacţie a demonului fusese iritarea.

— Ce e ciudat… am spus şi apoi am făcut o pauză, rostind ceea ce mi se conturase în minte în tot timpul ăsta. Ce e ciudat e că cineva a spart un magazin New Age. Nu e un loc potrivit pentru a da o spargere.

— Dacă sunt bani, e un loc potrivit pentru a da o spargere. Dacă se află într-un mall pustiu şi înăuntru e numai un bătrân, e chiar şi mai potrivit pentru a da o spargere. Au dispărut obiectele de preţ?

— Da, am recunoscut.

— Şi atunci de ce-ai mai venit să-mi iroseşti timpul?

— Din cauza geamului.

— A geamului?

— Geamul a fost spart din interior, am spus. Cioburile erau împrăştiate pe trotuar. Autorul, oricare ar fi fost el, nu a spart geamul ca să intre. Doar a dat impresia că ar fi aşa.

Jerome a oftat iritat.

— După tot ce ai văzut, sincer, chiar mai poţi să te îndoieşti

de comportamentul oamenilor?

— Mi se pare doar ciudat că un om ca Erik… unul care se ocupă de supranatural şi care… Am ezitat, gata să spun că analizase contractul meu. În loc de asta, am spus: Care tocmai a fost implicat într-o mare harababură a nemuritorilor, să fie victimă dintr-o coincidenţă.

— Uneori mai sunt şi coincidenţe.

— Eu nu mai cred în coincidenţe.

— Atunci repetă-ţi ce-ai spus. „Marea harababură a nemuritorilor" este răspunsul. Poate că nu trăiesc ei în lumea noastră, dar tu crezi că monştrii din vis nu au legături aici?

M-am încruntat.

— Ce vrei să spui?

— Că mi s-a părut prea simplu ca stăpânul Oneiroilor să renunţe. Ştia că pe mine sau pe oricare alt nemuritor nu ne poate atinge. Dar pe un om? Unul care fusese direct implicat în înfrângerea lor? Jerome a ridicat din umeri. E răzbunare. Putea aranja lucrul ăsta. N-o putem dovedi – şi nici nu putem face nimic. Ai grijă să înţelegi lucrul ăsta. N-am de gând să-ţi răzbun prietenul, dacă asta îmi ceri.

Nu mă aşteptasem s-o facă. De fapt, nu eram sigură la ce mă aşteptam de la el. De ce venisem aici? Pentru că eram şocată. Pentru că era ilogic ce i se întâmplase lui Erik. Pentru că, deseori, Jerome avea răspunsuri.

Şi de data asta avea… dar nu eram sigură că le credeam. Mi-a venit iar în minte mai vechiul proverb: De unde ştii dacă un demon minte? Mişcă din buze.

— Bine, am spus şi am dat uşor din cap.

A mijit un pic ochii. Cred că era surprins că cedasem aşa de repede. Mi-am coborât ochii şi am scăpat de sângele de pe mine cu ajutorul schimbării aspectului.

— Mă duc acasă şi… nu ştiu. Nu ştiu ce-am să fac.

Confuzia mea nu era mimată şi am sperat că avea să fie de ajuns ca să alunge orice suspiciune. Şi, sincer, de ce-ar fi trebuit să fie suspicios? Nici măcar nu ştiam. „Două contracte."

Jerome nu a încercat să mă oprească. Am mers acasă aproape fără să realizez ce fac, până am oprit motorul în parcarea de la subsolul clădirii în care locuiam. Imediat ce am deschis uşa la apartament, am simţit o aromă delicată de mâncare chinezească. Mirosea delicios, totuşi, în acelaşi timp,

a mâncare care zăcea de ceva timp. Roman era împrăştiat pe canapea şi privea în gol, din câte îmi dădeam eu seama. Televizorul era oprit, iar pe pisici nu le alinta nimeni.

— Îmi pare rău că nu te-am sunat, am spus. Nu m-ai crede dacă ţi-aş spune ce…

— Am ceva pentru tine, a spus. De fapt, două ceva-uri.

Tonul lui ciudat era cam singurul lucru care m-ar fi putut împiedica să mă lansez în istorisirea incidentului din magazinul lui Erik. Chiar şi acum, ceea ce se petrecuse acolo era aşa de ireal încât cu greu îmi părea un lucru care mi se întâmplase mie. Cu siguranţă era ceva demn de un film. M-am aşezat în fotoliul de lângă Roman cu un sentiment din ce în ce mai mare de greaţă, în timp ce mă întrebam ce altceva s-ar mai putea întâmpla în seara asta.

— Ce e?

Mi-a întins o bucată de hârtie.

— Era sub uşă când m-am întors cu mâncarea. N-am vrut să citesc, dar… mă rog, nu era în plic.

Am luat-o fără un cuvânt şi am recunoscut imediat scrisul dezordonat al lui Seth. Pentru mulţi oameni ar fi fost indescifrabil, dar aveam experienţă în a-i decodifica scrisul neîngrijit.

Georgina,

Când m-am trezit fără tine în Mazatlan, am fost aşa de furios… M-am simţit înşelat şi abandonat şi m-am întrebat dacă nu cumva în tot timpul ăsta te-ai jucat cu mine. Apoi cu cât m-am gândit mai mult la cuvintele tale, cu atât viaţa mea a început să capete claritate. Încă nu vreau să mă confrunt cu dezastrul din Seattle. Nu vreau să dau ochii cu Maddie, nici cu mine nu vreau să dau ochii. Dar am realizat că vreau cu adevărat ca tu să fii mândră de mine.

Poate că „mândră” nu este cuvântul potrivit. Să mă respecţi? Să mă placi? Să mă iubeşti? Nu sunt sigur, dar încă sunt marcat de ceea ce s-a petrecut la Erik. Sincer, faptul că am stat în braţele tale m-a marcat. Am vorbit serios: prefer să fiu singur decât să nu fiu cu tine. Dar, chiar şi separaţi, nu suport gândul că eşti dezamăgită de mine. Aş risca aproape orice ca să-ţi recâştig părerea bună. M-aş întoarce chiar ca să-mi înfrunt demonii.

Şi m-am întors, în ciuda dorinţei mele de a da bir cu fugiţii. Însă fuga n-ar şterge răul dimprejurul meu. Poate că eşti un soi de mesager, un agent al destinului. Dacă n-ai fi fost tu, sunt aproape sigur că nu m-aş fi întors, dar se pare că trebuia s-o fac. Terry şi Andrea au primit ieri rezultatele. Mai are doar câteva luni de trăit, ceva ce aproape că aş fi jurat că e o glumă de-a doctorului. Cu numai câteva săptămâni în urmă părea bine sănătoasă.

Nu vreau să mă confrunt cu aşa ceva, cum nu vreau să mă confrunt nici cu restul. Dar acum au nevoie de mine mai mult decât oricând, şi eu îi iubesc. Îi iubesc atât de mult încât realizez că viaţa mea şi propriile mele nevoi nu contează. Imediat ce termin cartea asta, iau o pauză de la tot, inclusiv de la seria cea nouă. Nimic din toate astea nu contează. Doar ei. Or să aibă nevoie de mine în următoarele luni şi cu atât mai mult în lunile de după.

Nu ştiu când o să ne mai vedem, deşi vei remarca faptul că am spus „când”, nu „dacă”. După cum am spus în Mexic, nu cred că universul are să ne ţină separaţi. În orice caz, vreau să fii fericită indiferent unde te poartă viaţa şi sper că într-o bună zi am să redevin demn de respectul tău.

De asemenea, vreau să ştii că acum că mă întorc, nu aştept nimic de la tine. Voiam doar să mă asigur că înţelegi ce am făcut… şi în ce fel m-ai influenţat.

Seth

Mi-am ridicat privirea spre Roman, care mă studiase în timp ce citeam. Nu ştiam ce mă uimea mai tare, faptul că Seth se întorsese, datorită mie, sau cumplitele veşti despre Andrea.

Amândouă erau de proporţii, fiecare în felul ei. Una era o mare tragedie.

Am înghiţit în sec şi mi-era teamă că dacă meditez la toate, aveam să încep să plâng.

— Nu ştiu cât mai rezist în noaptea asta, am spus cu un glas firav.

Pe faţa lui Roman se vedea un amestec de înţelegere şi cinism.

— Păi te mai aşteaptă un lucru.

Mi-a întins o revistă. Era o mizerie cu bârfe despre vedete, o frecventă sursă de batjocură la librărie. Nu-mi puteam da

seama de ce-mi dădea ceva aşa de mizerabil, ţinând seama de tot ce se petrecuse. O pagină era marcată cu o notă adezivă şi am dat la ea.

Erau o mulţime de instantanee cu vedete, genul de fotografii surprinse din întâmplare după care se înnebuneau paparazzi: actori ieşiţi cu copiii la plimbare, vedete pop surprinse în cluburi de noapte din Las Vegas. Am dat cele două pagini şi simţeam cum mă încrunt în timp ce încercam să-mi dau seama de ce naiba mi-ar păsa mie acum de aşa ceva.

Atunci am găsit-o. Era o fotografie mică, vârâtă într-o margine, între altele mult mai interesante şi mai mari, cu actori prost îmbrăcaţi. Textul era următorul: „Scriitorul de succes Seth Mortensen se bucură de frumuseţile naturii din Mazatlan.”

Şi în ea apăream eu şi Seth, sărutându-ne pe plajă.

Capitolul 24

— Nu… nu e posibil, am spus.

— Nu ştiu, a spus Roman sec. Mie mi se pare foarte posibil.

— Dar Seth e scriitor. Revistelor de genul ăsta nu le pasă de oamenii ca el.

— Pentru tine e ceva aşa de normal încât nu realizezi cât de celebru este. Şi dacă e o săptămână mai lipsită de evenimente, probabil că se mulţumesc cu ce li se oferă. Sexul vinde bine, iar asta este destul de sexy.

Am privit-o din nou. Da, era destul de sexy. Fusese făcută când eu stăteam întinsă deasupra lui Seth, iar sarongul îmi alunecase suficient de mult încât să mi se vadă o grămadă de piele. M-a cuprins greaţa.

— Poate că n-are să vadă nimeni chestia asta.

Totuşi, chiar după ce am rostit cuvintele, am realizat că îmi făceam iluzii. După cum remarcasem mai devreme, revista asta era preferata noastră la magazin, mai ales pentru că avea nişte articole teribil de ridicole. Cineva avea să vadă fotografia. Şi chiar dacă articolele ar putea fi false, o fotografie ca asta, în care ni se vedeau clar feţele, nu putea fi o minciună.

Am lăsat revista să cadă pe podea.

— Nu pot… nu fac faţă la aşa ceva acum. Nu după toate câte

s-au întâmplat.

Roman s-a încruntat şi pe faţă i se vedea clar o îngrijorare îndreptăţită. Nu cred că era prea mulţumit nici de fotografie, nici de noua hotărâre a lui Seth, dar trebuie să-i fi fost evident că mă neliniştea ceva mai mult de-atât.

— Georgina, ce s-a mai…

Am ridicat mâna.

— Nu acum. Mâine. Vorbim mâine. Prea multe… prea multe s-au întâmplat în noaptea asta.

Ochii neînsufleţiţi ai lui Erik mi-au revenit în memorie.

— În comparaţie, asta pare o nimica toată, am adăugat.

A ezitat, apoi a dat din cap.

— Bine. Vrei să stabilim vreo oră pentru mâine-seară? Nu vreau să spun să avem o întâlnire. Doar… nu ştiu. Să luăm cina, să discutăm despre toate astea ca să nu te macine pe dinăuntru. Chiar îmi fac griji din cauza ta.

Am dat să-i spun că n-ar trebui să-şi facă griji, că o să fie bine, dar m-am oprit. Nu ştiam sigur că avea să fie aşa.

— Mi-ar face plăcere, am spus, şi vorbeam serios. Dacă nu se bate cap în cap cu eforturile mele de a îndrepta situaţia, atunci sigur. Am să-ţi spun totul. Apoi m-am ridicat obosită. Dar acum, la culcare.

M-a lăsat să mă retrag în dormitorul meu şi în ochi îi citeam sentimentele. Mă făcea să mă simt şi mai rău, mai ales pentru că în momentul ăsta sentimentele lui reprezentau pentru mine o prioritate minoră. Evident, pentru el erau importante şi îi apreciam ardoarea. Iar sentimentele lui chiar însemnau ceva pentru mine. Oferta lui de a ne lua o pauză şi de a sta de vorbă era plăcută şi liniştitoare. Dar, ţinând seama de tot ceea ce se întâmpla, în momentul de faţă nu-mi permiteam să mă gândesc prea mult la relaţia noastră.

Mai ales că a doua zi trebuia să am marea confruntare la librărie. Mai fuseseră câteva dăţi în trecut când intrasem în Emerald City şi fusesem întâmpinată cu priviri curioase şi furişe. Cel mai adesea motivul fusese ridicol şi abia mai târziu aflasem care era faza. Azi ştiam exact ce se întâmpla. Nu aveam dubii că afurisita aia de revistă ajunsese acolo.

Iar de data asta privirile nu erau întrebătoare sau arogante, ci acuzatoare, dispreţuitoare. Nu le puteam face faţă. Deocamdată. Am traversat magazinul cât de repede am putut şi

am pornit spre biroul meu, pe care mi-am jurat că nu-l părăsesc tot restul turei. Era o dovadă de ipocrizie, ţinând seama de faptul că-l judecasem pe Seth pentru că-şi evita problemele. Numai că eu nu aveam norocul să pot fugi de ale mele.

Maddie stătea la biroul meu.

N-o mai văzusem de-o săptămână, de când venise la apartamentul meu. Îi spusesem că-şi putea lua liber pe o perioadă nedeterminată de la serviciu şi nu mă aşteptasem s-o văd prea curând. Acum însă m-a făcut să rămân ţintuită locului.

Era mai calmă decât m-aş fi aşteptat. Nu, era mai mult decât calm, era nemişcare, nemişcare totală, stranie. Era ca o statuie. Şi când şi-a ridicat privirea, era de parcă m-aş fi uitat în ochii unui mort. Erau reci, lipsiţi de emoţie. Totuşi am închis uşa, temându-mă de ce avea să urmeze.

— Aveam o mie de teorii, ştii? a spus pe un ton neutru, la fel ca expresia ei. Dar niciodată n-am luat-o în calcul pe asta. Adică m-am întrebat dacă ar putea fi o altă femeie. Dar niciodată nu m-am gândit că ai putea fi tu.

Mi-a luat extraordinar de mult timp să-mi mişc buzele.

— Nu… n-a fost asta. N-a fost absolut deloc asta. Nu e ăsta motivul pentru care a făcut-o…

N-am putut termina şi dintr-odată m-am îndoit de cuvintele mele. Nu era oare asta – cuvânt cu care mă referem la mine – chiar motivul pentru care o părăsise? Poate că interludiul de pe plajă nu fusese cauza directă, dar categoric eu fusesem catalizatorul.

Revista stătea pe biroul meu, deschisă la pagina cu pricina. A luat-o şi a studiat-o cu o privire precaută.

— Şi atunci cum a fost? îl alinai după ce s-a întâmplat?

— De fapt… hm, de fapt da. Fotografia a fost făcută după.

Încă suna a scuză ieftină, şi amândouă ştiam asta. A aruncat revista şi în sfârşit i-am citit sentimentele pe faţă.

— Şi adică asta face să fie în regulă? a strigat ea. Tu, una din cele mai bune prietene ale mele, să fugi cu logodnicul meu la o zi după ce m-a părăsit?

— N-a fost aşa, am repetat. M-am dus să-l caut… ca să văd dacă se simte bine.

— Şi-apoi ai avut grijă să se simtă bine? a întrebat ea.

Vorbise sarcastic, dar ochii îi scânteiau de lacrimi.

— Nu… nu mă aşteptam să se întâmple aşa. Şi de fapt chiar

nu s-a întâmplat cine ştie ce. Problema e… Am inspirat adânc. Noi doi am fost împreună. Înainte să vă cuplaţi voi. N-am spus nimănui. Apoi ne-am despărţit… ei, cam înainte să începeţi voi să ieşiţi împreună.

Cam cu o zi înainte de fapt.

Chestia asta a luat-o pe nepregătite. A făcut ochii mari.

— Poftim? Aţi fost împreună… ai ieşit cu iubitul meu şi nu mi-ai spus niciodată? Şi nici el nu mi-a spus niciodată?

— Ne-am gândit că ar fi mai simplu.

— Mai simplu? Mai simplu? a spus şi a arătat iar spre revistă. Tu crezi că mi-a fost mai simplu să văd în imagini color că sunteţi din nou împreună?

— Nu suntem împreună, am spus iute. Nu a pus capăt relaţiei pentru că te înşela…

Iar trebuia să recunosc adevărul faţă de mine însămi. Nu o înşela când a rupt logodna, dar ne culcaserăm cât timp aveau o relaţie.

— Am fost la fel de surprinsă ca tine. Şi îngrijorată. Ţi-am spus, m-am dus să-l caut, dar nu m-am culcat cu el. Apoi am plecat. Atâta tot.

Lacrimile îi alunecau acum pe obraji.

— N-ar fi contat dacă te culcai cu el. Faptul că mi-aţi ascuns trecutul vostru comun, faptul că aţi minţit este mai rău. Am avut încredere în tine! Am avut încredere în amândoi! Cum mi-aţi putut face aşa ceva? Ce fel de om îi face aşa ceva unui prieten?

Un suflet osândit, am gândit. Dar n-am spus asta, n-am spus nimic.

Maddie s-a ridicat brusc de la birou, încercând fără rezultat să-şi şteargă lacrimile care încă îi mai curgeau.

— Ştii, Doug m-a avertizat odată. A spus că felul în care vă priveaţi l-a pus mereu pe gânduri. I-am spus că e nebun. I-am spus că de vină e închipuirea lui, că era imposibil. Că nu mi-aţi face niciodată aşa ceva.

— Maddie, îmi pare rău…

A pornit în grabă spre uşă, împingându-mă deoparte.

— Nu mai rău ca mie că am avut încredere în tine. În voi amândoi. Îmi dau demisia. Chiar acum. Să nu te aştepţi să mă mai vezi, a spus şi a deschis uşa cu o smucitură. Nu ştiu cum te suporţi. Vă meritaţi unul pe celălalt!

Uşa a fost trântită cu zgomot, zgâriindu-mi urechile. Am rămas pe loc, privind în gol spre birou, incapabilă să mă mişc, incapabilă să gândesc sau să fac ceva util. Nu ştiu cum te suporţi. Nici eu.

— Hm, e destul de nasoală situaţia ta. Carter s-a materializat lângă mine şi amprenta lui angelică a umplut încăperea. Ponosit îmbrăcat ca întotdeauna, cu excepţia fesului, a mers agale spre birou şi a luat revista. Dar poza asta a ta e chiar reuşită.

— Gura, am spus.

Suferinţa pe care încercasem să mi-o reţin cât fusesem cu Maddie acum începea să explodeze.

— Taci odată! Nu fac faţă remarcilor tale acum, bine? Nu la câte s-au întâmplat. Cu siguranţă nu după chestia asta…

M-am lăsat pe podea, m-am sprijinit de uşă şi mi-am trecut mâinile prin păr. Când m-am uitat la Carter, mă aşteptam să văd unul din zâmbetele lui laconice, dar era serios.

— Nu eram sarcastic, a spus el. Chiar e nasoală situaţia ta.

Brusc, mi-am dorit să am o ţigară.

— Da, chiar e nasoală. A murit Erik, ştii?

— Ştiu.

Am închis ochii pentru o clipă şi am stat un pic ca să simt toată durerea provocată de lucrul ăsta. La câte se întâmplaseră, mi se părea că nu le acordasem problemelor ăstora atâta atenţie pe cât meritau. Realizam că cineva trebuia să se ocupe de Erik. Oare avea rude pe undeva? Dintre toate cunoştinţele mele, probabil că Dante ştia. Dacă nu, eram dispusă să mă ocup eu de aranjamentele pentru înmormântare, indiferent de câţi bani sau de câtă muncă era nevoie. Atâta lucru îi datoram şi eu lui Erik. De fapt, îi datoram mult mai mult.

— N-a fost o coincidenţă, am spus încet. Nu se poate. Jerome spune că a fost o răzbunare a stăpânului Oneiroilor… dar eu nu cred asta. Erik a încercat să-mi clarifice contractul, înainte să moară… înainte să… Am tăcut când mi-am adus aminte că eu fusesem cea care îi luase ultima răsuflare. Mi-a spus că există două contracte. Că nu al meu era cu problemă. Nu ştiu ce înseamnă lucrul ăsta.

Carter încă nu spunea nimic, dar privirea lui mă străpungea aşa de tare încât ar fi putut la fel de bine să mă ţintuiască de

perete.

— Dar tu ştii, nu? l-am întrebat. Tu ai ştiut dintotdeauna. Şi Simone… M-am încruntat. Înainte ca Jerome s-o trimită la plimbare, a spus ceva cum că ea îl cunoaşte pe Niphon şi că „o dă şi mai tare în bară”. Şi ăsta e un aspect al întregii poveşti, nu?

Carter continua să tacă. Am râs tăios.

— Dar, desigur, tu nu poţi să spui nimic. Tu nu poţi să faci nimic. Iadul îşi vârâ întotdeauna coada în treburile muritorilor – sau chiar în cele ale nemuritorilor de rang inferior – dar voi? Nimic. Cum aţi putea voi fi o forţă a binelui în lumea asta? Nu ajutaţi la răspândirea lui! Voi doar staţi şi aşteptaţi să se întâmple de la sine.

— De cele mai multe ori, binele din lumea asta se răspândeşte fără ajutorul nostru, a spus el evaziv.

— Oh, Doamne. Ce răspuns drăguţ din partea ta. Şi mai ştii ceva? Eu nu cred că există binele pe lumea asta. În tot timpul ăsta… de când mi-am vândut sufletul, m-am agăţat de ideea că există pe lume ceva pur şi bun. Că există ceva care să-mi dea speranţa că, deşi eu eram o cauză pierdută, cel puţin în lume există ceva luminos, bun. Dar nu există. Dacă ar fi aşa, Seth n-ar mai fi fost pângărit acum, Erik n-ar fi murit, iar Andrea Mortensen n-ar mai fi pe moarte.

— Binele poate exista chiar şi când se întâmplă lucruri rele, exact cum există şi răul deşi se întâmplă lucruri bune.

— Ce e bine în faptul că moare Andrea? Ce e bine în faptul că cinci fetiţe rămân singure, fără mamă, pe lume? Mă înecam cu hohotele mele de plâns. Dacă ai putea, dacă oricare dintre voi ar putea să aibă vreo influenţă pe lumea asta, n-aţi permite să se întâmple aşa ceva.

— Eu nu pot schimba soarta. Nu sunt Dumnezeu.

Era încă aşa de al dracu’ de calm încât îmi venea să-i trag una. Dar totuşi, la ce mă puteam aştepta? Jerome nu era deloc legat de oameni, şi în fond îngerii şi demonii nu erau chiar aşa de diferiţi.

Mi-am afundat faţa în palme.

— Nu poţi schimba nimic. Niciunul dintre noi nu poate schimba nimic. Nu ne rămâne decât soarta care ne aşteaptă, exact cum mi-a arătat Nyx.

— Oamenii îşi schimbă permanent soarta. Chiar şi

nemuritorii de rang inferior. Poate la scară mică, dar se întâmplă.

Dintr-odată m-am simţit obosită. Aşa de obosită. N-ar fi trebuit să vin astăzi aici. N-ar fi trebuit să mă ridic din pat. Nu mai aveam energia necesară să mă cert cu el sau să-l mustru pentru atitudinea lui de o pasivitate frustrantă.

— Seth se poate schimba? am întrebat într-un sfârşit. Sunt de ajuns bunele intenţii pentru a mântui un suflet?

— Totul e posibil. Şi nu recurg la un stereotip, a adăugat, fără îndoială când a văzut că mă încrunt. E adevărat. Muritorii obişnuiţi şi cei care au devenit nemuritori nu cred întotdeauna lucrul ăsta, motiv pentru care iadul are o asemenea putere asupra lumii. Şi nu spun că dacă o să crezi are să se întâmple cu adevărat. Nu întotdeauna iese bine, dar chiar se întâmplă miracole, Georgina. Trebuie doar să te ridici din mizerie ca să le înfăptuieşti. Trebuie să încerci.

Da, după asta chiar aveam să fumez o ţigară. Probabil că avea una la el Carter. I-am zâmbit pe cât mi-a fost posibil.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti. Tu poţi să faci minuni?

— Încerc, a spus. Încerc. Dar tu?

Şi cu cuvintele astea, a dispărut înainte să apuc să cerşesc şi eu o ţigară.

Îngeri nenorociţi!

Dar cuvintele lui m-au însoţit când m-am dus acasă în seara aia, poate pentru că, deşi păreau deprimante, tot erau mai vesele decât fusese ziua de muncă. Încă mi se ascultau ordinele manageriale, dar în rest citeam dezaprobarea şi condamnarea în ochii colegilor mei. Asta îmi amintea cu o strângere de inimă de reacţia celor din satul meu când aflase toată lumea că îl înşelasem pe Kyriakos. Numai că de data asta, nu-mi puteam şterge fapta din mintea oamenilor. Nu mai aveam ce-i oferi la schimb iadului.

Acasă am găsit un bilet de la Roman, în care îmi spunea că mai stătea ceva timp la şcoală ca să termine o treabă. Dar dacă voiam, i-ar face mare plăcere să mă invite la cină cum îmi promisese. Asta mi-a dat timp să mă întind pe canapea, dat fiind că eram încă epuizată de la miasma emoţională în care mă bălăcisem în ultima săptămână. Nu m-a luat somnul, doar un soi de stare de rău în timp ce priveam tavanul. Probabil că era bine şi aşa. Dumnezeu ştie ce-aş fi putut visa.

Ce-aş fi putut visa…

Am oftat. Bărbatul din vis. Mă sâcâise întruna într-un colţ al minţii şi, fără să pomenească măcar despre asta, Carter pusese cumva iar problema pe tapet. Oneiroii spuseseră că Seth era bărbatul din vis. Mi-am repetat pentru a suta oară că este o fantezie ridicolă. Nu puteam avea o relaţie adevărată cu un muritor. Seth nu mai era pur, iar eu îl refuzasem. Acum totul era imposibil.

Totul e posibil.

Erik şi Mei spuseseră că era imposibil ca Seth să-mi găsească sufletul prin vastitatea lumii viselor – dar cu toate astea mă găsise.

Kristin îmi spusese că am un contract beton – şi totuşi Erik jurase că pe undeva e o greşeală. Şi murise pentru că ştia lucrul ăsta, eram sigură.

Seth spusese că nimic nu avea să-l aducă înapoi în Seattle – şi totuşi eu îl adusesem.

Toţi cei care lucrau pentru iad îmi spuseseră că sufletele pângărite nu erau aproape niciodată mântuite – şi totuşi Seth se străduia să-mi recapete respectul. De asemenea, sacrifica ceea ce iubea, scrisul, ca să-şi ajute familia pe care o iubea şi mai mult. Oare avea să fie de ajuns? Putea fi salvat?

Totul e posibil.

M-am ridicat de pe canapea şi privirea mi-a căzut pe locul în care Aubrey şi Godiva dormeau una lângă cealaltă. Godiva venise la mine după ce o visasem. Visul despre care încă susţineam că era imposibil.

Chiar se întâmplă miracole, Georgina. Trebuie doar să te ridici din mizerie ca să le înfăptuieşti. Trebuie să încerci.

Puteam oare? Aveam s-o fac? Era posibil un miracol pe undeva prin mizeria disperării mele, suferinţei, morţii şi trădării? Nu mi-era clar. Nu ştiam de unde să încep. Carter spusese că miracolele se întâmplă la scară mică. Tot ce-mi rămânea era să fac o alegere, una oarecare. Să încerc ceva.

M-am concentrat din nou asupra Godivei. Bărbatul din vis. Poate era Seth, poate nu. Poate reuşeam să fac în aşa fel încât să fie el. Iubirea lui fusese destul de mare încât să mă salveze şi apoi să încerce să se salveze pe sine. Acum îmi dădeam seama ce mă sâcâia. El făcea toate astea… cum de eu puteam fi mai prejos? Toată viaţa mă ferisem de alegerile dificile. Întotdeauna

recursesem la vreun compromis ca să evit lucrurile neplăcute, iar rezultatele nu se dovediseră prea grozave. Cel mult fusese mai rău. Iubirea mea pentru Seth nu era mai mică decât a lui pentru mine, dar nu fusesem dornică să fac lucruri dureroase.

Spusese că era imposibil ca universul să ne lase să stăm departe unul de celălalt. Avea dreptate – şi de data asta, eu aveam să fiu cea care se asigura că ni se intersectează drumurile. Nu aveam să-l părăsesc.

Porneam spre uşă, cu haina şi geanta în mână, când Roman a venit acasă, cu un buchet de flori. Mi-a aruncat o privire şi a râs uşor, amar, şi în râsul ăla am simţit toată durerea şi resemnarea din lume. Florile i s-au ofilit în mână.

— Te duci la Seth.

— De unde ţi-ai dat seama?

— Pentru că… pentru că străluceşti. Pentru că ai aerul de parcă ai fi găsit toate răspunsurile din lume.

— Nu ştiu dacă e chiar aşa, am spus. Dar un fel de răspuns, da. A riscat aşa de mult pentru mine… Ne-am găsit unul pe altul printre toate celelalte suflete din lume…

Vocea mi s-a stins, şi mă simţeam oribil. Decizia pe care o luasem în legătură cu Seth mă lumina pe dinăuntru, dar chipul lui Roman… părea să nu existe nimic pe lumea asta care să nu sfârşească prin a face pe cineva să sufere.

— Am greşit când l-am părăsit. Mai ales acum.

— Pare-se că ai face bine să te duci la el, a spus Roman într-un final.

— Roman…

A clătinat din cap.

— Du-te.

Şi m-am dus.

Nu mai fusesem la Seth acasă de atât de mult timp, cel puţin în carne şi oase. În timp ce mă îndreptam spre uşă, m-a inundat o mare de amintiri, mai ales despre prima noapte în care rămăsesem la el şi avusese grijă de mine…

Nu era chiar aşa de târziu, dar când a deschis uşa, avea un aer împrăştiat, zăpăcit, care m-a făcut să cred că dormise. Sau poate fusese doar prea măcinat de scris ca să se aranjeze. I se întâmpla asta uneori, când se lăsa prins de lumile ce sălăşluiau în mintea lui.

Judecând după aerul lui, era clar că acum se afla în lumea

asta. Nu cred că se aşteptase să mă vadă prea curând. M-am întrebat dacă încă mai străluceam aşa cum spusese Roman, pentru că ochii lui Seth mă priveau cu ceva mai mult decât surprindere. Se zăreau uimire şi veneraţie în ei. Străbătusem numai oraşul, îmi pusesem în practică decizia luată pe moment de a veni aici, dar se putea la fel de bine să ne fi întâlnit din nou prin timp şi spaţiu.

— Georgina, a şoptit. Ce faci…

Nu l-am lăsat să termine. M-am aruncat în braţele lui şi l-am sărutat.

Şi de data asta nu m-am mai retras.

Capitolul 25

Nici măcar când i-am simţit energia scurgându-se în mine. Am continuat.

M-a tras în apartament, închizând cu pricepere uşa cu piciorul. Braţele lui m-au tras aproape şi nu ne-am întrerupt sărutările în timp ce străbăteam livingul cu paşi împiedicaţi şi porneam spre dormitor. Am căzut pe pat şi ne-am scos unul altuia hainele cu uşurinţa dată de practică, de parcă ce se întâmplase în Mexic fusese doar o încălzire. Mâinile mele s-au plimbat pe muşchii fini ai pieptului său, iar mirosul pielii lui mă îmbăta. Faptul că renunţam la orice barieră îmi dădea o stare de ameţeală, la fel şi dulcele şi minunatul gust al sufletului său ce mă învăluia.

Oare îmi închipuiam eu sau era un pic mai pur decât fusese în Mexic? Decizia de a se întoarce şi a-şi înfrunta fricile şterse măcar un pic întunericul ăla? Nu ştiam sigur, şi chiar dacă nu era perfectă, energia aceea încă era un lucru extraordinar.

— De ce? a întrebat într-un sfârşit.

Gândurile şi sentimentele lui pătrundeau în mine odată cu energia şi mă întrebasem când avea să pună întrebarea ce i se războia cu dorinţa. Mâinile lui au continuat să mă atingă în tot timpul ăsta şi una dintre ele mi s-a strecurat între coapse.

— De ce acum?

Mi-am lipit coapsele de ale lui şi am ţipat uşor când degetele lui s-au furişat în mine. Gura lui mi-a strivit-o pe a mea,

împiedicându-mă să răspund pentru o clipă.

— Pentru că m-am săturat să mă împotrivesc. Ai dreptate. O să continuăm să ne întoarcem unul la celălalt…

Discursul plin de conţinut mi-a fost curmat din nou când gura i-a coborât către sânul meu şi limba i s-a jucat cu sfârcul.

— Ai spus înainte că o să rişti să-ţi fie scurtată viaţa… O să-ţi risc sufletul de muritor. O să risc totul ca să fiu cu tine… să te ajut. Dacă mai vrei…

— Da, a şoptit cu gura lipită de trupul meu. Da.

— N-am să te las să treci singur prin asta, am murmurat. Şi nu vreau nici eu să fiu singură…

Astea mi-au fost ultimele cuvinte coerente. S-a rostogolit uşor peste mine şi şi-a plimbat mâna pe braţele mele, ca să-mi poată ţintui încheieturile de pat. Mi-am depărtat picioarele şi i-am întâmpinat trupul ce se lipea de al meu. Exact ca prima oară când făcuserăm dragoste, a existat un moment perfect, un moment de o desăvârşire totală, uluitoare. Era de parcă am fi găsit ceva ce pierduserăm şi ne era teamă să nu îl pierdem din nou dacă ne mişcăm.

Apoi trăirea metafizică s-a dus, lăsând locul dorinţei intense a corpurilor noastre. M-a pătruns, la început uşor, apoi a crescut treptat forţa. I-am privit cu ochii larg deschişi chipul, delectându-mă cu fiecare trăsătură, refuzând să ratez vreo clipă din experienţa asta. Şi, credeţi-mă, era una pe cinste. În afară de extazul trupurilor noastre care se mişcau împreună, încă îi simţeam energia şi sentimentele pătrunzând în mine. Faptul că ştiam ce gândeşte în timp ce făceam dragoste adăuga o nouă dimensiune întregii experienţe. Uneori, cu alţi bărbaţi erau gânduri coerente. Însă cu el era emoţie în stare pură. Iubire, încredere, dor… sentimente aşa de puternice încât era gata să rişte orice pentru ele, orice pentru a fi cu mine. Chiar şi viaţa.

Trupul meu ardea lipit de al lui, din ce în ce mai excitat de extazul şi dragostea de pe chipul său, alături de felul sălbatic în care mă ţinea şi mă pătrundea. Totul a căpătat intensitate, şi fizic şi spiritual, şi în sfârşit trupul meu a ajuns la climax. Am avut orgasm cu un ţipăt puternic şi m-am izbit de el, dornică să-mi eliberez braţele şi să-l cuprind. A continuat să mă ţină până când s-a eliberat şi el, ceea ce nu a întârziat prea mult. Odată cu orgasmul lui m-a invadat întreaga explozie de energie a

sufletului său şi m-am auzit gemând din pricina bucuriei pe care o simţeam. A mai împins de câteva ori, mişcările îi erau din ce în ce mai lente şi mai prelungi în timp ce corpul lui se liniştea. I s-a slăbit strânsoarea pe încheieturile mele şi a trecut pe partea lui, luându-mă şi pe mine cu el. M-am lipit de pieptul lui, simţindu-i frenezia inimii şi sudoarea de pe piele.

Şi mie îmi bătea inima cu putere în vreme ce corpul mi se delecta cu preaplinul pe care îl simţeam. Fiecare parte din mine vibra încă şi, deşi mai aproape de atât nu se putea, am încercat oricum să mă apropii de el. Voiam să-i ating cât mai mult din corp posibil. Voiam să se contopească cu mine cât mai mult. Mi-a dat părul de pe faţă şi mi-a presărat fruntea cu sărutări.

— Deci ăsta este efectul sucubic în toată puterea lui, nu?

— Mda.

— A meritat, a şoptit, şi deja vedeam cum se făcea simţită lipsa energiei. Indiferent care a fost preţul, a meritat.

Am refuzat să meditez la preţul acela. Poate faptul că făcusem dragoste în deplinătatea abilităţilor mele sucubice adăugase forţă, dar cu siguranţă îi scurtase viaţa cu câţiva ani. Dar nu eu decideam dacă meritase. Fusese alegerea lui.

Alegerea cu pricina îl epuiza şi ştiam că în curând avea să cadă într-un somn prelung în timp ce corpul şi sufletul se refăceau din pierderea suferită. M-am mişcat ca să-mi schimb poziţia şi i-am pus capul pe sânii mei.

— Odihneşte-te, am spus şi l-am cuprins cu braţele.

A înclinat capul, s-a uitat la mine cu ochii lui calzi, toropiţi de somn.

— Nu vreau să adorm încă… Vreau să stau cu tine. De data asta o să fii aici de dimineaţă?

— Da, am spus şi l-am sărutat pe creştetul capului. Promit. N-am să te mai părăsesc.

Pe buze i s-a zărit un zâmbet abia schiţat şi pleoapele i s-au închis. S-a culcuşit lângă mine şi trupul i s-a relaxat.

— Totul… a spus uşor în timp ce începea să-l fure somnul. Eşti totul pentru mine, Letha…

M-am crispat.

— Ce-ai spus?

Vorbisem prea tare şi glasul îmi fusese destul de ascuţit încât să-l trezească pentru o clipă din adormirea după care tânjea

corpul lui.

— Hmm? Am spus că tu eşti totul pentru mine, Georgina, a explicat şi a căscat un pic.

— Nu mi-ai zis aşa, am spus, încercând să-mi menţin glasul calm.

— Şi cum ţi-am zis? Thetis?

De-ar fi fost aşa. De-ar fi folosit numele de alint pe care mi-l dăduse.

— Mi-ai spus… Letha.

S-a chinuit să-şi ţină ochii deschişi şi a căscat din nou.

— De ce-aş fi spus aşa?

— Nu… nu ştiu. Unde l-ai auzit?

Da, într-adevăr. Unde mi-o fi auzit numele? Puţină lume îl ştia. Nemuritorii de rang înalt şi cam atât. Singurii nemuritori de rang inferior care îl ştiau erau Niphon şi Kristin, care avuseseră acces la dosarul meu. Eram sigură că nu li-l spuseseră celorlalţi prieteni nemuritori ai mei. Şi mai eram sigură că ei nu i-l spuseseră niciodată lui Seth.

Fruntea lui Seth s-a încreţit un pic, apoi s-a netezit când a închis din nou ochii.

— Nu ştiu. Din miturile greceşti, poate. Râul Lethe, unde merg morţii ca să le fie şterse din suflet toate amintirile… ca să uite trecutul. Nu-i aşa?

— Da, am spus, abia respirând.

De unde a scos numele ăsta?

— Letha, Lethe…

Abia dacă îl mai auzeam.

— E aproape la fel.

— Aproape, i-am dat dreptate.

Glasul meu era cam la fel de slab ca al lui. Numele meu. N-ar fi trebuit să-mi ştie numele. O panică inexplicabilă a început să mă cuprindă.

Ceva din starea asta trebuie să-şi fi făcut loc prin amorţirea lui, pentru că s-a agitat uşor, deşi a rămas cu ochii închişi.

Apoi a vorbit şi în cuvintele bălmăjite i se simţea îngrijorarea.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic. Odihneşte-te.

Unde îmi auzise numele? Acum câteva minute eram în flăcări, acum însă mi-era frig.

— Sigur? a murmurat. E totul în regulă?

A răsuflat adânc şi, cu acele ultime cuvinte, am simţit cum cedează în faţa somnului.

— E-n regulă, am spus cu privirea rătăcind în întuneric. E totul în regulă.